ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CHALKER Jack L_Chalker Jack L - Vládci diamantu 03 - Charón - Drak před branami.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jack L. Chalker

Charón - Drak před branami

Třetí kniha Vládců Diamantu

Název originálu:
CHARON: A DRAGON AT THE GATE Poprvé vyšlo roku 1982
v nakladatelství Ballantine Books v New Yorku

Věnováno Artu Sahovi, dlouholetému členu Prvotního Fandomu, sestavovateli antologií s výjimečným vkusem a citem a dobrému člověku.

Prolog
Čas k přemýšlení

Narilové zeširoka zakroužili a zamířili proti větru, připraveni k smrtonosnému útoku. Otvory v kůži vysunuli drápy ostré jako nože a zamířili střemhlav dolů.

Muž, aniž by zpomaloval svůj šílený běh, se zoufale rozhlížel kolem. Pustina mu nenabízela žádný úkryt a její popraskaný povrch byl tvrdší než beton.

Narilové byli tvorové vzduchu: obrovské rychlé černé střely s velkýma kulatýma očima a vlajícími tykadly na zadní straně těla, plnícími funkci ohonu a kormidla, usměrňujícího jejich let. Každý z těch tvorů měl na břiše dvě zakřivené kostěné plochy ve tvaru půlměsíce, ze kterých se vysouvaly smrtelně nebezpečné hroty tvrdé jako ocel, schopné rozsekat oběť na kousky.

Muž si uvědomoval, že se nemá kde ukrýt, takže se rozhodl začít bojovat tady, na tomto plochém, otevřeném místě. Jeden z narilů se na něj nepředstavitelnou rychlostí snesl, ale on se vrhl k zemi a odkutálel stranou. Dokázal to udělat zlomek vteřiny před dopadem hrotu, díky čemuž málem způsobil srážku útočníka s tvrdou zemí. Štěstí mu však nakonec nepřálo, takže opět vyskočil na nohy, v duchu se proklínaje za to, že vyrazil tak pozdě. Zkontroloval polohu obou tvorů. Věděl přesně, že by je měl mít před sebou a ne po stranách jako teď. Napjal všechny zbytky sil, které byl schopen využít jen v situacích bezprostředně ohrožujících jeho život, a rychle se rozběhl směrem ke kroužícím nestvůrám.

Narilové byli inteligentní, ale příliš sebejistí. Měli přece k dispozici několik čtverečních kilometrů otevřeného prostoru, který jim dovoloval všechny manévry i trochu zábavy, takže nemohli mít nejmenší pochybnosti o tom, jaký bude výsledek. Nejdřív se chtěli trochu pobavit.

Muž opět zůstal stát, aby se svým mučitelům postavil. Jak předpokládal, spojili se a vypadali, jakoby na obloze nehybně čekali. Pozorovali ho žlutýma očima bez jakéhokoli výrazu, ukrývajícíma - o tom ani na chvíli nezapochyboval

- obrovskou spokojenost a pobavení.

Věděl, že už mu moc času nezbývá.

Z perspektivy narilů vypadal, jako by stál na místě, otočený tváří k nim, s rukama nataženýma. Vyložili si to jako výraz rezignace, a protože tento konec byl pro ně ten nejnudnější z nejnudnějších, vrhli se na něj, aby ho tentokrát prostě zabili.

Spustili se velmi nízko, do výšky zhruba jednoho metru nad zem, a zamířili přímo k němu, vychutnávajíce co nejvíce poslední okamžiky před zabitím oběti. Když se přiblížili, ozvalo se silné hřmění. Zdálo se, jako by se samotná země rozestupovala. Kolem muže vyrostla kamenná zeď a on sám, teď ukrytý, se částečně zanořil do země. Dravci byli tak zaskočeni, že udeřili do dvou protilehlých stran stále ještě rostoucí stěny. Když se jejich ostří dotkla kamenů, vytryskly snopy jisker, ale oba dva si zachovali dost rovnováhy, aby se ve vzduchu zastavili a opět zamířili vzhůru.

Uvnitř náhle vytvořené studny, ve stínu kamenné čtyřmetrové zdi, naslouchal téměř úplně vyčerpaný muž vzteklému syčení narilů. Spotřeboval už půldenní příděl vody. Jeho pevnost musí odolat. Dopadl na zem, vychutnával příjemný chlad své malé tvrze a naslouchal.

Narilové se okamžitě přizpůsobili nové situaci a pokusili se zdi zbořit. Útočili vší silou a pod správným úhlem. Pravda, způsobili nějaké škody, ale ještě víc ublížili sami sobě. Koneckonců, jejich hrozivá ostří byla vytvořena z obyčejné kostní tkáně. Brzy tedy zanechali dalších pokusů.

Usadili se na vrcholku stavby a zabránili světlu dopadat dovnitř. Muž se přesvědčil, že rozměry stěn odhadl přesně; oba tvorové byli příliš velcí na to, aby se mohli spustit dovnitř studny, připomínající komín.

Nakonec, což se dalo předpokládat, se jeden z nich usadil na okraji zdi a spustil tykadla dolů. A opět se ukázalo, že měl muž přesný odhad, i když to byl pro něj děsivý zážitek - ležet tam, na dně, bez denního světla a sledovat pohyby tykadel těsně nad hlavou. Brzy to však přestalo. Mohl se trochu uvolnit. Došel už tak daleko, tak daleko, a i když byl na krátký okamžik v bezpečí, cítil, že jeho rezervy už budou brzy vyčerpány.

Uslyšel nad sebou nějaký pohyb a za okamžik... byl odporně potupen. Bestie se ho nemohly nijak zmocnit, tak se ho pokusily ze skrýše vypudit... tím, že se na něj vykálely.

Zaslechl vzteklé zavrčení a naril odlétl, vpouštěje dovnitř trochu denního světla. Chtěl by věřit tomu, že odlétli oba, ale určitě se jeden z nich skrýval venku, zatímco ten druhý pravděpodobně mířil k nejbližšímu mraku, aby z něj načerpal vláhu, bez které nemohl existovat. Sám by dal všechno za trochu vláhy, ovšem v jiné formě, než měla ta, kterou byl teď obklopen.

Mraky... Pokusil se soustředit myšlenky. Jak vypadalo nebe? Jeho pozornost zaměstnávalo bezprostřední nebezpečí. Vždyť všude přece byly nějaké mraky. Jsou, ale vysoko, což znamená, že mají méně vlhkosti, než potřeboval. Ale aspoň nějakou...

Soustředit se... soustředit! Kdyby jen měl více sil! S veškerým úsilím zavřel oči a pokusil se odpoutat od všeho, s výjimkou citlivosti na wa. Nebylo to jednoduché, protože fekálie narilů se v horku zahřívaly a odporně páchly. Věděl, že se brzy upeče, protože jeho pevnost byla sice primitivní, ale velmi účinnou pecí.

Mysli... mysli! Mysli jen na wa...

Samozřejmě cítil wa, které mu dovolilo postavit tuhle tvrz, ale to, které potřeboval teď, bylo úplně jiné. Sáhl ven. Wa k wa, jeho vlastní k jiným, a uvolnil pohled. Zase mohl pozorovat pustinu.

Po narilech nebylo ani stopy, ale poblíž rostly dva keře. Předtím tam nebyly. Sám pro sebe se v duchu usmál, i když důvodů k smíchu neměl mnoho. Narilové byli sice inteligentní, ale nikdy by je nenapadlo, že keře na tomhle místě na sebe upoutají stejnou pozornost jako oni sami. Ty keře byly bezpochyby narilové!

Skutečnost, že i v horku stále tak trpělivě čekali, potvrdila jeho nejhorší obavy. Bezpochyby byli vycvičení a slepě poslouchali rozkazy. Kdo ví, třeba jsou to lovci samotného Yateka Moraha.

Cítil wa hustého pouštního vzduchu i částice vody kolem, ale ignoroval je. Sahal výš, podstatně výš a modlil se, pln naděje, že někde v jeho dosahu je dost mraků na to, aby z nich stvořil to, co potřebuje.

Přirozeně, byly tam, ale příliš vysoko a v nepatrných množstvích, aby - bude to stačit. Musí to stačit.

Pomalu, opatrně sáhl do wa mraku, k molekulám vody, mluvil k nim, opatrně je vedl a spojoval do vzorů a skupin, čím dál hustších a hustších, soustředil je do jednoho místa, přímo nad malinkou pevnost.

Nebyl si jistý, jestli má dost síly, ale v tomto okamžiku byl schopen soustředit pouze tolik. Musí to stačit. Prostě musí...

Teď wa mraků, leť! Nahoru, vznes se ke slunci, ke své hvězdě - živitelce. Vznes se... vznes...

Dva ‚keře' rostoucí opodál se otřásly, zavlnily a opět se změnily v narily. Pravděpodobně nechápali co se děje, ale spatřili stín na zemi a pocítili jeho chlad. Velké, žluté oči pohlédly na nebe a spatřily shromažďující se mraky, které houstly a tmavly stokrát rychleji, než je obvyklé. Narilové nechápali příčinu toho jevu, ale věděli - vycítili to svými smysly - že se úplně nepřirozeným způsobem chystá nad jejich hlavami obrovská bouřka. Pocítili skutečný děs. Chvíli se rozhodovali mezi oním děsem, svým přirozeným instinktem a obdrženým příkazem najít a zabít toho člověka. Ale hrom, který se ozval z toho podivného, neobvyklého mraku a odrazil se neskutečnou ozvěnou po rozlehlých planinách pustiny, způsobil, že strach a instinkt zvířat zvítězil. Narilové se vznesli do vzduchu a zamířili k pustině prozářené sluncem, nacházející se za hranicí stínu, který vrhal bouřkový mrak.

Začalo pršet. Hustě a rovnoměrně. Pršelo nad pevnůstkou a malým kouskem země kolem. Muž neztrácel čas a okamžitě přikázal wa stěn, aby se vrátilo do původní podoby. Když stěny zmizely, stál opět na poušti, kde nebylo ani stopy po jakékoli stavbě. Na sobě měl stále nalepené výkaly narilů, strhal tedy ze sebe všechno oblečení. Nechal si jen prázdnou polní láhev a černý pás a nechal se omývat deštěm. Stál tak asi minutu nebo dvě a radoval se z deště a chladu, i když věděl, že si nemůže dovolit jen tak nečinně stát, protože vody nebylo mnoho a brzy by mu mohla začít chybět.

Narilové už se vzpamatovali a pochopili, že bouři vyvolala jejich oběť. Získali ztracenou sebejistotu a začali zase kroužit kolem mraku. Čekali, až přestane pršet.

Vysušená země, na kterou nepršelo už dvě nebo tři generace, nebyla schopna takové množství vody pojmout. Jindy tvrdá země se po bouřce stávala kluzkou a zrádnou. Střed deště se přesouval společně s mužem kráčejícím vpřed a narilové s ním drželi krok, čekajíce na konec bouře na okrajích mraku. Déšť by poškodil jejich jemná blanitá křídla, která byla během letu neviditelná. Konec deště pro ně znamenal signál k útoku.

Muž se modlil, aby déšť nepřestal. Nechybělo mnoho a uvěřil by v účinnost modlitby, protože se nacházel jen necelých sto metrů od paty skal, když déšť ustal. Veškeré wa nebylo schopno vyčarovat déšť, když nebyla voda, a on neměl dost času využít vláhu, která zůstávala za ním a znovu z ní vytvořit mrak.

Narilové se však obávali léčky - měli podezření, že zastavil déšť jen proto, aby je vlákal do pasti - a nezaútočili. Získal ještě trochu času, dost na to, aby doběhl k nejbližším skálám.

Jeden z narilů si všiml zoufalství oběti, zapomněl na opatrnost a se syčením se vrhl přímo na něj. Dohnal ho v okamžiku, kdy byl muž pouhý krok od nejbližší skály. Udeřil ho do zad. Pronásledovaný vykřikl bolestí a dopadl na vyčnívající kameny. Naštěstí naril zapomněl vysunout svá smrtelně nebezpečná ostří, a i když byl úder velmi silný, nebyl smrtelný.

Omráčený muž se odplazil do pukliny mezi skalami a zaklínil se tak hluboko, jak jen mohl. Přes to všechno věděl, že nemá šanci. Zbavený zbytku sil, bez jediného kouzla v zásobě, věděl, že puklina ve skále je příliš malá na to, aby ho ochránila před tykadly pronásledovatelů. Byl tak vyčerpaný, že už mu prakticky na ničem nezáleželo. Ztratil vědomí. Stačil si jen pomyslet, že mu smrt alespoň přinese úlevu.

"Jatiku?"

Hlas zněl jakoby z velké dálky. Odejdi! vykřikl v myšlenkách. Já jsem mrtvý! Nechej mě odpočívat!

"Jatiku, musíš poslechnout můj hlas," uslyšel znovu. Tentokrát byl hlas bližší, přikazující a nedal se ignorovat. "Jatiku, to jsem já, Koril. Musíš si se mnou promluvit."

"Vždyť já umírám," zašeptal téměř zlostně. "Nech mě být."

"Ano, jsi mrtvý," přiznal Korilův hlas. "Ani já, ani nikdo jiný nemá dost síly na to, aby tě zachránil. Ale dokud tvé wa proudí ve tvém nitru a bojuje, můžeme spolu mluvit. Prosím tě, Jatiku, vždycky jsi byl schopný a loajální. Neumírej, dokud tvá statečnost díky tomu, co řekneš, nezíská opodstatnění."

Muž bojoval sám se sebou, pokoušel si na něco vzpomenout. Říct... Mise...

"Jatiku, kde jsou ostatní?"

Ostatní? "Nežijí. Nikdo už nežije."

"Takže ty jsi poslední. Pospěš si, Jatiku, protože času je čím dál méně a moje síla, která tě udržuje při životě, slábne. Musím to vědět. Podařilo se ti tam dostat? Byl jsi svědkem setkání?"

Setkání? Jakého setkání? Bojoval s vlastní pamětí. Ach ano, setkání. Ach bože! Setkání...

"Vi... viděl jsem," zamumlal vysíleně. "Čtyři vládci na Diamantové skále. Čtyři vládci a oni. Ach bože!"

"Oni... soustřeď se, Jatiku! Vydrž to ještě chvíli! Oni! Jak vypadali?"

"Strašliví... Obrovští. Sice přestrojení za lidi, ale nebyli schopni nás oklamat. Jsou strašliví, Korile, odporní! Ďáblovo sémě. Překonává to lidskou představivost. Slizcí, nechutní! Jako by se zrodili v pekle."

"Čtyři vládcové... Existuje nějaké spojenectví?"

"Ano, ano! Ach bože! Musíš je zneškodnit, Korile! Nesmíš jim dovolit, aby prodali lidstvo někomu takovému! Odporné! Nejsi ani schopen si to představit! Modlím se k bohu, aby ses s nimi v životě nemusel potkat. Latir a Mohar při pohledu na ně přišli o rozum."

"Jak ti ďáblovi potomci vypadají? Soustřeď se, Jatiku! Vydrž ještě chvíli!"

"Jak vypadají? Bože, vždyť já jsem se nezbláznil jen proto, že se ten pohled pokouším vymazat z paměti. Jsou to monstra... sliz... kaše. Je v nich odporné zlo! Zlo, které člověk nedokáže pochopit. Oni sežerou člověka, sežerou čtyři vládce i nás všechny. Musíš..."

"Jatiku! Jatiku! Neodcházej! Ještě chvilku! Jatiku! Vrať se! Musím vědět... K sakru je to k ničemu. Zemřel."

Koril si povzdechl a zavrtěl hlavou, pak vstal a rozhlédl se po svém pustém království: ostatky dvou narilů se ještě třásly na místě, kde se s nimi vypořádal.

Téměř celou hodinu strávil upravováním místa, které bylo svědkem posledních událostí. Věděl, že dříve nebo později sem přijde jiná skupina, vyslaná z Diamantové skály. Chtěl oklamat ty, kteří už v tomto okamžiku jdou po stopách štvanice a souboje. Měli by uvěřit, že narilové i Jatik zemřeli, když spolu bojovali. A oni tomu uvěří. Dostat se tak daleko vyžadovalo obrovskou sílu, vždyť on sám sem došel jen proto, že v dálce zaznamenal bouři vyvolanou mrtvým a poznal v ní to, čím ve skutečnosti byla - autogramem svého tvůrce. Přišel však pozdě, příliš pozdě pro ubohého Jatika...

Přesto se však od mrtvého mnoho dozvěděl. Jatik potvrdil jeho předchozí informace a nejhorší obavy. Ale Koril byl starý... Starý a teď i osamocený. I když sil měl dost, vytrvalost starého člověka měla své hranice.

Věděl, že potřebuje novou skupinu, kterou nebude jednoduché shromáždit a vyškolit, obzvlášť pod bedlivým okem Matuze. Matuze se určitě dozví, že ani jeden z vyslanců nepodal hlášení. A to znamená, že jí dojde, kým byli ve skutečnosti a kdo je poslal.

Přes to všechno věděl, co má dělat. Byl pevně rozhodnut. Musí to udělat, bez ohledu na šance. Jatikova slova jím do hloubi duše otřásla. On i mrtvý se narodili na světech velmi vzdálených od toho, kde se teď nacházeli, oba měli šanci spatřit velký kus vesmíru, než je poslali sem do tohoto pekla.

Charón byl peklem. Každá odpornost, každý strach, který si dokázala lidská mysl představit, doopravdy existoval a krajina, klima i zdejší fauna by se určitě hodila spíš do posledního kruhu Dantova pekla.

Koril si toho byl vědom a věděl, že Jatik také.

Co tedy musel spatřit, aby ho to tak vyděsilo?

Co mohlo způsobit, že zločinec, uvězněný v pekle společně s tisíci jinými zločinci, nazval něco nepředstavitelně zlým?

Co bylo tak odporné, že dokonce i obyvatele pekla to naplnilo hrůzou a děsem?

Jatik byl sadista a několikanásobný vrah, nerozlišoval dobro od zla. Samotné tyto pojmy byly pro něj něčím cizím. Ale přesto... dokonce i on spatřil něco tak odporného, že - než zemřel - poznal skutečné zlo. Bezpochyby v tom byla určitá symetrie.

Jedno bylo jisté. Čtyři vládcové uzavřeli spojenectví s něčím, co se nacházelo zde, na Charónu. Jejich nepředstavitelný egoismus pro ně znamená ochranu, pomyslel si hořce. Alespoň zatím.

Podle lidských norem byli čtyři vládcové vtěleným zlem. Tak se na ně dívala i samotná Konfederace. Ale Jatik ne.

Tak co tedy viděl? Do jakého otroctví dostali sebe i lidstvo čtyři vládcové, vedení chorobným egoismem a velikášstvím?

Na otevřené, skalnaté pustině bylo velmi horko, ale přesto Koril, když se otočil a vykročil od těla mrtvého muže, pocítil náhlý chlad.

Pro vojenské síly je nejhorší, když zjistí, že jsou ve válečném stavu teprve v okamžiku nepřítelova prvního úderu. A ještě víc je naštve to, že i přes zřejmost útoku nemohou nepřítele identifikovat.

Konfederace reprezentovala vrchol veškeré lidské historie a kultury. Ve vzdálené minulosti člověk rozhodl, že vesmírná expanze bude nejzajímavějším a nejpraktičtějším způsobem dosažení civilizačního pokroku bez rizika kolektivní sebevraždy. Instinkt sportovní rivality zakořeněný hluboko v lidské mentalitě začal mít navrch v okamžiku, když se před člověkem objevila nová výzva. Soupeřivost mezi národy byla tím, co všichni lidé - bez ohledu na původ a vyznávanou ideologii - dokonale chápali. Pro myšlenku takového soupeření byli schopni spolupracovat, podporovali ji a čerpali z ní uspokojení.

Ve dvacátém a jedenadvacátém století se politika stávala čím dál méně racionální a totální vyhlazení lidské rasy bylo stále pravděpodobnější. Člověk si uvědomil, že se poprvé dotkl nohou Měsíce jen proto, že šlo o zvláštní sportovní sázku - o závody ve vesmíru. Přirozeně se od té chvíle na vesmír nezapomínalo. Ve skutečnosti se o něj zajímaly všechny státy na Zemi, ale byly to jen jednotlivé technokratické a válečné programy bez většího podílu a podpory dalších národů. V devatenáctém století každý, kdo měl duši pionýra, mohl vyrazit na cestu do Oregonu, nebo - na konci dvacátého století - objevit vesnici v sibiřské tundře. Ale právě ti lidé, kteří v dávných časech byli pionýry, neměli kam odejít. Ubožáci zbavení země a práv, uprchlíci a snílkové zalidňovali a civilizovali staré pohraničí, ale v kosmickém věku nemohli získat lístek na Měsíc. Jen specialisté nejvyšší třídy nebo velmi bohatí lidé měli šanci se do vesmíru dostat. Obyčejný člověk nemohl letět, ani kdyby chtěl, a nudný a pomalý běh událostí, souvisejících s dobýváním vesmíru, už nevyvolával takové uspokojení jako dávné objevy z doby soupeření.

Věděly o tom i vlády na Zemi, které si také uvědomovaly, že se svět se stále vzrůstající populací a nepředstavitelně rychle ubývajícími přírodními zásobami stává čím dál apatičtějším. Neustálé snižování životní úrovně na celém světě bylo očividné. Počítače tento stav potvrzovaly jako trvalý a neodvratný trend a požadavky každé skupiny, aby právě její sféra unikla snižování životního standardu, působily obrovské tlaky dokonce i na nejtotalitnější režimy a zvyšovaly pravděpodobnost vzniku totální války.

Technologie však z této situace nabízela východisko, cestu, po které se většina národů pustila velmi neochotně, ale s vědomím toho, že jiná alternativa není. Vědci nakonec dokázali nemožné a prolomili do tohoto okamžiku svazující rychlostní hranici. Byla to záležitost velice komplikovaná a dotýkala se takových fyzikálních zákonů, které nebyly v rozporu s Einsteinovou teorií relativity jen proto, že se týkaly oblastí vědy, jež prostě ona teorie nezahrnovala. Hvězdy teď čekaly na své objevitele. Neznamenalo to, že by mezihvězdné vzdálenosti najednou zmizely; v prvním století expanze bylo tolik nových světů k prozkoumání a tak velké vzdálenosti k překonání, že cesta z jednoho konce vesmíru na druhý trvala tři roky takzvaného subjektivního času. Rozhodně to ale nebyla tak velká cena v porovnání s časem celých generací, který byl potřeba k překonání stejné vzdálenosti starými prostředky. Nehledě na to, že cesta do Kalifornie trvala americkým pionýrům čtyři až šest měsíců... Nový systém měl ještě jednu obrovskou výhodu. Výroba kosmických lodí a silných motorů sice vyžadovala velké investice, ale když už byly hotovy, jejich provoz byl levný a rozměry, nepočítaje zásobníky vzduchu a potravin, nehrály v ceně téměř žádnou roli.

Jen jedna planeta z tisíce mohla být přetvořena po vzoru Země, ale přesto stále existovalo obrovské množství obyvatelných světů. Proto mnohé státy, místo aby soupeřily o nevelké kousky vyčerpané Země, začaly vytvářet takové motivační mechanismy, že za osidlováním nových planet vyráželi chudáci i snílkové. Společenský tlak na Zemi se tím zmenšil a lidé dostali odvahu k nové činorodosti. Opět zavládla vzrušená atmosféra; dobývání se mohl zúčastnit každý a světy čekající na objevení byly nesčetné.

Společně s tím, jak na nových světech přicházely na svět nové generace lidí, kteří nikdy neviděli Zemi a pro které bylo Rusko, Amerika, Brazílie nebo Ghana jen abstraktními slovy, stávaly se pojmy jako ‚národnost' mlhavějšími, až nakonec úplně ztratily význam. Než uběhl čas tří pokolení, přestali existovat Američané, Rusové či Brazilci a zjevili se domorodci z nových světů - jediných světů, které znali. Mezitím obrovské vzdálenosti a stále rostoucí množství nových světů znemožňovaly vládnutí koloniálním způsobem. Teď - bez hrozby vzájemného vyhlazení, starajíce se jen o to, aby nezůstaly pozadu za ostatními a nebyly odvrhnuty novými společenstvími - přestaly spolu vlády starých států soupeřit a začaly spolupracovat a spojovat se. V průběhu jediného století byla vytvořena Konfederace - jednolitá struktura s byrokratickým aparátem, vedená starými silami a předsedající kongresu, ve kterém zasedali všichni představitelé nových světů.

Tímto způsobem sloučené prostředky a neustále zdokonalovaná technologie měnily jeden svět za druhým. Mnoho z nich změnily v ráj, o kterém se lidem na Zemi nikdy předtím ani nesnilo. Zmizelo mnoho nemocí, muži i ženy byli překrásní a téměř dokonalí. Opatrně prováděné genetické a sociální změny stvořily populaci, která měla sice společný, ale zároveň široký přístup ke všem výdobytkům. Lidé byli vychováváni a vedeni k vykonávání konkrétních zaměstnání, které pak dělali jen sami odborníci. Byla to civilizace bez strachu a napětí - téměř rajská. Světy, které získaly takovou dokonalost, byly nazývány světy civilizovanými.

I když se na nich skvěle žilo i pracovalo, duchovně a kulturně byly mrtvé - ve stádiu absolutní stagnace.

Konfederace mohla přirozeně kontrolovat a udržovat tento stav prakticky donekonečna, byla však dědicem celé lidské historie. Lidstvo mohlo žít v oné sladké blaženosti třeba milion let, ale kdyby pohasla i poslední jiskřička stimulace a chuti tvořit, vymřelo by. Z této situace existovalo jen jediné řešení: nezastavovat se. Byli tedy vysláni další poutníci, jejichž úkolem se stalo objevování nových světů. Osídlovali je různí podivíni a nepřizpůsobiví lidé. Hranice se tedy nestala jen okrajem expanze Konfederace, ale také určitým druhem náboženství, něčím, co se nesmí zastavit, protože jen ona byla bezpečnostním ventilem, zřídlem tvůrčí obrazotvornosti, tou jiskrou, která dávala lidské existenci smysl.

Člověk už osídlil téměř čtvrtinu své galaxie, když na cestách narazil na mimozemské rasy. Nebylo jich mnoho - podstatně méně, než se čekalo - ale přesto existovaly. Některé z nich žily na planetách, které se k osídlení lidským druhem nehodily; ty byly ponechány svému osudu. Byly jen podrobeny neustálému sledování, aby se vyloučila eventuální hrozba z jejich strany. S jinými planetami, které disponovaly člověku potřebnými surovinami, bylo zacházeno stejně jako kdysi: ty mimozemské rasy, které mohly být modifikovány a dokázaly se přizpůsobit systému panujícímu v Konfederaci, byly bez žádosti o souhlas připojeny k velké rodině. Ty, které se z jakýchkoli důvodů nemohly podrobit asimilaci, byly bezohledně likvidovány, přesně tak, jak se kdysi zacházelo s indiánskými kmeny v Americe a domorodci v Tasmánii. Většina z oněch světů měla velmi primitivní nebo málo rozvinutou civilizaci, všechny však měly jedinou společnou vlastnost - byly menší, slabší a méně bezohledné než Konfederace.

Jednoho dne si však vládcové Konfederace uvědomili, že přišel okamžik, kterého se už dlouho děsili: objevil se někdo chytřejší než oni. A dal o sobě vědět jako první.

Robot - produkt tak dokonalé technologie, že se nacházela za hranicemi možností Konfederace (i když jen o nepatrný kousek) - předstíral úředníka velitelství vojenských systémů tak dokonale, že se mu podařilo zmýlit i mnohaleté přátele onoho člověka, jeho spolupracovníky, a dokonce i komplikované bezpečnostní systémy velitelství. Dostal se do nitra pečlivě střežené budovy, ukradl tajné informace a nescházelo mnoho k tomu, aby se mu po tom všem podařilo utéct. Dvakrát dokázal přežít ve vzduchoprázdnu, probít se třiceticentimetrovými ocelovými stěnami, dostat se na oběžnou dráhu kolem planety, ukrást kosmickou loď a ztratit se ve vesmíru. Velitelství vojenských systémů se nakonec podařilo robota zaměřit a zničit. Jen díky tomu bylo možné zjistit, kam míří.

Robot směřoval přímo k Wardenovu diamantu.

Dokonce i v takovém ideálním společenství, jako byla Konfederace, se rodili lidé nepřizpůsobiví, podstatně se odlišující od průměru. Zdokonalení životního prostředí, pokrok v genetice, a dokonce i ideální společenská pravidla, měly také vedlejší účinek - zrodila se kasta dokonalých zločinců. Nebylo jich mnoho, ale existovali, a protože dokázali spolupracovat i ve společenství civilizovaných světů a nedařilo se je odhalit celá léta, stávali se těmi nejlepšími z nejlepších. Měli v sobě tu jiskru, na které Konfederaci tak záleželo. Drobnější z nich mohli být ‚převychováni' nebo podrobeni výplachu mozku a vybaveni novou osobností. Mistři, oni géniové zločinu a násilí, však byli příliš cenní na to, aby se jejich intelekt zničil. Žádné civilizované vězení pro ně nebylo dostatečně dokonalé, takže se pohraničí stalo jejich životním prostředím.

Jejich dopadení nepředstavovalo větší problém, i když mnoho z nich způsobilo obrovské škody, než byli zajati. Konfederace také nezůstávala pozadu - vytvořila superpolicistu, dokonalého detektiva, který se svým protivníkům schopnostmi minimálně vyrovnal. Takových ideálních policistů rovněž nebylo mnoho. Šel z nich stejný strach jako z těch, které chytali. Oni, společně s analytickými počítači, vybavenými určitým stupněm sebeuvědomění, pracovali bezchybně: odhalovali zkorumpované politiky, největší zločince, psychopaty, nejnebezpečnější muže a ženy, které kdy lidstvo zrodilo. Kde je však mohli umístit? V kterém vězení?

Wardenův diamant představoval jednoznačnou odpověď na všechny otázky.

Halden Warden - už za života legenda dálkového průzkumu - objevil tento planetární systém asi dvě stě let předtím, než byla ve velitelství vojenských systémů zjištěna přítomnost nepřátelského robota. Warden neměl rád Konfederaci, a její obyvatele obzvlášť, ale jen takový antispolečenský typ člověka byl schopen vydržet osamocení i fyzické a psychické útrapy, spojené s vesmírným průzkumem.

Warden však byl ještě horší než většina průzkumníků. V ‚lůně civilizace' trávil jen tolik času, kolik bylo nutné, často jen natankoval palivo a doplnil zásoby jídla. Létal dál, déle a častěji než kterýkoli jiný průzkumník a jeho objevy ohromovaly už jen počtem. Naneštěstí pro jeho nadřízené měl Warden za to, že jeho jediným úkolem je objevování nových světů a nic jiného. Ne že by neplnil své povinnosti, ale informace posílal jen tehdy, kdy na to měl chuť, a občas to dělal až několik let po objevu.

Proto také, když přišel signál ‚4AW', došlo k velkému vzrušení a všechny zachvátilo napjaté očekávání - čtyři planety třídy A vhodné k okamžité kolonizaci v jediném systému! Bylo to prostě neslýchané a vymykalo se to veškerým statistickým pravděpodobnostem, zvláště když uvážíme skutečnost, že nalezení byť jen jediné planety s touto klasifikací znamenalo podstatnou odchylku. Všichni tedy netrpělivě čekali, až od průzkumníka, známého svou lakoničností, dorazí jména nových planet a jejich první popis.

A pak přišly podrobnosti, které potvrdily jejich nejhorší obavy. Řídil se však zaběhanými zvyklostmi, takže postupoval od nejbližší k nejvzdálenější planetě od slunce.

"Charón," dorazilo první hlášení. "Vypadá to tam jako v pekle."

"Lilith," pokračoval. "V něčem, co vypadá tak pěkně, se musí schovávat nějaký had."

"Kerberos," pojmenoval třetí planetu. "Tam to vypadá fakt na psí život."

A konečně: "Medúza. Každý, kdo by tady chtěl žít, by musel mít v hlavě piliny."

Následovaly souřadnice doprovázené kódem, který potvrzoval, že Warden neprovedl přímý, ale pouze dálkový průzkum - to znamenalo, že na planetách nepřistál, na což měl ve všech případech právo - a závěrečným znakem ‚ZZ', který celou Konfederaci naplnil nervózními obavami. Znamenalo to, že na objevených planetách je něco velice podivného a že je k nim třeba přistupovat s maximální opatrností.

Proklínali bláznivého Wardena za to, že jim neposkytl žádnou podrobnější informaci, ale přesto zorganizovali expedici dvou set nejlepších, nejzkušenějších členů průzkumných týmů, doprovázenou čtyřmi po zuby ozbrojenými těžkými křižníky.

Nejproblematičtější byla na Wardenových hlášeních skutečnost, že téměř vždy popisovaly situaci přesně - jen s tím detailem, že nikdo nikdy nepřišel na to, co měl vlastně na mysli, dokud se nedostal sám na místo.

Velká hvězda typu F měla obrovský sluneční systém, obsahující prstenci ověnčené plynové obry - a také mnohé komety, gigantické asteroidy a spousty planet tvořených pevnými látkami, z nichž žádná nevypadala zajímavě. Uprostřed toho všeho se však nacházely další čtyři planety - čtyři klenoty - diametrálně se lišící od ostatních, čtyři světy bohaté na kyslík, dusík a vodu.

Když je členové expedice spatřili poprvé, nacházely se právě ve vzájemně pravoúhlé pozici. Wardenův diamant.

Planety samozřejmě kroužily po různých orbitách a konfigurace tohoto druhu byla vzácností. Ve skutečnosti se od okamžiku objevení ještě nezopakovala.

Pozorovatelé měli podivný pocit, že ve Wardenově systému -nazvaném podle něj Wardenovým diamantem - je něco nepřirozeného. Průzkumná skupina byla podezřívavá stejně jako Warden samotný a dvojnásob opatrná.

Charón, nacházející se nejblíže ke slunci, byla horká a parná planeta. Téměř neustále tam pršelo a dominantní životní formou tu byli obrovští plazovití tvorové, kteří se podobali pozemským dinosaurům. Většinu povrchu pokrývalo moře a atmosféra nebyla zrovna nejpříjemnější, ale člověk zde přinejhorším žít mohl.

Další byla Lilith, svět téměř učebnicově dokonalý. O něco menší než Charón, pokrytý zhruba ze sedmdesáti procent vodou, ale klima měl podstatně mírnější a vzhled rozhodně příjemnější. Nevysoká pohoří obklopovaly rozsáhlé roviny a blata. Sklon osy měl tak mírný, že rozdíly mezi ročními obdobími byly minimální a teplotní výkyvy nepříliš vysoké. Byl to modrozelený svět, bohatý na rostlinstvo, které - i když se od pozemského lišilo - nebylo tolik rozdílné od toho, které člověk znal z jiných planet; jeho faunu tvořil hlavně hmyz - od obrovských tvorů až po maličké mušky - vypadající nejen neškodně, ale dokonce i užitečně. Krátce řečeno, byla to planeta, jakou odborníci na přizpůsobování planet k životu stanovili jako ideál, ke kterému se jim umělými metodami nedařilo dojít... A ani stopy po hadovi.

Kerberos byl drsnější, ale ne příliš. I když pětadvacetistupňový sklon osy měl za následek extrémní rozdíly mezi ročními obdobími, byly přesto pro lidi snesitelné a v subtropickém pásmu měl dostatek místa k osídlení. Přesněji řečeno - měl by, kdyby se tam nacházela pevná zem. Problém spočíval v tom, že celý svět byl pokryt obrovským, hlubokým oceánem. Existovala tam však dosti podivuhodná flóra s rostlinami vyrůstajícími ze dna oceánu nad jeho hladinu a tyčícími se k nebesům. Kolonie těchto obrů, silných a navzájem propletených, tvořily něco vzdáleně podobného zemskému povrchu. Vody pravděpodobně ve svých hloubkách ukrývaly velké a hrozivé dravce. Nebyl to svět, který by se dal lehce osídlit a nebylo těžké pochopit, proč ho Warden nazval psím. Obzvláště při srovnání s Lilith.

Poslední planeta, nacházející se v největší vzdálenosti od slunce, se jmenovala Medúza. Skalnatý svět zamrzlých moří, oslepujících sněhových vánic a roztrhaných, ostrých, vysokých horských štítů, jediný, na kterém byly viditelné stopy vulkanické činnosti. Bylo tam pár lesů, ale převažovala step a tundra. Drsné a nepříjemné místo.

Ale člověk na staré Zemi dokázal žít a stavět svá obydlí na místech stejně nehostinných jako Medúza. V mírném pásu se při velké oběti času a těžké práci dala vybudovat civilizace. Přesto, jestli se zde chtěl někdo usídlit a začít považovat toto místo za svůj domov, musel mít opravdu v hlavě piliny.

Čtyři světy: od rozpáleného pekla až po ledovou tundru. Čtyři planety, jejichž extrémní teploty byly přese všechno snesitelné, jejichž vzduch se dal dýchat a voda pít. Bylo to prostě neuvěřitelné, fantastické - a přesto pravdivé.

Členové průzkumné skupiny nebyli blázni - jako hlavní základnu si vybrali Lilith a založili tábor na krásném ostrově v tropické laguně. Zhruba po týdnu od vylodění vyslali menší výpravy na tři zbývající planety, aby založily prozatímní základny.

Všechny průzkumné skupiny byly Konfederací podrobeny přísné karanténě, zahrnující všechny vnější kontakty, jak obchodní, tak vojenské. Základní výzkum měl trvat nejméně rok. V tomto čase měli být členové výzkumných skupin zároveň pokusnými králíky i vědci prohledávajícími a sondujícími okolí, než bude někomu dalšímu povoleno vstoupit na některý z těchto světů. Měli k dispozici stroj, přizpůsobený k vnitrosystémovým letům, a také dopravní prostředky pro pohyb v atmosféře a na povrchu planet, ale neměli přístup ke kosmickým lodím, schopným mezihvězdných cest. Bylo by to velmi riskantní; člověk se už dost spálil, než aby přistoupil na takové riziko.

Vědci mu dali dlouhé a nesrozumitelné jméno, ale všichni mu říkali Wardenův organismus, nebo občas také Wardenův přízrak. Bylo to malé a nepřipomínalo to žádnou ze známých forem života - proto bylo objeveno příliš pozdě. Organismus existoval prakticky všude. Vázal se ke každé molekule všech pevných i tekutých věcí - organických i neorganických - které na Lilith existovaly a prakticky se stával součástí jejich molekulární struktury. Nebyl inteligentní - nic tak malého a elementárního nemohlo myslet - ale byl všudypřítomný a... věděl, co chce. Nelíbily se mu molekuly, na kterých se nedokázal usadit, a ničil všechno, co bylo pro Lilith cizí. Měnil v prach všechna zařízení, a dokonce i oblečení vědců. Wardenův organismus nedokázal přežít v syntetických vazbách a mnoho z toho, co průzkumná skupina nosila a vlastnila, bylo syntetického původu. Tělesná stavba vědců měla stejně jako některé jejich přístroje

základ v organickém uhlíku, se kterým si Wardenův organismus dokázal bez větších problémů poradit. Dostal se tedy velmi rychle do všech buněk, usadil se v nich a modifikoval je tak, aby v nich mohl symbioticky existovat. Pro dvaašedesát zmatených a nahých vědců to však mělo jednu malou výhodu - od tohoto okamžiku si nemuseli dělat hlavu s nachlazením ani drobnými poraněními, která se sama od sebe hojila .

Vybudování základen na zbývajících třech světech způsobilo - podle dohadů - neuvědomělé přenesení Wardenova organismu těmi, kteří se na nich usadili. Prostředím se planety od Lilith velmi lišily - měly jinou gravitaci, radioaktivní pozadí i atmosférický tlak. Wardenův organismus nebyl schopen přetvořit tyto světy podle vzoru Lilith, ale tento submikroskopický organismus prokázal přímo ďábelský pud sebezáchovy. Například na Medúze si přizpůsobil organismy nositelů - lidí, rostlin i zvířat - aby zajistil jak jim, tak sobě přežití v místních podmínkách. Na Kerberu a Charónu vytvořil v organismech nositelů takový rovnovážný stav, který mu nejvíc vyhovoval. Vedlejším účinkem byly dost zvláštní fyzické vlastnosti u infikovaných osob.

Hledal se lék, ale bez výsledku. Zdálo se, že Wardenův organismus měnil vnitřní metabolismus nositele takovým způsobem, že už tělo nebylo schopno existovat bez něj. A navíc byla zjištěna jedna skutečnost - něco, co nikdo nedokázal vysvětlit. Když infikovaná osoba opustila Diamant, Wardenův organismus umíral a společně s ním umíral i jeho nositel.

Mutace byla tak obecná, že obyvatelé jednoho z Wardenových světů se mohli stěhovat z planety na planetu, ale už nikdy nemohli tuto soustavu opustit. Mohli žít, pracovat a stavět jen na Wardenových světech.

Tím pádem se Wardenův diamant stal nejdokonalejším vězením pro superzločince.

První tedy byli vědci a výzkumníci. Po nich přišla zločinecká elita. Po více než dvou stech letech už na všech čtyřech planetách žilo domorodé obyvatelstvo, kterého byla většina. Elitou a vládnoucí třídou však byly kriminální živly. Tito zločinci nenáviděli Konfederaci za to, jak s nimi naložila, a s Wardenovým organismem v těle se už necítili být stoprocentními lidmi, ale někým jiným, cizím, bez pocitu loajality nebo příbuznosti a bez vazeb k civilizovaným světům. Velmi rychle získali kontrolu nad vlastními světy a brzy také využili mezihvězdného spojení k tomu, aby obnovili kontakty se zločineckými impérii, rozesetými po celé galaxii - počítaje v to i ta, která se nacházela na území Konfederace. Záhy si uvědomili skutečnost, že Wardenův diamant je sice připoutal uvnitř, ale také drží Konfederaci vně jejich světa. Díky tomu měli v rukou osudy všech, kteří přišli na Wardenovy světy, a dokonce i nejlepší agenti Konfederace jim byli nejen odkázáni na milost, ale zároveň se jako všichni ostatní ocitli v pasti bez možnosti návratu.

Většinou to chvíli trvalo, než si agenti uvědomili s kterou stranou je vážou jejich zájmy.

Jejich staří kolegové ‚zvenčí' okamžitě pochopili, že je možné ukrást Monu Lisu a zanechat ji kdekoli na Wardenově diamantu - snad s výjimkou Lilith - volně na očích. Nikdo se jí ani nedotkne, o pokusu získat ji zpět ani nemluvě. A protože byla Mona Lisa stvořena z přírodních barev a plátna, nemohla ‚zemřít' ani v okamžiku, kdy zloděj požádal o její transport mimo dosah Wardenova organismu. Wardenův diamant se tedy stal dokonalou skrýší, protože ani policie neměla nejmenší šanci zkonfiskovat cokoli, co se tam nacházelo.

Z důvodu dokonalé nedosažitelnosti se Wardenův diamant stal pro Konfederaci bankovním sejfem. Mnoho hmotných statků i tajemství obrovského mezihvězdného impéria putovalo přes Wardenův diamant, který na tom velmi získával, protože dokazoval, že se lze spolehnout na jeho vhodnost a diskrétnost.

Vládcové těchto čtyř světů - nejlepší z nejlepších, kriminální elita, nejschopnější zločinci, které dokázala stvořit evoluce - shromáždili obrovskou moc a bohatství a stali se pravděpodobně nejmocnějšími ze všech žijících lidí.

Čtyři vládcové Diamantu.

Přesto nenáviděli Konfederaci tak, že byli ochotni udělat cokoli, aby se jí pomstili.

A teď se ukázalo, že jakási cizí rasa neznámého vzhledu, velikosti a neodhadnutelných plánů objevila lidskou rasu dřív, než si její existence povšimli lidé. Objevovala, bádala a sondovala tak dlouho, až dokonale pochopila lidmi vytvořený systém.

Po objevení metod, které lidé užívali vůči jiným neznámým civilizacím, si uvědomili, že je válka nevyhnutelná, ale ani trochu si nebyli jisti, že ji dokáží vyhrát. Právě proto se spojili se čtyřmi vládci Diamantu a uzavřeli s nimi dohodu.

Uzavřeli dohodu o likvidaci lidského druhu.

Čtyři vládcové, jejichž motivací byla pomsta a neznámé úplatky od cizinců, měli získat úplný přístup k mimozemským technologiím, posilujícím jejich vlastní, rozsáhle vybudovanou zločineckou síť a zkušenosti, získané na čtyřech izolovaných planetách. Útočníci měli zůstat ukryti, zatímco čtyři vládcové by se stali tak mocnými, že by byli prakticky nedotknutelní.

"Máte skutečně tvrdý oříšek k rozlousknutí," řekl mladý muž chápavě. "Na Wardenových světech nemáte nikoho, na koho byste se mohli spolehnout, a ti, kteří jsou schopni udělat, co je třeba, okamžitě přebíhají na druhou stranu. Co tedy můžete udělat?"

Korvetní kapitán Krega, šéf Konfederační bezpečnostní služby, přikývl společníkovi na znamení souhlasu. "Je to přesně tak, jak říkáte. Sám vidíte, do jaké pozice nás to staví. Přirozeně, že tam máme své lidi. Ani jeden z nich ale není stoprocentně důvěryhodný a kdokoli z nich by vám podřízl hrdlo, kdyby měl jen podezření, že je to v jeho zájmu. Máme i pár přesvědčivých argumentů - úplatek v té či oné formě, malá pojistka u těch, kteří mají blízké příbuzné v Konfederaci - to nám dává určité manévrovací možnosti. Bohužel nepříliš velké, protože čtyři vládcové jsou velmi bezohlední, když zjistí, že je někdo zradil. Naším jediným trumfem a šancí je skutečnost, že jsou to poměrně nedávno objevené světy a jsou ještě velmi řídce osídleny. Na žádném z nich neexistuje absolutní kontrola všech a všeho, na každé z těch čtyř planet panuje jiný společenský systém a jiná hierarchie moci."

Mladší muž přikývl. "Mám velmi nepříjemné tušení, že někam míříte. Chcete, abych vám připomněl, co jste říkal o

bývalých agentech? A navíc, byl bych jedním jediným agentem na celé planetě!"

Kapitán Krega se usmál. "To není úplně přesné. Jste setsakra dobrý detektiv a dobře to víte. Dokázal jste najít a dopadnout zločince v místech, kde by je nikdo nehledal; navíc jste i přes své mládí převezl a obelstil nejrafinovanější počítače a nejschopnější zločince. Vždyť jste nejmladší důstojník s hodností inspektora v celé historii Konfederace.

Jsou před námi dva problémy. Prvním je určení totožnosti a místa, odkud pochází ta cizí rasa. Musíme zjistit, co jsou zač, kde se nacházejí a jaké mají úmysly. Určitě už je pozdě, ale přesto to musíme zkusit. Druhý problém je neutralizace jejich informačního kanálu, tedy, řečeno jinak, odstranění čtyř vládců ze hry. Co byste udělal vy?"

Mladík se usmál. "Zaplatil bych čtyřem vládcům víc než nepřítel. Ať pracují pro nás," navrhl.

"To není možné. Přemýšleli jsme o tom," odpověděl kapitán zamračeně. "Ne, uzavření nějaké dohody nepřichází v úvahu. Prostě nemáme v rukou žádné karty."

"To znamená, že na každou z planet musíme poslat někoho, aby vyhledal informace o nepřátelích. Musí přece s nimi být v přímém kontaktu, musí vyzvedávat informace a předávat ty své hračky, takové, jako byl ten geniální robot. Agent sice může zradit, ale pokud to bude dobrovolník, nebude ho ovládat touha po pomstě a lidé mu budou bližší než nějaká cizí rasa s neznámým vzhledem a povahou."

"To je pravda. Musí to také být ten nejlepší z nejlepších. Někdo, kdo nejenže přežije, ale také se přizpůsobí místním podmínkám, dokáže sesbírat informace a poslat je ven. Máme jen jeden problém - chybí nám čas."

Mladík se opět usmál. "To je jednoduché. Alespoň teoreticky, protože samotná akce může být prakticky neproveditelná. Je třeba zabít všechny čtyři vládce Diamantu. Než se jejich nástupci otrkají, můžeme získat několik měsíců a možná i let."

"Přemýšleli jsme podobně," přiznal Krega. "A také jsme takto naprogramovali počítače: mistr mezi všemi agenty, loajální dobrovolník s licencí zabijáka. Potřebujeme čtyři takové lidi plus koordinátora, protože tahle práce musí být udělána najednou a nebude důvod ani možnost, aby spolu byli v kontaktu. A navíc, jako jištění, náhradníci, které by bylo možné poslat do akce, kdyby ti první selhali. Dodali jsme počítačům tyto vlastnosti a... ukázal nám vás."

Mladík se bez špetky veselosti rozesmál. "O tom nepochybuju. Mne a koho ještě?"

"Už nikoho. Jen vás."

Byl to nejrafinovanější a nejkomplikovanější program Konfederace, navíc obklopený nejpřísnějším utajením. Podle člověka, který ho vynalezl, ho nazývali Mertonovým procesem a týkal se přenosu osobnosti. Byl ještě velmi nepřesný, protože nová osobnost nejenže úplně zničila osobnost předchozí, ale celý proces se podařil zhruba jen v jednom případě z třiceti. Ti, jejichž osobnost byla ničena, často umírali v příšerných mukách. Konfederace však disponovala velkým množstvím pokusných králíků a nedělala si s tím hlavu. Tento proces, původně vyvinutý jako metoda nesmrtelnosti pro vládce Konfederace a pro nejlepší mozky v jejích službách, teď postoupil do nejdrsnější fáze testů.

Bylo provedeno kompletní sejmutí osobnosti jednoho člověka, která byla v datové formě kopírována v Mertonových počítačích, aby posloužila ke stvoření čtyř ‚dvojníků' - vybavených jeho osobností a intelektem, ale nacházejících se v jiných tělech. Originál měl mezitím žít v mezihvězdném prostoru ve speciálním modulu a ve společnosti specializovaného počítače. Malé organické vysílačky voperované do mozků jeho kopií na Wardenově diamantu mu měly umožnit od nich přijímat hlášení - všechno, co viděli a dělali. Tato data, vyhodnocená počítačem i jím samotným, by vedla k jeho vlastnímu subjektivnímu hlášení. Tato kombinace - objektivní data a subjektivní názor - měla umožnit nestrannou analýzu dat, shromážděných agenty na všech čtyřech planetách.

Mladík se na okamžik zamyslel. "A co se stane, když odmítnu? Nebo jinak: co se stane, když budu souhlasit a mé kopie tam dole se rozhodnou spolupráci přerušit?"

Krega se usmál. "Zamyslete se nad tím, co vám nabízíme. Máme možnost učinit vás nesmrtelným. Samozřejmě pokud uspějete. V tom případě nebude žádná odměna dost vysoká. Jste ateista, takže chápete, že jestli se tam vydáte, je to už navždy - ovšem pouze pokud neuspějete. V opačné případě jak vy, tak vaše kopie budete existovat dál. Budete žít dál. Myslím, že je to dost pádný argument."

Mladík se zamyslel. "Přemýšlím, jestli se na to budou dívat stejně i oni" zašeptal sám pro sebe.

Čtyři vládcové diamantu. Čtyři silní a inteligentní muži, které je potřeba zabít. Čtyři klíče k tajemství, které může znamenat zánik lidského druhu. Pět problémů, pět hádanek.

Ve skutečnosti mu Krega žádnou odměnu nabízet nemusel. I bez ní by bylo těžké takovou nabídku odmítnout.

Opět vkročil do velitelského modulu, bezprostředně z velké hlídkové lodi kotvící nedaleko Wardenova diamantu, těsně za hranicí působnosti Wardenova organismu. Dokonale zabezpečená loď byla prakticky velkým městem vznášejícím se ve vesmíru, se všemi vylepšeními, zajišťujícími jak pohodlí, tak bezpečí. Ale nikdo z tisíce lidí, nacházejících se na palubě této velitelské lodi, na níž probíhala karanténa, nevěděl, co zde ten člověk dělá a nikomu nebylo dovoleno vejít do modulu, nebo se jakýmkoli jiným způsobem pokoušet zjistit jeho tajemství.

"Poslední tři dny jste se tady neukázal," promluvil počítač provokativně. "Celou tu dobu přicházela data z Charónu."

"Vím, vím," zabručel. "Já jen... potřeboval jsem trochu času. To je všechno. Chtěl jsem mít alespoň nějaký kontakt s Konfederací a jejími lidmi." Trochu se za tu poslední větu styděl, dokonce i sám před sebou (nebylo to v jeho stylu), ale od okamžiku, kdy poprvé vstoupil do modulu, se změnil. Zkušenosti, které sdílel se svými dvojníky na Lilith a Kerberu, ho do velké míry změnily. Vždyť ve skutečnosti nedostával hlášení od nějakých cizích agentů tam dole; k čertu, vždyť ti lidé byli jím.

Světy čtyř vládců Diamantu, zalidněné sociopaty, odporovaly všem zásadám, jež vyznával, a každé myšlence, která mu byla blízká. Nešlo o pohled na Konfederaci a její hodnoty očima kriminálníků - to bylo ještě omluvitelné, když měl co do činění s takovými nebo onakými psychopaty. Ale když i on sám tam někde dole, na těch planetách, začínal

váhat, byl v pokušení rozmetat všechny ty neochvějné ideály... To už bylo úplně něco jiného.

Konfederace pozorovaná zevnitř už nevypadala tak dobře, nebyla už takovým rájem a tenhle pohled bylo těžké ignorovat. Nejvíc se bál ztráty zdravého rozumu a z toho důvodu měl také strach z dalšího hlášení, ze zkušenosti získané z druhé ruky, s ještě jednou šílenou výzvou předhozenou tomuto vesmíru. To všechno věděl, dokonce to i chápal, ale neměl z toho příliš velkou radost.

Ve skutečnosti o sobě jen s nechutí zjišťoval, že je stejně lidský jako zbytek lidského druhu, podléhající stejným obavám, emocím i neřestem. Vždycky se považoval za někoho lepšího, někoho nad ostatními. Nikdy víc, už nikdy víc...

Také mu neunikla skutečnost, že se dozvídá příliš mnoho, že ví příliš mnoho - dokonce už teď. Byl jen nástrojem Konfederace, stejně jako pila, vrtačka, sekera nebo... třeba počítač - i ten byl jen nástrojem. Užitečným k vykonání práce, ale pokud se takový nástroj stával, řekněme, radioaktivním, byl po provedení práce bez milosti zničen. Neobelhával sám sebe. Nemuseli si dělat hlavu s tím, aby ho udrželi při životě - nacházel se přece tam dole, ve čtyřech exemplářích, na čtyřech různých planetách.

V okamžiku, kdy definitivně odhalí tajemství čtyř vládců Diamantu, bude prakticky mrtev. Jeho věrný počítač může modul vystřelit přímo ke slunci, vyhodit ho do povětří nebo jen připojit k vysokému napětí. Nejhorší bylo, že už nemohl couvnout, dokonce i kdyby souhlasil s vymazáním paměti. Vytáhli by si z něj Mertonův vzorec, vytvořili ho ještě jednou, implantovali by tomu novému stejné zkušenosti... a dostali by se přesně do toho bodu, ve kterém se nacházel on.

Ale nejdřív musí právě on rozluštit celou záhadu. On a nikdo jiný - dokonce ani počítač ne - rozhodne, kdy ten strašlivý okamžik nastane. Byla to hrozivá situace, plná ironie, kterou si dokonale uvědomoval. Osud celé civilizace - a možná dokonce i životy všech lidí - spočíval v jeho rukou. A on mohl zachránit buď je, nebo sebe. Jiná možnost neexistovala.

Jeho definitivní rozhodnutí, zrozené z nejistoty a v bolestech, muselo být určitým kompromisem. Za prvé, vyřešit hádanku. Pak se rozhodnout, jak s řešením naložit. Nejvíc ho ale trápilo něco jiného. Začínal mít obavu, že povaha ohrožení mimozemšťany nebyla tak jednoznačně protikladná - dobro, zlo - jak se zpočátku domníval.

Usedl před obrazovku a na okamžik se zamyslel. "Ukaž mi maximální zvětšení organismu z Lilith," přikázal počítači.

Obrazovka se rozsvítila a objevila se na ní prapodivná zvětšenina. Nejbližším příbuzným organismu byl jednoznačně virus, ale byl podstatně menší a vypadal jako abstraktní vzor z tenkých čar a nerovností, schopný spojení s molekulami na úrovni atomů. S molekulami! Nebyl to živý tvor, ale jen několik chemických prvků navíc na konci řetězce, prvků, které nějakým způsobem kontrolovaly molekulu, aniž ji změnily. Po spojení ‚organismu' s buňkami bylo jejich opětovné rozdělení teoreticky prosté, protože se vždy nacházely na konci řetězce. Jen v uhlíkových částicích se Wardenův organismus nacházel uprostřed struktury. Jeho eliminace z uhlíkového řetězce způsobila jeho rozpad a - tím pádem - také rozpad celého ‚infikovaného' organismu. Syntetické sloučeniny, stejně jako uhlíkové částice, přitahovaly Wardenovy organismy svými podivnými a nepřirozenými řetězci, a i když se jim podařilo se s nimi spojit, nemohly se na nich udržet dlouho. Syntetické sloučeniny se prostě rozpadaly.

Z pohledu Konfederace měla tato vlastnost jednu výhodu. Udržovala čtyři vládce i jejich světy v technologické zaostalosti ve vztahu ke Konfederaci a učinila jejich průmysl závislý na místních surovinách a veškerém smetí, které kroužilo ve vesmíru uvnitř systému, jež Wardenův organismus vnímal jako ‚přirozené'. Na žádné planetě Diamantu nebyly těžké kovy; doly na asteroidech a měsících nejbližšího z plynových obrů, Momratha, dodávaly suroviny těm, kteří z nich dokázali postavit alespoň nějaký stroj.

Byli dokonce i tací, kteří dokázali postavit loď pro mezihvězdnou dopravu, ale chyběl jim materiál, který potřebovali.

Co kdyby... Co kdyby...

Ta věc na obrazovce nemohla být živá! Ne ve smyslu, v jakém chápali život biologové. Co víc, nepatřila sem, rozhodně ne k Diamantu. Ty světy tam dole byly sice jiné, ale každý z nich stál na logickém a racionálním základu, určovaném životem na principu uhlíkových vazeb. Život nebyl ani tak exotický jako na většině planet samotné Konfederace.

Nikde však nebyla ani nejmenší stopa něčeho, co by připomínalo Wardenův organismus. K těmto světům rozhodně nepatřil. Neměl žádné předky, příbuzné, ani se nedaly postřehnout slepé cestičky jeho eventuálního vývoje. Ve skutečnosti neměl vůbec právo tady vzniknout.

"A dálkově řízené sondy - ty, které předcházely prvnímu přistání na všech čtyřech světech? Proč ve vzorcích, které nasbíraly, nebyl objeven Wardenův organismus?"

"Přístroje nebyly projektovány a nastaveny, aby hledaly něco takového," odpověděl počítač. "Teprve až se dozvěděly, že tam něco je, mohly to najít."

"Dost špatné procedury," konstatoval. "Vždyť celá myšlenka vědeckého zkoumání spočívá ve vyhledávání nebezpečí tohoto druhu."

"Pokud není položena otázka, lze jen těžko očekávat odpověď," odpověděl počítač filozoficky. "Jinými slovy, nikdo není schopen vždycky předvídat všechno. A vůbec, odkud se bere ten zájem o staré testy? Nemyslíte si snad, že Wardenův organismus a mimozemšťané jsou jedno a totéž?"

"Ne, samozřejmě že ne. Je něčím neuvěřitelně podivným a cizím, ale i kdybych ho považoval za kolonii, určitě nemá vědomí. Víš, v našich katalozích existují takové světy, kde by něco takové nedokázalo udivit ani mne, ani biology, ale tady? Vůbec sem nepatří. Je to stejné, jako bys najednou objevil ledovou kru v tropických krajích. Není v tom žádná logika."

"Totéž tvrdilo už mnoho vědců a teoretiků. Někteří dokonce vymysleli teorii, podle které vetřelec pochází z mezihvězdného prostoru, dostal se sem na meteoritu a usídlil se na Lilith. Tato teorie je dokonce všeobecně uznávaná."

Přikývl. "Ale proč jen na Lilith? A opravdu jen na Lilith? Odkud se bere ta jistota, že jsme to byli my, kdo ho zavlekl na tři zbývající planety? Je možné, že ony planety byly nakaženy podstatně dřív, pokud se to skutečně stalo."

"Samozřejmě existuje také teorie, že Wardenův organismus už se na všech čtyřech planetách vyskytoval dřív," řekl počítač. "Zkoumání vzorků bylo přesunuto z mateřské lodě, nacházející se mimo dosah Wardenova organismu. Protože se však rostliny nerozpadaly způsobem charakteristickým pro Wardenův organismus, předpokládalo se, že v nich není."

"Předpokládalo se... To mě zajímá. Co rostliny z Lilith?"

"Právě jsem to ověřil. Celé rostlinstvo ve vzorcích, které pocházely z Lilith, zahynulo. Dalo by se to vysvětlit tisícem docela přirozených příčin, takže se nad tím nikdo nezamýšlel. Nic neobvyklého, pokud jde o zkoumání nových světů. Mnoho neznámých rostlin vykazuje podobnou závislost na organismech a biosféře, nezbytné k jejich přežití. Například závislost na stálých hodnotách tlaku nebo teploty. Vzorky z Lilith zahynuly jako první, ale za další jeden nebo dva dny zahynuly i ostatní. Je to celkem normální a dá se to očekávat. Nelze vytvořit ideální podmínky nezbytné pro život úplně cizích forem života. Každopádně, vaše hypotézy ohledně Wardenova organismu nemohou být ani potvrzeny, ani vyvráceny. Nachází se teď na všech čtyřech planetách."

"Přes to všechno jsou to docela zajímavé úvahy."

"A proč? Pokud je teorie cizích spór správná - a zdá se být nejlogičtější - mohly se přece dostat na všechny čtyři planety najednou. Nedokazuje to naprosto nic."

"Možná že ne," zabručel si pro sebe. "Možná..." vstal a přešel ke kontrolnímu panelu. "Kdo je teď na řadě?"

"Charón."

"Škoda. Raději bych Medúzu. Začínám mít dojem, že potvrzení mých teorií bych měl hledat tam, nebo možná ještě dál. Charón pro mne určitě v tomto ohledu neskýtá žádnou novou informaci."

"A nebo se jen chcete vyhnout zkušenosti, která tam na vás čeká?"

Zastavil se a zmateně se rozhlédl kolem sebe. Co když to byla pravda? Vždyť se opravdu této nové zkušenosti bál. Mýlil se počítač, nebo jen obelhával sám sebe?

Pohodlně se usadil v křesle. Počítač spustil drobné sondy a umístil je v odpovídajících místech na jeho hlavě. Pak mu ten inteligentní stroj tvořící integrální součást jeho modulu aplikoval injekci a začal s přehráváním záznamu.

Chvíli se vznášel v polohypnotické mlze, pomalu se však v jeho mozku začínaly tvořit obrazy, stejně jako předtím. Teď se však zdály být ostřejší, výraznější, podobnější jeho myšlenkám.

Drogy a sondy splnily svůj úkol. Jeho vlastní mysl a osobnost ustoupily do pozadí a jejich místo zaujala podobná, ale přesto úplně jiná osobnost.

"Agent se vyzývá, aby podal hlášení," řekl počítač, vysílaje tento rozkaz hluboko do jeho myšlenek, které už nebyly tak úplně jeho majetkem.

Spustila se zapisovací zařízení.

Muž v křesle si několikrát odkašlal. Z jeho úst se začalo ozývat mumlání, výkřiky, podivná slova a zvuky. V tuto chvíli mysl přijímala obrovské množství dat a trápila se s jejich tříděním a klasifikací.

Nakonec muž začal klidně a plynně hovořit.

Kapitola první
Znovuzrození

Po rozhovoru s Kregou a několika drobných přípravách, potřebných k tomu, abych si dal do pořádku své vlastní záležitosti - tentokrát mě čekala dlouhá mise - jsem se ohlásil na klinice Konfederační bezpečnostní služby. Byl jsem tam samozřejmě už mnohokrát předtím, ještě nikdy ale vědomě za tímto účelem. Byla to pro mne pouze instituce, kde nám naprogramovali veškeré informace, které jsme potřebovali pro určitou misi, a kde také prováděli naši ‚reintegraci'. Práce, kterou jsem se zabýval, byla přirozeně často extralegální - což je termín podle mého názoru přesnější než slovo ‚nelegální', protože jsem nikdy neměl v úmyslu spáchat zločin. Práce to byla velmi ožehavá, takže nikdy nemohla vejít ve všeobecnou známost. Aby se riziko prozrazení vyloučilo, vzpomínky na splněné úkoly se agentům z mozku vymazávaly. Stávalo se to každému z nás.

Takový život, kdy ani nevíte, kde jste byli a co jste dělali, může někomu připadat zvláštní, ale má to i své přednosti. Pokud potenciální nepřítel, ať vojenský, nebo politický, ví, že vám vygumovali paměť, můžete si po každé misi žít v podstatě normálním životem. Nemá smysl vás zlikvidovat, protože ani netušíte, co jste udělali, proč jste to udělali a pro koho jste to udělali. Náhradou za tyto mezery v životopisu byl agentům Konfederace příjemný a luxusní komfort s téměř neomezeným množstvím peněz a všeho, co je nezbytné pro přepychový život. Já jsem se strašně rád potuloval sem a tam; plaval jsem, jedl v nejlepších restauracích, hrál hazardní hry a tenis. Nejen že jsem nebyl špatný, ale pomáhalo mi to si také udržovat dobrou fyzickou kondici. Takový život mě neskutečně bavil, samozřejmě s výjimkou pravidelných šestitýdenních tréninků spojených s neustálými rekvalifikacemi - tréninků, připomínajících bojová školení, jen drsnějších. Tyto tréninky zabraňovaly tělu i duši změknout nadbytečným přepychem. Nastálo implantované sondy neustále monitorovaly všechny nejdůležitější hodnoty a rozhodovaly o tom, kdy by se hodila biologická obnova.

Často jsem přemýšlel nad tím, jak přesné ty sondy jsou. Zpočátku mě znervózňovalo, že celá bezpečnostní služba

může sledovat mé excesy, ale po nějaké době jsem se naučil na to nemyslet.

Život, který mi v tomhle zaměstnání nabízeli, byl prostě příjemný. Kromě toho jsem na všechny ty věci kolem neměl žádný vliv. Lidé na většině civilizovaných světů měli voperovány podobné sondy, jen ne tak technologicky dokonalé jako ty moje. Jak by se jinak dal mezi takovým množstvím lidí udržet řád, pokrok a mír?

Když se však objevila nějaká nová mise, nebylo by zrovna nejlepší obětovat dosud získané zkušenosti. Výmaz informací z mozku bez předchozího archivování by byl velmi nepraktický, protože každý agent se zdokonaluje hlavně díky tomu, že neopakuje své chyby. Právě proto bylo třeba zajít do kliniky Konfederační bezpečnostní služby, kde přechovávali všechno, co jste kdy zažili. Opět vám to zapsali do paměti, abyste před další akcí byli... ‚celí', jak na těle, tak na duchu. Vždycky mě udivoval stav, když jsem po navrácení paměti vstával z křesla. Divil jsem se, že ze všech lidí na světě jsem právě já udělal zrovna to nebo ono.

Tentokrát jsem ale věděl, že celý proces zajde ještě o krok dál. Nejen že z toho křesla vstanu celý já, ale stejné vzpomínky dostanou další mozky, další těla - tolik, kolik bude třeba, dokud se vzpomínky neujmou.

Přemýšlel jsem, jací budou, jaké budou ty čtyři verze mne samotného. Pravděpodobně se ode mne nebudou fyzicky lišit. Zločinci, které jsem tady potkával, rozhodně nepocházeli z žádného civilizovaného světa, kde byli lidé ve jménu rovnosti standardizovaní. Ne, tito lidé pocházeli z pohraničí, byli to obchodníci, prospektoři a dobrodruzi. Žili na okrajích civilizace a byli pro ni nezbytní. Bylo známo, že podmínky, ve kterých žili, vyžadovaly silné osobnosti, samostatnost, originalitu a představivost. Hloupá vláda by je všechny zlikvidovala, ale hloupá vláda brzy degeneruje a ztrácí životnost a možnost dalšího rozvoje právě pro nerozumné lpění na standardizaci. Blahobyt je pro masy, samozřejmě, ale ne pro každého - jinak nebude blahobytem příliš dlouho.

Tohle byl hlavní důvod vzniku rezervace na Wardenově diamantu. Někteří z těch tvrďáků z pohraničí měli tak silný pocit nezávislosti, že pro civilizované světy znamenali vážné nebezpečí. Problém je v tom, že ten, kdo dokáže rozmotat pouta, držící naše společenství pohromadě, patří všeobecně k nejbystřejším, nejzkušenějším, nejbezohlednějším a nejoriginálnějším mozkům, které společnost dokázala zplodit. Někomu takovému je třeba bez skrupulí vymazat obsah mozku. Diamant mohl navždy účinně zneškodnit tento druh lidí a zároveň jim dát možnost tvůrčího rozvoje, který by pod mírným dohledem mohl znamenat prospěch i pro samotnou Konfederaci.

Samozřejmě že zločinci umístění na planety Diamantu se chtěli prokázat jako hodně přínosní. Jedinou alternativou pro ně byla smrt. V důsledku se mnohé tvůrčí mozky staly pro Konfederaci nezbytnými. Zabezpečili si tím svou vlastní existenci. Předvídalo se to a nikdo pro to neměl výčitky svědomí. Stejně jako zločinecké organizace v minulosti, i tyto dodávaly služby, po nichž - přestože byly považovány za nelegální - byla obrovská poptávka.

Ta zatracená sonda byla tentokrát příšerně bolestivá. Vždycky jsem cítil jen mravenčení, po kterém přicházel pocit otupělosti a spánek, z něhož jsem se po několika minutách probudil ve vynikající formě. Tentokrát se mravenčení změnilo v bolest, která jakoby vyvěrala přímo do nitra hlavy, pulzovala a pak zachvátila celou mou hlavu. Byl to pocit, jakoby mi nějaká obrovská ruka popadla mozek, sevřela ho, pustila a znovu sevřela, to všechno v šíleně bolestivém rytmu. Tentokrát jsem neusnul. Ztratil jsem vědomí.

Probudil jsem se s tichým zasténáním. Bolestivé pulzování ustalo, ale vzpomínka na něj byla příliš čerstvá a barvitá. Uplynulo několik minut, než jsem našel dostatek sil, abych se mohl posadit.

Zaplavil mě příliv starých vzpomínek a já obdivoval sám sebe, když jsem si staré zážitky připomínal. Zamyslel jsem se také nad tím, jestli se mým dvojníkům dostalo podobného zacházení, když se jejich myšlenky nedají po ukončení mise vymazat tak jako moje. Uvědomil jsem si, že pokud dostali celou mou paměť, budou muset být zlikvidováni. Kdyby k tomu nedošlo, ocitlo by se na Wardenově diamantu příliš mnoho tajemství, jež by se mohla dostat do rukou lidí, kteří vědí, jak s nimi naložit.

Sotva jsem na to stačil pomyslet, uvědomil jsem si, že něco není v pořádku. Rozhlédl jsem se po malé místnosti, ve které jsem se probudil, a okamžitě mi došlo, o co jde.

Tohle nebyla klinika Konfederační bezpečnostní služby; nebylo to žádné místo, které bych znal. Malinká místnost, asi dvanáct krychlových metrů, i když jsem počítal s neobvykle vysokým stropem. Byla tu kóje, ve které jsem se probudil, malá umývárna, standardní jídelní pult a vysouvací toaleta ve stěně. To bylo všechno. Nic víc... I když...

Rozhlédl jsem se kolem a bez obtíží si uvědomil něco, co bylo zřejmé. Ano, nedokázal jsem udělat sebemenší pohyb, který by neviděly kamery a neslyšely mikrofony. Dveře se skoro nedaly postřehnout a rozhodně nešly otevřít zevnitř. Okamžitě jsem pochopil, kde jsem.

Tohle byla vězeňská cela.

A co bylo ještě horší, cítil jsem jemné vibrace. Nepocházely z žádného konkrétního zdroje. Nebyly nepříjemné; vibrace byly ve skutečnosti slabé, téměř nepostřehnutelné, ale já jsem věděl, co znamenají. Byl jsem na palubě lodi letící někam pryč.

Vstal jsem, zatočila se mi hlava a dostal jsem mírnou závrať, která zmizela stejně rychle, jako se objevila, a podíval jsem se na sebe. Mé tělo bylo drobné a pružné, téměř šlachovité, s vypracovanými svaly a bez zbytečného tuku. Několik jizev po ranách, nic neobvyklého - možná s výjimkou toho, že je evidentně neošetřoval žádný lékař. Kůže měla přirozený tmavý odstín; pokožka olivové barvy, i když trochu neobvyklá, nepůsobila nepřirozeně. Takže to bylo tělo člověka, který se narodil přirozeně a ne jako výsledek genetického inženýrství. Určitě pro mne nebude jednoduché smířit se s tím, že jsem tak nevysoký, skoro malý. Nevím, jak dlouho jsem tam jen tak stál. Poslední zjištění mě ohromila. Vždyť to nejsem já! křičel na mne můj vnitřní hlas. Jsem jedním z nich! Jedním z těch dvojníků!

Posadil jsem se na pryčnu a opakoval si, že to není možné. Vím přece, kdo jsem, pamatuju si všechno, každý detail svého života a své práce.

Po nějaké chvíli šok ustoupil vzteku. Vzteku a zklamání. Byl jsem kopie, imitace někoho, kdo pořád žije a pracuje. Někoho, kdo možná pozoruje každý můj pohyb a zná každou mou myšlenku. Tehdy jsem toho druhého nenáviděl s tak

velkou silou, že neměla nic společného se zdravým rozumem. Sedí si tam v pohodlí a bezpečí, pozoruje mou práci a všechno sleduje. A když to skončí, odletí domů, aby podal hlášení, a vrátí se k tomu příjemnému životu, zatímco já...

Měli v úmyslu vyhodit mě na některý ze světů Wardenova diamantu, zavřít mě v té pasti jako nějakého výjimečného zločince, uvěznit mě na zbytek života, tedy - na zbytek života tohoto těla. A co pak? Když bude úkol splněn? Sám jsem si to řekl hned po probuzení, sám jsem si podepsal rozsudek. Co všechno vím! Samozřejmě, budu bez ustání pod dozorem. Budu sledován a zabit, pokud některá z těch tajemství prozradím. Nakonec, po ukončení mise, mě stejně zabijí. Jen tak, pro jistotu.

Ale v tom okamžiku začal mít navrch můj výcvik a profesionalita. Získal jsem nad sebou kontrolu a pokusil se dát si dohromady všechno, co jsem věděl.

Pozorování a stálá kontrola? Bezpochyby - pečlivější než kdykoli předtím. Vzpomněl jsem si, co říkal Krega o nějakém organickém spojení. Dobře se bavíš, ty zkurvysyne? Dělá ti dobře, když pozoruješ, co dělám?

Mám výcvik, jsem profesionál - uklidňoval jsem sám sebe. Není to důležité, vždyť dobře vím, co si myslí, a to už pro mě znamená převahu. Ze všech lidí na světě ví on nejlíp, jak mě bude těžké zabít.

Zjištění, že nejsem ten, kdo jsem vždycky byl, ale nějaká umělá bytost pro mě znamenalo obrovský otřes. Celý život, který jsem měl v paměti, dokonce i když jsem ho osobně nezažil, odešel navždy. Už nikdy neuvidím civilizované světy, žádná kasina a krásné ženy, už nikdy nebudu rozhazovat lehce nabyté peníze. Když jsem tam tak seděl, můj mozek se automaticky přizpůsobil nové situaci. Právě proto vybírali takové, jako jsem já. Měli jsme schopnost přizpůsobit se a zvyknout si prakticky na jakékoli podmínky.

A i když to nebylo moje tělo, přesto jsem to pořád byl já. Člověk, to je paměť, mysl a osobnost. Člověk, to není jen jeho tělo. Namlouval jsem si, že tělo je jen druh biologických šatů, i když výjimečně komplikovaných. Zdálo se mi, že tato osoba a tyto vzpomínky patří do stejné míry mně jako tomu druhému. Vždyť jsem stejně byl někdo jiný až do okamžiku, než jsem se zvedl z křesla na klinice. V tom okamžiku část mé paměti a zkušeností přestala existovat. To staré já z období mezi misemi bylo někým jiným. Ten nezajímavý playboy ve skutečnosti neexistoval; jeho osobnost byla výsledkem manipulace. To skutečné já zůstalo zakonzervováno v psychochirurgických počítačích. Bylo mu dovoleno zjevit se jen v okamžicích, kdy bylo k něčemu dobré, a ne neprávem. Na svobodě jsem znamenal nebezpečí jak pro vládní struktury, tak pro ty, proti kterým mě vláda postavila.

Byl jsem dobrý. Nejlepší, jak tvrdil Krega. Právě proto jsem se ocitl tady, v tomhle těle, v téhle cele, na téhle lodi. A nevymažou mi paměť, nezabijí mě, pokud se mi tomu podaří zabránit. Mé druhé já, které sedí u počítače... Nějak jsem k němu přestal cítit nenávist, skoro mi ten člověk začal být lhostejný. Když to všechno skončí, ještě jednou vymažou jeho paměť, možná ho dokonce zlikvidují, pokud se já a mí bratrští agenti na Diamantu dozvíme příliš mnoho. V tom nejlepším případě se zase vrátí k existenci toho slabošského nýmanda.

Ale já ne. Já budu tady. Budu žít dál. Budu žít skutečný život. Budu kompletnější než on.

Nedělal jsem si ovšem žádné iluze. Jestli se jim to podaří, rozhodně mě zabijí, pokud neudělám to, na čem jim záleží. Udělají to zdálky, prostřednictvím nějakého robota na oběžné dráze, bez výčitek svědomí. Alespoň já osobně bych to tak udělal. Tohle mi hrozí do okamžiku, než ovládnu novou situaci a přizpůsobím se novému prostředí, které mi bylo přisouzeno. Tím vším jsem si byl jistý, protože jsem znal jejich metody a jejich způsob myšlení. Musím za ně dělat špinavou práci, ale jen tak dlouho, dokud nenajdu způsob, jak se jí vyhnout. Vždyť se přece dají porazit, dokonce na jejich vlastním území. Proto přece zaměstnávali takové lidi, jako jsem já: aby odhalovali ty, kteří po sobě mistrovsky zahlazovali stopy, ukrývali své životy a činnost a mizeli z jejich nejlepších monitorů jako duchové; byli jsme tady od toho, abychom je našli a zlikvidovali.

Přesto za mnou nepošlou nového agenta, aby mě dostal. Dostali by někoho jiného do úplně stejné situace, ve které jsem se ocitl já.

Tehdy jsem pochopil to, na co bezpochyby přišli už dřív; věděl jsem, že nemám jinou možnost než dokončit misi. Budu v bezpečí jen tak dlouho, dokud budu plnit jejich úkoly. A pak... No, uvidíme.

Ovládlo mě vzrušení. Dostavovalo se vždycky v situacích, kdy přede mnou ležela výzva. Je potřeba vyřešit záhadu, dosáhnout vytyčeného cíle. Rád vítězím a vítězství přijde rychleji, když člověk nemá k věci emocionální přístup, když přemýšlí jen o výzvě, o problému samotném, o protivníkovi. Postavit se výzvě znamená fyzickou i psychickou námahu. Musím se dozvědět něco o nebezpečí ze strany vetřelců. Abych pravdu řekl, příliš jsem se tou myšlenkou nezabýval. Stejně jsem byl navždy uvězněn ve Wardenově diamantu. Pokud mimozemšťané v nadcházející bitvě zvítězí, obyvatelé Diamantu přežijí jako jejich spojenci. Pokud vetřelci prohrají, nebude to znamenat žádný rozdíl, situace bude stejná jako teď. Jedním slovem, celý ten problém s mimozemšťany byl jen teoretický. To je dobře.

Druhý cíl mise měl podobný důsledek. Najít vládce konkrétního Diamantu a - pokud to dokážu - zabít ho. V určitém smyslu to bude podstatně těžší: musím pracovat v cizím prostředí, a proto budu potřebovat víc času a případně spojence. Další výzva. A pokud ho najdu, určitě to dlouhodobě vylepší mou pozici a rozšíří mé možnosti. A když mě dostane on? No, vyřeší tím všechny mé problémy. Ale já nemám rád myšlenky na porážku. Z mého pohledu by ten souboj nemusel být zrovna nejhorší: zabití, kterému předchází pořádná štvanice, to je ta nejlepší hra. Buď vyhraješ, nebo zemřeš. Tak jako tak nemusíš žít se vzpomínkami na prohru.

Náhle mě napadlo, že jediný rozdíl mezi mnou a tímhle vládcem Diamantu je v tom, že já pracuju pro spravedlnost a on - nebo ona - proti spravedlnosti. Jenže ani to nebyla pravda. Ve svém světě rozhodoval o zákonech on a byl jsem to naopak já, kdo se měl těmto zákonům protivit. Perfektní. Z morálního hlediska jsme si neměli co vyčítat.

Jediné, co mi doopravdy dělalo starosti, byla skutečnost, že jsem s úkolem začínal v situaci, která pro mne byla nevýhodná. Obvykle mi před misí byly obnoveny všechny vzpomínky. Tentokrát tomu tak nebylo. Možná, pomyslel jsem si, na to měly vliv čtyři programování před čtyřmi za sebou jdoucími misemi a obava z dodávání něčeho dalšího do mého mozku bezprostředně po uskutečněném přenosu, který byl sám o sobě náročnou operací. Jako by nestačilo, že

mě tahle metoda dostane do vážných problémů. Někdo se nad tím měl zamyslet.

Někdo se nad tím zamyslel, ale to jsem zjistil až po nějakém čase. Zhruba hodinu po probuzení jsem zaslechl zvonění u jídelního pultu. Přešel jsem k němu. Téměř okamžitě se objevil horký tác s nožem a vidličkou. Hned jsem poznal, že tyhle předměty patří k těm, které podléhají sebezničení. Za hodinu se rozpustí v lepkavou loužičku, která vyschne na sypký prášek. Standardní vězeňská výbava.

Jídlo bylo otřesné, ale lepší jsem ani nečekal. Vitaminizovaná ovocná šťáva ale byla docela dobrá; s velkou chutí jsem ji vypil a tenký, průhledný, nerozpustitelný kelímek jsem si nechal na vodu; jen tak, pro všechny případy. Všechno ostatní jsem strčil do podávacího otvoru, kde se to elegantně vypařilo. Rychlost a čistota. Jenom z kohoutku se mi nepodařilo dostat víc než občas náprstek.

Prakticky jedinou věcí. kterou nemohli kontrolovat, byly fyziologické pochody. Asi půl hodiny po jídle se mé nové tělo začalo domáhat svých práv. Na stěně byla tabulka s nápisem Toaleta a malý kroužek. Jednoduché, standardní řešení, běžné v levnějších kabinách osobních lodí. Potáhl jsem za kroužek, toaleta se vyklopila... a ať mě vezme čert, jestli jsem si v prohlubni vzadu nevšiml sondy, tenké jako papír.

Posadil jsem se na prkýnko, pohodlně se opřel a zatímco jsem dostával dodatečné informace, ulevil jsem si.

Sonda pracovala na principu kontaktu s pokožkou. Neptejte se mě jak, nemám technické nadání. Ten systém nebyl tak dobrý jako programování, ale umožňoval předání nejen slovních informací. Mohli mi také poslat video, které jsem mohl vidět a slyšet jen já.

"Doufám, že už jste se probral z počátečního otřesu, který jste musel prožít, když jste zjistil, kým a čím jste," promluvil Kregův hlas přímo v mé hlavě. Otřáslo mnou, když jsem si uvědomil, že stráže vězení, ve kterém jsem se nacházel, nic neslyší ani nevidí.

"Jsme nuceni vám dodávat informace tímto způsobem, protože proces přenosu je příliš citlivý a nemělo by se to s ním přehánět. Nemějte obavu, podařil se. Raději ale dáme vašemu mozku tolik času, kolik je třeba, abyste se přizpůsobil nové situaci bez zbytečných dalších otřesů. Navíc nemáme tolik času, abyste se mohl ‚naučit' všechno, pokud se tak můžu vyjádřit. Tento způsob tedy bude muset stačit a je to škoda, protože myslím, že před sebou máte výjimečně těžký úkol."

Můj zájem rostl. Výzva, výzva...

"Vaším cílem je Charón, kolonie, která je ze všech Diamantů nejblíž ke slunci," pokračoval velitelův hlas. "Pokud v celém vesmíru existuje místo, jež je schopno ze zdravých lidí udělat šílence a šílence přivést k extázi, tak je to Charón. Neexistuje způsob, jak vysvětlit, co se tam děje. Musíte to zjistit sám. Všechny nezbytné informace dostanete na místě po přistání.

I když možnosti tohoto zařízení jsou dost omezené," pokračoval, "jsme schopni vám jeho pomocí zaslat základní věc, která se vám na Charónu možná bude hodit, ale možná také ne. Mám na mysli geograficko-politickou mapu celé planety, tak přesnou a aktuální, jak jen to je možné."

Ta poslední věc mě udivila. Proč by mi taková mapa mohla být k ničemu? Co je to místo vlastně zač? Než jsem dokázal ten problém pořádně strávit a trochu si zanadávat na situaci, která mi nedovolovala klást otázky, ucítil jsem ostrou bolest v zádech, následovanou závratí a slabostí. Když nepříjemné pocity ustaly, zjistil jsem, že mám opravdu v hlavě výraznou, detailní a kompletní mapu Charónu.

Ještě jsem přijal nepřetržitý proud informací, týkajících se onoho místa, tak detailních, že by se mohly vyskytnout v každé profesionální školicí příručce. Planeta měla zhruba čtyřicet dva tisíc kilometrů po obvodu, a to jak na rovníku, tak podél poledníků s nevelkými odchylkami plynoucími z topografické situace. Stejně jako tři ostatní Wardenovy diamanty měla prakticky tvar koule - což je dost neobvyklé, pokud jde o planety, i když většina lidí, včetně mne, předpokládá, že všechny větší planety mají tvar koule.

Přitažlivost měla zhruba 0,88 standardu, což znamenalo, že na Charónu budu lehčí a mé skoky budou delší. Zapsal jsem si do paměti, že si musím procvičit manévry, při kterých sehranost pohybů s načasováním rozhodovala o jejich účinnosti. Charón měl o něco málo víc kyslíku, než stanovila norma, a celá atmosféra byla prosycena vodní párou, což vysoké množství kyslíku mohlo vysvětlovat.

Sklon osy by mohl svědčit o velkých rozdílech mezi ročními obdobími, ale vzdálenost 158 551 000 kilometrů od hvězdy typu F nedávala příliš na výběr: horko, velké horko, ještě větší horko a pekelné horko. Polární sníh neexistoval. Jeho vzniku nepřály teplé oceánské proudy, ale uprostřed zimy se v arktických a antarktických oblastech vyskytoval led, takže dokonce i na tomto typicky tropickém světě bylo možné zmrznout. Obě oblasti se nacházely na místech pokrytých vodou, takže existovala jen malá šance, že přistanu právě tam.

Teploty na rovníku byly velmi vysoké a dosahovaly toho, co bylo považováno za hranici lidské odolnosti; teploměr běžně ukazoval nad šedesát stupňů Celsia a dávky slunečního záření v částech dne, kdy slunce zářilo pod nejkolmějším úhlem, byly vysoké. Mírná pásma měla pro necelých jedenáct milionů obyvatel dost pevné země. Mírná pásma ve skutečnosti nebyla tak mírná - v místech nejvyššího zalidnění sahaly v létě teploty nad padesát stupňů a uprostřed zimy jen zřídka klesly pod pětadvacet. Přesto byla lepší než tropické oblasti. Tři hlavní kontinenty ležely pod, nad a na samotném rovníku, díky čemuž všichni žili jako v sauně. Den trval dvacet devět standardních hodin, což nebyl zas tak velký rozdíl, který by vyžadoval zvláštní přizpůsobování. Rok měl dvě stě osmdesát těchto ‚krátkých' charónských dní.

Tři kontinenty - jeden hornatý a pustý, bez významnějších srážek; zato dva ostatní byly pokryty tropickou džunglí, kde prakticky nepřestávalo pršet. Napadlo mě, že to rozhodně není okouzlující místo, a vzpomněl jsem si, že ho Warden jednoduše nazval peklem.

No, budu si muset tu planetu oblíbit, bude mým domovem - pokud ovšem nespáchám sebevraždu.

"Charón je jediným ze světů Diamantu, jehož vládcem je žena," pokračoval Krega. "Neočekávám však, že vaše

neoddiskutovatelná krása Aeolii Matuze učaruje. Ona je politický génius, tvrdý a cynický. Kdysi zasedala v Konfederační radě a je velmi pravděpodobné, že mnoho informací, týkajících se naší politické struktury, získali vaši protivníci právě od ní. Jejím zločinem bylo něco, co bychom mohli nazvat nezdravě vysokými ambicemi; manipulovala celými vládami a jednotlivými články úřadů tak dobře, že nechybělo mnoho, aby se převratem chopila moci nad Konfederací a nahradila Radu. Nesmějte se... Byla velmi blízko. Samozřejmě ji poslali na Diamant, kde před čtyřmi lety, po patnácti letech pobytu, převzala moc. Její předchůdce oficiálně odešel na odpočinek, ale Matuze v tom určitě měla prsty. Nepodceňujte ji! V jiné době bychom jí odevzdávali oběti jako bohyni."

Aeolia Matuze. Vzpomínám si na ni z dávné minulosti a z dřívějších školení. Podle toho, co jsem si pamatoval, zemřela, když jsem byl ještě dítě. A teď jsem se o ní dozvěděl pravdu a musím přiznat, že to bylo fascinující. Určitě strašlivý protivník. Napadlo mě, jestli ta aristokratická krása, kterou jsem si pamatoval, je ještě pořád, po devatenácti letech na Charónu. tak omračující.

Zbývající informace byly čistě rutinní. Po ukončení spojení jsem se zvedl z mísy a zase ji sklopil na místo. Uslyšel jsem spláchnutí, a když jsem příště použil toaletu, zjistil jsem, že mé exkrementy nebyly jedinou věcí, která odtamtud zmizela. Bezprostřední přenos dat trval necelou minutu, která byla vyplněna obrovským množstvím informací. Tihle hoši od bezpečnosti jsou výkonní, pomyslel jsem si. Dokonce ani moji neustále bdělí žalářníci na druhé straně kamer a mikrofonů nemohli mít sebemenší tušení, že jsem někým jiným, než kým bych údajně měl být.

A pokud jde o to, kým vlastně mám být, i to jsem se v jediném okamžiku dozvěděl. Můj dojem, že jsem malý, se potvrdil - měl jsem sotva sto padesát sedm centimetrů výšky a vážil jsem čtyřicet šest kilogramů. Fyzicky - musel jsem se přenést do dětství, abych našel správné přirovnání - jsem vypadal jako skřítek. Nevysoký, drobný, šlachovitý, s vážnou tváří, příliš dlouhýma ušima a hustou, černou čupřinou, ostříhanou na ježka. Na tváři i na těle jsem byl bez ochlupení, s výjimkou tmavého obočí ve tvaru písmene V. Abych pravdu řekl, kdybych se nasoukal do blíže neurčeného oděvu, vypadal bych spíš jako jedenáctiletá holčička než jako dospělý osmadvacetiletý chlap, jak se o mně tvrdilo v materiálech. Nespočíval právě v tomhle problém skutečného majitele tohoto těla?

Náleželo Parku Lacochovi, ‚Řezníkovi z Bonhommu'. Jeho případ jsem si pamatoval z nejnovějších mediálních reportáží - alespoň nejnovějších pro mé originální já. Opravdu měl něco proti ženám a byl postrachem pohraničí.

Zarážející bylo to, že byl správcem koloniální oblasti - a proto ho tak dlouho nemohli chytit. K jeho povinnostem patřil mimo jiné dozor nad místní policií, která se ho pokoušela dopadnout. Navíc také disponoval počítači a vědeckými laboratořemi celého okrsku. Podle doporučení byl skvělým správcem: vždycky se vešel do rozpočtu, nikdy se neměl proč omlouvat a svými podřízenými byl oblíbený. Jeho problémem bylo, že se se ženami rád bavil nepříliš oblíbeným způsobem. Unášel je ze zemědělských oblastí pohraničí, přiváděl si je do své soukromé laboratoře a systematickým mučením je zabíjel. Během jednoho roku to udělal sedmnáctkrát a teprve těžká práce jednoho z jeho kolegů, přiděleného na jeho vlastní přání, vedla k vypátrání a zajetí správce.

Téměř učebnicový příklad psychické deviace. S takovým vzhledem byl v mládí určitě cílem krutých žertů a bylo pro něj těžké ostatní přesvědčit, aby ho brali vážně. Měl však bystrý mozek a ekonomickou školu vystudoval napoprvé. Docela dobrý výkon na někoho, kdo se narodil v pohraničí, kdo nebyl geneticky a kulturně přizpůsobeným občanem civilizovaných světů. Vzbuzoval pozornost výjimečnou kvalitou své práce. Příčiny, kvůli kterým se z něj stal ‚řezník', byly objektem neskutečných spekulací v tisku, ale byly rozhodně komplikovanější než ty, o kterých mluvila populární psychiatrie. Jeho zločiny byly tak odpuzující, tak neslučitelné se všemi vzorci kulturního chování, že v jeho případě byla politicky akceptovatelná jedině smrt nebo cesta na Wardenův diamant. Byl v celé Konfederaci natolik proslulý, že by v ní nemohl zůstat ani po kompletním vygumování mozku.

Z těchto příčin, a také z důvodu jeho inteligence, byl ideálním kandidátem pro misi. Představovalo to také pro mou činnost dokonalé krytí, i když nevýhodou bylo, že ho všude znali. K sakru, já sám jsem měl rád ženy způsobem bezpochyby normálnějším než on, ale určitě pro mne bude těžké se s některou z nich seznámit, pokud zná osud vraha Lacocha. Možná si vymyslím nějakou dojemnou historku, která mě alespoň představí v lepším světle.

Lehl jsem si zpátky na kavalec a uvedl se do mírného tranzu. Procházel jsem si nové informace, třídil je a pokoušel si je zapamatovat. Fakta týkající se Lacochova života a práce byla obzvlášť důležitá, protože tady existovala největší pravděpodobnost chyby nebo omylu. Probral jsem si taky jeho obyčeje, zvyky a tak dále. Pokoušel jsem se vcítit do situace takového malého, zahořklého chlápka ve velkém a krutém světě.

Musím být ve svých pohybech a chování dokonalý dřív, než se dostanu na Charón. Byl jsem si jistý, že než to všechno skončí, bude mít Lacoch - já - na kontě ještě jednu ženskou oběť, ale ani na vteřinu jsem neměl v úmyslu Aeolii Matuze podcenit.

Kapitola druhá
Transport a přílet

Až na pravidelně podávaná jídla neexistovalo nic, čím bych měřil čas, byla to ale poměrně dlouhá cesta. Nikdo neutrácel peníze za rychlý převoz vězňů, to bylo jasné.

Nakonec jsme se však spojili s velitelskou lodí, která se nacházela jednu třetinu světelného roku od Wardenova systému. Nezjistil jsem to díky nějakým příznakům uvnitř cely, prostě jen ustala vibrace, která mě už dlouho provázela. Kromě toho se moc nezměnilo. Myslím, že se čekalo na tak velký kontingent vězňů ze všech míst galaxie, aby se

přistání vyplatilo. Takže jsem jen mohl sedět v cele a znovu a znovu se probírat informacemi, které jsem dostal. Nejednou jsem uvažoval o tom, že jsem pravděpodobně velmi blízko svého starého těla (už jsem o něm začínal přemýšlet takhle). Napadalo mě, jestli čas od času nezajde sem dolů, aby se podíval, jen tak, ze zvědavosti, na mne a na tři ostatní, kteří byli nejspíš taky hodně blízko.

Měl jsem dost času důkladně uvažovat o situaci na Wardenově diamantu a o důvodech, díky nimž se z něj stalo tak dokonalé vězení. Neexistovala dokonalá vězení - i když tohle se dokonalosti velmi blížilo. Brzy po přistání na Charónu, až tam začnu žít a dýchat jeho atmosféru, budu infikován oním podivným submikroskopickým organismem, který se zabydlí v metabolismu každé buňky mého těla. Bude si tam žít, brát si potravu z mého organismu, ale také si na ni vydělávat tím, že mne bude chránit před choroboplodnými zárodky a podobným nebezpečím. Jediná vlastnost, kterou ten tvor měl, byla vůle přežít, a přežít mohl jen tehdy, když jsem žil i já.

Přesto k životu potřeboval ještě něco, nějakou látku ve stopovém množství, která existovala jen ve Wardenově soustavě. Nikdo nevěděl, co to je, a nikdo si nedal tu únavnou práci, aby to zjistil, ale všichni věděli, že se nachází jen tam, jen ve Wardenově systému. Ať to bylo cokoli, nenacházelo se to v atmosféře, protože dopravní linky létaly mezi jednotlivými planetami Diamantu a bylo možné na nich bez jakýchkoli následků dýchat sterilní, uměle vyrobený vzduch. V jídle se to také neskrývalo. Prověřili to. Lidé z kteréhokoli Wardenova světa se mohli živit syntetickou stravou v nějaké izolované laboratoři, například na orbitální stanici. Ale stačilo se jen přesunout příliš daleko od některé z Wardenových planet, dokonce i se zásobami jídla a vzduchu, a Wardenův organismus umíral. Protože však změnil vaše buňky, které na něm byly závislé, zemřeli jste i vy - v otřesných bolestech. Ta mezní vzdálenost byla zhruba čtvrt světelného roku od sluneční soustavy. Proto byla velitelská loď tam, kde byla.

Čtyři planety Wardenova diamantu se lišily nejen podnebím. Wardenův organismus vykazoval podivuhodnou důslednost, pokud šlo o vliv, který měl na člověka na každé z jednotlivých planet. Možná to záleželo na vzdálenosti od slunce, ale jeho vliv se lišil podle toho, na které planetě se s ním člověk setkal poprvé. Bez ohledu na to, jaké byly jeho účinky, se choval Wardenův organismus pořád stejně, dokonce i když se jeho nositel přemístil z planety na planetu.

Organismus budil zdání, že má telepatické schopnosti, i když nikdo netušil, jestli to je možné. Nebyl inteligentní, vždycky bylo možné předpovědět jeho chování. Většina jím vyvolaných změn se týkala vlivu kolonie organismů v jednom těle na kolonie v jiném organismu nebo organismech. Člověk - pokud to dokázal - docílil vědomé kontroly nad těmito jevy, což rozhodovalo o relativní schopnosti ovládat druhé. Celkem nepříliš komplikovaný systém, pokud si odmyslíme, že ještě nikdo nedokázal vysvětlit pravidla, která ho řídí.

Pokud jde o Charón, věděl jsem jen, že je strašlivě horký a deštivý. Proklínal jsem sám sebe za to, že jsem si nenechal poslat odpovídající program, díky kterému bych byl lépe připravený. Určitě mi zabere hodně času, než se naučím všechny podrobnosti a místní zvyklosti.

Asi tři dny - osm jídel - po příletu na velitelskou loď, jsem z kolébání, otřesů a trhání dostal mírnou mořskou nemoc, která mě donutila ulehnout do postele. Neznechutilo mě to. Bezpochyby to všechno svědčilo o přípravě překládání nákladu a ‚vykládání' vězeňských cel. Čekal jsem se smíšenými pocity. Z jedné strany jsem se toužil dostat z téhle maličké klece, která mi nenabízela kromě nudy vůbec nic. Na druhou stranu, když z téhle klece konečně vyjdu, ocitnu se jen ve větší a mnohem atraktivnější kleci - na Charónu, což je také vězeňská cela, ale o velikosti celé planety. A to, co mi může nabídnout ve formě zábavy, podnětů, vzrušení a podobně, bude mít - v porovnání s tímhle vězením - až příliš definitivní charakter.

Pohyby brzy ustaly. Po krátké přestávce vyplněné napjatým očekáváním jsem opět ucítil vibrace provázející pohyb. Tentokrát byly podstatně výraznější. Buď jsem se ocitl na palubě o dost menší lodi, nebo jsem se nacházel poblíž pohonných jednotek.

Ale to nehrálo roli. Uplynuly další tři dny - devět jídel - než jsme se ocitli v rozhodujícím bodě. Dlouhá doba, bezpochyby, ale zároveň docela krátká na podsvětelnou loď, pravděpodobně přestavěnou na automatizovaný transportér.

Vibrace ustaly a já věděl, že jsme na oběžné dráze. Opět se mě zmocnily smíšené pocity: z jedné strany oživení a radost, z druhé strany - pocit ohrožení.

Zaslechl jsem praskání a pak z reproduktoru - o jehož existenci jsem neměl ani tušení - zazněla slova. "Všichni vězni pozor!" nesl se hlas, kovová parodie mužského barytonu. "Dospěli jsme na oběžnou dráhu kolem planety Charón ve Wardenově systému," vysvětloval. Neříkal nic, co bych už nevěděl, ale pro ostatní to byla první informace o místě, kde se nacházejí. Dokázal jsem si představit, co v tomto okamžiku prožívali. Jejich emoce však určitě byly podstatně silnější, protože i já sem dorazil s vyvalenýma očima, a to jsem byl poloviční dobrovolník.

"Za okamžik," pokračoval hlas, "se dveře vašich cel otevřou a vy je budete moci opustit. Upřímně vám radíme, abyste to skutečně udělali, protože třicet vteřin po otevření se dveře znovu zavřou a vakuové čerpadlo zahájí uvnitř cel sterilizační proces, který by pro každého, kdo by zůstal uvnitř, znamenal smrt."

Dobře vymyšleno, pomyslel jsem si v duchu. Napadlo mě, jestli se někdy našel někdo, kdo raději zvolil smrt.

"Jakmile vyjdete do hlavní chodby," pokračoval hlas, "zůstanete stát na místě, dokud se za vámi dveře cel znovu nezavřou. Nepokoušejte se opustit své místo před vlastní celou dřív, než se dveře znovu zavřou, v opačném případě vás automatické ochranné zařízení rozpráší na atomy. Venku na chodbě nikdo nebude mluvit. Každý, kdo promluví nebo kdo se nebude přesně řídit rozkazy, bude okamžitě zlikvidován. Další instrukce obdržíte, až se dveře zavřou. Připravte se k odchodu..."

Když se dveře otevřely, nezaváhal jsem ani na okamžik. Bílá podlaha s namalovanými obrysy nohou mi ukazovala, kam se mám postavit. Udělal jsem, co po mně chtěli, i když mi to lezlo na nervy. Úplná nahota a osamocení - na lodi řízené jen počítačem - to je pro člověka dost pokořující; působí to pocitem absolutní bezmoci.

Rozhlédl jsem se a zjistil, že jsem měl pravdu. Stáli jsme na dlouhé uzavřené chodbě, na jejíž obou stranách se

nacházely malé dveře do cel. Podíval jsem se doprava a doleva a všiml si, že je nás zhruba deset nebo dvanáct. Samá smetánka, pomyslel jsem si ironicky. Tucet mužů a žen - mužů byla nejspíš většina - nahých a špinavých. Potřebovali nás převézt a ponechat vlastnímu osudu. Napadlo mě, proč bylo rozhodnuto, že zrovna oni budou vystěhováni, místo aby jim jednoduše proprali mozek. Co asi počítače a přátelé psychologové našli v jejich pokleslých charakterech, co rozhodlo, že jim bylo dovoleno žít? Oni to samozřejmě nevěděli. Zajímalo by mě, kdo to asi ví.

Dveře se zavřely. Napjatě jsem čekal. Možná na křik někoho, kdo se nepohnul dost rychle a zaskočilo ho odsávání vzduchu? Nic nenasvědčovalo tomu, že se stanu svědkem něčeho dramatického. Pokud si někdo vybral tohle řešení, nedalo se to tímhle způsobem zjistit.

"Na můj povel," vyštěkl hlas z reproduktorů umístěných podél stropu, "uděláte vpravo v bok a pomalu budete v zástupu kráčet tak daleko, jak to půjde. Na konci chodby najdete speciální raketoplán, který vás přepraví na povrch planety. Usadíte se v něm od předních řad a žádná sedadla nenecháte neobsazená. Okamžitě po usednutí se připoutáte."

Zaslechl jsem nějaké bručení spoluodsouzenců, po kterém se okamžitě ozvalo zasyčení a ze stěny vystřelil krátký, ale ostrý světelný paprsek. Nemířil na lidi, ale na podlahu u jejich nohou. Povyskočili v reakci na ukázku síly. Bručení a šeptání se už neopakovalo.

Hlas, který se na okamžik odmlčel, opět pokračoval v udělování rozkazů, aniž by se jen slovem zmínil o onom incidentu. Proč taky?

"Vpravo v bok... teď!" přikázal a my jsme rozkaz vyplnili. "Pomalu kráčejte podle instrukcí k raketoplánu."

Šli jsme mlčky, ale beze spěchu. Ocelová podlaha byla strašlivě studená; všechno kolem bylo dost nepříjemné - ve srovnání s raketoplánem určitě.

Byl překvapivě pohodlný a moderní, i když sedadla nebyla přizpůsobena nahým tělům. Našel jsem si místo asi tři řady od konce, zapnul si pásy a čekal na ostatní. Zjistil jsem, že můj první odhad množství vězňů byl téměř přesný. Raketoplán mohl pojmout čtyřiadvacet osob a nás bylo jedenáct - včetně tří žen.

Vstupní komora se automaticky zavřela a ozval se sykot provázející vyrovnávání tlaku. Pak přišlo silné trhnutí, znamenající, že jsme se odpoutali od lodi a vydali se na cestu k povrchu planety.

Raketoplán byl příliš moderní a komfortní, než aby sloužil jen pro transporty vězňů. Musel tedy být jednou z lodí. která udržovala pravidelné spojení mezi planetami Wardenova diamantu.

Reproduktory nad našimi hlavami zapraskaly a ozval se milý dívčí hlas. Příjemná změna k lepšímu.

"Vítejte na Charónu," oznámil tónem, který zněl docela upřímně. "Jak jste byli nepochybně informováni, je Charón místem vašeho konečného určení a vaším novým domovem. I když poté, co dole vystoupíte z lodi, nebudete nikdy moci tuto sluneční soustavu opustit, nebudete už vězni, ale řádnými občany Wardenova diamantu. Pravomoc Konfederace nad vámi skončila v okamžiku, kdy jste nastoupili do tohoto raketoplánu, jednoho z mnoha, které jsou společným vlastnictvím Wardenových světů. Rada našeho systému je právnickou osobou, jejíž vnitřní suverenitu Konfederace plně respektuje a která má vlastní zastoupení v konfederačním Kongresu. Každý ze čtyř světů naší soustavy má rovněž svou vlastní suverénní a nezávislou vládu. Bez ohledu na to, kým nebo čím jste v minulosti byli, bez ohledu na to, co jste provedli nebo jaké bylo vaše předchozí postavení, jste od nynějška navždy občany Charónu a ničím víc - a také ničím míň. Nejste už v žádném smyslu vězni a nic z toho, čeho jste se až do dnešního dne dopustili, vás tady nebude pronásledovat. Začínáte s čistým štítem a čistým rejstříkem a bude záležet jen na tom, jak si budete od nynějška počínat jako obyvatelé Charónu."

Odmlčelo se to - nebo ona, nebyl jsem si úplně jistý - a nechalo nám několik okamžiků, abychom mohli tyto informace strávit.

Kontrast mezi péčí o nás, tónem, kterým nás oslovovali teď, a způsobem, jak s námi mluvili předtím, byl obrovský. Ale jestli po mně někdo chtěl, abych uvěřil, že vládcové Charónu neznají naši minulost, tak mě považoval za naivního pitomce.

"Zhruba za pět minut přistaneme na astroportu v Honuthu." pokračoval hlas. ..Čekají tam na vás lidé, kteří vám dají oblečení a odvedou vás do informačního centra, kde obdržíte odpovědi na všechno, co vás zajímá. Prosím, připravte se na horké, vlhké prostředí a také na nižší úroveň technologie, než na jakou jste zvyklí. Jsme stále pohraničním světem a naše možnosti jsou ještě menší než v pohraničí, které znáte vy. Netrapte se tím, Charón má i své dobré stránky. Ještě jednou vítejte na Charónu."

I když napětí z větší části ustoupilo, celou cestu nikdo nepromluvil. Částečně to byl výsledek šikany, kterou jsme prožili jako vězňové, ale hlavním důvodem byla nervozita. Už je to tady, řekl jsem si. Vyrážíme.

Cesta na povrch planety se neobešla bez několika skoků a otřesů, zvláště v okamžiku, kdy jsme se ocitli v atmosféře, ale celkově byla jednoduchá a profesionálně zajištěná. V určitém okamžiku došlo k vyrovnání lodě vzhledem k povrchu, po kterém následovalo postupné snášení dolů a přistání v docích.

Po několika desítkách vteřin od přistání jsem zaslechl mechanismus výpusti a ručička na ukazateli se přesunula z červeného pole do oranžového, aby se nakonec zastavila v zeleném. Opět se ozvalo syčení vzduchu a přechodová komora se otevřela.

Na krátký okamžik se nikdo ani nepohnul. Nakonec ti, kteří byli nejblíž východu, vstali a vydali se k němu. Povzdechl jsem si a následoval je.

Prostor doků byl malý, ale moderně zařízený a vybavený klimatizací. Při průchodu průhlednou spojovací chodbou jsem měl poprvé možnost spatřit Charón. To, co jsem uviděl, mě na duchu příliš nepovzneslo. Lilo jako z konve a nebylo vidět prakticky nic.

Terminál byl malý; nebyla to však dřevěná bouda, kterou jsem očekával. Klimatizace chladila možná až příliš. Čekali

na nás dva obyčejně vypadající lidé - muž a žena. Oba na sobě měli černé košile a šortky, jejich nohy byly obuty do sandálů s tlustými gumovými podrážkami. Vypadali jako dvojice, kterou déšť vyhnal z pláže, ale rozhodně ne jako oficiální představitelé planetární vlády.

"Vítáme vás na Charónu," promluvila žena a já jsem okamžitě poznal hlas z modulu. Všechno bylo evidentně řízeno z povrchu planety. "Prosím, pojďte ke stolu, vyberte si oblečení a sandály odpovídající velikosti a oblečte se," poučovala nás lhostejným hlasem.

Část mé soukromé výuky se sice týkala rozměrů Parka Lacocha, ale rychle jsem zjistil, že je pro mne všechno velké a že se musím přesunout ke stolu pro ženy, abych si pro sebe něco vybral. Nebylo to tak důležité - všechno oblečení vypadalo úplně stejně - ale začínal jsem chápat, odkud Lacoch získal ty děsivé komplexy a problémy s identitou.

Modifikované plážové oblečení se zdálo být obvyklé alespoň tady -tedy, kde vlastně? Aha, tohle místo se jmenovalo Honuth. Doufal jsem, že oblečení bude i vodotěsné.

Oblékl jsem se a zůstal stát, abych počkal na ostatní, když mé vědomí zasáhla tvrdá skutečnost. Jsem na Charónu... Ve stejném okamžiku, kdy jsem poprvé vdechl místní klimatizovaný vzduch, začala systematická invaze mikroorganismu do nitra mého těla. Jsem navždy vězněm Charónu.

Kapitola třetí
Orientace

Poté co jsme si oblékli naše nové šaty, shromáždili jsme se v malém terminálu kolem dvojice, která nás přišla přivítat.

"A teď poslouchejte," řekl muž hlasem téměř pohlceným zvukem deště, bušícím vší silou na střechu budovy. "Za chvíli půjdeme do města, kde budete dočasně ubytováni. Držte se blízko nás, protože Charón je svět, který může zelenáče zabít během několika vteřin. Ve městě se nesmí užívat mechanická vozidla, takže pojedeme dvěma vozy, které na nás čekají před vchodem. Nevyděste se tažných zvířat a prostě bez zbytečného otálení nasedněte."

"Dostaneme nějaké deštníky?" zaslechl jsem něčí otázku. Muž a žena se usmáli, ale neodpověděli.

Najednou jsem si uvědomil nevýhodné postavení, které jsem vůči ostatním členům skupiny měl. Všichni muži i ženy byli vyšší než já, takže jsem naše průvodce mohl pozorovat jen skrz otevírající a zavírající se mezeru mezi lidmi přede mnou. Bylo to docela nepříjemné.

"Jdeme," řekla žena. "Nespěchejte, neutíkejte... Sandály sice mají docela drsnou podrážku, ale na mokrém chodníku vás můžou zradit." Po těchto slovech se oba Charónci otočili k východu; muž šel napřed, žena průvod uzavírala.

Venku nebylo zle. Bylo hůř, než bych si dokázal představit - pekelné horko jako v parní lázni. Déšť byl tak hustý, jakoby někdo nad námi spustil obrovskou sprchu. Pevná markýza před vstupem do terminálu neposkytovala přílišnou ochranu a už za okamžik jsme byli na kost promočení. Ale to strašlivé klima pro nás nebylo největším šokem... Otřáslo námi spíš to, co jsme spatřili na kraji cesty.

Stály tam dvě obrovské dvoukolky, vyrobené z něčeho, co vypadalo jako dřevo. Ke každému vozu byl zapražen pár odporných, téměř čtyřmetrových ještěrů. Ne, ve skutečnosti to nebyli právě ještěři, ale připomínali mi je ze všeho nejvíc. Stáli na dvou velkých, svalnatých tlapách a k udržování rovnováhy jim sloužily dlouhé a tlusté ocasy. Plazí hlavy bez očních víček a s červenýma očima nebyly jen obrovské, ale působily taky dojmem, že skrývají několik řad velmi ostrých zubů. Dvě nevelké přední končetiny byly zakončeny něčím, co připomínalo lidské dlaně, sepjaté jakoby v očekávání nebo z nudy. Dlaně měly tři ohebné prsty spojené blánou, takže vypadaly jako velké listy. Konečky prstů měly tvar přísavek. Velké ruce a nohy, jak jsem se později dověděl, byly charakteristickým znakem pro většinu druhů zvířat, obývajících Charón. Tato obrovská zvířata neměla hadí šupiny, ale byla pokryta hladkou kůží, jejíž barva byla u všech stejná - úplně nepochopitelná a nepatřičná modř.

Obě zvířata byla zapražena do komplikovaných postrojů a celé sítě provazů, jejichž složitost a množství by se daly přirovnat k provázkům, kterými se ovládají loutky. Provazy se táhly nad vozem k vozkově kozlíku, umístěnému vzadu nad prostorem pro pasažéry. Ten měl tvar úplně uzavřené kabiny, vybavené velkým oknem a stěračem odpovídající velikosti.

Vskočil jsem do nejbližšího vozu, ale ještě předtím jsem stačil i přes důrazná varování uklouznout na hladkém chodníku. Silný vítr mi při tom bičoval kůži. Ale nakonec jsem se ocitl uvnitř dvoukolky společně s pěti dalšími vězni a naším charónským průvodcem. Bylo by to tam díky měkkému čalounění docela pohodlné, kdyby nás bylo o dva méně.

Po pečlivém uzavření dveří se náš vůz - který stál jako první - s ostrým trhnutím rozjel. Jízda rozhodně pohodlná nebyla; dvoukolka poskakovala a třásla se celou cestu, chovajíc se spíš jako loď na rozbouřeném moři než jako normální každodenní dopravní prostředek. Všiml jsem si, že si nás Charónec docela pobaveně prohlíží a určitě uvažuje o tom, jestli někdo z nás nedostane akutní mořskou nemoc. "Nemějte obavy, cesta nepotrvá dlouho. Je mi toho nepohodlí líto, ale tato forma cestování je tady na Charónu považována za vrchol luxusu."

"Tohle není Lilith... Tady stroje fungují," zabručel pod nosem jeden ze svalnatých mužů vedle mne. "Tak proč tahle primitivní sračka?"

"Některé stroje tady fungují, když se jim to dovolí," odpověděl domorodec tajemně. "Ve skutečnosti je tahle mizérie jistým druhem kompromisu. Stroje se vždy příliš rychle porouchají a tím pádem nemají příliš velkou hodnotu, takže se snažíme bez nich obejít. Po většinu času to tady vypadá takhle, nebo ještě hůř. Bude lepší, když se smíříte s tím, že jste se vrátili v čase zhruba o dva tisíce let. Prakticky se vám to stalo."

"Co to je za pitomost," zabručel svalnatý muž, ale ostatní mlčeli, protože buď věděli příliš málo na to, aby měli co říct, nebo měli taky depresi.

Zhruba po pěti minutách jízdy se vůz zastavil s ještě silnějším trhnutím, než s jakým se rozjížděl. Napadlo mě, že bezpečnostní pásy by se hodily spíše sem než do raketoplánu, ale mlčel jsem. Situace, ve které jsem se ocitl, byla příliš nová a já sám byl ještě příliš nezkušený na to, abych věděl, co dělat. Nemluvě o tom, že jsem byl kvůli dešti a dusnu promočený až na kost a zpocený jako snad ještě nikdy.

Otevření dveří pro nás znamenalo určitou úlevu, protože společně s deštěm nám přineslo čerstvý vítr. Charónec vystoupil a zůstal stát, aniž by si byť jen trochu všímal deště. Pomohl nám vystoupit a ukázal na nedaleké dveře, kterými jsme měli projít dovnitř. Když jsme se ocitli pod střechou, nebyli jsme jen mokří, ale i trochu překvapení. Po několika vteřinách jsem se však vzpamatoval natolik, že jsem se mohl rozhlédnout kolem.

Charónci nežertovali, když říkali, že to je primitivní místo. Domy vypadaly jako postavené z různých druhů místního dřeva a jiného domorodého rostlinstva. Vše bylo řemeslně dokonalé, ale důraz byl přitom kladen hlavně na užitkovou hodnotu předmětů. Podél mozaiky představující chodník na naší straně ulice stály lampy, které mi připomínaly lampičky na olivový olej s knotem a se svítivostí znásobenou několika naleštěnými zrcadly. Před deštěm byly chráněny velmi důmyslným způsobem: mezi chodníkem a cestou se táhla zídka z nějakého sklovitého materiálu se stříškou připevněnou ke střechám budov. A i když voda protékala skrz díry a praskliny, celek byl víceméně vodotěsný. Velmi inteligentní řešení. Cítil jsem taky proud vzduchu, podivně chladného, ale nedokázal jsem odhadnout, odkud přichází.

Náš hostitel, promočený stejně jako my, si nás s kyselým úsměškem pátravě prohlížel. Určitě jsme vypadali podstatně hůř než on.

Brzy přijel druhý vůz a zbývající vězňové se připojili k nám, pokoušejíce se osušit stejně jako my předtím. Samozřejmě se stejně špatným výsledkem.

"Snad tady neprší pořád?" zeptal jsem se domorodce. Rozesmál se. "Ne, to ne. Většinou to netrvá déle než jednu nebo dvě hodiny, ale brzy zjara a ke konci podzimu prší bez přestávky dva nebo tři dny. Vody naprší asi tři centimetry za hodinu," na okamžik se odmlčel, abychom tu informaci mohli strávit, a pak dodal: "Ale máme opravdu dobrý drenážní systém."

To opravdu musí mít, pomyslel jsem si, udivený tím, co jsem slyšel. Za tři dny by během takového deště napadly dva metry vody!

"A co je teď za roční období?" zeptal jsem se neutrálně.

"Střed jara," odpověděl náš průvodce. "Brzy začnou horka." Bohužel to nevypadalo jako vtip.

Přivedli nás k nejbližšímu domu, který vypadal, hm... rustikálně. Byl postaven z dřevěných trámů, včetně vysokého stropu. V místnosti stála proutěná křesla a několik stolečků, což bylo prakticky vše. Osvětlení bylo stejné jako venku a musím přiznat, že také stejně účinné, i přes mihotání, na které se určitě dalo zvyknout. Podlahu pokryli jako guma měkkou látkou, která napohled připomínala kachlíky s komplikovaným vystouplým vzorem, který, jak jsem předpokládal, měl umožnit odvádění vody. Každopádně pokud tohle místo není permanentně skrápěno vodou, znamená to, že bylo skvěle vyprojektováno.

Se vzdycháním jsme se usadili do křesel s pocitem, jako bychom celý den pracovali, zatímco ve skutečnosti jsme toho dnes mnoho neudělali. Napětí začalo ustupovat obyčejné únavě.

"Normálně je toto místo halou městského hotelu," řekla naše průvodkyně. "Obsadili jsme ji na několik dní, abychom vám usnadnili aklimatizaci. Rezervovali jsme vám také pokoje v horním patře, i když většinou se jedná o pokoje dvoulůžkové. Pokoje v nižších patrech jsme nechali normálním hostům, kteří se už tak museli mírně uskrovnit. Hoteloví hosté a lidé z města sem nebudou mít přístup tak dlouho, dokud tady budeme my. V první fázi instruktáže zde také budeme jíst. Také bych vám radila, abyste se během celé doby vyhýbali setkáním s místními, které možná potkáte někde na schodech nebo na toaletách. Nemusíte být neslušní, jen je prostě neoslovujte a nepřipojujte se k žádným debatám. Většina z nich jsou místní, kteří nebudou chápat váš nedostatečný přehled o Charónu, takže nemá smysl si působit problémy, aniž byste si to uvědomovali."

Několik osob přikývlo na znamení souhlasu s jejími slovy. "A jak se máme zbavit toho mokrého oblečení?" zeptal jsem se.

"Všichni máme mokré oblečení," odpověděla. "Zajistíme vám suché, jen co si zjistíme vaše velikosti, ale zatím se musíte spokojit s tím, co máte."

Krásná mladá dívka z naší skupiny se mírně otřásla, jako by jí byla zima, a rozhlédla se kolem. "Zdá se mi to, nebo sem odněkud vane studený vzduch?"

"Ve skutečnosti není studený," odpověděl jí muž. "Ale máme zde samozřejmě systém ventilace, která sem žene studenější vzduch zpod povrchu země, kde se nacházejí přirozené jeskyně s podzemními řekami i jeskyně, které vybudoval člověk. Systém je poháněn větrnými elektrárnami na střechách budov a chrání nás před usmažením nebo udušením v nehybném vzduchu."

Musel jsem přiznat, že je to velmi důmyslné řešení, i když mě zároveň překvapovala jakákoli absence automatických přístrojů. Vždyť terminál na astroportu, i když maličký, byl dost moderní, s elektřinou, klimatizací a vším ostatním. Takže umělé technologie nebyly na Charónu nemožné, byly prostě zakázané. Kdo je zakázal? Matuze? Ne, nebyla dost dlouho u moci na to, aby tohle všechno mohlo být výsledkem její vlády. To město a tahle kultura, pokud se dalo soudit podle slov našeho průvodce, existovaly už dlouho. Takže si zákaz vynutil vládce Kerberu, samozřejmě - pravděpodobně před dlouhou dobou. Smysl by dávalo, kdyby se dal takový zákaz aplikovat pro celou planetu. Kdyby tedy vládci Kerberu a ti, které by pověřili, měli jako jediní přístup k technologiím a znalosti jejich použití, měli by nad všemi absolutní kontrolu.

"Teď půjdete do svých pokojů," řekla žena. "Jsou tam ručníky a další věci, takže se budete moci osušit. Najdete tam

také župany, ve kterých se určitě budete cítit pohodlněji. Prosím, vyberte si pokoje v nejvyšším patře a také své spolubydlící. A později, řekněme za hodinu, prosím sejděte dolů na jídlo. Vím, že nemáte hodinky, ale my se postaráme, abyste věděli, kdy máte přijít."

Vydali jsme se do zadní části hotelové haly, kde jsme našli alkovnu s točitými dřevěnými schody. Zpoza zavřených dveří se k nám linula vůně připravovaného jídla a zaznívaly hlasy. Bar? Restaurace? No, stejně to nemělo žádný význam. Alespoň zatím. Trochu jsem se zdržel za ostatními. Došel jsem k názoru, že pokud si chci zajistit místo v jednolůžkovém pokoji, měl bych dojít jako poslední. Bylo nás jedenáct, tak akorát, abychom nebyli do páru.

Ale neměl jsem štěstí. Ten obrovský ubručený chlap, autor všech rozezlených komentářů, si vybral pokoj pro jednoho a nějak neměl chuť o tom s kýmkoli diskutovat. Když jsem se ocitl nahoře, všichni už byli rozpárováni a na mne zbyla jediná osoba - ta krásná žena, která se předtím ptala na systém proudění studeného vzduchu. Viděl jsem ji, jak stojí na konci chodby. Byla vystrašená a ve tváři se jí zračila obava. Opatrně otevřela dveře, podívala se dovnitř, načež se otočila a spatřila, jak přicházím. Viděl jsem, že není zrovna nadšená.

"Vypadá to, že jsme si byli určeni," konstatoval jsem. Chvíli mlčela a pak si povzdechla. "A k čertu... nakonec, jaký je v tom rozdíl?"

"Mnohokrát děkuji," odpověděl jsem kysele a vešel do pokoje. Byl překvapivě prostorný. Stály v něm dvě velké postele s matracemi a vším, co jsme mohli potřebovat. Ve stěně se nacházela malá skříň na šaty a v koutě toaleta s kohoutkem se studenou vodou. Udivilo mě to, čekal jsem, že budeme muset chodit pro vodu někam ke studni. Postele nebyly ustlané, ale leželo na nich složené čisté povlečení, ručníky a také - jak slibovali - župany. Dívka váhala. Chovala se nervózně. Začalo mi jí být líto. "Poslouchej," řekl jsem, "pokud máš nějaké morální problémy, budu bydlet na záchodě. Člověk s mými rozměry tam může žít pohodlně."

"Ne, ne! To není třeba. Nakonec, když jsme letěli sem, byli jsme nazí všichni."

Přikývl jsem a trochu se uvolnil, svlékl si mokré oblečení a pověsil ho na věšáky pro ručníky, aby uschlo. Pak jsem si vzal ručník, pořádně si vytřel tělo i vlasy, které jsem měl v dost špatném stavu, a nakonec jsem si vyzkoušel župan. Jak jsem předpokládal, byl příliš velký. Takovou hodnotu má celá slavná standardizace. Musel jsem si s tím však nějak poradit a dávat si pozor, abych neupadl a něco si nezlomil.

Celou dobu dívka jen stála a bedlivě mě pozorovala. Začal jsem přemýšlet, jestli náhodou neví, s kým se má dělit o pokoj. "Něco není v pořádku?" zeptal jsem se.

Chvíli mlčela, jako by neslyšela otázku a jako bych pro ni v tuto chvíli vůbec neexistoval. Začal jsem ji podezřívat, že má nějakou nemoc, ale ona se najednou probrala a podívala se mi do očí.

"Om... omlouvám se, ale v poslední době jsem to neměla zrovna jednoduché. Myslela jsem, že to je nějaká noční můra, ze které se nakonec probudím."

Účastně jsem přikývl. "Dokonale tě chápu. Ale nemůžeš se vzdávat. Musíš si uvědomit, že ještě pořád žiješ, že jsi pořád sama sebou, že to není nějaký psychotický sen a že máš před sebou začátek úplně nového života. Není to zase tak zlé." Samozřejmě že to bylo tak zlé. Koneckonců, dívka pocházela z civilizovaných světů a pravděpodobně ještě nikdy neviděla pohraničí. Svět, který nejen milovala, ale také ho považovala za něco samozřejmého, navždy ztratila.

Popravdě řečeno, já taky.

Přešla k posteli a posadila se na okraj. "Ach, nemá to nejmenší smysl. Myslím, že smrt by byla lepší než tohle."

"Ne, smrt není nikdy lepší než život. Navíc si musíš taky uvědomit, že jsi pro Konfederaci něčím zvláštní. Je nás tady jen jedenáct z - z kolika? Stovek? - odsouzených ve stejné chvíli. Všimli si na nás něčeho, co nechtěli zničit. V určitém smyslu nám dali na srozuměnou, že jsme lepší než většina obyvatel Konfederace."

"Každopádně jsme jiní," odpověděla. "Nevím. Prostě nevím. Strávit zbytek života na tomhle odporném místě?" podívala se mi do očí. "A proč jsi ty něčím zvláštní a jedinečný? Co jsi udělal, že ses dostal sem?"

Co se dá dělat, jednou k tomu dojít muselo. Od samého začátku - test. Rozhodl jsem se pro malé riziko, které jsem ale měl předem dobře připravené. "Víš, že by ses na to neměla ptát."

Evidentně se trochu uklidnila, protože se začala svlékat. "Za co se stydíš?" zeptala se. "Zvláštní, nikdy jsem si nemyslela, že by to mohlo mít nějaký význam."

"A pro tebe to význam nemá?"

Zamyslela se, sušíc si vlasy. "Ne, nejspíš ne. A mimochodem, jsem Zala Embuay."

"Park Lacoch," řekl jsem, napjatě čekaje na eventuální reakci. "On... já... byl jsem docela známým člověkem."

Přešla má slova mlčením, jako by jí mé jméno nic neřeklo. To už něco znamenalo.

"Takže, Parku Lacochu, byl jsi zločinec?"

"A nebyl snad někdo z nás?"

Zavrtěla hlavou. "Já jsem nebyla. V tomhle ohledu se od ostatních liším. Jsem možná jediný člověk deponovaný na Wardenův diamant, který je ve skutečnosti nevinnou obětí."

Bylo těžké tomu uvěřit. "Jak je to možné?"

Vážně přikývla. "Nikdy jsi neslyšel o Trianově rodině?"

Tentokrát jsem svou neznalost projevil já. "Ne."

"No, Trianové jsou jedna z politicky nejaktivnějších rodin na Takanně. Byl jsi tam někdy?"

"Nejspíš ne," přiznal jsem.

"Ale určitě víš, co to je, když se rodina angažuje v politice."

Samozřejmě že jsem to věděl, ale včas jsem se vzpamatoval Lacoch by měl být v téhle oblasti podstatně míň zběhlý. "Chápu ten pojem, i když sám jsem člověkem z pohraničí. Navštívil jsem hodně civilizovaných světů, ale na žádném z nich jsem nežil."

"Právě to mám na mysli. Jsi o dost víc přizpůsobený místům, jako je tohle."

"Pohraničí není tak divoké a primitivní, jak si myslíš," řekl jsem. "V porovnání s civilizovanými světy samozřejmě ano, ale ne v porovnání s Charónem. Věř mi, výchova a původ nás dvou se od sebe dost liší, ale přesto jsou si bližší, než jsme my oba lidem, kteří se narodili tady."

Nebyl jsem si jistý, jestli tenhle fakt přijala, ale každopádně na mé tvrzení nic neřekla. "Takže, narodila jsem se v budově úřadu, měla jsem šťastné dětství a připravovali mě na povolání sekretářky. Všechno probíhalo, jak mělo, až najednou přišla bezpečnostní služba a zatkla mě společně s matkou, kterou mi určili."

Došlo mi, že tím chce něco říct. Všichni obyvatelé civilizovaných světů se rodili in vitro, jako dokonalé výrobky genetického inženýrství, projektovaní a předem určení na příslušné práce a do příslušných podniků. Takže každá profese v civilizovaném světě zároveň tvořila rodinu a děti po dosažení pěti let byly předávány určenému člověku této rodiny, který se měl postarat o jejich výchovu a vzdělání. "Jak znělo obvinění?" zeptal jsem se, teď už opravdu zvědavý. Zajímalo mě, k jakému území tehdy patřila Takanna.

"Tedy, ji obvinili z nepovolené genetické manipulace," odpověděla. "Tvrdili, že jsem produkt - produkt! - počatý a narozený nelegálním způsobem."

Natáhl jsem se, naslouchaje všemi póry. Tohle znělo zajímavě. "Podle mne vypadáš úplně normálně," uklidnil jsem ji. "Tak co jsi byla, nebo co jsi vlastně neměla být?"

"V tom je celý problém! Nechtěli mi to říct! Řekli, že pro mne bude lepší, když to nebudu vědět; možná, když to opravdu nebudu vědět, pravda pro mne nebude znamenat nic. Je to strašně protivný pocit. Jak by se ti líbilo, kdyby ti jednoho dne řekli, že jsi jiný a zároveň by ti neřekli, proč jsi jiný?"

"Nemáš žádné tušení? Matka ti nikdy nic nenaznačila?"

"Ne. Pokoušela jsem si vzpomenout na celé dětství a nenašla jsem nic divného nebo neobvyklého. Přiznávám, že administrativní záležitosti mě nudily, ale to je tím, že opravdu jsou nudné. Po zatčení jsem už matku nikdy neviděla. Nikdy jsem neměla příležitost si promluvit s někým, kdo by mohl něco vědět a byl by ochotný mi to říct."

"A za co tě sem poslali?"

Zavrtěla hlavou. "Řekli mi, že je to pro mé vlastní dobro; že se mi tady bude líbit a že bych se stejně nikdy do civilizovaného světa nehodila. Prostě jsem odsouzený zločinec. A proto jsem tady."

Když mluvila, pozoroval jsem její obličej a pohyby a došel jsem k určitým závěrům. Ta historka byla dost podivná, ale zněla pravděpodobně. Tenhle druh chování byl pro Konfederaci typický. Zajímalo by mne, proč ji prostě nepřeškolili nebo nepřesunuli někam jinam. Přirozeně že neexistovalo něco jako zločinecký gen, ale existovaly hormonální a enzymatické příčiny mnoha psychických sklonů, hněvem a násilím počínaje a schizofrenií konče. Pokud byla tahle historka pravdivá, znamenalo to, že sdílím pokoj s odjištěným granátem. I když, na druhou stranu, kdyby se dozvěděla celou pravdu o Parku Lacochovi, určitě by si o mně myslela totéž a... neměla by pravdu.

"Ale pokud sis všimla, jestli tě to aspoň trochu potěší, i já se liším," řekl jsem jí. "Takové případy, jako jsem já, se stávají v pohraničí, kde dochází k všelijakým komplikacím spojeným s různými podmínkami na jednotlivých planetách - zvýšené záření nebo cokoli, co si vymyslíš - a kde jsou k většině narození, staromódním způsobem, potřeba matka i otec. Takovými případy, jako jsem já, nechápu jen takové, jako jsem já, ale... no, všechny nezvyklé."

"Ty opravdu vypadáš... nezvykle," řekla opatrně. "Tedy, chtěla jsem říct, že většina mužů z pohraničí je urostlá a chlupatá."

Zasmál jsem se. "No, ne úplně. A moje drobná postava je jen ta menší část problému. Řekni mi, když mě vidíš oblečeného, koho ti připomínám? Kolik myslíš, že mi je let?"

Zamyslela se. "No, vím, že jsi o dost starší. Dá se to poznat podle toho jak mluvíš, ale abych byla úplně upřímná, vypadáš jako... no..."

"Jako desetiletá holčička, že?"

Povzdechla si. "Přesně tak. Ale vím, že nejsi. Dokonce i hlas máš takový... Něco mezi."

To bylo pro mne něco nového. Zdálo se mi, že mám sice ostrý, ale přesto tenor. (Měl jsem výhodu v informacích, kterými mě nakrmil Krega, a začínal jsem čím dál víc Parka Lacocha chápat.) "Mám dvacet sedm let," řekl jsem, "a můj vzhled se od chvíle, kdy mi bylo dvanáct, nezměnil. Dospívání mi dalo trochu ochlupení a malinko nižší hlas, ale to bylo všechno. Teprve když mi bylo šestnáct let, podařilo se mým rodičům dostat mě k opravdu dobrému doktorovi. Tam zjistili, že jsem mutant, skutečná hříčka přírody. Označili mě za hermafrodita."

"To znamená, že jsi... oboupohlavní?"

"Ne, ne úplně. Jsem muž, ale pravděpodobně jediný kterého znáš, který je mužem jen proto, že si to vybral. Uvnitř jsem měl sice orgány obou pohlaví, ale psychologům a doktorům se podařilo utvořit jakýsi stav rovnováhy, ve kterém zůstanu... protože tohle byla moje volba. Mohli dostat opačný výsledek a po menších chirurgických výkonech bych se stal ženou." Ubohý Lacoch, pomyslel jsem si rozhodně ne poprvé. Úplně zmatený, pokud šlo o vlastní pohlavní identitu, vznášející se někde mezi, vždycky drobný a zženštilý. Nedivil jsem se, že se z toho zbláznil. Dokumentace tvrdila, že předstíral desetiletou holčičku, aby nalákal oběti. Napadlo mě, jestli by nebyl šťastnější jako žena... Ale nerozhodl se tak, a i když jeho sedmnáct obětí bylo strašlivou cenou, já jsem byl tady a byl jsem pekelně šťastný, že se rozhodl stát mužem.

"Takže jsme si svým způsobem podobní," řekla Zala s jistým zájmem v hlase. "Oba jsme genetickými hříčkami přírody. Jediný rozdíl je v tom, že ty víš, co s tebou není v pořádku, ale já ne."

Přikývl jsem. "Možná že se to teď dozvíš. A možná že ten Wardenův organismus celý problém zlikviduje. Prý takhle funguje."

To, co jsem řekl, ji trochu probralo. "Skoro jsem na to zapomněla. Je zvláštní, že se vůbec necítím, jak bych to řekla... infikovaná."

"Já taky ne. Ale určitě už jsme. Můžeš si tím být jistá."

Bez nejmenšího varování se najednou vrátila k původnímu tématu: "Parku?"

"Hm?"

"Co jsi udělal, že tě poslali sem?"

Povzdechl jsem si. ..To, co jsem udělal, už se nikdy nebude opakovat," řekl jsem. "Byla to strašná nemoc. Zalo, psychická nemoc, důsledek mnoha věcí, mezi nimi i mého fyzického vzhledu. Psychiatři mě vyléčili a jsem teď tak psychicky zdravý jako nikdy předtím. Už to by stálo za tu cenu. Tam doma jsem prožíval opravdové peklo. A mimochodem, byl jsem správce oblasti, takže nás přece jen něco spojuje."

Nenechala se odbýt detaily mého života. "Parku, neřekneš mi, co jsi udělal?"

Znovu jsem si povzdechl. "Kdybych ti to řekl, nemohla bys usnout se mnou v jednom pokoji."

Na chvíli se zamyslela. "Někoho... jsi zabil, že?"

Přikývl jsem.

"Ženu?"

Opět jsem jen přikývl.

Zarazila se. "Víc než jednu?"

Mohl jsem jenom opět přikývnout a zároveň litovat toho, že došlo k rozhovoru na tohle téma.

"Hodně?"

Povzdechl jsem si a sedl si na postel. "Poslouchej. Přestaneme si hrát na schovávanou. Já si opravdu nechci na tuhle část svého života pamatovat. Bylo to, jako bych byl někým úplně jiným. Bylo to šílenství, nemoc. Když si na to vzpomenu, dělá se mi špatně; cítím se hůř než ti, kteří u toho byli. Ale přísahám ti, že oni zlikvidují každého, koho nemůžou z tohohle šílenství vyléčit, a skutečnost, že jsem tady, dokazuje, že jsem vyléčený. Mohli mě pustit zpátky na ulici bez nejmenšího rizika, ale můj případ byl tak všeobecně známý a já mám tak charakteristický vzhled, že by mě určitě zlynčovali nebo mi udělali ještě něco horšího. Diamant pro mě byl jediná možnost a můžeš tomu věřit, nebo ne, jsem jim za tohle řešení vděčný. Konečně se cítím plnohodnotným člověkem... a to pro mne znamená strašně moc, dokonce i v téhle ztracené díře."

Usmála se. "V tom případě jsem tvým lakmusovým papírkem, protože já tu žít nechci. Pokud lžeš a zabiješ mě, aspoň všechno skončí. A pokud říkáš pravdu, budeme to vědět oba a možná se nám na tomhle hrozném místě podaří přežít."

"To zní docela rozumně," řekl jsem upřímně. Uzavřeli jsme jakési prozatímní přátelství. Měl jsem tady sice zabít jednu ženu, ale rozhodně to nebyla Zala Embuay.

Chvíli na to někdo zaklepal na naše dveře a odvedli nás dolů. Vypadali jsme jako členové spolku přátel lázně. Na schodech jsem měl trochu problémy s županem, ale šťastně se mi podařilo nespadnout a nepraštit se do hlavy.

Naši hostitelé v čistých černých šatech, stejných jaké jsme dostali i my, vypadali docela spokojeně. Uprostřed místnosti stál stůl s kouřícími mísami jídla, kolem kterého bylo rozestavěno jedenáct židlí.

Jídlo bylo úplně přírodní, což bylo překvapivé, ale jeho vzhled a chuť byly ještě překvapivější. Nemám v úmyslu vyjmenovat celý jídelníček, ale získal jsem dojem že - alespoň v případě guláše - by pro nás bylo lepší, kdybychom neznali jeho složení. Pro šestici vězňů pocházejících z civilizovaných světů (včetně Zaly), to bylo první nesyntetické, počítačem nepřipravené a dieteticky nevyvážené jídlo v životě. Dalo se to na nich poznat. Ostatní, prostí lidé z pohraničí, jedli s velkou chutí. Nezáleželo mi na tom, abych věděl, z čeho jsou ta jídla připravena; stačilo mi, že byla chutná a dobře uvařená. Alespoň s jídlem to tady vypadalo dobře.

Naši průvodci už byli buď po jídle, nebo měli v úmyslu se najíst později. Během doby, kdy jsme jedli, byli zaměstnáni přípravou nějakých nákresů a rozestavováním světel.

Jedli jsme mlčky, a když jsme dojedli, čekali jsme na to, co nám naši hostitelé chtějí říct.

Začal muž. "Jmenuji se Garal," představil se, "a tohle je Tiliar. Byli jsme pro tuhle práci určeni šerifem honutského okrsku, pověřeným jménem planetární vlády. Oba jsme bývalí vězňové a dobře chápeme všechno, čím musíte projít. Začněme konstatováním, že máte určitě spousty obav a předsudků spojených s Wardenovým diamantem. Chceme vás ujistit, že tyhle obavy nemají žádné opodstatnění. Neonemocníte... V porovnání s dřívějškem na sobě nepocítíte žádný rozdíl. Je pravda, že vaše těla teď podstupují drobné a nepostřehnutelné změny. Během několika dní vy a Wardenův organismus dosáhnete stavu, který tady většinou nazýváme ‚partnerstvím'. Rozhodně zdůrazňuji, že nejste nemocní. Já jsem například během svého pětiletého pobytu zde nikdy neonemocněl. Wardenův organismus je o mnoho účinnější než jakákoli jiná obrana našeho organismu, zabíjí viry a jiné chorobotvorné mikroorganismy. Všechny, které jste si případně přivezli s sebou. A místní choroby jsou příliš odlišné na to, aby pro vás mohly znamenat nebezpečí. Tyhle ‚organismy' zlikvidují všechny ostatní infekce a nemoci. Určitě vás o tom přesvědčí fakt, že i přes podnebí, které zde panuje, se nikdo nikdy nenachladí."

Ta poslední slova vyvolala smích, i když jsme měli co do činění s vážným aspektem této skutečnosti. Na civilizovaných planetách lidé sice onemocněli málokdy, ale příčinou byl hlavně dobrý přístup k dokonalým lékařským službám. Tady - pokud se dalo Garalovi věřit - byli lékaři a jiná podobná povolání úplně zbytečná.

"Někteří z vás se na nějakou dobu můžou cítit trochu nepohodlně," přidala se Tiliar, "ale to je způsobeno tím, že ještě nejste úplně zdraví. Pokud si někdo například zlomil nebo přišel o zub, zjistí, že mu znovu narůstá, což může být trochu nepříjemné. Někdo, kdo má problémy s očima, může pociťovat lehké závratě a bolesti hlavy způsobené mizením případných vad. Wardenův organismus nejen nepřipustí zhoršení vašeho zdravotního stavu, ale dokonce ho vylepšuje. A tak už to zůstane. Poranění se velmi rychle hojí a jen zřídka za sebou zanechávají jizvy; dokonce se vyskytují i regenerace celých údů."

"Mluvíte o tom, jako bychom měli být nesmrtelní," konstatoval urostlý vězeň ze samostatného pokoje.

"Ne, nebudete nesmrtelní," odpověděla žena. "Zranění, smrtelná jinde, jsou smrtelná i tady. Wardenův organismus využívá přirozené možnosti vašeho těla, aby vás udržoval zdravé, ale pokud si vaše tělo nedokáže s něčím poradit,

nedokáže to ani on. Navíc většina lidí na Charónu umírá spíš z vnějších příčin než přirozenou smrtí. Vzhledem k regeneračním schopnostem Wardenova organismu, a dokonce ke schopnosti vytváření nových mozkových buněk, je zde potenciální délka života - a to ve zdravém těle - podstatně vyšší než v civilizovaném světě."

Většina sedících u stolu - včetně Zaly - vnímala jen druhou polovinu monologu a byla s tím, co slyšela, spokojena. Mne podstatně víc zajímala informace, z které se dalo vyvodit logické konstatování, že zde jen málokdo umírá přirozenou smrtí. Nějak jsem nedokázal zapomenout na zuby těch obrovských modrých ještěrů.

Poté nám naši hostitelé prozradili všeobecné informace o planetě, se kterými jsem byl už povětšinou seznámen. Zajímavé bylo například to, že - s ohledem na vydatné deště - na centrálním kontinentu převládají pouště, jediná místa, kde je možné spatřit modrou oblohu na chvíli delší než jen pár okamžiků. Vypadalo to, že voda na Charónu buď přebývala, nebo se jí nedostávalo; většinou to první. Přesto se v suchých oblastech mohlo stát, že nepršelo častěji než jednou za století. Navíc na celé planetě řádily děsivé bouře nazývané vichry tabar, rychlé a smrtelně nebezpečné. Útočily prakticky odnikud a doprovázely je silné blesky; prudkost vichru přesahovala sto šedesát kilometrů v hodině. Počasí, včetně oněch bouří, se nedalo přesně předpovídat, protože vrchní část atmosféry obsahovala podivné elektricky nabité částice, které mátly konvenční radary i infračervené kamery a jim podobné přístroje, zatímco na zemi uměle vytvořená elektrická pole na sebe přitahovala celou zuřivost vichrů tabar. Začínal jsem chápat praktické důvody, proč je technologie udržována na co nejnižším stupni vývoje. Astroport se uzavíral okamžitě poté, co se objevily sebemenší náznaky bouří, ale přesto naši průvodci už dvakrát zažili jeho úplné zničení. Moduly měly proti těmto polím ochranu; ale ani ony nebyly úplně v bezpečí.

Stejně jako v případě ostatních Wardenových světů se průzkumná kosmická stanice nacházela na oběžné dráze, mimo dosah všech nepříjemných vrtochů přírody, ale pro neoprávněné osoby byla nepřístupná. Bylo zajímavé, že na těchto kosmických stanicích Wardenův organismus infikoval každého, kdo se s ním dostal do styku, ale nechával úplně na pokoji všechny anorganické látky. Všechny jeho vlastnosti se projevovaly teprve na povrchu jedné ze čtyř planet, a to jen ve vztahu k lidem, kteří byli pod vlivem stejného typu organismu.

Nakonec jsme se dostali k záležitostem, které nás opravdu zajímaly. "K úplné absenci požitků založených na technologii," pokračoval Garal, "se přidružuje ještě vedlejší účinek související s Wardenovým organismem, který je, abych tak řekl, těžký k pochopení i v případě, že se s ním už dotyčný setkal. Tento vedlejší účinek je na každé z části Wardenových diamantů jiný a odvíjí se ze skutečnosti, že maličké Wardenovy organismy jsou nějakým způsobem mezi sebou ve spojení. Například na Lilith mají někteří lidé schopnost hýbat, přesouvat nebo ničit hory pomocí myšlenek. Dělají to tak, že přikáží vlastním Wardenovým organismům, aby vydaly rozkazy jiným - těm, nacházejícím se ve skalách, stromech, jiných lidech nebo kdekoli jinde. Ale míra schopnosti, kterou člověk má, je individuální. Na Kerberu má spojení mezi organismy tak podivnou formu, že si lidé doslova dokáží vyměňovat mysli; a je to jev tak všeobecný, že často provedou takovou výměnu proti své vůli, bez jakékoli kontroly. Na Medúze je komunikace mezi Wardenovými organismy limitována jen na oblast uvnitř jednoho těla, kde působí rychlé a na vůli nezávislé změny tvaru. Přizpůsobují jej místu, kde jste se ocitli. A tady... tady je situace trochu jiná, i když pokud jde o princip, existují určité podobnosti."

Zavládlo absolutní ticho a oči všech pozorovali Charónce. Právě tady se nacházelo jádro našich zkušeností s Charónem... a vysvětlení toho, čím se můžeme stát.

"Tak jako obyvatelé Lilith, i my disponujeme určitou silou vůči věcem a lidem," pokračovala Tiliar, přejímajíc vedení schůzky. "Tak jako na Kerberu je to schopnost psychická, nikoli fyzická, umožňující bezprostřední kontakt myšlenek. Stejně jako na Medúze je i zde možná změna vzhledu, i když v trochu jiném smyslu. A i když tyto síly nejsou individuální záležitostí - to znamená, že tuto schopnost má každý - přesto je třeba těžkého výcviku a vlastní disciplíny, aby je šlo využívat, a ti, kteří už to dokáží, je mohou použít proti vám." Na okamžik se odmlčela a viditelně se pokoušela své další myšlenky formulovat co nejpřesněji.

"Víte," pokračovala po chvíli. "Charón je svět z dětských pohádek a příběhů. Je to svět, kde funguje magie, kde čar... čarodějové a jejich kouzla mají ničivý účinek. A zároveň to je svět, kde nejsou překračovány zákony vědy."

Bylo to dost těžké pochopit a několik lidí mezi námi začalo bručet a vrtět hlavami.

"Vím, že to není jednoduché přijmout," ozval se po chvíli Garal, "ale dokonce i ti nejzarytější mezi vámi brzy pochopí, jak to ve skutečnosti funguje. Dovolte mi, abych se vás zeptal, jak víte, že se nacházíte právě zde. Jak víte, že toto místo vypadá právě tak, jak vypadá? Že vy sami vypadáte tak, jak vypadáte, a my vypadáme jako my? Jak víte, že v tomto okamžiku prší?"

"Jsme promočení," zabručel někdo pod nosem a všichni se rozesmáli.

"No dobrá, ale odkud víte, že jste promočení? Vy, vaše osobnost, vaše paměť, ta vaše myslící součást - ve skutečnosti je uzavřena v mozku a v mozkové kůře. Mozek je vaší jedinou skutečnou osobností, ale přesto je od skutečnosti oddělen lebkou. Nemá bezprostřední informace co se děje kolem. Dokonce nemá ani čidla bolesti. Všechno, co víte, se dostane k vám, do vašeho mozku prostřednictvím smyslů. Zrak. Čich. Chuť. Hmat. Sluch. Pět smyslů. Každý z nich sděluje informace do mozku, potvrzuje informace jiných smyslů a dovoluje tím mozku orientovat se v tom, co se děje kolem. Ale co když se všech pět smyslů mýlí? Existují jistá mučení a formy psychické manipulace - což je někdy jedno a totéž - které právě využívají něčeho takového. Dodávají vám falešné informace. Existuje staré náboženství, voodoo, které by ten problém mohlo vysvětlit."

"Lidé praktikující voodoo," pokračovala Tiliar ve výkladu, "shromáždí kousky vašich nehtů, vlasů, a dokonce i výkalů, a umístí je na panence. Pak to, co kněz-čaroděj udělá s panenkou, stane se i vám. A proč voodoo přetrvalo až do dob dobývání vesmíru? Protože funguje."

"Ale, dejte pokoj," ozval se jeden z mužů opovržlivě.

Tiliar vážně zavrtěla hlavou. "Ano, opravdu funguje. Ale jen za dvou podmínek. Za prvé, oběť musí věřit, že zaklínající ovládá takovou sílu. Nemusí být přesvědčena, že to funguje, stačí když má strach, že by to fungovat mohlo.

A za druhé, potenciální oběť musí vědět, že je něčemu takovému vystavena. Touto metodou bylo psychicky i fyzicky zmrzačeno mnoho lidí, a někteří dokonce zemřeli. Jen co byly splněny tyto dvě podmínky. Je to podstatně jednodušší než si myslíte. Dokonce i největší materialisté mají někde v hloubi duše zakořeněnu víru v nadpřirozené síly a v neznámou moc. Kněží voodoo jsou mistry psychologie a každý pokus, který skončí úspěchem, v nich zvyšuje víru ve vlastní schopnosti."

"Přirozeně že zaklínající nedělá nic konkrétního," konstatoval Garal. "Vytváří pouze psychologické podmínky, zbytek provádí oběť samotná. Dá se říct, že v určitém smyslu je voodoo takovou magickou silou, která nepopírá nám známé přírodní zákony."

"Chcete tím říct, že se nacházíme ve světě voodoo?" zeptal jsem se napůl žertem.

Nepochopili můj vtip. "V určitém smyslu ano," odpověděl muž. "Jen s tím rozdílem, že tady můžete úplně eliminovat vnější vlivy a můžete dojít ještě dál. Jak si jistě pamatujete, řekl jsem, že Wardenovy organismy spolu mohou komunikovat, abych tak řekl, dokonce i mimo tělo, ve kterém jsou usazeny. Ale je to dost pasivní spojení. Komunikují spolu, ale nesdělují si nic konkrétního. Protože jsou však vaší součástí, mohou k vám mluvit...a vy k nim. A v tom je celý ten vtip. Na tom, do jakého stupně ovládnete komunikaci mezi vašimi a cizími Wardenovými organismy. V určitém smyslu je Charón nejvyšší formou světa voodoo, světa, kde nepotřebujete víru ani příslušná psychologická školení."

Tiliar se na chvilku zamyslela. "Poslechněte, vyjádřím to takhle. Předpokládejme, že vás nějaká osoba ovládající onu sílu bude chtít změnit v uhara, v jednoho z těch velkých modrých tvorů, které používáme jako tažná zvířata. Pokud má takovou moc, praxi a sebekontrolu, zkontaktuje se prostřednictvím svých vlastních Wardenových organismů s Wardenovými organismy ve vašem mozku. Vyšle informaci: ‚Jsi uhar.' Pokud nemáte žádné zkušenosti, nezbytnou sebekontrolu, ani žádnou kombinaci těchto dvou věcí, nejste schopni vašim vlastním Wardenovým organismům sdělit, že mozek dostává falešná data. V tom případě se informace, že jste uhar, dostane do vašeho mozku stejně jako informace předávaná psychosondou. Smysly jsou oklamávány a všechny informace přicházející do mozku potvrzují fakt, že jste čtyřmetrový modrý ještěr... a z vašeho pohledu na věc jím jste."

Zalou otřásla zimnice a já jsem cítil, že bych potřeboval další vysvětlení těchhle věcí. "Takže máme co do činění s velmi silnou formou hypnózy, stejnou, jakou se nám podaří získat bezprostředním kontaktem mezi dvojicí myslí?" zeptal jsem se.

"Víceméně," souhlasila Tiliar. "Ale tím to nekončí. Nezapomínejte, že vaše Wardenovy organismy jsou v kontaktu se všemi ostatními. Vaše vnímání sama sebe je, řekněme, ‚předáváno' všem kolem vás. Znamená to, že pokud si vy myslíte, že jste uhar, budou vás tak vnímat i všichni ostatní. Dokonce i uhar vás bude vnímat jako uhara, protože i on je spojen s Wardenovými organismy. Všichni se boudou chovat tak, jako by příkaz nebo kouzlo bylo něčím skutečným. A protože v otázce informací se spoléháme na své smysly, všechno, co vnímáme jako reálné, se reálným stává. Čím větší máte zkušenost a sebekontrolu, tím jste vy lépe chráněni a tím větší nebezpečí bude hrozit všem kolem vás. Je to prosté."

"Není snad třeba dodávat, že čím větší jsou vaše schopnosti, tím výš to můžete dotáhnout v hierarchii vlády Charónu," dodal Garal.

Nejsem si jistý, že všichni z nás uvěřili všemu, co nám řekli, ale pokoušeli jsme se zachovat klid, tím spíš, že informace se týkaly základních pravidel každodenního života na tomto světě. Já sám, abych uvěřil v jakoukoli magii, bych musel vidět její následky.

Ale pokud tato magická schopnost vyžadovala cvičení, stála za důkladnější prozkoumání. "Jakým způsobem se ta schopnost získává a rozvíjí?" zeptal jsem se našich hostitelů.

"Buď existuje, nebo ne," odpověděl Garal. "Především existuje sebekontrola, druh psychických schopností, které se prostě naučit nedají. Abych řekl pravdu, většina lidí si nedokáže poradit s udržením nezbytné disciplíny nebo ji ovládá jen do určitého stupně. Nemusím snad dodávat, že není v zájmu těch, kteří jsou u moci, aby tyto schopnosti rozvíjel každý, i když k tomu projevuje sklony. Je to stejné jako kdekoli jinde. Je několik vlků a mnoho ovcí, ale přesto vlci ovládají ovce. V Konfederaci jsou celé davy lidí, téměř nesčetné množství, ale přesto celý jejich život - genetickými dispozicemi počínaje a vykonávanou prací konče - řídí malá skupinka vládnoucích. Nečekejte, že to na Charónu bude jinak."

Tohle rozhodně nepotřebovalo vysvětlení. Byla zde vláda, v jejímž čele stáli politici a superzločinci ovládaní touhou po moci. Tato vláda ovládala společnost, kde minimálně pět procent lidí bylo stejně bez skrupulí jako oni. Takoví vládcové se s nikým dobrovolně o svou moc nedělí, ani nejsou tak hloupí, aby moc učinili lehce dostupnou. Přesto, pomyslel jsem si, má sebekontrola, psychický trénink a schopnosti z toho plynoucí byly vytrénovány na úrovni vysoce převyšující průměr, a to, co dokázala nějaká Aeolia Matuze, nebo osoby menšího kalibru, než byla ona, bylo určitě v mých možnostech. Vždycky existoval někdo, kdo byl schopen porazit existující systém. Někde tady se určitě konala neoficiální školení; stačilo je jen najít a zaplatit požadovanou cenu.

Měl jsem podezření, že tohle může být jakýsi druh testu. Přišli jsme na Charón a neměli jsme nic, jen naši inteligenci; ti, kteří si dokáží zajistit prostředky na takové školení i ochranu a vytvořit si šanci na společenský úspěch, to určitě udělají. Zbytek se přidá k mase a bude tvořit nevyčerpatelný rezervoár obětí. Byl jsem přesvědčen, že nám teď předhodí vyzvání tohoto druhu.

Po návratu do pokoje jsem se Zalou probral všechno, co jsme dnes slyšeli.

"Myslíš, že je tohle všechno pravda?" zeptala se mě. "Magie, kouzla, voodoo... zní to tak neuvěřitelně!"

"Možná to zní neuvěřitelně, pokud přemýšlíš v racionálních mezích. Ale všimni si, že netvrdili, že se na Charónu dá udělat něco, co by nedokázal dobrý psycholog nebo psychiatr pomocí baterie technických přístrojů. Věř mi, já to vím." A opravdu jsem to věděl - ale ne z těch zdrojů, o kterých věděla, že jsem je měl.

"Ano, ale díky přístrojům a expertům..."

"Přístroje, ovšem," souhlasil jsem, "ale nelži sama sobě, že místní experti jsou horší než ti v Konfederaci. Posílají sem i psychiatry; jsou to lidé s představivostí, jen častěji než ostatní upadají v šílenství. Jediný rozdíl je v tom, že tady každý nosí psychiatrické přístroje v sobě; pravda, organické, ale přesto přístroje, nástroje, mašinky."

Otřásla se. "Co se stalo?" zeptal jsem se jí.

"To je tím, co jsi říkal... Psychiatři jsou lidé s největším sklonem k šílenství, že? Myslím, že nejen proto, že se hrabou v psychice jiných, ale taky proto, že jejich přístroje a stroje v nich vyvolávají mesiášský komplex."

"Dobře řečeno," přiznal jsem.

"Z toho, co jsi před chvílí říkal, vyplývá, že se nacházíme na světě plném psychiatrů a každý z nich je připojen na takové přístroje, od kterých se nedá odpojit. To znamená, že v našem starém světě, pokud se psychiatr zblázní, najdou se nějací jiní psychiatři, další počítačové sondy a všechno ostatní, co je schopné něco vypnout, vytáhnout nějakou západku, vytrhnout toho blázna z tebe, že?"

Přikývl jsem.

"Parku... A kdo sleduje to všechno tady? Kdo tady vytahuje západku?"

A to bylo samozřejmě jádro všeho. Ztracený v blázinci se šílenými psychiatry jako pacienty, kde není nikdo, kdo by vytáhl západku - neexistuje ani západka, která by se dala vytáhnout. Není nikdo... kromě mne.

Byl to docela únavný den. Když nakonec napětí ustoupilo, šli jsme brzy spát... Měl jsem problémy zhasnout petrolejovou lampu tak, abych se nepopálil, ale nakonec jsem přišel na způsob jak pohybovat stínítkem a malý klobouček na dlouhé tyči, která visela vedle ručníků, se ukázal jako ideální ke zhášení plamene. O dost později jsme se dozvěděli, že ono nářadí s kloboučkem bylo vyrobeno právě pro tento účel.

I přes fyzické vyčerpání jsem nemohl usnout. Myslel jsem na Charón a na výzvu, kterou pro mne představoval. Samozřejmě že nebudu schopen udělat absolutně nic, dokud se osobně nesetkám s onou pseudomagií, nepochopím, s čím mám skutečně co do činění a co se budu muset naučit. Později si určitě budu muset najít nějaké zaměstnání, navázat kontakty s místními lidmi, abych se dozvěděl nezbytné věci o školení a těch šelmách čarodějích. Bez zkušeností a komplexního školení bych na téhle planetě byl úplně k ničemu. Existovala možnost - a dokonce pravděpodobnost - že politici z vrcholku hierarchie, takoví jako Matuze, nemuseli nezbytně disponovat nejsilnější magickou silou. Měl jsem tušení, že její schopnosti jsou trochu jiného druhu. Bezpochyby ale byla obklopena a hlídána těmi absolutně nejlepšími a jediná cesta k ní vedla přes její zástupy. Jako agent nejvyšší třídy jsem neměl nejmenší pochybnosti, že budu schopen tohle umění zvládnout natolik, abych se ocitl mezi nejlepšími, ale byl jsem zároveň i natolik praktický, abych si nenalhával, že je všechny porazím sám. Ne, budu potřebovat pomoc... Pomoc místních lidí. Mohl jsem si být jistý jednou věcí; že systém, jako je tento, musel stvořit mnoho Matuziných nepřátel a že to budou buď kriminálníci, nebo psychopati - nebo obojí. Problém byl jen nalézt je a patřičně zorganizovat.

"Parku?" Její hlas si mě našel uprostřed temnoty skrz věčně přítomný šum deště dopadajícího na střechu.

"Ano, Zalo?"

"Můžu... neměl bys nic proti tomu, kdybych si vlezla do tvé postele? Na chviličku?"

Usmál jsem se do tmy. "Nebojíš se, že tě udusím, nebo tak něco?"

Vstala a vydala se směrem ke mně, zakopávajíc po cestě. Pak se posadila na mou postel. "Ne, nebojím se. Kdybych o tobě opravdu přemýšlela tímhle způsobem, nezůstala bych v tomhle pokoji ani vteřinu." Vplula pod přikrývku a přitulila se ke mně. Bylo to moc příjemné, podivně mě to uklidňovalo a zároveň trochu znervózňovalo. Byla o dost vyšší než já. Nu, budu si muset na to zvyknout.

"Odkud bereš tu jistotu?" provokoval jsem jí šeptem. I když, na druhou stranu bylo dobře, že se celý problém vyřešil tak brzy.

"Těžko se mi na to odpovídá," řekla. "Vždycky jsem dokázala dobře odhadnout lidi."

"Opravdu? Například?"

"Ach. Vím například, že Tiliar a Garal jsou dvojice grázlíků, kterým je náš osud úplně lhostejný. A ten svalnatý hrubián by všem ostatním přelámal páteře jen pro to, že se mu to líbí."

"A co si myslíš o mně?"

"Já... Nejsem si jistá. Někde v tobě je určitá bezohlednost, ale nejsi psychopat. Je to, jako kdyby... No, kdybych nevěděla, že to není možné, řekla bych, že nejsi Park Lacoch, ale někdo úplně jiný, někdo, kdo do tohohle těla nepatří."

Její postřehy byly dost přesné a můj obdiv k její intuici - pokud to byla intuice - velmi rychle vzrostl. Přes to všechno jsem musel zachovat ostražitost.

"V určitém smyslu máš pravdu," řekl jsem opatrně. "Nejsem tentýž člověk, kterým jsem byl celý život. Psychicky jsem takový, jaký jsem měl být už dávno. To se jim musí nechat. Starý Lacoch neexistuje a už se nikdy nevrátí. Jeho poprava byla provedena v psychiatrických ordinacích za mé plné a srdečné spolupráce." Tohle byla pravda, i když trochu jinak vysvětlená.

"Cítíš ještě nějaké pochybnosti o své identitě?" zeptala se. "Tedy, zamyslíš se občas nad tím, že bys mohl třeba podstoupit operaci?"

Rozesmál jsem se. "Ne, už ne," odpověděl jsem a pravdivost svých slov jsem jí i dokázal. K naší oboustranné spokojenosti.

Kapitola čtvrtá
Rozhovory a rozmístění

Několik dalších dní jsme se učili základní data o planetě. Absolvovali jsme sérii přednášek, které by normálně byly dost nudné - a právě takové i byly. Přesto i ti nejtupější mezi námi si uvědomili, že byly nezbytné k tomu, abychom si v budoucnosti dokázali v této společnosti najít odpovídající místo.

Hospodářství Charónu téměř úplně spočívalo na zemědělství, kombinaci chovu zvířat a agronomie. Průmysl tvořený hlavně službami byl velmi primitivní. I když se toho z Vnějšku nedalo na Wardenův diamant dovážet mnoho - toto jméno dostalo všechno, co se nacházelo mimo Wardenův systém - nebyly tyto planety tak úplně bez přírodního bohatství a výrobky z jednoho světa mohly být převáženy a využívány na jiném. Žili tady mořští tvorové bohatí na minerály a bílkoviny, vhodní k jídlu, a také mnoho suchozemských zvířat, která se dala jíst. Kůže těchto ještěrovitých tvorů byly také velmi žádané. Transportovaly se na Kerberos, kde s největší pravděpodobnosti existovaly nějaké továrny, ve kterých se upravovaly na všechno, co se dalo, dokonale vodovzdornými obleky počínaje a izolačními materiály na střechy konče.

Přemýšlel jsem teď o svém dvojníkovi na Lilith. Pro mne samotného nebylo jednoduché žít v civilizaci Charónu, zbavené technologie; přemýšlel jsem, jestli bych byl schopen žít na planetě, jejíž obyvatelé měli militantní protitechnologické zaměření. „Já' jsem si určitě vedl podstatně lépe na Kerberu a Medúze, které se sice nacházely na podstatně menší technologické úrovni než svět, na který jsem si zvykl, ale přesto byly blíž mé povaze a zvykům.

Jinou exportní komoditou Charónu byl materiál připomínající dřevo získávaný z deštných lesů a tvořící základní stavební materiál na celé planetě. Jeho trvanlivost, odolnost vůči vodě a tvrdost měly za následek, že si ho na jiných světech cenili víc než vlastního dřeva.

Exportoval se tedy v obrovském množství na Medúzu a platilo se jím za suroviny, dovážené odtamtud. Medúza totiž kontrolovala hornický průmysl na měsících a asteroidech. Suroviny se vyvážely také na Kerberos, kde se z nich vyráběly předměty, které byly v těchto neobvyklých podmínkách nezbytné. Dohromady se jednalo o promyšlený systém vzájemné závislosti.

Politický systém Charónu byl stejně zajímavým tématem přednášek. V tomto směru byly lekce velmi poučné. Vzpomněl jsem si na Kregův komentář, který tvrdil, že by se Matuze stala bohyní, kdyby mohla, a proto jsem narozdíl od ostatních nebyl tolik zaskočený dalšími informacemi.

Drtivá většina z jedenácti milionů obyvatel Charónu byli přirozeně dělníci, čili řadoví obyvatelé. V systému, připomínajícím feudalismus, pracovali pro Společnosti - eufemizmus prakticky označující plantáže - které jim za to zajišťovaly bezpečí a uspokojovaly všechny jejich základní potřeby.

Zhruba na každý tucet Společností připadalo jedno městečko, jehož obyvatelé byli také organizovaní - tentokrát do něčeho, co nazývali Svazy, které zahrnovaly lidi podle zaměstnání, vzdělání nebo schopností. Politickým vůdcem každého z těchto městeček byl - mohlo to být překvapivé, ale dávalo to smysl - městský účetní. Jeho kancelář nevedla účetnictví jen toho, co se vyrábělo, nebo co zajišťovalo město, ale také účty jednotlivých Společností, spadajících územně pod dotyčnou oblast. I když se jednalo o výměnný systém (který se netýkal vrcholků společenské hierarchie), přesto se v oběhu nacházelo něco málo peněz ve formě mincí, vyrobených ze zvláštní kovové slitiny. Nebyla to špatná valuta, protože při nedostatku železa byla jeho spotřeba striktně kontrolována, stejně jako obchod s Medúzou.

Společnosti užívaly mincí hlavně jako ocenění výjimečných výsledků v práci, takže i tam bylo jejich množství ohraničené. Ale ve městech se každý Svaz držel stálého vyplácení mezd, jejichž výška byla závislá na mnoha odlišných faktorech. Bezplatné bydlení garantovaly Svazy. Peníze se používaly při nakupování některých základních druhů zboží a všeho zboží luxusního, kterého koneckonců nebylo zase tolik. Svaz dopravců přirozeně pokrýval celou planetu a jeho centrála se nacházela v Honuthu; používal mince na nákupy nezbytné během cest. Honuth, zajišťující fungování kosmodromu, byl největším městem na Charónu. Kromě něj existoval ještě nákladní kosmodrom na jižní polokouli, v místě, které teď prožívalo bouřlivý rozvoj. Přesto v tomhle obrovském Honuthu žilo asi pět tisíc osob. Druhé největší město jich mělo desetkrát míň.

Společnosti a Svazy řídili manažeři. Vedlo se jim skvěle, tedy pokud dokázali udržet produkci v odpovídajícím objemu. Městští účetní vedli přesné zápisy týkající se jejich činnosti. Hlášení zasílali radě regentů a ta společně kontrolovala všechno a k ní jak Společnosti, tak města směřovaly objednávky na suroviny a hotové výrobky, importované z jiných planet. Předsedajícímu rady regentů se říkalo ředitel, a ten byl nejvyšším státním úředníkem na Charónu. Systém byl tedy prostý a vše nasvědčovalo tomu, že funguje efektivně.

Kromě něj ještě existoval druhý systém, který už tak jednoduchý nebyl. Tvořila ho malá skupina mužů a žen, která měla kontrolu nad Wardenovým organismem a dokázala ji využít. Na tyto lidi bylo třeba se obzvlášť soustředit. Tak jak jsem předpokládal, vrcholky politické a ‚magické' hierarchie se nepřekrývaly úplně.

Nejnižším stupněm tohoto druhého, paralelního systému byli novici, adepti umění, studující a pracující pod vedením potulných čarodějů, obvykle zkráceně nazývaných čarové. Čarové měli svého zástupce v každé Společnosti a Svazu, a také v každé kanceláři městského účetního. Chránili lidi, kteří ochranu potřebovali, vymáhali dodržování zákonů a dávali rady a poskytovali pomoc, pokud je o to někdo požádal.

V zásadě byli čarodějové a jejich učňové určitým druhem policie. Podléhali shromáždění biskupů, v jejichž působnosti byly celé velké oblasti planety. Skupina byla známa pod společným jménem Synod.

Bylo zajímavé, že biskupové byli jmenováni ředitelem, který je mohl pověřovat a propouštět podle vlastního uvážení. Napadlo mě, jak může Matuze propustit někoho tak mocného a proč ji biskupové vůbec poslouchají. Důvod jsem zjistil o něco později. Tak jako tak se potvrdily mé domněnky, že samotná Matuze, i když určitě vyškolená v magickém umění, ve kterém byla jistě dost dobrá, není nejschopnější čarodějkou, nebo jak jim vlastně říkají. Dřív nebo

později budu i já muset zjistit, jaké jsou skutečné příčiny ředitelovy moci.

Jedno bylo jisté - Matuze neměla jen politickou moc, ale těšila se i úctě a vážnosti. Když ji někdo oslovil, používal starobylé tituly jako ‚Vaše Ctihodnosti', nebo ‚Vaše Výsosti', navíc jako vládce Diamantu byla lordem, a ne lady.

Bylo vidět, že je ráda, když jsou její podobizny prakticky všude. Halu dole zdobily čtyři různé portréty, všechny v životní velikosti. Když déšť ustal a my si šli prohlédnout město, viděl jsem její portréty téměř všude. Dokonce i na mincích, které nám ukázali; i když ne na všech. Na starších mincích jsme spatřili podobizny nějakých mužů, a i když jsem si byl jistý, že je nenávidí, byla natolik praktická, že si odpustila problémy a výdaje, spojené s výměnou platidel a mohla si počkat, až se staré mince opotřebují. Jedním z důvodů možná bylo i to, že mincovna byla sto šedesát milionů kilometrů daleko.

Všechny podobizny ji představovaly tak, jak jsem si jí pamatoval - mladá, atraktivní, trošku povýšená a aristokratická. Přestože pocházela z civilizovaných světů a odpovídala jejich standardům, bylo na její osobě něco, co byly schopny vyjádřit i ony portréty, něco, co ji dokázalo odlišit od všech ostatních. Napadlo mě, jestli ještě pořád vypadá tak skvěle.

Fauna Charónu byla tak bohatá, že bylo těžké se v ní orientovat, tím spíš, že se jednotlivé druhy mezi sebou lišily dokonce i na každém kontinentu. I když v deštěm prosáknutém Honuthu tomu bylo těžké uvěřit, žily na do hloubi vysušeném centrálním kontinentu zvířata, pro která nebyla voda jen životu nebezpečná, ale dokonce vražedná.

Nejdůležitější informace - z pohledu šancí na přežití - byla, že i zvířata do určitého stupně vlastnila magické schopnosti. Přirozeně byly na velmi primitivní úrovni, ale například dravci mohli pozorovatele zmást tím, že předstírali strom, keř, nebo dokonce krásnou květinu. Někteří mrchožrouti dokázali stvořit iluzi celé krajiny a zmást tak poutníky, nemluvě samozřejmě o býložravcích, kteří v bažinách viděli skály nebo napajedlo.

"V podstatě doslova," varoval nás Garal, "připomíná pohyb po Charónu bez ochrany - dokonce i za denního světla a dobrého počasí - bloudění v úplné tmě, kdy nevíte, co se skrývá před vámi, a navíc je těžké odlišit, co je skutečné a co ne."

Taková situace jen nahrávala feudálnímu systému Společností. Nikdo se nemohl vzdálit, nebo putovat z města do města bez ochrany čara. Charón je opravdu smrtelně nebezpečné místo, které je zároveň téměř ideální pro úplnou kontrolu nad obyvatelstvem. Ale nedělal jsem si starosti s Charónem jako takovým, protože v širší perspektivě byly jeho nejnižším společným jmenovatelem stejné ekonomické a sociální činitele, které stanovily základ každého světa včetně Konfederace. Tady jste absolvovali školení v ovládání moci, pokud jste měli takovou šanci, jinde bylo zřídlem moci narození nebo společenská pozice. Pokud jste takovou možnost nedostali, hledali jste někoho, kdo moc měl, a pomáhali jste mu, využívaje jeho moc stejně, jako svou vlastní; byl to sice jemnější a podstatně pomalejší způsob než první metoda, ale stejně účinný.

Přirozeně jsem tušil, proč nás drží tak dlouho v tomhle hotelu a v tomhle městě nasáknutém dešťovou vodou. Naši hostitelé čekali na úplné adaptování Wardenova organismu, aby nám mohli předvést jeho účinky a své magické schopnosti. Byli jsme na našich planetách zločineckými elitami a oni nám museli ukázat, kdo tu opravdu vládne.

Ale existovala i jedna výjimka. Zala pro mne byla ještě pořád velkou neznámou. Konečně jsem pochopil, že mi o sobě neříká celou pravdu; nikdy nebyla připravována pro práci sekretářky nebo pro jiné příbuzné zaměstnání. Naše rozhovory ukázaly, že její umění počítat se omezuje jen na množství prstů na rukou a nohou; schopnost čtení byla stejně základní. Nemohla tedy být odborníkem v žádném z úřednických zaměstnání, ani obchodu nebo vědě. Znamenalo to, že musela patřit k nejnižší zaměstnanecké kategorii, což není nic překvapivého v pohraničí, ale v civilizovaných světech je to dost zvláštní.

Lhaní však bylo pro odsouzené lidi druhou přirozeností; takže problém nebyl v tom, že lhala, ale že byla sama plná rozporů. Vlastní ego, pocit hodnoty a schopností v zaměstnání, k jehož vykonávání jste se narodili a byli vychováváni, znamenaly základ společenských vztahů civilizovaných světů. Všichni měli práci, kterou vykonávali dobře a považovali ji za velmi důležitou, téměř nezbytnou, a navíc si také všichni mysleli, že jsou těmi nejlepšími, kdo ji může vykonávat. Sex byl vnímán jako zábava a záležel na náhodě. Neexistovaly žádné stálé rodinné svazky a egocentrismus byl příčinou, že všeobecnou doktrínou vyznávanou úplně všemi byl individualismus. Mohli jste mít - a většinou jste také měli - okruh přátel, ale neexistovala mezi vámi jakákoli psychologická závislost. Slogan ‚Spolupráce v zaměstnání, nezávislost mimo ně' byl viditelný všude a byl také neustále vtloukán do všech hlav.

Ale tohle se Zaly netýkalo. Zala potřebovala někoho druhého. Upjala se na mě hned po přistání, i přes docela vysokou pravděpodobnost, že jsem opravdu byl několikanásobný vrah žen. Náš fyzický vztah mi byl rozhodně příjemný; pro ni ale byl nutný, dá se říct, že nezbytný. Samotná by nemohla přežít, o delší existenci nemluvě. Pro někoho, jako jsem byl já, člověka z civilizovaných světů, to bylo něco neuvěřitelného. Nesmělá a nesamostatná, bez onoho egocentrismu, který jsem já považoval za úplně normální. Ani trochu jsem si nedělal iluze, že si mě vybrala pro mou vrozenou vnitřní krásu, nebo pro neobyčejné charisma, které jsem kolem sebe šířil. Vybrala si mě, protože jsem byl tady, na stejném místě, po ruce.

Ale když už si vybrala, moje dobro se pro ni stalo tím nejdůležitějším, důležitější než její vlastní, jako by vůbec nemyslela na sebe, jen na to, abych byl spokojený. I když mělo takové chování v mých očích něco ponižujícího a docela mě zneklidňovalo, zároveň musím přiznat, že jsem byl spokojený, když mi vyhovovala způsobem, který jsem mohl očekávat jen od sloužících robotů. Přesto... Jak někdo takový jako ona mohl v civilizovaném světě vůbec existovat? A proč ji poslali na Wardenův diamant?

Pozdě večer čtvrtého dne našeho pobytu na Charónu jsem se rozhodl, že tomu přijdu na kloub. Byla rozpačitá a nervózní, jako někdo, koho jste přistihli při očividné lži. Nedovolila mi najít odpovědi na základní otázky, které se jí týkaly.

"Já... no, máš pravdu," přiznala. "Nejsem sekretářka. Ale všechno ostatní je pravda. Jsem to, čemu říkají živá

hosteska, ale tohle označení není úplně přesné. Planetární vládcové, administrátoři, často zvou hosty z jiných planet, dokonce i ze samotné Konfederace. Pořádají se bankety a recepce pro velké ryby, pro VIP, a já se toho zúčastňuji. Moje práce spočívá... spočívala na tom, že jsem obstarávala těm důležitým lidem všechno, co chtěli. Na tom, abych se starala o jejich spokojenost."

Už jsem chápal, co tím chtěla říct. Nejednou jsem vídával dívky patřící k jejímu druhu, právě v tomto prostředí, když jsem měl práci v oblastech obchodu a mezi VIP. Praktická identičnost civilizovaných světů měla za následek, že tyhle večírky byly dost nudné. Pokud jste přijali pozvání na jednu takovou událost, jako byste je navštívili všechny. Dokonce i zábava, jídlo a všechno ostatní bylo standardizované. Přirozeně ve jménu rovnosti. Byl to dokonalý a správný systém, ale přesto se vyskytovali muži a ženy na dost vysokých postech, na které bylo třeba udělat zvláštní dojem, když navštívili váš malý svět. A tenhle úkol byl svěřován hosteskám. Právě ty plánovaly a organizovaly takové bankety, jediné svého druhu, a dodávaly exotické dobroty. Ony aranžovaly nezvyklou podívanou - tance a nejesoteričtější umění nevyjímaje - a také v ní vystupovaly. A i když byl sex něčím nudným, dokonce i v této oblasti dokázaly zajistit neobvyklé zážitky. Takže Zala byla něco takového - žena doslova naprogramovaná, vycvičená a vychovaná, aby dělala všechno pro ostatní. Odříznutá od všech možností přirozeně přilnula k první osobě, která jí dala pocit, že je potřebná a cenná... ke mně.

Nic z toho ale nevysvětlovalo jak se sem dostala a proč lhala. "Měla jsem dojem, že tady je lepší být asistentka administrátora, než hosteska. Vždyť by mě hodili do nějakého bordelu v pohraničním stylu a tím by to všechno skončilo. A já nejsem děvka! Tam, odkud pocházím, je to důležitá profese a přináší užitek." V očích se jí objevily velké slzy. K mému překvapení jsem se ocitl v defenzivě, i když jsem měl pocit, že útočím. V těchhle věcech byla dobrá.

Jenže celého zbytku své historky se držela pevně a rozhodně. Byla pravděpodobně výsledkem nelegálních genetických experimentů, i když jí neřekli jakých, a poslali ji sem bez jakéhokoli slova vysvětlení. Chování v konkrétní životní situaci mi dalo odpověď na jednu otázku, ale druhá, podstatně větší, zůstávala stále bez odpovědi.

Pátého dne odpoledne jsme měli příležitost ochutnat to, čím byl Charón. Udělali několik testů bez našeho vědomí; ukázalo se, že už jsme úplně ‚adaptovaní' nebo - jak kdo chce - nakažení a můžeme se tomuto bezohlednému, krutému světu postavit tváří v tvář. Jeden z těch testů byl spojen s polévkou, kterou nám dali k obědu. Všichni jsme jí jedli, každému z nás chutnala; jediný problém byl v tom, že žádná polévka neexistovala.

Po jídle jsme všichni zažili velký šok, když Garal vstal a řekl: "Nebudeme potřebovat žádnou obsluhu na úklid té polévky ze stolu." Mávl rukou a polévka - talíře, lžíce i mísa - v jediném okamžiku zmizela. Dokonce ve stejnou chvíli zmizely i skvrny na ubrusu.

I když všichni mohli něco podobného očekávat, přesto se obávám, že má ústa byla stejně doširoka otevřená překvapením jako u všech ostatních. Demonstrace byla tak neuvěřitelná a nepředstavitelná. Polévka byla přece úplně stejně skutečná jako moje vlastní ruka. A přesto jsme tam seděli úplně všichni, nejedli jsme vůbec nic a docela nám to chutnalo.

"Teď už asi chápete co jsem měl na mysli," řekl Garal se spokojeností v hlase. "Potřebujeme ještě několik příkladů, abychom vám nastínili představu o možnostech tohoto jevu." Ukázal prstem na chlapce s pískovými vlasy z pohraničí. "Ty. Vznes se nad stůl a zůstaň tam na chvíli viset."

Zaskočený muž se okamžitě vznesl ze židle, stále vsedě, a zůstal viset asi jeden metr nad deskou stolu. Vyděšeně začal kolem sebe mávat rukama, zatímco my jsme ho pozorovali s doširoka otevřenými ústy.

Mogar, ten velký násilník z jednolůžkového pokoje, který seděl vedle něj, začal osahávat prázdnou židli. Evidentně byl jeho inteligenční kvocient podstatně vyšší, než jsem si myslel; já bych udělal úplně totéž, kdybych seděl na jeho místě. "To... na židli není!" vyjekl udiveně. Aby to dokázal, i když možná jen sobě, přesedl si na uprázdněnou židli.

"Přestaň sebou tak házet!" křikl Garal, ale nešťastník ve vzduchu si ho nevšímal.

Nakonec Garal znechuceně řekl: "No dobrá, můžeš spadnout!" Luskl prsty a muž s prásknutím dopadl doprostřed stolu, přičemž ten velký kus nábytku téměř převrhl. Polévka nebyla jediným chodem tohoto oběda. Mladík se zvedl, napůl v bezvědomí a pokrytý zbytky jídla.

Všichni jsme byli v šoku. Levitace? "Myslel jsem, že jste říkali, že magie není reálná," konstatoval jsem podezřívavě. "Jestli tohle nebylo reálné... tak co je reálné?"

Garal se usmál. "Teprve teď poznáváte pravou tvář Charónu. Co na něm je reálné a co ne? Zvedl se ten muž vzhůru a pak zase spadl? Nebo se tam jen natáhl a myslel si, měl takový dojem, že se vznáší a pak spadl do zbytků jídla? Vy znáte odpověď na tyhle otázky?"

"A vy je znáte?" zabručel někdo.

Opět se usmál. "V tomto případě ano. Ale není to tak vždycky. Musíte být opravdovými mistry, abyste vždycky byli schopni říct, co je reálné a co ne. A většinou vedle vás bude někdo ještě lepší, kdo váš může oklamat. Celý vtip je v tom, že na Charónu nemůžete věřit nikomu a ničemu. Nikdy." Opět luskl prsty a všichni jsme ucítili ránu do zadku. Židle, na kterých jsme seděli, najednou zmizely.

Garal se rozesmál. "Vidíte? Skutečnost, nebo iluze? I když jsem to udělal já, tak i já všechno kolem vidím tak, jak to vidíte vy. Je to dokonalá kontrola mého umění. Kdyby sem v okamžiku kdy jste jedli polévku vešel někdo, kdo vás nezná, viděl by vás, jak sedíte u stolu a jíte polévku. Viděl by to samé co vy, cítil by stejnou vůni. Proč? Ne proto, že jsem tu iluzi vyvolal já, ale proto, že jste jí uvěřili. A tahle víra z vás vyzařovala ven."

Zala se s obtížemi zvedla a pomohla mi vstát. Všichni jsme byli trochu otřesení.

"Dost těch dětinských zábav," řekl nám hostitel, "teď už přesně víte, co můžete čekat. Není všechno tak strašné... Ale ani tak lehké. Kouzla a protikouzla, psychická kontrola a disciplína - to jsou klíče. A není jednoduché se to naučit a je ještě těžší si to osvojit."

"No dobrá, ale podle čeho poznáme, že je to reálné?" zeptal se někdo.

Vzal tu otázku úplně vážně. "Je jen jediný způsob, jak přežít na Charónu a žít si dobře. Jen jeden. Musíte se chovat tak, jako by bylo všechno reálné. Dokonce i magie. Musíte odhodit všechny pojmy z minulosti a žít tak, jako byste byli součástí dětské pohádky. Jste ve světě, kde kralují kouzla - ne věda - dokonce i když všichni znají a uznávají vědecké zákony. Jste ve světě, kde věda, přírodní zákony, a dokonce i logika a zdravý rozum mohou být závislé na momentální náladě určitých lidí. Nikdy není jisté, jestli máme co do činění se skutečností, nebo s iluzí... nikdy to není jisté. Bez ohledu na to, co to je, je to reálné pro vás, stejně jako pro všechny kolem. Podívejte... vidíte ten džbánek s ovocným džusem na stole?"

Všichni jsme se na ten džbánek zadívali, očekávajíce jeho zmizení. Nezmizel. Garal se soustředil, přivřel oči a ukázal na něj prstem.

Žlutá kapalina, nacházející se uvnitř, začala klokotat a vřít, měnit barvy, kouřit a syčet. Za okamžik vypadala úplně nechutně, i když jsme ji před chvílí všichni pili.

Garal otevřel oči a vážně se na nás zadíval. "Ve džbánku byla stoprocentní šťáva z nui a nic jiného. Změnil jsem jeho obsah v smrtelný jed... nebo ne? Všichni vidíte a cítíte zápach téhle kapaliny, že?"

Souhlasně jsme přikyvovali.

"Dobrá. Odstupte stranou." Přešel ke stolu, zvedl opatrně džbánek a vylil z něj kapku tekutiny. Zasyčela, zabublala, začala rozežírat ubrus a pak i lak stolu. Postavil džbánek.

"A teď: změnil jsem obsah džbánku v nebezpečnou kyselinu, nebo je to ještě pořád neškodný džus?"

"Pořád je to jen ovocný džus," řekl někdo a sáhl po džbánku.

"Ne! Nedotýkej se toho!" vykřikl Garal a muž se zarazil. "Nechápeš to? Není důležité, co je to ve skutečnosti! Je to úplně lhostejné! Všichni to vnímáte jako kyselinu... Takže to pro vás je kyselina. Kdybyste se toho napili, vypálilo by to do vás díru. Proč? Protože podvědomě dáváte Wardenovu organismu ve svém těle informaci, že to je kyselina, a vaše buňky a molekuly na tuhle informaci příslušně reagují. My věříme, že to je kyselina a proto naše Wardenovy organismy informují ostatní, nacházející se v ubrusu a v desce stolu, že to je kyselina, a ty, protože nemají vlastní mysl, tomu také věří a podle toho se i chovají. Chápete to? Bez ohledu na to, jestli to je iluze nebo ne. není to určitě jen obyčejná hypnóza." Opsal rukou kruh zahrnující celou místnost. "Vidíte to všechno? Není to mrtvé. Všechno to žije! Skály i stromy venku jsou živé. Stůl. stěny, oblečení - všechno žije. Žije životem Wardenových organismů. Tak jako vy i já. Wardenovy organismy nemyslí, ale ‚slyší' vaše myšlenky a jednají podle toho, co slyší. Předávají informace všem ostatním Wardenovým organismům, které se chovají podle informací, jež dostaly. Je to kyselina, protože vaše smysly informují váš mozek, že to je kyselina. A to je hypnóza. Ale když váš mozek říká Wardenovým organismům, že to je kyselina... už to není hypnóza. Je to skutečně kyselina."

Vešla Tiliar v doprovodu distingovaného muže okolo čtyřicítky, oblečeného do dlouhých černých šatů, prošitých zlatými a stříbrnými nitkami. Měl šedivé vlasy - zjev dost nezvyklý u někoho tak nízkého věku - a ošlehanou tvář, jako by trávil hodně času na čerstvém vzduchu. Ale ne v tomhle podnebí.

Garal se uctivě uklonil. On i Tiliar evidentně vůči tomu muži cítili úctu, takovou, jakou prokazují podřízení svému šéfovi.

Muž se zastavil, podíval se na nás, pak na bublající kyselinu na stole a usmál se. Bez jakékoli stopy koncentrace nebo úsilí něco zabručel pod nosem a ukázal rukou na džbánek, který okamžitě přestal bublat a jeho obsah se začal měnit zpět v ovocnou šťávu. Když šťáva získala svou normální zdravou žlutou barvu, přešel ke džbánku, zvedl ho, stvořil odněkud skleničku a naplnil ji. Vypil polovinu a postavil zbytek na stůl.

"Jmenuji se Korman," představil se příjemným a zvučným barytonem, ze kterého zaznívaly podtóny absolutní sebejistoty. "Jsem ten, koho místní nazývají čarem... místní čaroděj. Jsem také členem Synodu, a tím pádem i oficiálním představitelem vlády Charónu a Její Ctihodnosti královny Aeolie, lorda Diamantu. Vítejte."

Tohle bylo něco nového. Takže teď byla královnou? Znamenalo to, že jí k bohyni už mnoho neschází? Nebo by to bylo nestravitelné dokonce i pro členy Synodu?

"Mí asistenti připraví tam vzadu stůl, abychom si mohli promluvit," pokračoval. "A já doufám, že budu moci odpovědět na vaše otázky." Na okamžik se odmlčel. "Ach, jak jsem neslušný!" Luskl prsty a opět se objevily židle. Kromě nich se na čele objevilo něco hrozivého ve tvaru trůnu. Usedl na něj.

Dívali jsme se na židle podezřívavě, což Kormana docela pobavilo.

"No, neostýchejte se," ujišťoval nás, "prosím, posaďte se... nebo jste snad ještě nepochopili nic z toho, co vám říkal Garal? Přijměte prostě fakt, že nevíte, jestli tady židle byly a zmizely, nebo jestli tady nebyly vůbec. Má to nějaký význam? Tak jako tak na nich můžete sedět. Kdybyste se pokoušeli zjistit, jestli jsou všechny věci reálné nebo ne, zbláznili byste se. Přijměte to, co vám říkají vaše smysly. Sedněte si, prosím!"

Pokrčil jsem rameny a posadil se. Ostatní následovali mého příkladu. Korman měl přirozeně pravdu; ve skutečnosti bylo úplně jedno, jestli židle byly skutečné nebo ne. Přesto jsem měl důvod si myslet, že byly opravdu skutečné - Garal nepůsobil dojmem člověka, který by se zbytečně vysiloval, nemluvě o tom, že židle tady byly všechny čtyři poslední dny.

"Tohle už je lepší," řekl čaroděj spokojeně. "A teď začneme. Za prvé: nikdo z vás pro nás není někým úplně obyčejným. Ano, uvědomuji si, že to zní trochu jako řeči nějakého politika během předvolební kampaně, ale taková je pravda. Máme dost obyčejných lidí pro práci na farmách a polích. Na jiných světech Wardenova diamantu nedokáží lidi, jako jste vy, dostatečně ocenit a určitě by vás hodili do stejného pytle se spodinou a zapomněli by na vaši existenci. Ale tady ne. Každý z vás má nějaké schopnosti získané Venku, jejichž získání by tady zabralo celé roky. Nemáme v úmyslu promrhat váš nedocenitelný talent a schopnosti jen proto, že jste tady noví. V poslední době k nám nepřichází mnoho nových lidí. Jste první malá skupinka za poslední tři roky. Proto nechceme, abyste se zabývali sběrem ovoce, pokud disponujete něčím, co se nám může hodit."

Tahle slova mi přinesla určitou úlevu a všichni ostatní u stolu cítili něco podobného. Nikdo neměl chuť se stát dělníkem a všichni, ať už k tomu měli předpoklady nebo ne, o sobě měli vysoké mínění. V Kormanově projevu byl ale určitý prvek nejistoty, protože tvrzení bylo jasné - využijí nás jen v tom případě, že jim předvedeme takové schopnosti a talent, které by se jim mohly hodit. A co když se veškeré naše vědomosti ukáží pro technologickou úroveň Charónu jako úplně nepotřebné?

"Když jste sem dorazili," pokračoval, "řekli vám, že necháváte minulost za sebou a že se vás na ni nikdo nebude ptát. Na všech Wardenových světech se říká totéž a je v tom mnoho pravdy. Jestli je mezi vámi někdo, kdo nechce, aby jeho minulost byla někdy vytažena na denní světlo a přeje si začít od nuly, ať to řekne hned. Zničíme vaše záznamy a určíme vám práci nekvalifikovaného dělníka, společně s novým, vámi vybraným jménem. Je to vaše právo. Má někdo zájem?"

Lidé se na sebe začali dívat, ale nepromluvil nikdo. Chvíli jsem si myslel, že se přihlásí Zala, ale ona jen vzala do dlaně mou ruku a pevně ji sevřela. Nikdo z téhle skupiny evidentně neměl chuť strávit zbytek života sbíráním melounů někde v blátě.

Po dostatečně dlouhé přestávce Korman přikývl. "Výborně. Vaše mlčení znamená souhlas s otevřením minulosti, s odkrytím roušky tajemství. Teď bych si chtěl, postupně a po jednom, promluvit s vámi všemi. Nelžete, protože já o vašich lžích budu vědět, ujišťuji vás. A pokud to přesto někdo udělá, sešlu na vás kouzlo pravdomluvnosti a vy už nikdy nebudete schopni jakékoli lži. Možná si ani nedokážete představit, jak to občas dokáže být ubíjející."

Aha. Tak tohle se mi zrovna dvakrát nelíbilo. Na druhou stranu - neříkat lži nebylo totéž jako mluvit pravdu. Pokud jsem dokázal oklamat nejlepší stroje, nebudu snad mít problémy s člověkem.

"Než začneme, má někdo nějaké obecnější dotazy?"

Opět jsme se podívali jeden na druhého. Nakonec jsem se rozhodl, že v roli odvážného vystoupím sám. "Ano. Kdy budeme školeni v... hm... magickém umění?"

Zatvářil se pobaveně. "Skvělá otázka. Možná budete školeni, možná ne. Ale určitě ne hned... Existuje určitý stav mysli, kterého nejdřív musíte dosáhnout a bez něhož by celá výuka byla k ničemu. Dokud se budete trápit tím, co je reálné a co ne, bylo by to beznadějné. Teprve když přijmete tento svět a jeho kulturu takové, jaké jsou, budete moci začít. Celý váš život se opíral o víru ve vědu a její experimentální důkazy. Vy a vaše kultura jste limitováni empirismem. Ale tady, kde všechny experimenty končí tak, jak se sami rozhodnete, že mají dopadnout, vás empirie nesvazuje. Budeme vědět, až - nebo jestli vůbec - budete připraveni. A vy sami to budete vědět taky."

Někdo jiný položil zajímavou otázku. "Ty věci, které jsme viděli vás dělat... vím, že všichni tady je vidí, ale co se děje, když někdo není odsud? Například někdo z jiného Wardenova světa. Nebo fotoaparát."

"Dvě otázky," odpověděl Korman, "a dvě odpovědi. Nejdřív si probereme tu jednodušší. Fotoaparáty. Dají se tady s nimi dělat snímky a bez ohledu na to, co se fotografuje, uvidíme to, co jsme věřili, že fotografujeme. Dejme tomu, že tě proměním v uhara. Tenhle chlápek ti udělá fotku. Podívá se na ni a vidí uhara. Vezme ji do jiného města a někomu ji ukáže. Všichni ostatní uvidí uhara, protože vy vidíte uhara, takže problém je čistě akademický. A mimochodem, automatické přístroje a roboty tady nefungují zrovna dobře, elektrická pole a bouře Charónu velmi rychle - podle toho, co jsem se zatím doslechl - způsobí krátká spojení a havárie v napájení. Totéž se týká vzdušných a satelitních zařízení. Kdyby tady však byl robot schopen pracovat, plnil by jen roli průvodce slepých, a to takového průvodce, kterému se nedá věřit, protože neznáme správné otázky, na které je třeba se ptát."

"A někdo mimo tuhle planetu?" připomněl se tázající.

"To je trochu složitější. Naše Wardenovy organismy, jsou zmutovaným klonem Wardenových organismů z jiných planet Diamantu. Nekomunikují se svými příbuznými ze zbývajících tří světů takovým způsobem, jako tady, takže návštěvník, řekněme z Lilith, by viděl věci takové, jaké jsou. Ale na Charónu se naše přání mohou alespoň částečně splnit. Budova je přirozeně budovou, vítr vás ovívá a bouře znamená nebezpečí. Budova možná není tak krásná, jak ji vidíme, ale přesto je budovou. V případě organických substancí se ale děje něco úplně jiného. Jestliže tě změním v uhara, jako v mém předchozím příkladu, uvěříš, že jsi uhar. A společně s tebou tomu uvěří i Wardenovy organismy ve tvém těle. Nevím, jakým způsobem dostanou tuhle informaci, o zdroji nezbytné energie nemluvě, ale iluze se pomalu začíná stávat skutečností. Buňky tvého těla se začnou měnit, nebo jsou nahrazovány jinými. Najednou je veškerá komplikovaná biochemie uharova těla zpřístupněna tvým Wardenovým organismům. Možná naváží kontakt se svými bratry ve skutečném uharovi - to nevím - ale každopádně čerpají potřebné informace odněkud zvnějšku a přeměňují je v materiál, přesně podle potřeby; takže se po nějakém čase staneš uharem. Skutečným. A pak tě i návštěvník z Lilith bude tak vnímat."

Byla to nová, úžasná a zároveň děsivá představa. Transmutace nebyla něčím, o čem bych snil. Ale hlavně se to všechno týkalo něčeho nesmírně důležitého. Wardenovy organismy mohly získávat informace, neuvěřitelně složité informace - složitější a detailnější, než ty, které jsou uloženy v počítačích - a pak s nimi pracovat, dokonce proměňovat energii ve hmotu, jen aby tyto informace získaly. Zapamatoval jsem si to, možná se to bude někdy hodit.

Korman se rozhlédl kolem sebe. "Ještě něco? Ne? Takže začneme. Jsem si jistý, že byste chtěli co nejrychleji opustit tohle místo a začít nový život. I nám záleží na tom, abychom vrátili tenhle hotel jeho běžným hostům, kteří nejsou z momentální situace zrovna nadšení." Vstal a přešel ke svým asistentům, kteří mezitím postavili rozkládací stolek a položili na něj hromádku velkých pořadačů na akta. Přešel za stůl, usadil se na židli a vzal do ruky první šanon. "Mojet Kaigh!" zvolal.

Jeden z mužů naší skupiny nervózně přešel ke stolu a usedl na židli na opačné straně. Byli příliš daleko na to, abychom mohli něco zaslechnout, když mluvili tlumeně, ale normální rozhovor byl dobře slyšitelný, takže jsme se do určité míry tohoto rozhovoru a zároveň výslechu zúčastnili všichni.

Vypadal úplně rutinně. Jméno, věk, zvláštní schopnosti, pracovní zařazení... takové obyčejné věci. Najednou jsem si

uprostřed toho všeho všiml něčeho podivného, jako kdyby nějakým způsobem zmizela jedna nebo dvě vteřiny - jako by je někdo vystřihl. Zdálo se, že nikdo jiný si ničeho nevšiml, takže jsem seděl tiše, ale pocit nepřirozenosti nezmizel. Buď to bylo něco, o čem bych měl vědět, nebo se něco dělo se mnou samotným. Ta druhá možnost mě zneklidňovala víc.

Totéž se mi stalo během druhého a třetího výslechu. Zdálo se mi, že vnímám tyhle rutinní rozhovory přesně otázku za otázkou a najednou cvak, přišla drobná změna okolí - lidé nebyli úplně na svých místech, nebo něco takového. Čím dál víc jsem si byl jistý, že se děje něco, čeho si ostatní nevšimli.

Zvláštní bylo, že se to opakovalo při všech rozhovorech s výjimkou toho se Zalou. Tenhle výslech jsem sledoval obzvlášť bedlivě, soustředě se zároveň na eventuální výpadek času i na to, do jaké míry se Kormanovy spisy kryjí s tím, co o svém životě tvrdila Zala. Musím přiznat, že si obě verze byly velmi blízké.

Nervózně jsem se vrtěl, když se tahle věc už neúnosně protahovala, i když v ní nechyběly zajímavé momenty. Ukázalo se, že ten svalnatý sadista z jednolůžkového pokoje byl předtím diktátorem na nějaké planetě na okraji pohraničí. Jeho oblíbenou zábavou bylo pitoreskní mrzačení jiných a podobné kratochvíle. I když tato informace jen potvrzovala nepříjemnou auru, která toho muže obklopovala, zároveň mi připomněla, že velké svaly, brutalita a buranství rozhodně nemusí znamenat tupost. Někdo, kdo dokázal získat moc nad celou planetou a udržet si ji skoro šest let, měl spíš blíž ke géniovi než k idiotovi. Proto koneckonců skončil tady. Určitě by se Aeoli Matuze líbil... Ale jestli by s ní dokázal spolupracovat, to už byl jiný problém.

Byl jsem poslední, a když Korman vyvolal moje jméno, přecházel jsem ke stolu s velkou zvědavostí. Bude i můj rozhovor ‚vystříhaný'?

Byl příjemný a trochu oficiální, stejně jako u ostatních.

"Jsi Park Lacoch?"

"Ano," odpověděl jsem.

"Nemáš nic proti stručnému přehledu tvé minulosti?"

Zarazil jsem se na okamžik, jehož délku jsem v této situaci považoval za odpovídající, a pak jsem odpověděl: "Ne, asi ne."

"Chápu tvé obavy." Přikývl. "Jsi docela barvitou postavičkou, Lacochu. Víš o tom?"

"Nemyslím, že by mě tak mohl někdo označit."

Rozesmál se bez humoru. "Možná. Ale patříš do dlouhé řady masových vrahů se slušnými výsledky. Takoví dobarvují lidskou historii, dělají její monotónnost a šeď trochu zajímavější. Jak jsem pochopil, podařilo se vyřešit tvůj problém?"

"Dá se to tak říct. Byl jsem na dlouhou dobu podroben psychiatrickým zásahům. Vyšel jsem z nich naprosto psychicky zdravý, ale s ohledem na publicitu, kterou si můj případ získal, jsem se nemohl vrátit do normální společnosti."

"Tak teď už doufám chápeš, proč tě nazývám barvitou postavičkou? Ano, je to docela přiléhavé označení. Nemohli jsme také ignorovat skutečnost, že jsi zde sdílel pokoj s ženou, a že jsi strávil týden ve městě, plném žen a choval ses k nim docela kulturně. Řekni mi ale jedno - a řekni mi upřímně - myslíš, že nějaké podmínky, i ty nejextrémnější - nemůžou způsobit návrat tvé choroby?"

Pokrčil jsem rameny. "Kdo to může vědět? Nemyslím, že by to bylo pravděpodobné. V tomhle ohledu jsem myslím tak v rovnováze, že si snad ani nedokážu přestavit, že bych byl schopen takových činů, přestože dobře vím, že jsem je udělal."

"A co si myslíš o vraždě obecně? Mohl bys v nějaké konkrétní situaci někoho zabít?"

Tohle bylo jednoduché. "Samozřejmě. Například kdyby někdo chtěl zabít mě. Nepřistupovali ke mně tímhle způsobem. Nebyl jsem přeprogramovaný. Byl jsem vyléčený."

Spokojeně přikývl a pak se mi najednou zahleděl do očí, pohledem téměř spalujícím, hypnotickým, ale trvajícím snad jen jednu vteřinu. Vydechl a uvolnil se. ..Tak vidíš, teď jsme sami."

Vyskočil jsem na nohy. "Cože?" rozhlédl jsem se a podíval se za sebe. Hned za mnou byla velká, černá hladká stěna.

Má reakce ho dokonce ani nepobavila. Viditelně byl na takové chování zvyklý. "Je to docela jednoduché. Až se vrátíme do reálného světa, nikdo z tvých přátel si ani neuvědomí, že došlo k nějakému přerušení."

"Takže tak to je! Už před chvílí jsem si všiml nějakého časového skoku."

"Skvělé. Většinou si nikdo ničeho nevšimne. Mozek buď vzniklý výpadek vyplní, nebo si ho vysvětlí po svém. Říkáš, že sis toho u jiných všiml?"

Přikývl jsem. "Poprvé mě napadlo, že se mnou není něco v pořádku, ale když se to opakovalo i podruhé, věděl jsem, že za tím je něco jiného."

"Všiml sis toho vždycky?"

Usmál jsem se, protože jsem tušil v téhle otázce léčku. "Vždycky, s výjimkou Zaly. Myslím, že jste ji sem nepřenesl, na rozdíl od ostatních."

Spokojeně přikývl. "Máš pravdu. Vidím, že jsem tě odhadl správně. Po odpovídajícím výcviku možná nad silou získáš moc i kontrolu. V téhle oblasti jsi nezvykle rychle prokázal svůj talent."

"Velmi rád bych podstoupil takovou zkoušku," řekl jsem vřele, a nebyla to lež.

"Uvidíme. Náhoda ti dovolila ocitnout se ve správné situaci, a navíc prokazuješ velmi zajímavé schopnosti. Máš šanci to na Charónu dotáhnout daleko."

"Ano? A v jakém smyslu?" Byl jsem zvědavý, ale zároveň trochu nedůvěřivý. Nebyl jsem nadšený skutečností, že se ze mne stal objekt zájmu tak brzy po začátku hry.

Korman se na chvíli zamyslel, jako by v myšlenkách zvažoval stejný problém. Ať jeho dilema spočívalo v čemkoli,

zdálo se, že už ho vyřešil. Povzdechl si.

"Před pěti lety byl vládcem Charónu Tulio Koril. Nebyl to jen starý zběhlý podvodník, ale byl i hodně silný. Vládní záležitosti ho nudily; když můžeš být bohem, o to víc tě tíží papírování, byrokracie a přijímání rutinních rozhodnutí."

"Tak proč nerezignoval?"

"Hlavně z pocitu odpovědnosti a povinnosti. Nepůsobilo mu to žádnou radost, ale věděl, jaké jsou na tomto postu možnosti zneužití moci, a cítil, že jeho nástupci způsobí katastrofu; přirozeně to byl jeho názor, který je třeba brát s rezervou - s ohledem na sebestřednost, která je k tomu, aby se stal člověk lordem-vládcem, nezbytná."

"Člověk z Wardenova diamantu, který má pocit odpovědnosti a povinnosti?"

"Takových je tady hodně. Abych řekl pravdu, rád v takovém světle přemýšlím sám o sobě. Jsi stejný vyhnanec jako my, a přesto jsi produktem společnosti, která tě odhodila, víc než my. Tohle společenství směřuje v zásadě ke společnému blahu, ale aby tohoto cíle dosáhlo, vyžaduje od všech svých občanů přijetí určitého úhlu pohledu, který nemusí být nezbytně tím jediným. Mnozí z nás jsou v objektivním smyslu kriminálníci, ale většina je za ně považována jen proto, že měla na většinu věcí úplně jiný názor než Konfederace. Celou špinavou historii lidstva bylo ‚jiné' považováno za špatné, zatímco ‚jiné' jen znamená... prostě ‚jiné'. Pokud je jejich systém dokonalý, proč zaměstnává detektivy, zabijáky, a jak se jim, k čertu, daří vytvářet takové lidi, jako jsme my?

Odpověď na tuhle otázku nebyla jednoduchá a v této konkrétní situaci pro mne bylo výhodnější neodpovídat vůbec. Takže jsem mlčel.

"Když byl poprvé zaveden konfederační systém, poslali proti té hrstce lidí, kteří se nemohli nebo nechtěli přizpůsobit, zabijáky. To se stalo před několika staletími a celé miliony životů zpátky, ale přesto stále existují nepřizpůsobiví, a ti druzí je pořád zabíjejí. Víš proč, Lacochu? Bez ohledu na to kolik jich zabijí, jaké množství jich přeprogramují a jaké prostředky kontroly nad tělem i myslí vynaleznou... my budeme existovat. Ti, kteří tvoří historii, se z ní nikdy nic nenaučí, ale kdyby téhle vědy využívali, viděli by v takových lidech, jako jsme my, velikost člověka, věděli by, proč jsou tady, mezi hvězdami, místo aby si na domovské planetě prostě jen prohnali hlavou kulku. Bez ohledu na to, jak velké množství nepřátel tyranie popraví, vždycky se objeví noví. Vždycky."

"Nenazval bych Konfederaci tyranií. Hlavně v porovnání s tím, co jí předcházelo."

"Možná že ne, ale podle mne jsou nové metody jen maskování starých. Společnost, která svým členům direktivně přikazuje způsob myšlení, jídla, pití, mluvy, určuje jim, koho milovat - a jestli vůbec milovat - je tyranií, dokonce i když je pokrytá zlatem a chutná jako med."

"Ale pokud jsou lidé šťastní..."

"Lidé, žijící pod nadvládou největších tyranií, jsou většinou šťastní... nebo alespoň nejsou nešťastní. Žádný tyran v historii nevládl bez tiché podpory mas, bez ohledu na to, co ony masy říkaly po tyranově svržení. Revoluce provádí hrstka vyvolených s představivostí a intelektem, který jim dovoluje prohlédnout tyranii a spatřit, že by všechno mohlo být lepší. Konfederace to moc dobře chápe a proto se takoví lidé jako Koril nebo já ocitli zde. A bez ohledu na veškeré úsilí Konfederace padne, stejně jako jiná impéria v minulosti - buď pod vlivem vnějších činitelů, nebo shnije zevnitř. Stále ten úpadek odsouvají, ale nakonec přijde. Někteří z nás by si přáli, aby přišel co nejdříve."

"Trochu to zní jako monolog zahořklého filozofa," konstatoval jsem.

Pokrčil rameny. "Popravdě řečeno jsem byl historik. Ne jeden z těch oficiálních, kteří vyučují vykuchané verze minulosti, ale jedním z těch skutečných, kteří měli přístup ke všem faktům, co vypracovávali analýzy pro samotnou Konfederaci. Víš, že historie je exaktní věda, i když oni nedovolí, aby tě to napadlo. Technokraté se jí k smrti děsí a umisťují ji do stejné kategorie jako literaturu. Proto jí vědci zabývající se exaktními vědami vůbec neznají a proto se nechají tak lehce ovládat. Ale, ale... odbočil jsem od hlavního tématu."

"I když je tohle všechno opravdu fascinující." řekl jsem upřímně, vědom si toho jak je důležité poznat nepřítele. "Mluvil jste o Korilovi."

Přikývl. "Koril je jeden z těch intelektuálů staré školy. Ví, že jednoho dne Konfederace padne, zhroutí se vlastní vahou a stačí mu, že k tomu dojde přirozeným způsobem, i kdyby to mělo trvat celá staletí. Ale existuje i jiná škola, jejíž zastánci věří, že rychlý a v případě potřeby i násilný pád dokáže zachránit životy mnoha lidem a přinese pozitivní výsledky pro většinu z nich. Člověk buď může umírat pomalu a v bolestech, nebo násilnou smrtí... co je pro něj větším milosrdenstvím? Chápeš rozdíl mezi těmi dvěma názory?"

Přikývl jsem. "Evoluce nebo revoluce; stará písnička. Předpokládám, že tohle je důvod, proč už Koril není vládcem."

"Ano. Byl to člověk evoluce, který se ocitl na vrcholu moci v nesprávném okamžiku."

Zajímalo mě to čím dál víc. "V nesprávném okamžiku? Znamenalo by to, že revoluce v takovém měřítku se najednou stala možnou. Je pro mne dost těžké tomu uvěřit."

"Asi před pěti lety Marek Kreegan, vládce Lilith, svolal konferenci čtyř vládců Diamantu," řekl Korman. "Pravděpodobně nás kontaktovaly nějaké vnější síly, které chtěly získat naši pomoc při boji s konfederační vládou."

"Vnější síly?" nevěřil jsem vlastním uším. Pobýval jsem na Charónu teprve týden a už se dozvídám detaily, o kterých jsem si myslel, že je budu muset vyhrabat ze země lopatou.

"Mimozemské síly. Velké. Mocné. Ne lepší než Konfederace, ale zbavené jejího ideologického omezení, což znamená, že mají určité věci, které nemáme my. Také jich je - záměrně, jak předpokládáme -podstatně míň než lidí. Mají dlouhou historii soužití s jinými formami života, ale jejich analýza civilizace a schopností reprezentovaných Konfederací ukázala, že bychom byli schopní společně ji porazit. Myslí si, že musí zničit Konfederaci, ale nechtěli by při té příležitosti také zničit lidstvo."

"A myslíš, že by mohli? Před chvílí jsi říkal že jich není mnoho."

Zavrtěl hlavou, spíš údivem než v reakci na mou otázku. "Vidíš? Udělal jsi strašně jednoduchou chybu. Počty tady nejsou důležité. Konfederace by přece mohla zničit planetu s deseti miliardami obyvatel pomocí jediného prostého

přístroje a použít při tom jediného člověka a možná dva roboty. Tři proti deseti miliardám... a kdo by vyhrál?"

"Ale ti mimozemšťané by přece museli dostat všechny planety," podotkl jsem.

"Rasa natolik inteligentní, aby byla schopna domluvit schůzku a pokusit se získat ke spolupráci čtyři vládce Diamantu - a dokázala před očima hlídkových lodí a přístrojů, které měly udržet náš vězeňský systém v izolaci - a rasa, která je pro Konfederaci stále neznámá, by s tím neměla žádné větší problémy."

Musel jsem přiznat, že na tom bylo něco pravdy, ale nechtěl jsem pokračovat tímhle směrem. "A čtyři vládcové na tuhle nabídku přistoupili?"

Přikývl. "Tři z nich. Kreegan vypracoval hlavní plán: mimozemšťané dodají technologii, jiné světy přinesou vklad v energii, materiálních prostředcích a schopností svých občanů."

"Předpokládám, že tím čtvrtým, který nesouhlasil, byl Koril."

Opět přikývl. "Přesně tak. Byl rozhodně proti tomuhle plánu. Obával se, že nás mimozemšťané využijí jen k tomu, aby si zjednodušili dobývání, a pak mají v úmyslu nás smést z povrchu zemského, nebo z nás udělat otroky. Jeho názor byl ale osamocený. Přirozeně, z emocionálního pohledu na věc je spolupráce na útoku proti Konfederaci něčím, čemu je těžké se postavit, ale existují také podstatně vážnější praktické důvody. Wardenovy světy, které se toho zúčastní, dostanou svou část odměny, nebo dokonce kořisti. Jsou předpoklady myslet si, že mimozemšťané mají možnost vyléčit, nebo alespoň stabilizovat problémy způsobené Wardenovým organismem. Chápeš, co znamená tohle"?"

Přikývl jsem. "Útěk odtud."

"Něco víc než jen útěk! Znamená to, že budeme tam, na místě, abychom se mohli postarat o to, co zbude z Konfederace. Docela slušná motivace! Ale jak už jsem řekl, nejdůležitější jsou praktická hlediska. Charón je pravděpodobně nejméně důležitý z Wardenových světů. Většina těch, kteří sem byli posláni, jsou političtí vězni, lidé se špatnými názory a jim podobní a, upřímně řečeno, tohle všechno by se mohlo udát bez naší účasti. Mohlo by se udát... a událo by se. Byli jsme izolovaní, odříznutí od všeho a věci pokračovaly i bez naší účasti. Ale kdyby se něco dělo tak, jak to nebylo naplánováno, byli bychom obviněni společně s ostatními, i když jsme stáli stranou. Výsledkem by mohlo být úplné zničení Diamantu Konfederací. Pokud však všechno půjde podle plánu, zbývající tři planety budou na straně vítězů, se všemi důsledky a s možností opustit Diamant, a my zůstaneme v téhle pasti navždy odsouzeni k věčnému zapomění. A i když jsme v těchto intrikách nebyli nejdůležitější, buď jsme se museli přidat a využít toho, nebo se nepřidat a ztratit všechno - bez ohledu na výsledek. Právě to mělo za následek bezprecedentní odstoupení lorda Korila."

"Když už o tom mluvíme... předpokládám, že to nepřijal zrovna dvakrát odevzdaně?"

"To určitě ne! Bylo potřeba celé spojené síly Synodu, aby ho odstranili a dokonce i v tom okamžiku byla jeho vlastní moc strašlivá. Nakonec utekl na Gamush, kontinent ležící v rovníkovém pásmu, kde si už předtím připravil skrýš a hlavní stan, tak dobře ukrytý, že se ho do dnešního dne nepodařilo najít. Uvědom si, že jenom malá ukázka magického umění by tě mohla zabít jediným pohledem. Každý z vesnických čarodějů by dokázal srovnat se zemí hrad a proměnit lidi ve stromy, kdyby jen chtěl. Spojené síly Synodu by mohly způsobit zmizení celého světadílu a změnu oceánů tohoto světa. A přesto tytéž síly byly schopny Korila jen odstranit, ale ne zabít... a teď ho nedokáží najít. Poskytuje ti to představu o moci toho starého člověka?"

Do této chvíle jsem na tomhle světě viděl jen magické salonní triky, ale dokázal jsem si uvědomit význam příkladů, které jsem dostal, i když s pomocí alegorického srovnání. "A pořád pracuje proti vám."

"Ano. V poslední době nepříliš úspěšně, ale přesto je víc než nebezpečný. Pořád má přátele na vysokých postech a jeho agentům se podařilo proniknout na místa setkání samotných čtyř vládců. V určitém okamžiku se dostali za ochranný okruh - tak sevřený, až je to neuvěřitelné - a byli svědky setkání s našimi spojenci. Špehy jsme vypátrali a zabili dřív, než stačili způsobit nějaké větší škody, ale vůbec to nebylo jednoduché. Nechybělo mnoho, aby se Korilovi podařilo zabít čtyři vládce a dva mimozemšťany... a přitom tam ani nebyl! Přebýval v tom okamžiku v bezpečí na Gamushi."

Přišla chvíle na riskantnější tah z mé strany. "To všechno je zajímavé, ale řekněte mi, čemu vděčím za to, že se všechno tak jednoduše dozvídám? Nejsou to přece všeobecně známé věci."

"Máš pravdu. Korilův pád byl veřejně prezentován jako tah chránící Charón před nadměrnými a nebezpečnými ambicemi. Stvořili jsme v myslích lidí obraz ďábla, démona, vtělení silného zla v jeho čisté podobě. Bylo to docela účinné, a dokonce i užitečné; síla opozice založená na strachu a síle. Udržuje masy poslušné a za všechno, co je špatné, můžeme obvinit Korila."

"Takový druh strašidla." Takhle to tady vypadá s tolerancí k jiným názorům, pomyslel jsem si.

"Přesně tak. Ale ten skutečný Koril představuje reálnou hrozbu. Opravdu bychom byli rádi, kdyby zůstal jen v oblasti mýtů. A on proti nám využíval naši vlastní propagandu, přitahoval k sobě nerozhodné, využívaje kult ďábla a všechno ostatní, vytvářeje účinný opoziční kult - v obou významech slova ‚kult'. Nebudeme nikdy v bezpečí a klidní, dokud Koril nebude zneškodněn."

"Myslel jsem, že jste to zkoušeli a prohráli jste."

"Ne úplně. Ve skutečnosti jsme ho nechtěli zničit v situaci, kdy na to nebyl úplně připravený. Koneckonců jsme k němu necítili nenávist, ani jsme netoužili po jeho moci; prostě jsme ho jen chtěli odstranit, protože se nám ho nepodařilo přesvědčit. Kdybychom byli schopni předvídat, jakého si vychováváme nepřítele... ale to víme až teď. Dokážeme ho zabít, pokud proti němu staneme tváří v tvář. Jenže k tomu potřebujeme vědět, kde žije, kde leží jeho skrýš."

Věděl jsem, že to všechno k něčemu směřuje, ale nebylo mi ani trochu jasné, proč jsem někam směrován já. "A co to vlastně všechno má společného se mnou?"

"Právě se k tomu chci dostat. Především vyznavači jeho demokratického kultu představují dost početnou menšinu

a kromě sbírání informací jsou úplně k ničemu, protože opravdu všem těm nesmyslům věří. Výsledkem tehdejšího nepovedeného útoku bylo, že jeho lidské síly jsou prakticky pryč. Potřebuje teď nové lidi - inteligentní, bez předsudků, ale se zbytky vazeb se starými hodnotami Konfederace. Lidi, kteří by mohli být veliteli jeho démonických oddílů, kteří by s sebou přinesli nové nápady a nové přístupy, kteří by stáli na jeho straně při střetu s mimozemšťany, i v případě že si o Konfederaci nedělají příliš velké iluze."

Začínal jsem chápat, o co tady jde. "Jinými slovy potřebujete nově příchozí vězně, jako jsem já."

"Přemýšlíš velmi logicky. V poslední době se na naší planetě neobjevuje příliš mnoho nových lidí; týká se to koneckonců všech Wardenových světů, ale k nám se dostává nejmenší počet. Povaha naší atmosféry znemožňuje do vysoké míry tajné spojení a téměř znemožňuje účinná pozorování. Konfederace má své agenty na všech planetách Diamantu, ale tady jsou k ničemu, protože hlášení a informace nemohou odcházet jinak, než prostřednictvím kosmických lodí, a ty podléhají přísnému pozorování a kontrole. Jste první skupina, která tady přistála od Korilova odstoupení a tím pádem představujete přirozený objekt jeho zájmu. Samozřejmě existuje ještě jeden důvod, ten skutečný důvod, proč jsme tentokrát vůbec nějaké vězně dostali. Protože se Konfederace konečně dozvěděla - a nedalo se tomu vyhnout - že jsme se s našimi spojenci mimozemšťany spikli proti nim. Zatím ví jenom tohle, což je příliš málo, aby mohla začít smysluplně jednat... kromě toho myslím, že už je stejně pozdě. Lidé na druhé straně nejsou hloupí. Poslali na Wardenův diamant nejméně jednoho ze svých nejlepších zabijáků; víme o tom."

"Cože?!" Pocítil jsem náhlý chlad. Že by mě oklikami vedl rovnou ke gilotině? Že by tak rychle odhalil mou totožnost?

Přikývl. "A i když jsme si jistí jen jedním, je rozumné předpokládat, že jich je víc."

"Ale proč?" zeptal jsem se, pokoušeje se ovládnout nervozitu. "Vždyť jste říkal, že je úplně nemožné posílat informace ven. A že každý, kdo se dostane sem se ocitne ve stejné pasti jako ostatní."

"Jsme si jistí - my, tady na Charónu, ne čtyři vládcové - že pošlou své nejlepší lidi na každou z planet Wardenova diamantu, aby se pokusili připravit o život tamější vládce. Úspěch podle nich způsobí určité otřesy, jejichž důsledkem bude, že nový lord nebude tak sebejistý a tím pádem bude i méně nakloněn zradit. Přiznávám, že šance na úspěch nejsou velké, ale je to bezpochyby jediné logické řešení, jaké mohou přijmout, aby všechno zdrželi a pokusili se najít mimozemské nepřátele jako první."

Byl tak blízko pravdy, že jsem začínal mít dojem, jako by si se mnou hrál na kočku a myš. Uvnitř mě křičel nějaký hlas: "On to ví! On to ví!" Ta profesionálnější část mé mysli mi bez přestání opakovala, že nejlepší postup je v téhle situaci zachovat klid a souhlasit se vším, alespoň zatím. "A myslíš, že jeden z nás je takový fanatik z Konfederace?" zeptal jsem se.

"Já to vím," odpověděl. "Věděl jsem to už v okamžiku, kdy jsem se s tím agentem setkal tváří v tvář."

Na chvilku se odmlčel a já jsem čekal na nevyhnutelný okamžik odhalení, kterým ukončí svou hru.

"Agentem Konfederace," prohlásil, "je Zala Embuay."

Kapitola pátá
Intriky, vyjednávání a nápoj lásky

"Zala! To je nějaký vtip!" Jen s obtížemi jsem skrýval své skutečné emoce: směsici překvapení, úlevy a stále přítomného podezření. "Vy snad žertujete. Bez pomoci by mimo hotel nepřežila ani deset minut."

"A o to mi mimo jiné jde," odpověděl Korman a nevypadal při tom, že by žertoval. "Viděl jsi někdy někoho tak nevinného, tak ztraceného, tak úplně závislého na ostatních? To není ani trochu ve stylu Wardenova diamantu. Dokonce ani ve stylu Konfederace ne."

"Tvrdíte, že to všechno je jenom hra? Předstírání? Že jí sem poslali?" Měl jsem skutečné problémy s tím, abych tuhle informaci dokázal brát vážně.

"I když to může znít divně, má odpověď zní ne. Jsem si jistý, že Zala je přesně taková, jakou ji vidíme. Jednoduchá, slabá, spíš obrys člověka než skutečný člověk. Nemám ani stín pochybností o její víře, že je skutečně tou, kterou se cítí být, a nemá ani tušení o své skutečné povaze... a o svém skutečném úkolu."

Nedokázal jsem ovládnout smích. "To není možné..."

"Když jsem ji spatřil, okamžitě jsem objevil určitou anomálii. Jak víš, Wardenovy organismy se nacházejí v každé buňce, v každé molekule našeho těla. Procházejí celou naší existencí. Při troše výuky a praxe je můžeš dokonce vidět. Vycítit. Zaslechnout. Jsem si jistý, že to jednoho dne sám pochopíš, co se tady nešikovně pokouším popsat slovy. Ale Wardenovy organismy se stávají stejně specializovanými jako buňky, se kterými jsou pevně svázány. Obzvlášť podivný je v tomhle smyslu mozek. Když se dívám na někoho - například na tebe - vidím přesně části mozku, zároveň se spojeními a s tím, jak spolu komunikují. Není těžké rozeznat hranici mozku a mozkové kůry. U tebe, u všech ostatních... ale ne u Zaly."

"Hm?Proč?"

"Nedokážu ti to vysvětlit. Je to něco, co je úplně mimo mé zkušenosti. I mimo zkušenosti kohokoli jiného, jak předpokládám. Z organického pohledu jsou Zaliny mozkové funkce uspořádány úplně odlišným způsobem. Úplně jako by měla dva přední mozky, dvě úplně odlišná operační centra spojená se stejným malým mozkem, míchou, prodlouženou míchou a nervovým systémem, ale bez spojení mezi sebou. Je to rozhodně organické. Funkční. A podle toho, co vím, bezprecedentní."

"Chcete mi říct, že máme co do činění se dvěma mozky a se zdvojenou myslí v jednom těle? Těžko se mi tomu věří, i když jsem už něco slyšel o rozdvojených a vícenásobných osobnostech."

"Ne! Nejde o staré označení tohoto jevu. Rozdvojení osobnosti, které známe, se týká psychického stavu, jenž má psychologické příčiny a dá se vyléčit. Tady ale nejde o psychický stav. Mluvím o dvou skutečně existujících myslích,

Lacochu!"

Nemohl jsem se zbavit podivného dojmu, že jsem si celou tuhle nelogickou a nepravděpodobnou debatu buď vysnil, nebo jsem náhle zešílel. Jen tak mě napadlo, že je to všechno iluze, způsob, s jehož pomocí je se mnou prováděn nějaký komplikovaný psychologický experiment. Měl jsem však ještě dost zdravého rozumu, abych si uvědomil, že bez ohledu na situaci je mou jedinou šancí přijmout pravidla hry - alespoň zatím. "Chápete, doufám," řekl jsem opatrně, "že tvrzení, stejně jako způsob jakým ho dokazujete, se mi zdají, hm, nepravděpodobné."

Přikývl. "A přesto je to pravda. A na základě tohoto předpokladu musíme jednat. Nemůžeme ignorovat případné důsledky existence dvou mozků disponujících neznámou silou a musíme se o nich dozvědět víc. Během několika hodin jsem schopen získat sadu obranných kódů Konfederace, a dokonce i seznam padesáti nejlepších nájemných vrahů s jejich momentálními úkoly. Naše informační kanály směrem ven nepřesahují jen jejich představivost, ony dokonce téměř překračují i naši vlastní. A přesto jsme nezaslechli nic o takovém projektu, který snad musel běžet nejméně dvacet let. Dokonalý agent. Můžeme ji zhypnotizovat, podrobit vygumování mozku, mučit ji až za hranice únosnosti, a ona by přesto nic nevěděla a nic neřekla. Kdybychom disponovali telepatickými schopnostmi, překonala by i lakový test. Celou dobu by se ta druhá mysl, mysl zabijáka, nacházela na místě, mimo dosah, a sbírala by informace, čekajíc na správný okamžik, aby převzala kontrolu. Určitě je to mysl vyzrálá, soustředěná jen na svůj úkol. Chladný analytický génius, soustředěný na jeden jediný cíl."

Zamyslel jsem se nad tím. Kdyby to byla pravda, nejen že bych dokonale rozuměl jeho problému, ale mohl bych stejně dobře začít pochybovat sám o sobě. Krega mi nikdy neřekl, že budu jediným agentem; Zala mohla být součástí nějakého jiného plánu. I když jsem si sám sobě v duchu říkal, že snad musím být šílený, abych tomu všemu začal věřit, přesto jsem dál naléhal. "Tak ji zlikvidujte a bude po všem," řekl jsem lhostejně.

"To ne! To už bychom nikdy nespatřili tu druhou mysl, nepoznali její možnosti... a nikdy by se nám nepodařilo chytit dalšího, další tucet, nebo celou další stovku stejných, jako je ona. A to ani nemluvím o hrozbě, kterou by znamenali na území Konfederace, když dojde k poslednímu kolu a k našemu návratu zpátky. Musíme vědět podstatně víc. Přirozeně bychom také chtěli vědět, kolik toho o nás v téhle fázi skutečně vědí."

"Před chvílí jste řekl, že jejich tajemství jsou pro vás jako otevřená kniha."

Podíval se na mne rozhněvaně. "Některá. A kromě toho my - přesněji čtyři vládcové - jsme speciální cíle určité zvláštní skupiny. Plány týkající se této záležitosti jsou tak tajné, že dokonce i těm, kteří je přichystali, vyčistili mozky od všech informací na toto téma," povzdechl si. "A to nás zpátky přivádí k tomu, co jsme nazvali ‚Operace hledání v temnotách' a ke tvé osobě."

Přikývl jsem a začal konečně chápat jak se mě tohle všechno týká. Přesto jsem si nedokázal odpustit malé podotknutí: "Zdá se mi, že na člověka s božskou mocí působíte docela lidským dojmem."

A zase ten hněvivý pohled, který však po chvilce zjemněl a v očích se zableskly jiskřičky pobavení. "Máš přirozeně pravdu. Je to v určitém smyslu nepříjemné zjištění, ale mysl je vždy nejlepší zbraní, bez ohledu na to, jakou mocí disponujeme."

"Mohl bych se dozvědět něco bližšího?" naléhal jsem.

"Nu dobrá, dobrá tedy. Máme v úmyslu ti přidělit Zalu a poslat vás oba na malé, ale zvláštní místo ve vesničce na jihu, kde je Korilův kult velmi silný. Jsme přesvědčeni, že s tebou Koril naváže kontakt, samozřejmě pomocí prostředníků, aby zjistil, jaké jsou tvé názory. Teď, když už znáš situaci, by bylo dobré, kdybys přijal jeho pohled na věc a přiživoval jeho názory. Společně se Zalou přijmete nabídku, kterou vám učiní, a přidáte se k němu, díky čemuž se dostanete do jeho pevnosti."

"Jsi si jistý, že se s námi někdo spojí? Jako nově příchozí budeme přece automaticky podezřelí."

"Bude vás kontaktovat, určitě. Možná ne hned, ale nakonec se objeví. Dříve nebo později naváže kontakt se všemi členy vaší skupiny, i když se spoluprací budou souhlasit jen někteří."

"Chápu. A ode mne očekáváte, že pro vás najdu tu jeho pevnost."

Přikývl. "A zjistíš jeho plány do budoucna."

"Předpokládám, že máte nějaké nástroje, které mi k tomu dopomohou."

Zavrtěl hlavou. "Musím s lítostí konstatovat, že ne. Většina přístrojů tady nefunguje a ty, které bych ti mohl díky svému vlivu obstarat, by Koril okamžitě našel. Natolik je dobrý. Ne, myslím, že budeme muset počkat, až tě on sám pověří prvním úkolem nebo misí, nebo jak tomu vlastně říkají. Řekněme, že to bude zkouška tvé vynalézavosti."

Přemýšlel jsem nad jeho slovy. "A jak si můžu být jistý, že se ta informace dostane k vám a já při tom nepřijdu o život, jak z rukou vašich lidí, tak z rukou Korilových?"

"Koril je tvůj problém. A pokud jde o nás, heslem bude ‚hledání v temnotách'. Vesničtí čarové a ti nad námi budou tohle slovní spojení znát, i když nebudou vědět nic o jeho významu. Heslo ti zajistí bezpečí z naší strany a taky ti umožní, aby se informace o tvém dopadení nebo jiném neštěstí dostala do Synodu."

"Mám dojem, že Koril zjistí, jak heslo zní... pokud je tak dobrý, jak říkáte."

Korman přikývl. "Zjistí, ale nebude mu to k ničemu. Nebude znát jeho význam, a kdokoli z jeho lidí s výjimkou tebe spadne do pasti, pokud ho použije."

To mě uklidnilo. "A jak je Koril dobrý v psychologii? Budu podroben nějakému testu, během kterého bych mohl prozradit naše plány?"

"On sám je dost silný na to, aby z tvého mozku udělal kaši, a právě proto tohle naše sezení trvá tak dlouho. Celou dobu tvořím ve tvé mysli blokády, selektivní pasti a zábrany, které by se automaticky spustily, kdyby se o něco takového pokusil. A pokud se přesto pokusí přechytračit tvou mysl, buď se mu to nepodaří, nebo podaří na velmi krátkou dobu."

"Ale existuje dost velká pravděpodobnost, že si těch blokád všimne," napadlo mě.

"Ve většině případů tomu tak je," přiznal Korman. "Ale ty... Ty máš za sebou tři roky intenzivních psychiatrických zákroků. Ve tvé mysli vidím hodně, opravdu hodně bloků a změn. Ty, které přidám, budou nepostřehnutelné a už to znamená, že máš výjimečnou kvalifikaci... rozumíš?"

Porozuměl jsem dokonale. Přirozeně nebyly blokády, které Korman viděl, výsledkem léčení, jenž Lacoch podstoupil, ale důsledkem mé výchovy, výcviku a vylepšení jež provedli Kregovi lidé; přesto to vysvětlovalo mnohé. Pokud mohl Korman ty blokády vycítit, ale nebyl schopen je odstranit, nepotvrzovaly jen mou momentální identitu, ale také mě chránily před manipulací mou myslí z jeho strany. Nezapomněl jsem na hypnotizující pohled před několika minutami. "Dobrá, tomu všemu rozumím," řekl jsem. "Ale co Zala?"

"Prostě ji vezmi s sebou!" naléhal Korman. "Vytáhni z ní všechno, co se dá, hlavně informace o jejím alter ego, které se ti určitě podaří spatřit. A pokud se ti podaří dostat do situace, kdy ty použiješ ‚hledání v temnotách', postarej se, aby byla vždycky u toho."

Zasmál jsem se. "Dáváte mi docela slušný džob. Vždyť já jsem byl jen planetární úředník, pro boha! A teď ode mě najednou chcete, abych byl superšpiónem, tajným agentem a bůh ví co ještě, který vyzve na souboj nejsilnějšího člověka na planetě a nejlepšího zabijáka Konfederace."

"Nemusíš souhlasit," řekl klidně. "Přiznávám, že tvá kvalifikace není celkově imponující, i když dokonalé psychické maskování společně se zajímavým a bystrým myšlením do určité míry nedostatek zkušeností vyvažuje. Že by sis tak dobře pamatoval sám sebe před několika lety?"

Otřásl jsem se teatrálně, tak jak to vyžadovala situace. "Ano, pamatuju si ho dobře."

"Byl jsi mistr charakterů a maskování, víc než pět let jsi vodil policii za nos. Nejsi zase takový amatér, jak si myslíš."

Na chvíli jsem se zamyslel. "Přes to všechno musí být každý můj krok správný... Nemůžu si dovolit sebemenší chybu. Jedno zakopnutí a je se mnou konec. Pravděpodobnost, že přežiju, není zrovna moc velká."

"No, to je pravda," přiznal lehkým tónem, "ale uvědom si, jaké máš jiné možnosti. Za prvé, můžeš kategoricky odmítnout. Pak si najdu jiného kandidáta, k němu nebo k ní Zalu a vymažu celý tenhle rozhovor z tvé paměti. Tebe pošleme na sever, kde strávíš zbytek života při sběračských pracích na poli. Bylo by to bezpečné řešení. Nebo můžeš souhlasit... a zemřít. Nebo taky můžeš souhlasit, splnit úkol a najednou se stát vysoce postaveným člověkem s velkou mocí, pravou rukou Aeolie Matuze a Synodu, účastníkem přicházející revoluce a člověkem, který bude profitovat z jejích výsledků."

Díval jsem se na něj podezřívavě. "Mohl bych taky souhlasit, navázat kontakt s Korilem a přejít na jeho stranu."

"Mohl bys," přiznal, "ale proč? Pokud vyhraješ, staneš se důležitou osobou na izolovaném a primitivním světě. Jenomže co je podstatně pravděpodobnější, prohraješ, zatímco my půjdeme vpřed... nebo zemřeš během nějakého hloupého útoku na Synod. Pokud nechápeš, že ti Koril nemůže nabídnout nic, co by stálo za riziko, nemáš velkou hodnotu ani pro mě."

Přikývl jsem. "Dobrá. Jsem váš. V podstatě jste mi stejně nedali moc na výběr a to, co mi nabízíte, alespoň nebude nuda. Kromě toho jsem na tohle všechno dost zvědavý."

Korman se usmál. "Věděl jsem, že jsi rozumný. Ale pamatuj si: nesmíš Korila podceňovat a ať tě ani nenapadne ho vyzvat na souboj; dokonce se ani s námi nekontaktuj, pokud bude poblíž. Nikdo jako jedinec není tak dobrý. Bylo by potřeba celého Synodu, aby ho znehybnil. Věř mi."

"Mám v úmyslu přežít," ujistil jsem ho.

Nepříjemně se usmál. "Lacochu, jestli to zvoráš, smrt bude to nejlepší, co tě může potkat. A teď zruším bariéru a dokončím rutinní otázky. Nikdo z přítomných, dokonce ani mí spolupracovníci, nebudou vědět, že se tenhle rozhovor vůbec uskutečnil. Ještě dnes dostaneš příděl a zítra brzy ráno už budeš na cestě. Je dlouhá, ale zajímavá. Až budeš v Bourgetu, ve městě, do kterého tě posíláme, ocitneš se pod ochrannými křídly Tullyho Kokula, místního čara. Je to dobrý člověk a patřičně se o tebe postará, ale o našich záležitostech nebude mít ani tušení. Nemluv o nich... a dávej si pozor na něj a na jeho žáky. Nejsme si jimi úplně jistí a každý z nich ovládá větší moc, než si jsi schopen představit."

"Budu si to pamatovat," ujistil jsem ho. Najednou mě ovládl pocit dezorientace trvající sotva zlomek vteřiny. Neotočil jsem se, ale zaslechl jsem za sebou hlasy a šepot ostatních vězňů.

"Myslím, že pro někoho, jako jsi ty, najdu místo v administrativě," řekl Korman oficiálním tónem. "Můžeš se vrátit k ostatním ze skupiny."

Vstal jsem ze židle a přešel k ostatním, hledaje na jejich obličejích nějaký náznak toho, že jsou si vědomi délky našeho rozhovoru, ale ničeho jsem si nevšiml. Přesto jsem postřehl několika křivých úsměšků a vzpomněl jsem si, že Korman měl podobný soukromý rozhovor s většinou z nich. Přemýšlel jsem, jestli jim nabídl totéž co mně. Měl jsem v tomhle ohledu nějaké pochybnosti... leda že by někdo z nich měl také nějaké výjimečné předpoklady. Bylo málo pravděpodobné, že by čaroděj vsadil všechno na jednu kartu.

Musel jsem se teď na Zalu s ohledem na nové informace dívat jinak; přesto že to, co jsem slyšel, se mi zdálo neuvěřitelné. I když... Bylo stejně málo pravděpodobné, že by i Konfederace vsadila všechny své naděje na jednu kartu. Kdyby se to, co si myslel Korman, ukázalo být pravdivé, bezpochyby bych se ocitl v zajímavé situaci. I já chtěl poznat druhou Zalu... Pokud samozřejmě existovala.

Ještě jednou jsme se najedli a pak jsme odpočívali u jednoduchých her a čekali na návrat našich průvodců. Několikrát jsem se zkusil zapovídat, ale buď jsem to dělal příliš jemně, nebo nikdo nechtěl mluvit o svých posledních zážitcích. Nakonec jsem se usadil do koutku se Zalou.

"Co myslíš, že s námi teď bude?" zeptala se.

Pokrčil jsem rameny. "Asi nám dají nějakou práci."

"Věděli, že jsem nebyla sekretářka," řekla nervózně. "Myslím, že mají naše oficiální kartotéky. Řekl mi, že nemají moc velké využití pro člověka s mou kvalifikací."

"Neměj strach. Něco vymyslí."

"Zajímalo by mě, kdy nás rozdělí," pokračovala v inventuře svých malých strachů. "Nechtěla bych být oddělena. Ne od tebe."

"Uvidíme," odpověděl jsem přesto, že už jsem výsledek znal.

Korman se po několika hodinách vrátil, tentokrát se zápisníkem v ruce. Opět si sedl za stůl, obrátil několik listů a podíval se na nás. Stáli jsme ve vyčkávací póze, připraveni na jeho slova. Zala působila hodně nervózně a svírala mou ruku tak silně, že mi v ní skoro zastavila krevní oběh; někteří další taky vypadali docela nervózně, ale jiní byli úplně klidní. Tahle skutečnost mi připadala dost zajímavá.

Korman vyvolával naše jména, ale ne ve stejném pořadí jako předtím, a prozrazoval jména měst a posty, na které byly konkrétní osoby určeny. Někde v polovině vyvolal Zalu a mně, což mělo za následek ještě silnější sevření mé dlaně.

"Parku Lacochu, byl jsi planetární administrátor, díky čemuž máš docela slušnou a pro nás prospěšnou kvalifikaci, i když se tady budeš muset obejít bez těch svých rafinovaných počítačů a velkého pomocného personálu. To vyžaduje určité nové zvyky a proto začneš v malém. Město Bourget ležící na jihovýchodním pobřeží právě přišlo o městského účetního. Je sice pro nováčka trochu velké, ale protože je tohle místo volné a ty jsi po ruce, umístili jsme tam tebe. Budeš se zabývat čtyřmi průmyslovými odvětvími, zahrnujícími jedenadvacet Společností. Tamější personál tě uvede do situace... spoléhej na jejich názor, než se zorientuješ v detailech."

"Nesetkám se se závistí, že beru práci lidem s většími zkušenostmi?" zeptal jsem se ho.

"Pokud ano, tak jen velmi málo. Jsou to místní lidé, sami domorodci a jsou docela spokojení se svou situací. Dělají to, co se jim přikáže. Pokud se k nim budeš chovat dobře a budeš si vážit jejich zkušeností, přijmou tě."

"Jeví se mi to jako spravedlivá dohoda," řekl jsem docela upřímně.

"A pokud jde o tebe, Zalo Embuay," pokračoval Korman, "představuješ pro nás určitý problém. Tvá znalost čtení, psaní a počítání je na dost nízké úrovni. Umístěním, které by odpovídalo tvé kvalifikaci, by mohla být práce barmanky nebo pokojské. Tvé schopnosti spojené se zábavou a jejím plánováním jsou značné, ale vyžadují spolupráci a pomoc jiných. Bez standardních elektronických přístrojů jsou tady úplně k ničemu. Po pravdě řečeno, čím víc jsme celý problém zkoumali, tím víc jsme se přikláněli k názoru, že v baru nebo hotelových službách bys byla mimo svůj živel. Musela by ses naučit věcí, které jsou tady považovány za samozřejmé."

Cítil jsem, jak se Zala při těchto slovech třese, tím spíš, že to byla pravda. Jako produkt společnosti, ve které roboti vykonávají všechny základní práce a všechno, světly počínaje a hudbou konče je kontrolováno počítači, neměla žádné schopnosti, které by mohla nabídnout.

"Proto by pro tebe byla nejlogičtější práce dělníka v zemědělství. Myslíme si však, že tak radikální přechod k manuální práci bez jakýchkoli mezistupňů by pro tebe nebyl nejlepší; tvůj status člověka z Vnějšku by mohl způsobit neshody se spolupracovníky." Zala se na něj dívala nechápajícím pohledem, ale já jsem věděl, co tím chce říct. Dělníci jsou nejšťastnější, když nevědí, o co přicházejí. Zaliny vzpomínky a vyprávění o skvělé Konfederaci - zatímco oni žijí bez naděje na změnu v nuzných a primitivních podmínkách - by mohly vyvolat nespokojenost a místní nepokoje, nemluvě o potenciálním přestoupení ke Korilově kultu.

"Co s tebou máme udělat, Zalo Embuay?"

"Ne... nevím," vykřikla s takovým zoufalstvím, že jsme byli všichni pohnuti jejím viditelným neštěstím a absolutním nedostatkem sebedůvěry.

"Obávám se, že nejlepším řešením, jaké se nám podařilo vymyslet, je určitá starosvětská instituce, která je v místech, odkud přicházíte, dobře známa," pokračoval Korman lhostejným hlasem. "Pokud Lacoch bude souhlasit, navrhuji, aby ses stala jeho manželkou."

Slyšel jsem, jak se Zala zhluboka nadechla a já sám jsem se zlehka napřímil. "Manželkou?" zopakoval jsem tázavě.

Přikývl. "Cítím se trochu provinile, když o tom mluvím. Je to tak trochu druh otroctví. Zůstaneš na Lacochovi úplně závislá. Bydlela bys s ním a on by rozhodoval o tvých základních potřebách, jako je bydlení a jídlo. Výměnou by ses naučila a ovládla základní věci - vaření, uklízení, drobné opravy. Místní ti ukáží, o co jde. Kromě toho budeš uklízet jeho kancelář, sloužit mu jako poslíček a dělat všechno, co po tobě bude chtít. V případě potřeby můžeš být vyzvána některou ze Společností k pomocným pracím při žních nebo ve službách."

Vypadala úplně zaskočeně. "Připomíná to povinnosti domácího robota."

"Víceméně," souhlasil Korman. "Jen s tím rozdílem, že tady roboti nejsou. Přesto pro tebe nemůžeme nic jiného udělat, nepočítaje v to možnost, že by ses stala experimentálním objektem."

Když to slyšela, vyskočila. "Exper... Jako bych byla nějaké zvíře?"

Vážně přikývl a otočil se ke mně. "Souhlasil bys s takovým svazkem?"

Měl jsem s tím trochu problém. Pro každého kromě Zaly muselo znít něco takového strašně, nelidsky, do nejvyšší míry ponižující... ale měla snad na výběr? "Pokud ona sama chce, souhlasím," odpověděl jsem.

Zadíval se opět na ni. "Ano?"

"Chtěla... chtěl bych jet s Parkem, ale nevím, jestli dokážu..."

Korman se usmál, udělal magické gesto a vyčaroval ampulku s načervenalou kapalinou. Podal ji dívce. "Nejstarší dar čarodějů v historii magie," řekl. "Pokud se rozhodneš, půjdete oba do vašeho pokoje a až budete sami, Embuay, vypiješ to. Má to příjemnou chuť, nijak ti to neublíží a všechno pro tebe bude jednodušší."

Vzala si ampulku a se zájmem se na ni dívala. "Co... Co to je?"

"Nápoj," odpověděl. "Jak jsem říkal, nejstarší ze známých lektvarů. Starobylí by ho nazvali nápojem lásky. Vypij to, až budete opravdu sami, nejlépe těsně předtím, než půjdete spát."

A najednou tady zase byla stěna ticha a izolace a já se zase ocitl s Kormanem sám.

"Je to opravdu nápoj lásky?" zeptal jsem se.

Zasmál se. "Ani pro tebe, ani pro mne. Chutná to trochu jako lékořice. Ale já jsem připravil její mysl a nápoj bude v jejím případě účinný, protože ona tomu věří, což způsobí příslušné změny Wardenových organismů v jejím mozku."

"V kterém?" nemohl jsem si tuhle otázku odpustit.

"To by opravdu mohlo být zajímavé," odpověděl, aniž by si všímal sarkasmu v mé otázce. "Emocionální centra jsou umístěna ve zvířecí části mozku, ne v lidské. Teoreticky by to mělo fungovat v každém případě... Doufám. Ale nespoléhej na to. Pokud je ten druhý mozek tak dobrý, jak si myslím, dokáže kontrolovat a potlačit každou emocionální reakci," na okamžik se odmlčel. "Dohlédni na to, aby to vypila. A... no, hodně štěstí."

"Určitě se mi trocha štěstí bude hodit," odpověděl jsem upřímně. Přesto, pokud jsem si to shrnul, všechno šlo podstatně líp, než jsem si dokázal představit v těch nejsmělejších snech. Kdybych předpokládal, že všechno bylo tak, jak se jevilo, tak podezřívali někoho jiného, že je, nu, mnou; a já jsem jen dostal za úkol na něj dávat pozor. Prakticky násilím mě dostali do tábora mých potenciálních a přirozených spojenců, do Korilova tábora, a dali mi možnost si vybrat: buď se přidat k obrovské síle odporu, oddané mému cíli, nebo onen odpor zradit, což by mi zajistilo odpovídající entré na dvůr Aeolie Matuze; od první chvíle v roli důvěryhodného člověka. K čertu, v žádném případě jsem nemohl prohrát!

Zala však pořád představovala velkou neznámou. Čím víc jsem ji zkoumal, tím víc jsem začal docházet k závěru, že nemůže být člověkem, za kterého se vydávala. Tak slabé ego bylo v civilizovaných světech nepředstavitelné.

O nějakou chvíli později jsme seděli v našem pokoji a povídali si. Vzpomínky na chladnokrevný a otevřený rozbor její nízké sebedůvěry - i když byla očividná - tam dole, ve mně zanechaly nepříjemný dojem.

"Chci jet s tebou," přiznala upřímně, "ale lidé chápáni jako majetek... to je barbarství!" vytáhla ampulku a podezřívavě ji zkoumala.

"Nemusíš to pít," ujišťoval jsem ji. "Stačí, když pojedeš se mnou."

Pomalu zavrtěla hlavou, aniž by odvrátila pohled od ampule. "Ne. Vím, co by se jednou stalo. Vzbouřila bych se, nebo bych zešílela a bylo by to se mnou ještě horší než teď. Možná... možná že tohle pro mě bude nejlepší."

"Ten lektvar nemusí ani působit," řekl jsem. "Už jenom ten nápad je podivný. Nápoj lásky! Začínám mít pocit, že to s ním je stejné jako se vším ostatním na tomhle bláznivém světě: je to nápoj lásky jen tehdy, když si to o něm myslíš."

"Ale svým způsobem je zajímavé, jak to myslel, když to nazval nápojem lásky," zamyslela se. "Měl na mysli milování?"

"Ne, asi ne. Jde tady o jednu starobylou, romantickou myšlenku. Pochybuju, že by ji nějaká lahvička dokázala oživit."

Vytáhla zátku a přičichla si k obsahu. "Voní jako bonbón."

Povzdechl jsem si a pohodlně si lehl na postel. "Poslyš. Nech to teď být a pojďme spát. Můžeš si to vzít s sebou, jestli chceš, ale teď se musíme trochu prospat... Zítra nás čeká dlouhý a únavný den."

"My... myslím, že máš pravdu. Ale k čertu. Parku, já se bojím! Bojím se sama sebe, bojím se toho města, bojím se... života." Poslední slovo řekla pomalu, udiveně, jako by si právě uvědomila celou pravdu. Díval jsem se na ni se zájmem, když najednou zvedla lahvičku k ústům... a zarazila se. Byl to zvláštní pohled; jako kdyby se rozhodla, začala pít a zkameněla v polovině. I když... nějaký pohyb tady přece jenom byl. Její ruka - jenom ruka a paže, držící ampulku - se zatřásla, trochu se nadzvedla, na chvíli klesla, pak ještě níž, jako by bojovala sama se sebou, jako by dostávala z mozku úplně protichůdné rozkazy.

Fascinovaně jsem na to hleděl. Dvě mysli, řekl Korman. Dvě mysli a jeden centrální nervový systém. Najednou boj přestal a její tělo se bez jediného slova uvolnilo. Obličej byl najednou prázdný, bez výrazu. Vstala, přešla k umyvadlu a vylila do něj obsah lahvičky. Pak postavila lahvičku na komodu, otočila se, vrátila se do postele a lehla si.

"Zalo? Je všechno v pořádku?" zeptal jsem se jemně, a když jsem se nedočkal žádné reakce, vstal jsem a přešel k ní. Spala. Dýchala pravidelně a klidně.

Dlouho jsem nad ní stál a díval se. Nakonec jsem řekl nahlas: "A do háje!" Zhasl jsem světlo a vlezl do postele. Zase začalo pršet; ale tentokrát mi monotónní zvuk kapek dopadajících na střechu ani trochu nevadil.

Čeho jsem tady, k čertu, byl svědkem?

Kapitola šestá
Dlouhá cesta do Bourgetu

Druhého dne ráno si Zala ze svého nočního boje, kterého jsem byl svědkem jen já, nepamatovala vůbec nic. Vypadala tak věrohodně zaskočená olejnatou skvrnou v umyvadle, že z vylití lektvaru obvinila mě.

"Ty jsi to udělala... viděl jsem tě," ujišťoval jsem ji. "Stejně to tak bude lepší."

Dívala se na mě nevěřícně. "Neděláš si ze mě legraci?"

"Ne, nedělám. Přísahám."

Potřásla hlavou, jako by se tím pokoušela na všechno si vzpomenout. Nakonec si povzdechla a pokrčila rameny. "Co se dá dělat, dáme se do práce."

"Alespoň že balení není problém," konstatoval jsem. "Doufám, že v Bourgetu dostaneme trochu víc oblečení."

Sešli jsme na snídani, bohatou jako vždycky, ale Garal, náš patron pro tohle poslední ráno, varoval několik osob -

mezi nimi mne a Zalu - abychom se najedli raději méně. "Máte před sebou dlouhou cestu a cestování tady není zrovna jednoduché."

Oba jsme se zařídili podle jeho rady. Já jsem sice nikdy moc nesnídal, ale tentokrát jsem jen vypil několik šálků kávy a snědl sladký rohlík.

Když jsme skončili, postavil se Garal do čela stolu. "Vydáte se na cestu samostatně nebo v malých skupinkách podle dostupnosti dopravních prostředků," oznámil nám. "Přestalo pršet, a to znamená, že někteří z vás budou cestovat vzduchem, což přesun hodně zrychlí. Po zemi by cesta do některých sídel trvala několik dní."

"Cestovat vzduchem?" nemohl jsem si odpustit udivenou poznámku, která bezpochyby napadla i všechny ostatní. "Myslel jsem, že je tady jen pár strojů a přístrojů."

"Při delších mezikontinentálních přesunech využíváme kyvadlové moduly, ale máme i jiné dopravní prostředky," odpověděl Garal tajuplně. "Počkejte chvíli, uvidíte sami."

Podíval se na svého pomocníka. "Neberte si s sebou nic kromě toho, co máte na sobě. Všechno, co potřebujete, dostanete na místě." Rozhlédl se kolem a škodolibě se usmál. "Do této chvíle bylo všechno příjemné a jednoduché. Ale teď se vydáváte do velkého světa a ujišťuji vás, že zažijete obrovský šok. Radím vám, abyste se chovali slušně, poslouchali rady místních a byli velmi opatrní, dokud se neseznámíte s okolím. Možná to zní jako obyčejná rada, ale tady má dvojnásobnou důležitost. Pamatujte si, že i bezvýznamný chlapík, na kterého narazíte, může být výbušný cíl, který vám dokáže vyrvat vnitřnosti z těla, nebo na vás v tom lepším případě seslat kouzlo. A nemračte se na ty, kteří vypadají jinak! Nezapomínejte, že každý, kdo vypadá podivně nebo zvláštně, je takový z nějakého důvodu a že totéž se může stát i vám."

Poslední věta nám tehdy moc neříkala.

Během rána se objevovali upjatě vypadající muži a ženy, vyvolali jméno, někdy dvě, a odcházeli se svými svěřenci. Na seznamu nám sice nepatřilo poslední místo, ale protože jsme se ocitli až v druhé polovině, měl jsem příležitost litovat, že jsem posnídal tak málo.

Zpočátku jsme cestovali malým krytým vozíkem taženým jedním zubatým uharem. Vozík nebyl tak pohodlný jako povoz, kterým jsme jeli předtím - jen desky a primitivní čalounění - a proto jsme bolestivě pocítili každou nerovnost špatného povrchu cesty. Na vozíky, tažené uhary, bylo prostě potřeba si zvyknout; ještěrův krok totiž házel cestujícími střídavě na jednu a druhou stranu, zatímco pohyb vpřed připomínal neustálá krátká trhnutí.

Město jsme opustili velmi rychle a zamířili jsme na menší cestu směrem na sever. Mluvili jsme málo, protože nebylo o čem, s výjimkou témat, týkajících se toho, co nás čeká, a o naší nervozitě z budoucnosti. Já jsem alespoň měl slušnou zásobu sebedůvěry a věděl jsem, jakým směrem budoucnost míří; pro Zalu a její slaboučké ego bylo všechno podstatně těžší. Napadlo mě, že snad ještě nikdy dvojice tak odlišných lidí nevyrazila na společnou dlouhou cestu.

Právě jsme vyjížděli z deštného lesa na rozlehlou louku, když se Zala podívala oknem ven a udiveně vykřikla. Zamračil jsem se, naklonil se k oknu, abych se podíval, co zahlédla... a sám jsem se nemohl ovládnout, abych také nevykřikl.

Uviděl jsem velké, lesklé tělo s hlavou ve tvaru obrovského trojúhelníku, celé černé a s obrovským rohovitým pancířem, táhnoucí se od vrcholku neskutečné hlavy do poloviny trupu. Hlava samotná vypadala jako obrovský zobák a dvojice velkých kulatých očí bez víček. Ale nejpřekvapivější u tohoto tvora byla mírně složená křídla, která se délkou vyrovnala tělu. Byla podivně spojená s něčím, co vypadalo jako popruhy. Tvor hlasitě požíral něco velkého a krvavého, polykaje bez obtíží obrovské kusy. Když se náš vozík zastavil a dva lidé přiběhli, aby otevřeli dveře, zaslechl jsem hlasité škytnutí.

Vylezli jsme ven a stáli jsme jako zkamenělí. Mladá žena, oblečená do těsných kožených šatů a vysokých bot přešla k nám, postavila se vedle nás a také se podívala na onoho tvora. "Není skvělá?" promluvila s nadšením v hlase.

"Dá se to tak říct," odpověděl jsem. "Co to je, k čertu, za tvory?"

"Mají dlouhé učené jméno, ale tady na Charónu jim většinou říkáme létavci. Málokdy je možné je potkat na zemi, protože starty jim dělají velké problémy. Žijí nad mraky, létají vzduchem a stačí jim k tomu překvapivě málo energie."

"Ocitla se ta bestie tady dole z důvodu, který mě právě napadl?" zeptala se Zala nervózně.

Žena se rozesmála. "Ach ano. Využíváme létavce jako dopravní prostředek. Jsou užiteční, i když málokde je dost masa a vhodný vítr, který by jim umožnil se vznést. Jsou přátelští a inteligentní, pokud je vychováváte od mláděte."

"Nepochybuju," zabručel jsem. "A odsud se mu podaří vzlétnout?"

"Určitě. Silla už je v těchhle věcech ostřílený mazák. Většinou se nehodí k hromadným transportům, a proto jsou většinou využíváni těmi, kdo jsou ve společenské hierarchii nejvýš. Čeká vás výjimečná příležitost. Většina lidí se nikdy na hřbet toho tvora neposadí, nemluvě o tom, že přistávající létavci způsobují u stejné většiny panickou hrůzu."

"Myšlenka na takovou projížďku mě taky zrovna nenaplňuje nadšením," řekl jsem nejistě a přestal litovat, že jsem skoro nesnídal.

"Tak co teď... vylezeme nahoru?" zeptala se Zala.

Žena se opět rozesmála. "Ale ne. Podívejte. Posádka právě instaluje kabinu pro cestující. Připíná se pevně pásy mezi těmi dvěma kostěnými plochami těsně před křídly - vidíte?"

Viděli jsme pevně vypadající malou kabinu vytahovanou nahoru pomocí ručního vrátku. Dva členové posádky, kteří vypadali na hřbetě toho tvora jako malý hmyz, upevnili konstrukci na svém místě a spustili pásy na zem, zatímco jiní vlezli pod břicho nestvůry, kde pásy zavázali, nebo zapnuli. Ještě několik zkušebních zatřesení kabinou a muži na hřbetě tvora spokojeně spustili z obou stran mohutného těla žebříky. Práce se teď přesunula dopředu, kde byla na konci silného krku připnutá podobná, ale menší kabina.

"A co vlastně jedí?" zeptala se Zala, stále nevěřic svým očím.

Žena pokrčila rameny. "V podstatě všechno. Jsou všežraví, stejně jako my. Jejich nároky nejsou velké. Mají duté

kosti a jsou nezvykle lehcí; když zachytí vzdušný proud a získají výšku, potřebují velmi málo energie. Tuna nějaké kombinované stravy jednou za dva dny je jejich normální porce - hlavně to jsou vrcholky stromů a to, co na nich je... ale Silla dostává porce navíc, několik uharů nebo jiné velké zvíře, kvůli energii, kterou spotřebuje během vzletu. Taky se docela hodí k udržování populace divokých zvířat ve snesitelné míře, kácení lesů a při dalších činnostech. Létají stejně dobře na slunci i v dešti. Divocí, neochočení prakticky nikdy nepřistávají, ale často se k nám přibližují na velmi malou vzdálenost. Nevšímejte si jich; vědí, že není dobré lidi rozčilovat; stejně na sobě máme tak málo masa, že jim nestojí za to se námi zabývat."

Tohle jsem slyšel rád. "Jak se s nimi létá... tedy jak se řídí?" zeptal jsem se.

"Pilot - v tomto případě já - sedí v támhle té malé kabině vpředu. Mám tam navigační pomůcky a podlaha kabiny je z obou stran otevřená. První letci se pokoušeli používat uzdy, ale nebyly k ničemu; na to jsou létavci příliš inteligentní. Dobře vycvičený létavec - a to Silla rozhodně je - ví, co dělat, kdy to dělat a kdy se zastavit. Stačí tlak nohy pilota na bok šíje." Na chvíli se odmlčela a pak dodala: "Je to trochu komplikovanější, než jak vám to vysvětluju, ale ujišťuju vás, že nad ní mám úplnou kontrolu."

Když jsem se na ni díval - nebyla vyšší než já a vážila pravděpodobně míň - a pozoroval létavce, necítil jsem se jejími slovy uklidněný, ale nakonec, nebyla to moje záležitost.

Přiběhl k ní člen posádky. "Dostali jsme informaci, že asi za dvacet minut zase začne pršet," řekl. "Měli bychom všechny naložit na palubu a co nejdřív vzlétnout."

Přikývla.

"Říkala jsi přece, že déšť neznamená žádné nebezpečí," oslovil jsem ji.

"Ne pro ni," odpověděla, "ale start ve větru by mohl být nebezpečný pro nás. Bude lepší, když se přesuneme na palubu." S těmi slovy se vydala ke kabině pilota.

Pohlédl jsem na Zalu a ona nervózně hodila pohledem po mně. "Zvládneš to?" zeptal jsem se.

"Po... pokusím se. Pokud může ona řídit, tak já určitě zvládnu roli cestující."

Rychle jsme se vydali za členem posádky. Muž přidržoval žebřík, zatímco jsme my - nejdřív Zala a pak já - šplhali do kabiny pro pasažéry.

Uvnitř to vypadalo příjemně: měkce čalouněné, vybavené sedadly podobnými těm v raketoplánu, dokonce i s bezpečnostními pásy; to vše potaženo něčím, co připomínalo kožešinu. Vzadu se nacházely dveře do menší místnosti, výrazně označené jako toaleta. I když v kabině nebylo běžné osvětlení, táhly se kolem zdí trubičky s nějakou světélkující substancí, vydávající dost světla na to, abychom se uvnitř cítili příjemně.

Nebyli jsme jedinými cestujícími. Před námi - což jsem si vůbec nevšiml - vstoupila na ‚palubu' nějaká starší žena v doprovodu mladého muže s vizáží ostrého hocha. Oba byli odění do skvělých plášťů do deště, jejichž střih nasvědčoval tomu, že pocházejí z Vnějšku. Nakonec se ohlásil pozemní personál, dva muži a žena. Poslední vtáhl dovnitř žebřík, zavřel dveře a otočil zabezpečovacím kruhem. Druhý muž stál s tváří otočenou k nám, zatímco žena něco dělala v zadní části kabiny.

"Prosím, zapněte si zádové a ramenní pásy," řekl muž. "Let v podstatě probíhá docela hladce, ale nikdo nikdy neví, co se může stát. Prosím, mějte pásy zapnuty celou dobu. Pokud budete muset jít na toaletu, přidržujte se cestou madel a uvnitř si také zapněte pásy. V kabině neudržujeme stabilní tlak, a proto byste měli být připraveni na komplikace, spojené s jeho rozdíly. Pokud by někomu vadil tlak v uších, máme pro vás žvýkačky a bonbóny. Občas musíme létat velmi vysoko, abychom se dostali z pásma špatného počasí - pro takové okamžiky doporučuji vytáhnout zpod sedaček kyslíkové masky a použít je. Jsou natlakovány ze zásobníků, které plníme pomocí ruční pumpy. Masky můžete sundat, až vám řeknu, že je to bezpečné."

Náhlé prudké trhnutí všemi otřáslo; po něm přišel nejděsivější křik živé bytosti, jaký jsem kdy slyšel. Oba se Zalou jsme nervózně vyskočili; ani posádka, ani pasažéři vůbec nezareagovali.

"Startovní pozice!" vykřikl člen posádky a celá trojice si rychle zapjala pásy. "Držte se! Vyrážíme!"

Ve stejné chvíli jsem opět pocítil ještě silnější trhnutí, které nás přitlačilo do sedaček, a zároveň s námi nějaká síla smýkala střídavě nahoru a dolů. Náhle jsem si uvědomil, že ten tvor prostě běží. Podíval jsem se na Zalu, ale ta, celá napjatá, seděla s pevně zavřenýma očima. Vyhlédl jsem raději ven malým kulatým okénkem po mé levé ruce. Viděl jsem zemi hned pod tím neuvěřitelným křídlem, zvedající se a klesající. A najednou, jako by se nic nedělo, ta strašlivá bestie skočila ze skály, o jejíž existenci jsem neměl ponětí... a padala jako kámen, nelítostně s námi cloumajíc.

Jako školený pilot, jak v atmosféře, tak ve vzduchoprázdnu, jsem zažil podstatně horší věci než tohle, takže asi proto jsem to snášel docela dobře. Tehdy jsem však měl úplnou kontrolu nad strojem, jehož vlastnosti mi byly navíc velmi dobře známy. Abych byl úplně upřímný, musím přiznat, že jsem během toho pádu stačil pomyslet na jedinou věc: ‚No a je to... Jsi mrtvý.' Ale stejně náhle, jako přišel pád, došlo k výkrutu a po něm nastalo pomalé stoupání. V tom okamžiku jsem ke svému zděšení zjistil, jak blízko země jsme se v bodu obratu nacházeli.

Vznášeli jsme se neskutečným skotačivým pohybem, nejdřív to s námi házelo dopředu, pak dozadu; obrovská a silná křídla nás nesla čím dál výš, aby konečně po nalezení vzdušného proudu znehybněla. Po minutě nebo dvou jsme se ocitli ve všudypřítomných mracích. Rozhlédl jsem se kolem sebe a všiml si, že Zala - stále s pevně zavřenýma očima - vypadá jako člověk, kterému je hodně, ale opravdu hodně špatně. Zbývající dva pasažéři seděli klidně bez sebemenších známek nepohodlí, zatímco členové posádky působili úplně uvolněně. Jeden z nich dokonce s chutí jedl nějaké ovoce.

Zdálo se, že to strašlivé pohazování a otřesy nemají konce. Konečně jsme se vznesli nad mraky a ocitli se v zářivém slunečním světle. Po nějaké chvíli naše zvíře našlo vhodný vzdušný proud, upravilo kurs a vyrovnalo let. Teď teprve pocity spjaté s letem začaly být podivné po prudkém startu a následných otřesech jsme letěli rovně, hladce a v absolutním tichu.

Opět jsem se podíval na Zalu. "Už můžeš otevřít oči a trochu uklidnit žaludek," řekl jsem. "Zbytek cesty asi bude takový." Doufal jsem a modlil se, aby byl náš dopravní prostředek expresní.

Otevřela jedno oko, pak druhé a zoufale se na mně podívala. "Je mi zle," zašeptala s obtížemi.

Mohl jsem s ní jedině soucítit. "Uvolni se, uklidni a nedělej si s ničím starosti. Start byl sice nepříjemný, ale zbytek cesty už bude hladký."

Nepůsobila dojmem, že by se mi ji podařilo uklidnit. "Přemýšlím, jak bude vypadat přistání, když start vypadal takhle."

Dobrá připomínka. Jak by něco s těmihle rozměry mohlo zabrzdit a přistát? Na druhou stranu jsem musel mít absolutní důvěru v pilota a posádku, pro které to všechno nebylo ničím neobvyklým, a kteří vypadali, že si s ničím nedělají starosti.

V jednom okamžiku jeden z členů posádky vytáhl krabici a podělil nás nějakým ovocem. Zala při pohledu na ně zbledla. Už jsem měl v úmyslu zkusit, jak chutná, ale rozhodl jsem se, že jí toho pohledu ušetřím, tím spíš, že nám řekli, že cesta nebude trvat víc než pět hodin, pokud samozřejmě nebudeme mít problémy s počasím. Zvíře udržovalo stálou rychlost zhruba dvě stě padesát kilometrů za hodinu, což na bytost s takovými rozměry bylo imponující.

Náš rovný a hladký let byl přerušován zhruba každou čtvrthodinu náhlými otřesy, vyvolanými vyrovnáváním letu nebo přechodem z jednoho vzdušného proudu do druhého. Byly to však jediné nepříjemné okamžiky během celé cesty.

Nebe Charónu poskytovalo bez přehánění překrásný pohled. Pod námi se válely všudypřítomné mraky; nad námi pro změnu nevypadalo nebe tak jak jsem čekal - tvořila ho podivná pásma žluti a okru, neustále se pohybující stejně rychle jako bouřkové mraky dole. Došlo mi, že je to něco jako ochranná vrstva plynů, která udržuje na povrchu planety teplotu, snesitelnou pro člověka. Slunce - obrovská zářící koule - bylo velmi horké a dalo se spatřit přes onu plynnou vrstvu. Předpokládal jsem, že nikoli bouřková mračna, ale právě tahle vrstva znemožňovala pozorování planety z oběžné dráhy, a že má také na svědomí neprůchodnost rádiových vln. Zajímalo by mě chemické složení toho ochranného planetárního obalu.

Kromě nepříjemného pocitu v uších a létavcova křiku, který se ozýval zvláště tehdy, když potkal jiného zástupce svého druhu - nikdy se mi nepodařilo zahlédnout nic jiného než nejasný černý tvar, takže mi nebylo souzeno vidět tohle zvíře v letu - probíhala cesta vcelku nudně. Prohlížel jsem si naše spolucestující; pod protidešťovými kombinézami, které si sundali po příchodu do kabiny, měli stejně elegantní úbory, jako byly svrchní části oblečení. Evidentně cestovali spolu, i když žena, která celou dobu listovala nějakými papíry, se na mladíka obracela velmi zřídka. Došlo mi, že mám tu čest s šéfovou a jejím bodyguardem, ale neměl jsem žádné informace, abych zjistil, co jsou přesně zač.

Konečně se Zala trochu uvolnila, i když až do konce cesty seděla nehybně a její obličej nenabyl přirozené barvy.

Nakonec se dunění v uších stalo pravidelnějším a já jsem si všiml, že se stáčíme a pomalu ztrácíme výšku. Členové posádky zkontrolovali všechny nádoby a volně ležící předměty, aby se ujistili, že jsou odpovídajícím způsobem zajištěny, načež usedli na svá místa a zapnuli si pásy.

Pozoroval jsem ty části země, které jsem byl schopen zahlédnout před křídlem, udivený mezerami v mracích a skrz ně viditelnými velkými tmavě modrými skvrnami. Sestup do mraků připomínal klesání vzducholodi; vnímali jsme stejné házení a drsné změny směru, když křídla mávala silněji, aby vyrovnala poryvy vzduchu směrem k zemi, nahoru nebo jinam. Viděl jsem, jak okenní tabulka zvlhla, když jsme prostupovali šedobílou mlhou, načež jsme se najednou ocitli v průzračně čistém vzduchu a spatřili zemi. Kromě toho, že byla krajina pokryta zelení a působila podhorským dojmem, jsem nepostřehl žádné detaily.

Létavec kroužil, zpomaluje každým zákrutem, pak klesl dolů a s křídly složenými v příslušném úhlu bleskově zabrzdil. Následovalo několik otřesů, jeden po druhém, poté jeden velký úder... a byli jsme na zemi; v úplné, neuvěřitelné nehybnosti. Musel jsem přiznat, že dokázal přistávat podstatně lépe než vzlétat.

Hladil jsem Zalu po ruce a přesvědčoval ji, že už jsme na zemi a že let už je opravdu u konce. Nechtěla mi uvěřit, ale nakonec otevřela oči a rozhlédla se kolem. Poprvé od počátku naší cesty se podívala oknem ven a uklidnila se.

"Bylo to o dost lepší než během startu, viď?" řekl jsem radostně.

Zavrtěla hlavou. "Radši se zabiju, než abych ještě jednou nasedla do něčeho takového. Přísahám, Parku."

Kruh se otočil a dveře připomínající průlez se otevřely. Ovanul nás horký, vlhký vzduch. Po pěti hodinách v uzavřené kabině jsem jej přivítal s povděkem, tím spíš, že vůbec nepršelo.

Dvojice našich spolucestujících posbírala své věci a rychle zmizela. My jsme sešli dolů vzápětí po nich, a i když Zala byla roztřesená víc než jen trochu, dokázala po žebříku slézt.

Rozhlédl jsem se po otevřené krajině. K létavci se přibližovalo nějaké vozidlo, které vypadalo úplně jako pojízdné řeznictví... cisterna s palivem, pomyslel jsem si pobaveně. Stranou stála skupinka lidí a dva vozy. Naši společníci už dorazili k jednomu z nich, kde je přivítali velmi oficiálně vypadající muži a ženy; někteří se ženě klaněli, jiní otevírali dveře vozidla, zatímco další běželi k létavci, aby odnesli zavazadla z odděleného prostoru pod kabinou pro cestující. Zároveň byla odtamtud vyložena i ostatní zavazadla, pro která se vydalo několik dvoukolek.

Stáli jsme uprostřed toho shonu a nevěděli, co máme dělat. Nakonec jsem se vydal k tomu členu posádky, který na palubě plnil funkci stevarda. "Promiňte... tohle je Bourget?" zeptal jsem se a v duchu se modlil za kladnou odpověď.

"Ano," odpověděl. "Chtěli jste přistát tady, že? Protože další zastávka je až v Lamasu."

"Ano, tady," ujistil jsem ho, poděkoval za informaci a vrátil se k Zale. "Zajdeme za támhletou skupinkou a zjistíme, jestli na nás někdo nečeká."

Opatrně jsme se vydali ke druhému vozu a s očekáváním se dívali na lidi, kteří u něj čekali. Jeden z nich, mladý muž - téměř ještě chlapec - pochopil situaci a vykročil k nám. "Ty jsi nový účetní?" zeptal se.

Ulevilo se mi. "Ano, to jsem já. Park Lacoch." :

"A ty?" podíval se tázavě na Zalu.

"Zala Embuay. Jsem jeho... asistentka."

"No jistě," řekl chlapec významně. "Pokud chcete nasednout do tohohle vozu, pojedeme do města a zařídíme všechno, co je třeba." Rozhlédl se kolem. "Máte nějaká zavazadla?"

"Ne," odpověděl jsem. "Jsme na Charónu teprve chvíli. Musíme si všechno opatřit teprve tady."

Vypadal, že ho to trochu zajímá. "Z Vnějšku, že? Zvláštní, že vás poslali zrovna sem."

Pokrčil jsem rameny a sedl si do vozu. "Nabídli mi práci a já ji přijal. Nemohl jsem si dovolit ji odmítnout."

Do města jsme jeli mlčky; prostě jsme neměli o čem mluvit. Chlapec sice nebyl vozka, ale seděl společně s ním na kozlíku.

Bourget vypadal jinak, než jsem si ho představoval. Malá víska umístěná na nevysokých stromy porostlých pahorcích, klesajících k pěkné zátočině. Domy byly nízké, většinou kryté červeno-hnědými střechami, a bíle omítnuté. Přirozeně tady neexistovalo něco jako chráněné chodníky v Montlay nebo jeho velmi současná architektura. Bourget spíš připomínal malou rolnickou vesničku na jednom z lepších pohraničních světů, se svými domy z vepřovic usušených na slunci, světlým štukováním a střechami pokrytými porostem nějaké rudohnědé rostliny. I přes všudypřítomné mraky tady evidentně nepršelo tak často jako na severu. Vyhovovalo mi to. V přístavu kotvilo mnoho lodí, většinou plachetnic.

Ale panovalo tady skutečné vedro, teplota určitě překračovala čtyřicet stupňů Celsia. Já i Zala jsme byli zbrocení potem.

Nevím jak ona, ale já jsem potřeboval velký chladný drink z něčeho... z čehokoli.

Zala byla unesená pohledem z okna vozu. "Tady je krásně," hodnotila krajinu.

Městečko bylo vystavěno kolem hlavního náměstí, v jehož středu se nacházel malý park a čtyři víceúčelové dvoupatrové budovy, kde byly mimo jiné obchody a stáje. Vůz se před jednou z budov zastavil. Chlapec seskočil z kozlíku, otevřel dveře a pomohl nám vystoupit.

Bylo tady docela rušno. Lidé spěchali všemi směry; dokořán otevřené krámky nabízely ovoce, zeleninu, oblečení a další místní zboží. Vypadalo to, že se majitelům obchody hýbou.

"Pojďte se mnou," řekl chlapec. Vydali jsme se za ním. Všiml jsem si, že už se Zala vzpamatovala a určitě netrpělivě čekala na příležitost něco si koupit.

Vešli jsme do budovy a ocitli se v prostorné hale, v jejímž středu stoupaly do výšky široké dřevěné schody. Všemi směry od něj vybíhaly chodby, ve kterých byly pravděpodobně umístěny kanceláře. Chlapec se zastavil, otočil se k nám a řekl: "Počkejte tady. Zjistím, jestli je Mistr u sebe," načež se rozběhl po schodech nahoru.

Zala se mne zeptala: "Co myslíš, o kom mluvil?"

"Určitě o místním čaroději," odpověděl jsem. "Pamatuj, že mu musíme prokazovat úctu. Chtěl bych, abychom se tady začali zabydlovat v dobré atmosféře."

"Nedělej si o mě starosti."

Čekali jsme na chlapcův návrat. Kolem nás procházeli nějací lidé, ale nikdo si nás nějak zvlášť nevšímal. Úředníci jsou všude stejní. Jedinou překvapivou věcí byl chlad, který uvnitř panoval, bylo tu menší horko než venku. Bezpochyby tady fungoval nějaký ventilační systém, i když jsem nebyl schopen zjistit jaký. Určitě to nebyla klimatizace - teplota byla nižší, ale vlhkost zůstala stejná jako venku.

Zakrátko se chlapec vrátil. "Mistr vás teď přijme," řekl a vedl nás po schodech nahoru. Bylo tam o něco tepleji, což se dalo čekat. Cítil jsem, že čím víc se blížíme k zadní části budovy, teplota roste.

Byli jsme uvedeni do kanceláře. Nevšiml jsem si žádné tabulky na dveřích. Prošli jsme malou čekárnou, připomínající sekretariát, jen s tím rozdílem, že místo za stolem bylo prázdné, a zastavili jsme se před dalšími dveřmi.

Náš průvodce je otevřel, a když jsme se ocitli za nimi, udeřil nás do obličeje proud studeného, suchého vzduchu. Pracovna byla velká a pohodlně zařízená, s masivním dřevěným vyřezávaným stolem uprostřed. Za ním seděl poměrně rozložitý muž s dlouhým šedivým vousem, vyvažujícím téměř úplnou absenci vlasů na hlavě. Kouřil dýmku.

Při pohledu na nás se usmál a kývl hlavou. "Posaďte se, prosím, proti mně," řekl srdečně a pokynul rukou. Křesla, velká s vysokými opěradly, byla moderní a docela pohodlná, i když - což si onen muž dokonale uvědomoval - bylo těžké cítit se rovnoprávným společníkem někomu, kdo sedí na druhé straně stolu.

Vousáč pohlédl na chlapce. "To je vše, Gori. Zavři dveře, až budeš odcházet."

Mladík přikývl a odešel.

"Je to hodný chlapec," nadhodil muž. "Jednou z něj může být dobrý adept, pokud zvládne tu svou slabost."

Neměl jsem ponětí, o čem ten člověk mluví. Zeptal jsem se: "Slabost?"

"Ano. Chce se stát rybou. Nu což... já jsem Tully Kokul, hlavní čaroděj a největší křivák ze všech křiváků v téhle malé společnosti."

"Park Lacoch," řekl jsem. "A tohle je Zala Embuay."

Podíval se na Zalu a v jeho tváři se zjevil údiv, který však zmizel stejně rychle, jako se objevil. Bezpochyby si všiml stejné věci, kterou předtím zjistil Korman... Ať už to bylo cokoli.

"Věděl jsem o tvém příjezdu, Lacochu, ale nikdo mi nic neřekl o této dámě. Já..." přerušilo ho klepání na dveře, vešel Gori a poté, co položil na stůl nějakou tašku, zase odešel. "Právě jsem nad tím přemýšlel" zamumlal pod nosem, otevřel tašku a vytáhl z ní dva fascikly s dokumenty. Jeden odložil a rychle prolétl druhý. Bylo mi jasné, že ty fascikly obsahují všechny informace o nás dvou, společně s doporučeními a příkazy nadřízených orgánů.

"Hmmm. Nejsem si jistý, jestli se mi líbí tvůj status, slečno Embuay," promluvil spíše k sobě a zvedl oči k ní. "Bourget je malá, konzervativní osada. Kromě mne jste tady jedinými lidmi, kteří se nenarodili na Charónu."

Zala nic nechápala, takže jsem si dovolil jednu otázku. "Víra?"

Přikývl. "Asi před padesáti nebo šedesáti lety prožíval Diamant silnou invazi misionářů všech možných sekt. Konfederace je v tom podporovala; navždy se tím zbavovala celých zástupů fanatiků. Bourget byl tehdy malý. Ještě pořád jsme malá osada, i když jsme teď považovaní za hlavní město regionu. Jedna ze skupin, unitáři, byla složena z opravdových fanatiků, které vyháněli ze všech měst i vesnic. Ale jejich vůdce, chlapík jménem Suritani, byl opravdový miláček žen, a navíc docela slušně ovládal Umění. Podařilo se mu získat hodně následovníků, většinou žen. Dorazil s nimi do Bourgetu a založil tu něco jako náboženskou komunitu. Od té doby je většina místních pokrevně spřízněná."

"Působí to dojmem docela liberálního uspořádání," konstatoval jsem. Zala mlčela.

"Ach ano, uspořádání bylo liberální... ale pro vůdce. Pro nikoho jiného. Běžná věc. Musíte si uvědomit, že já jsem tady jediný, kdo si může dovolit takhle mluvit. Doporučuji vám prokazovat úctu místní víře, abyste náhodou někomu nešlápli na kuří oko."

Přikývl jsem a on pokračoval.

"Každopádně si určitě všimnete, že všichni dvakrát denně, v osm hodin a v šest, přeruší práci a na několik minut se pohrouží do modliteb. Muži a ženy vykonávají odlišné, striktně rozdělené práce. Muži mohou mít tři ženy. Pořád máme o dost víc žen než mužů."

"Může žena mít tři muže?" zeptala se Zala, očividně zaujatá touhle otázkou.

"Ne. Řekl jsem vám přece, že to je staromódní náboženství: jeden silný bůh, žijící uprostřed všehomíra, a zástup bůžků, prostředníků mezi lidmi a oním jediným bohem. Velmi komplikované a s velmi drsnými pravidly chování."

"Vypadá to, že pokud jde o loajalitu k centrálním úřadům, není tohle nejlepší místo," řekl jsem. "Zvláště když vládcem Charónu je žena."

"Jsi velmi vnímavý, Lacochu. Chápu, proč poslali právě tebe. Máš pravdu. Nejsou schopni akceptovat současný stav politiky, což mi dělá těžkou hlavu. Většina raději věří, že Aeolia Matuze má nějakého muže, který myslí za ni, a ona je prostředníkem, stejně jako ti bůžkové. Do této chvíle jsme měli klid, i když se ozývaly hlasy, že naše vládkyně chce vyhlásit svou božskost a na celé planetě zavést vlastní náboženství. Pokud k tomu dojde, budou pro Bourget muset najít nové obyvatele a nové ředitele Společností. Doufám, že se tím aspoň zbavím těchhle problémů."

Přirozeně jsem s ním cítil, i když mi neunikla skutečnost, že hlavní čaroděj Bourgetu je zralý na to, stát se někým takovým jako je Koril.

"Takže se ta víra týká celých sta procent zdejších obyvatel?" zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou. "Nic není nikdy stoprocentní. Řekl bych, že zhruba polovina populace věří tomu všemu opravdu pevně, třicet procent vykonává náboženské obřady proto, že je k tomu vychovali, a deset procent je neignoruje jen proto, že si nechce působit problémy."

"To je devadesát procent," konstatoval jsem.

Přikývl. "Zbývajících deset patří opozici."

"Opozici?"

"Většina náboženství má nějakého ďábla, démona, někoho, kdo zosobňuje zlo a koho lze za všechno zlo vinit. Ani oni nejsou výjimkou. Mají svého Ničitele. Některé osobnosti v tak striktní společnosti tíhnou ke zlu. A pro některé lidi v Bourgetu je to přirozená volba, hlavně pro ženy znalé Umění, pro ty, které poznaly situaci na jiných planetách, kde je ženám dovoleno nejen dosáhnout rovnoprávného postavení, ale někdy i získat převahu nad muži. Tenhle kult měl lokální charakter, ale v poslední době se podobné kulty začaly rozrůstat na celém Charónu a existují předpoklady pro to, že jsou využívány politickou opozicí proti úřadům Matuze."

"Byl jsem seznámen s obecnou politickou situací," řekl jsem. "Přesto se mi zdá trochu podivné, že tady byl obrácen logický řád věcí. Instituce, které podporují existující řád na Charónu, jsou proti ženám na vedoucích postech, ale zároveň jsou vedeny ženou; opozice, která žádá rovnoprávnost žen, se spojuje se skupinou, která má v úmyslu dosadit na vládnoucí post muže."

Zala naší rozmluvě naslouchala mlčky. Už předtím jsem ji seznámil s nejnovějšími dějinami Charónu, takže znala hlavní hráče na politické scéně, i když tak úplně celé hře nerozuměla.

"No, nic není tak jednoduché," odpověděl Kokul. "Všeobecná situace na Charónu je jiná než tady, i když existují města s ještě ztřeštěnějšími náboženstvími a systémy. Tady máme trojúhelníkový systém, jaký je koneckonců i jinde. Náš kult s jeho žebříčkem hodnot; opozice, která má napojení na celoplanetární opozici; a úředníky vlády... kteří jsou momentálně reprezentováni tebou, mnou a prakticky nikým jiným."

Věděl jsem přesně, o čem mluví a - i když to pro mne nebylo nic radostného - chápal jsem, proč mě poslali do Bourgetu. Čím přísnější lokální společenský systém, tím je větší pravděpodobnost, že opozice - a také Korilovi agenti a jeho páky - bude silnější a lépe organizovaná, obzvlášť pokud se vezme v úvahu poloha na jižním pobřeží a celková izolace oblasti.

I když se Kokul snažil mluvit o Matuze lehkomyslně a trochu ironicky, nedělal jsem si ani na okamžik iluze, že bych mu mohl věřit. Stejně jako já pocházel z jiné planety a z jiné kultury... a neposlali ho sem bezdůvodně. Bez ohledu na tón, kterým mluvil o společenském zřízení, existoval předpoklad, že by do takového neuralgického bodu, jakým Bourget byl, neposlali ani zrádce, ani nekompetentního člověka.

"Dost už k tomu tématu," rozhodl se čaroděj. "Pokud jde o Bourget... jestli dokážeš snést jeho společenskou strukturu - která není zas tak špatná, pokud se jí budeš schopen přizpůsobit - zjistíš, že jeho obyvatelé jsou dobří, poctivě pracující lidé. Jsme v oblasti obživy a stavebních materiálů soběstační, máme rozvinutý rukodělný průmysl a díky exportu máme dost vysoký obchodní přebytek. To na městečko s necelými pěti tisíci obyvateli není zas tak špatné. Zdejší klima je charakteristické dvěma ročními obdobími: teplým a horkým, což znamená, že mimo oficiální kruhy je oblečení lidí skoupé, nebo velmi skoupé. Vodu máme dobrou a zdravou, a ve vyšších partiích pohoří je několik opravdu krásných vodopádů, které využíváme, jak jen dokážeme, i pro chladící systémy, pumpy a jim podobná zařízení;

všechno jsou to ale výhradně zařízení mechanická. Nejmodernějším přístrojem, který tady uvidíte, jsou sluneční hodiny, i když v některých Společnostech vyrábíme také trochu energie z vodní páry. Je udivující, jak mnoho se dá získat díky fungujícím inženýrským sítím, i když nemáme k dispozici moderní zdroje energie."

To, co říkal, jsem přijímal jako naprosto samozřejmou věc; vždyť člověk už nejednou vybudoval mocné říše pouze s pomocí nejzákladnějších zdrojů energie. "V čem vlastně bude spočívat můj úkol?" zeptal jsem se. "A jak se ho mám chopit?"

"V podstatě se máš zabývat dozorem a zodpovídat za všeobecnou efektivitu, za přesnost údajů, postarat se o všechny chyby a vzniklé problémy. V okolí Bourgetu se ve vzdálenosti jednoho dne cesty nachází devět Společností zaměstnávajících přes tisíc lidí a vyrábějících cenné zboží. Ve městě existuje třináct cechů dodávajících na trh všechno, oblečením počínaje a rukodělnými výrobky konče. Každý cech něco potřebuje a nemyslím tím jenom suroviny. Ve zkratce se dá říct, že jsi ředitelem místní banky. Představitelé syndikátů se scházejí čtyřikrát do roka v Montlay, kde určují spravedlivé ceny a úroveň zisku prakticky pro všechno zboží a ty máš ve své knize oficiální závazné ceníky. Úkolem tvé kanceláře je udržení rovnováhy - v souladu se schválenou tabulkou hodnot - mezi tím, co dostávají a tím, co dodávají. Všechny požadavky Společností se soustřeďují u tebe, stejně jako objednávky na jejich produkty. Umění je v tom, aby Společnosti dostávaly přesně tolik, za kolik zaplatily svou produkcí, a zároveň tolik, aby jim to stačilo na bezproblémové pokračování výroby. Pokud se vyskytne nerovnováha k jejich prospěchu, obdrží prémie, které jim přísluší, v penězích."

Přikývl jsem. "Vypadá to docela jednoduše. Kdo ale platí mě, můj personál a hradí účty úřadu?"

"V tomto případě je odpověď velmi jednoduchá. Banka si v okamžiku provedení transakce strhává deset procent. Polovina patří tobě a ty ji rozdělíš podle všeobecných zvyklostí. Přirozeně, v dobrých časech máš víc než ve špatných a každý zaměstnanec je na tom stejně. Zbytek se odvádí do hlavního úřadu Charónu."

Opět jsem přikývl. "Z toho vyplývá, že čím víc podporuju obchod a čím víc ostatním zlepšuju podmínky a zvyšuju motivaci, abych zvedl produkci, tím víc všichni vyděláváme. Hodně zajímavý systém."

"Tak nějak to je," přitakal. "Pokud se objeví nějaký vážný problém, můžeš kdykoli přizvat experta s tím, že bude placen z tvých zisků."

To mohlo vysvětlovat přítomnost oné starší dámy na létavci. Přemýšlel jsem, jak někomu, kdo je zvyklý být šéfem, mohla tato kultura - byť jen na krátkou dobu - vyhovovat. Ale měl jsem ještě několik otázek.

"Kde budeme bydlet a odkud dostaneme potřebné věci?"

"To je jednoduché," odpověděl. "Konto městského účetního je celou dobu otevřené, a protože předchozí zemřel už před dvěma měsíci, na účtě se už určitě nachází docela slušná částka. Můžete si vzít, kolik chcete, tady v této budově v přízemí - očekávají vás tam. Pak si koupíte, co budete potřebovat. Dům máte služební, odpovídající tvému postavení, vybavený nábytkem. Tudy - to je ten mladík, který pro vás došel - vás tam zavede. Stojí u zátoky nedaleko odtud."

"Jen ze zvědavosti... kdo platí tebe?"

Rozesmál se. "Nikdo. Peníze jsou poslední věc, kterou potřebuji," zvážněl. "Personál ti všechno předvede a vysvětlí během několika dní... Začínej opatrně, dokud se neseznámíš se všemi detaily. Můžeš na to obětovat celý první měsíc, protože všechny omyly a chyby půjdou na vrub onomu dvouměsíčnímu období. Úřady začínají s prací v osm, trh a obchody otevírají v devět a všichni zavírají ve čtyři. Stáje mají otevřeno do devíti večer, kavárny ještě o trochu déle. O nějakém nočním životě se tady mluvit nedá. Pracujeme šest dní, pak máme tři dny volna. Potom zase šest dní pracujeme."

"Předpokládám, že takové malé městečko musí být plné pomluv a klepů," řekl jsem. "Proto myslím, že by nám nemělo dlouho trvat, se se všemi seznámit."

"Bude to podstatně jednodušší než si myslíte. Představíme vás místní veřejnosti během vaší svatby."

"Cože?" vykřikla Zala.

"Říkal jsem, že jsme velmi konzervativní společenství. A ty nemáš práci, žádné zdroje... a jsi docela atraktivní. Předpokládám, že si raději vezmeš Parka, než abys byla nucena se provdat za někoho místního, kdo už má jednu nebo dvě ženy."

"Vůbec se nechci vdávat. Nevěřím v manželství."

Povzdechl si. "Poslyš. Vůbec není důležité, v co věříš. Teď nejste na žádném z civilizovaných světů. Také nejsi v některém z liberálnějších měst, jako je Montlay nebo Cadura. Kromě toho nemusíš brát obřad příliš vážně, tím spíš, že je pořádán hlavně pro místní."

"Tak proč bychom prostě nemohli říct, že už jsme manželé?" chtěla vědět Zala.

"Protože svatba je nejlepší příležitostí k navázání dobrých vztahů s místními lidmi. Díky ní se s vámi seznámí a oblíbí si vás za to, že ctíte jejich zvyky a víru, a bude pro ně nejednodušší vás přijmout. Dovolte, abych vše přichystal, a vy se mezitím můžete postarat o své věci. Kromě toho, neříkejte raději nic, pokud uvidíte něco, co se vám nebude líbit. Jestli se vám místní lidi podaří urazit, budete mít jen problémy. Jsem sice nejsilnější a nejhrozivější čaroděj v okolí, ale určitě nejsem jediný člověk, který dokáže ovládat magické síly a umí čarovat. Je tady mnoho samorostlých talentů a ještě víc takových, kteří se nedají podplatit. Někteří z nich jsou docela příjemní. Dokud nebudete ovládat magickou sílu, bude pro vás lepší, pokud se s nimi spřátelíte, bez ohledu na to, jak moc se vám budou zdát zpátečničtí a tmářští. Je to jediná šance na přežití. Musíte s těmi lidmi žít, protože od nich dostáváte všechno, co potřebujete. Jestli si je znepřátelíte, můžete zůstat velmi osamocení."

Zala vypadala trochu vyvedená z rovnováhy, ale zároveň také zapálená pro věc. "Zkusím to," slíbila.

Kapitola sedmá
Usazování

Musím přiznat, že všechno dopadlo dobře. Ukázalo se, že se na kontě sešel slušný finanční obnos, za který jsme si mohli koupit oblečení, toaletní potřeby i všechno ostatní.

Svatba se uskutečnila na náměstí a obřad vedl jeden z místních duchovních, blekotající obvyklé fráze. Asistoval mu Kokul, plnící roli jak svědka zastupujícího stát, tak úředníka vydávajícího formální souhlas. Zala byla překrásná mladá paní a po oficiálním obřadu následovala skutečná svatební hostina se zpěvem, tanci, dárky, skvělým jídlem a společenskou zábavou. Kokul se v posledním bodě projevil jako velice prospěšný; ukazoval mi všechny důležité osoby v davu a já si je pokusil zapamatovat. Dokonce i Zala, která se zpočátku k obřadu stavěla dost odmítavě, vypadala, že se skvěle baví, protože se později letmo zmínila o tom, že podle ní je svatba něčím, čeho by se měl každý zúčastnit dvakrát až třikrát do roka.

Pokud jde o mne, nejvíc mě zajímala asimilace do této společnosti, přesné zjištění mých povinností a jejich správné naplnění. Žádná jiná činnost by neznamenala srovnatelný efekt. Koril se tady přece nemohl objevit jen tak odnikud, protože dobře věděl, jak si Matuze uvědomuje, že bychom pro ni mohli být důležitými spojenci a že nás bedlivě pozoruje.

Personál byl sympatický a ochotný mi pomoci a systém - i když primitivní - byl dost účinný. Kalkulátory na sluneční baterie a malé počítače nám sice pomáhaly, ale většina práce se dělala ručně s pomocí psacích strojů a obrovského množství popsaného papíru.

Také Zala vypadala, že se přizpůsobila novým podmínkám. Místní ženy ji naučily používat pec na dřevo způsobem, který minimalizoval nebezpečí popálení a nedovoloval zapálení celého domu. Ukázaly jí, v čem spočívají nejdůležitější domácí práce. Protože v tomhle horku a podmínkách nebylo možné nic uchovávat, chodila každý den na trh a naučila se i umění smlouvání. Fascinovala ji rukodělná práce; ani její svět, ani dosavadní zkušenosti ji nepřipravily na možnost ruční výroby oblečení od samého počátku, na jejich navrhování a šití jednotlivými lidmi na jednoduchých strojích, nepřipravily ji na možnost ruční výroby keramiky, používání hrnčířského kruhu, ručního zdobení a glazování. Vrženi náhle několik tisíc let proti proudu civilizačního vývoje jsme zjistili, že existují celá umělecká odvětví, zasvěcená právě takovým věcem. Rukodělné výrobky měly navíc takovou jakost, jaké žádné - dokonce ani ty nejlepší - stroje nikdy nemohly dosáhnout.

Povinnosti mi zabíraly podstatně víc času, než jsem si představoval, mimo jiné proto, že obsahovaly cesty do Společností za účelem ověření jejich účtů, plánování budoucnosti a takové obeznámení s jejich činností, které by umožňovalo eventuální úpravy. Peněz jsme neměli zrovna mnoho, protože myšlenka onoho systému nepředpokládala, že by jedna osoba živila dvě. Zala, což jí bylo třeba přiznat, vyřešila problém tím, že se začala učit ručně tkát a vstoupila do cechu, jehož členové tkali přikrývky a přehozy se složitými vzory a podobné věci, načež je svému cechu za pevně stanovenou cenu prodávali. Cech je prostřednictvím mé kanceláře prodával po celém území Charónu.

Lidé byli přátelští, otevření a vypadali, že jsou se svým životem spokojeni. My jsme jim nedávali sebemenší důvod k nenávisti, zvláště poté, co jsme spatřili několik prokletých a odvržených. Nebylo těžké si těch nešťastníků všimnout, tím spíš že se jim často dařilo docela dobře a pracovali v normálním společenství, nikoli mimo něj. Většina z nich se skrývala, jak mohla, ale ne vždy s nejlepšími výsledky. Ve společnosti, chráněné Wardenovy organismy tak dobře, že dokonce ani zmrzačení nekrvácela a nezanechávala jizvy, byly znetvořená noha, uschlá ruka, jizvy na obličeji nebo jakékoli jiná deformace dobře patrná.

Vědomí, že mnoho obyvatel městečka dokázalo sesílat prokletí a kouzla způsobující deformace tohoto druhu, nebylo příjemné, a skutečnost, že bylo možné si je koupit na tržišti onen nepříjemný pocit jen zesiloval. Jedna starší žena, která s nimi v malém stánku obchodovala, mi vysvětlila, že výdělek z jejich prodeje je sice menší než z tkaní, ale že se z něj dá přežít.

Proměněnci, pro které síla místních samouků nebyla hrozbou (a ujišťovali mě o tom), působili ještě podivněji. Většinou to byli bývalí adepti, kteří zkoušeli sami na sobě experimentovat, nebo se z psychologických důvodů či omylem postavili Kokulovi nebo někomu s podobnou mocí a schopnostmi. Říkalo se, že Kokul byl v nebližším okolí nejsilnější, ale každá ze Společností měla vlastního mocného čara stále zvyšujícího populaci proměněnců a ten, na rozdíl od Kokula, jako zaměstnanec Společnosti - ne státu - často ochotně plnil kruté úkoly svého zaměstnavatele a stejně lehce rozděloval odměny i tresty. Hrozně moc jsem chtěl poznat tu sílu, ale neměl jsem ani čas, ani učitele. Alespoň v této fázi hry.

Například tady existovala dvoumetrová žába. Seděla na skále hned za městem zahleděná do moře a kouřila velké, tlusté doutníky. Ve skutečnosti jsem sice nevěděl, jak vypadá opravdová žába, ale stejně jako ostatní jsem kdysi četl pohádky a ona vypadala jako žába z oněch pohádek. Stála na zadních tlapách a vrávorala na blanitých nohou.

Kolem se potulovala i jiná stvoření - pololidé, napůl lidé, napůl něco jiného; a zdálo se, že to ‚něco jiného' mohlo být cokoli, tím spíš, že transformace byla tak dokonalá, že jsem nebyl schopen rozeznat, kým doopravdy jsou. Nikdy se neobjevovali ve městě a lidé se jich stranili, i když jsem tušil, že s nimi musel někdo obchodovat, alespoň výměnami... Odkud by pak ta žába měla své doutníky? Říkalo se, že severně od města existovala kolonie pololidí, i když jsem se nesetkal s nikým, kdo by tam byl osobně.

Vídával jsem je také na pozemcích, patřících Společnostem, kde byli lidé na představitelích Společností, na čarech a adeptech, závislejší než kdekoli jinde. Byl jsem zrovna v Thunderkoru, společnosti, která se zabývala kácením lesa a vlastnila pilu, když jsem se poprvé setkal tváří v tvář s proměněncem. Vracel jsem se z pily, kde jsem byl na inspekci produkčních plánů, a protože byl pěkný den a já cítil nedostatek pohybu, rozhodl jsem se, že se do Sanroth Hallu - hlavního sídla Společnosti - vrátím pěšky, když jsem na něj narazil.

Byla teď půlčlověkem, ale kdysi musela být opravdu krásnou ženou. Až k pasu jí zůstalo ženské tělo, ale od pasu dolů byla uharem, nebo možná zvířetem, podobajícím se uharovi, s velkými ještěrovitými tlapami a dlouhým, mohutným ohonem. Na rozdíl od modrých uharů byla zelená, měla barvu čerstvého listí, a to včetně dlouhých vlasů, jejichž odstín byl ještě o něco tmavší. Protože se nacházela asi deset metrů přede mnou, všiml jsem si, že se pohybuje způsobem, který svědčil o důležité roli ohonu při udržování rovnováhy a přímého držení těla. Nejdřív jsem ji považoval za nějaké zvíře - žilo jich na Charónu opravdu hodně - ale ona mě zaslechla, i když jsem stál jako zařezaný; zastavila se a otočila. Její obličej zrcadlil spíš podráždění než zaskočení, že mě zde vidí, ale rozhodně nebyla vylekaná. Byl to krásný obličej - i přes zelené zabarvení - exotický a smyslný... přestože z jeho středu vyrůstal dlouhý, ostrý roh.

Stála nehybně. Nakonec jsem došel k názoru, že bych měl sebrat odvahu a pokračovat v chůzi. Navíc jsem cítil spíš zvědavost než strach nebo odpor.

"Dobrý den," řekl jsem radostně a vykročil k ní. Co jiného se dá říct napůl ženě a napůl ještěrovi, který se vám postavil do cesty? "Je krásný den, že?"

Chvíli mě pozorovala tak divným pohledem, že jsem začal přemýšlet, jestli vůbec umí mluvit a jestli její mysl ovládá zvířecí nebo lidská polovina. Dřív mě to nenapadlo a teď už jsem byl příliš blízko, než abych se dal na útěk.

Byla vysoká přesně podle proporcí ještěří poloviny, rozhodně o dost vyšší než já. Přirozeně, všichni byli vyšší než já, včetně Zaly, ale na takový nepoměr už jsem si zvykl. Tohle bylo úplně něco jiného: měla přes dva metry i přesto, že byla sehnutá.

"Ty jsi nový městský účetní z Vnějšku," řekla nakonec hlubokým, ale přesto úplně normálním hlasem. Ulevilo se mi.

Stál jsem kousek od ní, ale mimo dosah jejího rohu. "Park Lacoch," kývl jsem.

"No tak co je? Proč se na mě tak díváš?"

Pokrčil jsem slabě rameny. "Zapomínáš, že jsem tady nový... ne jen tady, ale i na Charónu," odvětil jsem. "Řekněme, že jsi trochu, hm, jiná než většina lidí, které jsem zatím potkal."

Rozesmála se. "To je pravda. Jsem první proměněnec, kterého jsi potkal?"

"Ne, ale jsi první, se kterým jsem se setkal tváří v tvář," odpověděl jsem.

"A?"

Nevěděl jsem, jestli očekává kompliment, nebo chce vyprovokovat nějaký konflikt. "A co? Myslím, že jsi fascinující, stejně jako všechno ostatní," odpověděl jsem.

Zareagovala něčím, co se podobalo vyprsknutí. "Fascinující! I tak se to dá nazvat."

"Pracuješ pro Thunderkor?"

"A pro koho jiného? Zapřahají mě k různým nákladům a já je táhnu, kam potřebují. Ruce mám slabé, ale nohy jsou silné dost."

Podíval jsem se na její končetiny a neměl nejmenší chuť tohle tvrzení komentovat. "A co jsi dělala... předtím?" zeptal jsem se tak jemně, jak jsem jen dokázal.

"Předtím? Aha! Pracovala jsem na řece. Plavila jsem kmeny a podobně. Vyžadovalo to spíš zručnost než silu."

Imponovala mi. "A já si myslel, že jsi úřadovala v Sanrothu. S tvou krásou..."

Usmála se hořce. "Ano. S mou krásou. Kvůli ní jsem se dostala do problémů. Narodila jsem se a vyrostla na řece, v rodině říčních lidí. Měla jsem talent a od dětství jsem milovala svou práci, ale všichni mi říkali že jsem příliš krásná na to, abych ji dělala, že bych se měla vdát a rodit děti. K sakru, já jsem tu práci opravdu milovala. Dokonce i muži uznávali, že jsem nejlepší; právě proto se mě chtěli zbavit. Zahanbovala jsem je tím."

Dokázal jsem si to představit; v téhle kultuře to musela mít obzvlášť těžké.

"No," vysvětlovala dál, Jednoho dne ze Sanrothu přijel starší chlapík, Jimrod Gneezer, a všiml si mě. Než jsem si stačila uvědomit, co se stalo, přišla zpráva, že se mám dostavit do hlavního sídla, kde jsem ještě nikdy nebyla. A navíc přímo k tomu namyšlenému chlapovi."

"Myslím, že jsem se s ním už setkal," řekl jsem, připomínaje si distingovaného muže středních let.

"Asi ano. Představoval si, že při pohledu na něj okamžitě omdlím. Poslala jsem ho ke všem čertům. Rozčílil se, zkoušel to na mě silou, tak jsem mu to oplatila; ztratil vědomí a já jsem se prostě sebrala a odešla domů. Tam se hned objevil Simber, odporný čar, a přikázal mi vrátit se. Připomněl mi, že může seslat kouzlo, po kterém se stanu Gneezerovou poslušnou otrokyní. Řekla jsem mu, ať se neostýchá, protože to je jediný způsob, jak mě přinutit abych se vrátila k tomu ničemovi, ale ukázalo se, že to prostě nedokáže. Urazila jsem jeho sebedůvěru. Vzal si mé vlasy a nehty a já mu v tom nedokázala zabránit - byl to přece čar. Netrvalo dlouho a přišel ten parchant, adept Isil, a tvrdil, že teď patřím jemu a že je velmi vynalézavý. Ano, velmi."

Hvízdl jsem. "To je dost kruté," řekl jsem jen, protože mě nenapadlo nic lepšího.

"Asi jsem se toho kouzla mohla zbavit, kdybych se ke Gneezerovi připlazila po břiše, ale raději budu vypadat takhle, než abych se ponížila. Můžeš si být jistý, že se s ním jednou vyrovnám. A navíc to není tak zlé, aspoň že si nepohráli s mou hlavou. Pomstili se mi, jen co je pravda. Jde o to, že si teď můžu vzít jen bunhara, ale kdo by chtěl mít sex s ještěrem?"

Dokonale jsem ji chápal; taky mi došlo, že bunhar je ono zvíře, kterým napůl byla.

"A neexistuje možnost, že by nějaký jiný, silnější čar všechno napravil a sňal kouzlo?"

Zavrtěla hlavou. "Ne. Za prvé, všichni patří k bratrstvu a mají svůj kodex. Dokonce i ženy. Žádný z nich, i kdyby chtěl, nevím jak, neodstraní to, co udělal jiný, protože kdyby to udělal jen jeden z nich, všichni ostatní by se mohli zachovat stejně. A k čemu by to vedlo?"

Samozřejmě. "A žádný z neoficiálních ti nemůže pomoci?" Opět zavrtěla hlavou. "Je to silné kouzlo. Ti amatéři to můžou jen zhoršit. Navíc je v tom kouzlu něco, co dělá jeho odstraňování obzvlášť těžké. Kdysi už jsem to zkoušela a pak mi narostl ten roh. To mi stačilo."

"Takových, jako jsi ty je víc?" byl jsem opravdu zvědavý.

"Podobných mně? Nejspíš ne. Předpokládám, že jsou tací, co mají nějaké části bunhara a jiných tvorů. V okolí jich může být několik tuctů. Tady je všechno rozlehlé a my se nevídáme moc často. Navíc někteří z nich to v hlavě nemají úplně v pořádku. Vytváření proměněnců není zase tak časté; máme sloužit jen jako odstrašující příklad, chápeš?"

Chápal jsem dokonale a měl jsem radost, že obývám tohle město, že mám dost osobní svobody a mám dobré vztahy s Tully Kokulem a vládou Charónu.

"Přemýšlela jsi někdy o tom, že odsud odjedeš?" zeptal jsem se. "Určitě existují místa, kde proměněnci žijí spolu. Určitě by to tam pro tebe bylo... jednodušší."

"Ale ano, takových míst je hodně," přiznala. "Ale tady jsou přece všichni ti parchanti, kteří se mnou udělali tohle, a jenom tady se toho můžu zbavit... nebo získat šanci, že se zbavím jich." Při těchto slovech pokrčila lidskými rameny a rukama a předvedla mi tak, že je každý z jejích prstů ukončený nikoli nehtem, ale skutečným zakřiveným drápem.

"Co se dá dělat, čas utíká," řekl jsem. Neomlouval jsem se, jen jsem konstatoval skutečnost. Už na mne čekal povoz, který mne měl odvézt do města. "Dobře se mi s tebou povídalo. A jestli se mi podaří načapat toho tvého Gneezera s prackou v pokladně, slibuju ti, že ho nezapomenu předat do rukou mistra Kokula."

Škodolibě se zasmála. "To by bylo něco!" Na chvíli se odmlčela, aby se nadechla, a pak dodala klidněji: "Poslyš, jestli někdy budeš mít cestu kolem, zastav se za mnou na kus řeči. Většina lidí se mnou zachází jako s odpadem. Jsi po dlouhé době první, kdo se ke mně choval hezky a zacházel se mnou jako... jako s lidskou bytostí."

"Zastavím se," slíbil jsem. Vydali jsme se každý svou cestou, ale já jsem se po chvíli zastavil a zavolal na ni: "Hej... a jak se vlastně jmenuješ?"

"Darva," zakřičela. "Teď už nemám rodinu, takže jsem jenom Darva."

Odbočila na vedlejší stezku a odcházela pryč. Díval jsem se za ní a pozoroval její pohyby, plné elegance. Taky jsem si zapamatoval jména Gneezer a Isil. Jednoho dne si to s nimi vyřídím.

Jak míjely měsíce, sžíval jsem se s novým prostředím a s potěšením vykonával svou novou práci. Zala mě naučila plavat a často jsme se koupali v teplých vodách zátoky. Naučil jsem se také řídit plachetnici, a protože jsem neměl na to, abych si koupil vlastní loď, musel jsem si ji půjčovat. Zala díky tkaní ušetřila dost peněz, abychom si mohli koupit dva bicykly, jak se ukázalo dovezené z Kerbera. Díky nim se zvětšil dosah mých procházek a měl jsem trochu fyzického pohybu v okamžicích, kdy nepršelo.

Občas v zátoce kotvily velké plachetnice, aby naložily naše výrobky a přivezly věci, které jsme potřebovali. Lodě na mě dělaly obrovský dojem. I když jsem slyšel o tom, že na Kerberu vyráběli velké ocelové lodě, dovoz něčeho tak obrovského by se rozhodně nevyplatil. Lodě vyráběné na Charónu byly z tvrdého místního dřeva, a proto byly tak impozantní. Všiml jsem si, že proměněnci tvořili vysoké procento posádek. Jejich proměny byly určitě užitečné u plachet a ráhen lodí a také při nakládání a vykládání zboží. Ale když plachetnice kotvily, zůstávali většinou na palubě, i když jsem jednou nebo dvakrát měl dojem, že šalupy s nimi na palubě míří k Parhara Point, kde se pravděpodobně nacházela kolonie proměněnců.

Tullyho Kokula jsem vídával zřídka, držel se totiž stranou a zabýval se svým ‚bádáním', a já jsem jeho služby potřeboval málokdy. Jeho adepti se občas chovali nepatřičně, takže jsem byl několikrát nucen poslat mu zprávu, nebo ho dokonce navštívit osobně, pokud se mi ho podařilo zastihnout, a požádat ho o zásah, aby je udržel v rozumných mezích. Byli to převážně mladí chlapci, disponující podstatně větší mocí než jejich vrstevníci. Nejednou jsem přemýšlel nad tím, co se stalo s adepty ženského pohlaví, a došel jsem k názoru, že pro někoho, kdo je schopen proměnit mladou ženu v jakéhosi hybridního tvora není žádný problém udržet v tajnosti skutečné pohlaví mladého nadějného učně.

Z hlavního úřadu Charónu se ke mně nedostávalo mnoho informací, nepočítaje v to rutinní korespondenci a instrukce nezbytných k mé práci. To mi velmi vyhovovalo. Proto jsem byl velmi překvapený, když za mnou jednoho dne zašel jeden z úředníků a oznámil mi, že přijel velmi důležitý návštěvník a očekává mě v Kokulově kanceláři. "Radil bych si pospíšit," dodal lehce roztřeseným hlasem. "Někoho takového jsi ještě asi neviděl."

To mi stačilo, abych se tam bez meškání rozběhl.

Už když jsem vcházel do sekretariátu, pochopil jsem, co tím měl na mysli. Ještě než jsem našeho hosta poprvé spatřil, vycítil jsem, že něco není vůbec v pořádku. Nebyl to jen můj starý ‚šestý smysl' agenta nebo jiný nepokoj, v takových okamžicích obvyklý - byl to ten obrovský, téměř hmatatelný pocit neklidu, který člověk má, když musí strčit ruku do vlhkého temného otvoru, aniž by věděl, co se nachází na druhé straně.

Byl vysoký a štíhlý, oblečený od hlavy až k patě do černé kůže se zlatými a stříbrnými vzory. Obličej viditelný pod černou kápí měl vyzáblý a děsivý. Ale to, co mě na něm nejvíc zaujalo, byly jeho oči; zdálo se, že v nich je něco podivného, ne úplně lidského. Zřítelnice neměl černé, ale působily dojmem, že jsou průhledné, jako by byly okny do nějakého jiného, neprozkoumaného rozměru. Dojem, kterým díky tomu působily, dokázal vzít odvahu každému. Kokul to také vycítil a poprvé od okamžiku, kdy jsem se s ním seznámil, jsem ho viděl neklidného. Ten muž určitě nebyl obyčejným člověkem. Byl Mocí, hrozivou, obrovskou silou neznámého druhu. Všiml jsem si, že i když bylo kolem dost křesel, muž zůstal stát, jako by chtěl potlačit a vymazat rozpoložení sepjaté s normální přátelskou situací. Já jsem však pohybem pozdravil Tullyho a posadil se. Stejně jsem měl hlavu maximálně ve výši jeho prsou. Nikdy předtím, dokonce ani v přítomnosti Darvy, jsem se necítil tak malý a slabý.

"Parku, to je Yatek Morah z Hradu," řekl Tully a v jeho hlase jsem zaslechl nejistotu.

Vstal jsem a napřáhl ruku, ale Morah ji absolutně ignoroval. Takže jsem se zase posadil. "Nějaké problémy?" zeptal jsem se nejpřirozeněji, jak jsem dokázal.

"Jsem tady na inspekci," odpověděl muž mrazivým hlasem beze stopy emocí, připomínajícím hlas robota od výrobní linky. Ze rtů živého člověka byl ten hlas znervózňující, zvláště na planetě, kde roboti nemohli existovat. "Objevily se

jisté problémy s bezpečností příbřežních oblastí. Dochází k přepadením lodí piráty na volném moři. Začali mizet létavci s velmi, dá se říct, životně důležitým nákladem. Několikrát byly také ohroženy velmi důležité osoby. Mým úkolem jako velitele stráže je s touto situací skoncovat."

Díval jsem se na Tullyho s nefalšovaným úžasem. "O něčem takovém slyším poprvé."

"Já už jsem o tom nějaké řeči slyšel." promluvil čar. "Ale netýkaly se těchto míst."

"Právě proto jsem tady," řekl Morah. "Během posledních tří týdnů bylo přímo nebo nepřímo napadeno šedesát osad na jihu a východě pobřeží. Také byly zaznamenány více než dva tucty konfliktů ve vnitrozemí. Nějakým způsobem se to dotklo prakticky každé osady na území přesahujícím dva tisíce čtverečních kilometrů. Každé s výjimkou Bourgetu. Zprávy, zápisy a všechno ostatní bylo zničeno nebo poškozeno všude, s výjimkou materiálů zasílaných do a z bohatého Bourgetu. Zajímavá shoda okolností, není-liž pravda?"

"Přiznávám, že to nevypadá jako náhoda," odpověděl jsem. "Ale nemám nejmenší tušení, kdo to mohl udělat a kde by mohl být. Jsem tady už... pět měsíců a musím říct, že jsem se nikdy nesetkal s jednotvárnější a otevřenější kulturou, než je tato."

"Kulturou, která odmítá uznat vládkyni a která má největší množství uctívačů Ničitele na celé planetě," zabručel Morah. "Kulturou, která má prostředky k zahájení vážné rebelie."

"Jen s tou drobností, že unitáři touží jen po jedné věci - aby jim všichni dali pokoj," konstatoval Kokul. "Z jejich úhlu pohledu se nacházejí jakoby na jiné planetě a chtěli by, aby to tak zůstalo."

"Tak to opravdu vypadá," souhlasil jsem s ním.

"Dokonce jste se ani nepokoušel kult Ničitele krotit," řekl velitel stráže.

Kokul pokrčil rameny. "A co bych s tím mohl dělat? Pro takový druh kultury je to bezpečnostní záklopka a ti, které jsem zadržel, byli skutečnými fanatiky. Kromě toho mají mezi sebou někoho s opravdu velkou mocí; vědí o mých záměrech dostatečně brzy na to, aby se dokázali přesunout někam jinam, sotva získám informace o novém místě jejich pobytu. Úplně jako by měli někoho v mé vlastní laboratoři."

"Možná, že mají," odpověděl Morah. "Možná už tady jsi příliš dlouho, Kokule."

Čarodějův obličej zbrunátněl. Vstal z křesla. Ještě nikdy jsem ho neviděl rozhněvaného a musím přiznat, že vypadal dost hrozivě. "Chceš pochybovat o mé loajalitě? Dokonce ani ty nemáš právo dělat něco takového, Morahu!"

Onen vysoký, neobyčejný muž se však ani nepohnul. "Mám plné právo dělat, co uznám za nezbytné," odpověděl. Zdálo se však, že si najednou uvědomil vlastní překročení hranice diplomacie, která mu dovolovala získat bezkonfliktní spolupráci, protože vzápětí dodal: "Nepochybuji o tvé loajalitě. Kdyby tomu tak bylo, stanul bys před Synodem, jak dobře víš. Ne, já jsem jen řekl, že už jsi tady velmi dlouho. Máš rád tohle městečko a jeho izolovanost, a protože udržuješ blízké vztahy s lidmi, jsi jim blízký i ty. Možná máš moc nezbytnou ke zvládnutí tohoto problému, ale chybí ti k tomu vůle. Já takové problémy nemám."

Tato slova Kokula, který se opět posadil, uklidnila jen částečně.

"Svoláš sérii shromáždění všech občanů městečka," řekl Morah. "dostaví se ve skupinách po pěti stech lidech každou hodinu... a nezajímá mě, jestli to na den nebo dva převrátí naruby normální život. Podobně budu postupovat i se Společnostmi. Pokud unitářům dobře rozumím, byli by ještě méně tolerantnější než my, kdyby ve svých řadách objevili stoupence Ničitele. My je odhalíme. Dovolíme, aby vaši skvělí sousedé konečně spatřili, kdo je kdo. A následně ten kult v Bourgetu zlikvidujeme."

"Co máš konkrétně v plánu?" zeptal jsem se, pokoušeje se dívat přímo do těch podivných očí.

"Moje nejlepší oddíly právě pečlivě uzavírají městečko jak z vnitrozemí, tak od moře," odpověděl. "Pro tu bandu zrádců nezbude žádná úniková cesta. Buďte přítomni na zítřejším prvním ranním shromáždění. Pravděpodobně se ostatní shromáždění ukáží jako zbytečná. Myslím, že pro vás oba bude tahle lekce poučnou zkušeností."

Kapitola osmá
A nastalo boží dopuštění

"Kdo je ten Yatek Morah, že se může jen tak odnikud objevit a dávat všem rozkazy?" ptala se Zala.

"Tvrdí, že je velitel stráže a já nevím o moc víc než to, že se ho Tully bojí a že Yatek přichází přímo od Aeolie Matuze."

"Nemyslím, že by měl právo dělat si, co chce. Mám chuť tam vůbec nejít."

Díval jsem se na ni a přemýšlel nad tou nenadálou ukázkou odvahy... skutečně odvahy? Nedokázala příliš dobře ukrývat své pocity a taky tentokrát jsem si v jejích očích všiml stín strachu a nejistoty. Na chvíli mě napadla existence něčeho, nějakého tajemství, kterého jsem si nebyl vědom.

"Musíš jít," řekl jsem. "Všichni musíme. Pokud někdo ze seznamu i přes rozkaz nepřijde, bude automaticky označen jako nepřítel lidu se všemi důsledky, které z toho plynou. A navíc, viděla jsi ty lodě?"

Nervózně přikývla.

"Nevím, jak početné oddíly s sebou má, ale jsou to skvěle vycvičení hroziví vojáci a podle Tullyho jsou to všichni minimálně adepti." Na chvíli jsem se odmlčel, abych jí dal čas celou informaci strávit. "Kromě toho... nezajímá tě, jaké mají úmysly?"

"Asi... asi ano. Dobrá, půjdeme."

Vydali jsme se na náměstí. Všude měli zavřeno, dokonce i v bance, a všude panovala atmosféra jako v obleženém městě. Ta nálada se mi nelíbila: podivný klid, napětí tak husté, že bylo téměř hmatatelné, jako dotek pavučiny nebo husté mlhy, a to přesto, že bylo jasné ráno bez deště.

Většina první skupiny se už shromáždila na náměstí nebo u něj. Náměstí bez pouličních prodejců a kavárenských stolků vypadalo podivně prázdně. V jeho samotném středu na kousku trávníku, kde se před několika měsíci uskutečnila naše překrásná svatba, stálo malé pódium. Čtyři ulice vedoucí na náměstí byly zaplněny vojáky v černozlatých císařských uniformách Charónu. Zaskočily mě jejich nepřátelské pohledy a také skutečnost, že byli ozbrojeni stejně nepřátelsky vyhlížejícími zbraněmi mně neznámé konstrukce. Rozhlédl jsem se po střechách obchodních domů a podíval se na střechu radnice - všude jsem zahlédl náznaky pohybu, který prozrazovaly četné odrazy světla. Morah neriskoval. Neměl jsem ponětí, čím se z těch zbraní střílí, ani jaký je jejich dosah, ale byl jsem si jistý, že tyhle síly jsou schopny smést všechno na ploše náměstí. Nebylo to příjemné zjištění.

Zala se podívala na vojáky, nervózně polkla naprázdno a sevřela mi ruku. "Parku?"

"Ano?"

"Držme se blízko Tullyho. Budeme mít alespoň nějakou ochranu."

"To není špatný nápad, pokud se nám ho podaří v tom davu najít." Rozhlédl jsem se, ale čaroděje jsem nenašel. "Zkusíme ho najít na radnici. Odtamtud by měl koneckonců vyjít Morah."

Přikývla a začali jsme se prodírat davem neklidných lidí; chodili tam a zase zpátky, pozorovali vojáky a mluvili jen zřídka. Už jsme byli u vchodových dveří, když se najednou otevřely a v nich se v doprovodu čtyř vojáků objevil Morah s Kokulem. Zala se při pohledu velitele stráže zastavila a v okamžiku, kdy spatřila jeho podivné a strašlivé oči, vydala přidušený výkřik. Morah si nás však ani v nejmenším nevšímal a s pomocí osobní stráže - čtyř žen, které byly speciálně vybrány tak, aby unitářům utřely nos, jak jsem si stačil všimnout - si razil cestu k pódiu. Ve skutečnosti mu osobní stráž nebyla k ničemu; nikdo by se neodvážil tomuto muži postavit do cesty.

Tully ho následoval, ale na pódium nevystoupil. Chtěl jsem jít za ním, ale Zala mě zastavila. "Ne. Zůstaňme raději tady, vedle domu, u vchodu," navrhla s nadějí v hlase. Rozhlédl jsem se a pochopil, co má na mysli. Při případné přestřelce by to byl vynikající únikový bod, a navíc v terénu, který jsem dobře znal.

Morah, stojící osamoceně uprostřed pódia, byl bezpochyby impozantní postavou. Viděl jsem ty jeho neobvyklé oči, jak sledovaly zároveň dav i rozmístění vlastních oddílů. Ve vzduchu bylo cítit napětí, plné očekávání, jako kdyby každý z přítomných věděl, že za okamžik začne něco výjimečného; že přijde něco zlého. Dokonce i Zala vypadala, že má podobné tušení. Pokud jde o mne, nu, patřil jsem přece k těm, kteří se nacházeli na té správné straně... a přímo jsem hořel nedočkavostí, abych zjistil, co ti tvrďáci dokáží. Už tady byla příliš dlouho nuda.

Konečně Morah vypadal, že je spokojený s tím, co viděl. Podezříval jsem ho, že všechno prodlužuje z psychologických důvodů, přiváděje přítomné do stavu nervozity a očekávání. Shromáždila se tady desetina obyvatel, mezi nimi většina nejváženějších občanů. Měli bezpochyby sloužit ostatním jako příklad.

"Občané Bourgetu," začal hlasem zesíleným ozvěnou, vyvolanou domy, které stály kolem, což mu dodávalo ještě větší sílu a důraz. "Děkuji, že jste přišli. Charón si odedávna váží Bourgetu a jeho pracujících obyvatel, kteří jsou tak důležití pro život celé planety. Velice litujeme, že jsme byli nuceni použít tyto metody a já, Yatek Morah, velitel stráže, chci ujistit loajální občany, že se dnes nemusí ničeho bát. Ve skutečnosti jsem zde jen proto, že je ohrožen váš klid a mír, a toto ohrožení, kterého si ani nemusíte být vědomi, by vás mohlo zničit, kdyby nebylo včas zastaveno. Dnes budou nepřátelé Charónu a Bourgetu odhaleni, strhneme jim masky a bude s nimi naloženo odpovídajícím způsobem, díky čemuž se všichni budeme moci cítit podstatně bezpečněji."

Na okamžik se odmlčel, aby si mohli jeho řeč přebrat. Jeho manipulace s davem na mne udělala dojem a svědčila o slušné znalosti psychologie davu. Přirozeně, že za okamžik přijde něco ostřejšího, ale byli to prostí lidé a většina z nich si nic z toho neuvědomovala.

"Dnes jsem za vámi přišel, abych vám řekl o zradě," pokračoval Morah. "Přišel jsem, abych vám řekl o lodích napadených piráty, o vyrabovaných pokladnicích, o unesených a zavražděných lidech. Tato rána dopadla na naši milovanou zemi, i když ještě nedorazila do Bourgetu." A opět následovala dramatická odmlka. "A přirozeně se musíme ptát: proč nedorazila do Bourgetu? Není snad nejbohatším a nejtučnějším soustem, není pro takového nepřítele nejlepším cílem? Ani tehdy by nás nenapadlo, že Bourget samotné v tom hraje roli. Bourget bylo vůči Charónu loajální a Charón byl loajální vůči Bourgetu. Co si tedy máme o tom všem myslet?"

V davu se začalo ozývat šeptání a bručení. Všiml jsem si, že se několik lidí nejistě rozhlíží kolem sebe nebo se snaží nenápadně přesunout k okraji davu. Velmi, velmi zajímavé.

"Je očividné," pokračoval velitel stráže, "že naši nepřátelé jsou v Bourgetu, pocházejí z Bourgetu, i když je loajální a klid milující občané neznají. A když jsou mezi vámi, žijí s vámi a páchají tyto odporné špinavosti, sílí tím, bohatnou a jsou čím dál sebejistější. Nakonec by tady převzali moc a ovládli vaši společnost."

Opět se ozvalo bručení a šeptání. Všiml jsem si, že tentokrát vojáci stáli tak, aby byli připraveni k akci. Začalo mi docházet, o co Morahovi jde; vzpomněl jsem si na Garalova slova o tom, že kouzla jsou účinná jen tehdy, když o nich oběť ví. Takže pokud se kdokoli v davu účastnil podvratné činnosti, určitě situaci chápal... a prakticky neměl šanci, o čemž se přesvědčilo několik žen, vběhnuvších do boční uličky, kde byly zadrženy a přivedeny zpět vojáky, kteří tam stáli.

"Co chce udělat?" zašeptala Zala.

"Chce seslat na zločince kouzlo," odpověděl jsem. "Aspoň si to myslím."

"Jsem velitelem stráže," připomněl jim Morah. "A mám obrovskou moc, odpovídající mým titulům a povinnostem." Zvedl ruce vysoko nad hlavu a začal přednášet nějaká slova bez významu. Něco takového jsem už kdysi viděl. Tully tomu říkal ‚metody podporující koncentraci', a obyčejní lidé to prostě nazývali kouzly.

Ruce pomalu klesly a zdálo se, že celé pódium zaplnily jen ony děsivé oči. Natáhl ruce do davu, který instinktivně ucouvl.

Všiml jsem si, že Kokul sleduje všechno se zájmem, ale ani v nejmenším se ničeho neúčastní.

Morah přestal deklamovat a ztuhl v pozici, kterou před okamžikem zaujal, s oběma rukama namířenýma do davu. "A teď v přítomnosti vás všech," zaburácel, "proklínám ty, kteří jsou stoupenci Ničitele, Pána Nicoty, a kteří naslouchají jeho rozkazům. Nechť tito zrádcové odkryjí svou totožnost v přítomnosti všech zde shromážděných počestných mužů a žen... teď!"

Byl to úžasný pohled. Z jeho prstů vytryskly zářící žluté jiskry a zamířily všemi směry přímo do davu. Z několika míst se ozvalo sténání a křik. Několik lidí doslova zavylo a chytilo se za hlavu. Žena stojící kousek od nás vykřikla a vyděšeně a v šoku se otočila k nám. Překvapeně jsem vykřikl, když jsem spatřil dva krátké, široké rohy, které jí vyrůstaly z čela.

"Podívej se!" vykřikl jsem a otočil se k Zale. "Já..." otřeseně jsem zmlkl. Zala, šokovaná a smrtelně vyděšená, si ohmatávala vlastní dvojici rohů. "Ach ne! Jen ne ty!" Dívala se na mne pohledem, ve kterém se mísil strach a překvapení. "Ne, já..."

Její vysvětlování však náhle ustalo a já jsem jen mohl pozorovat podivnou, neskutečnou proměnu, která se s ní děla. Její tělo vypadalo, jako by se bez ustání pohybovalo pod vlivem síly, která přetvářela každý její sval a proměňovala ji před mýma očima v něco úplně jiného. Chvíli jsem si myslel, že je to důsledek kouzel, ale rychlý pohled kolem mě vyvedl z omylu. Uslyšel jsem výstřely a viděl, jak několik lidí, kteří se pokoušeli dostat do postranní uličky, padá pod palbou na zem a leží tam. Svíjeli se bolestí a křičeli.

"Zadržte je, poctiví občané!" přikazoval Morah. "Zadržte je pro nás!"

Když jsem se opět podíval na dívku, která stála vedle mě. poznal jsem v ní Zalu Embuayjen s obtížemi. Vypadala větší, silnější a obličej jakoby patřil někomu jinému, někomu, koho jsem neznal. Podívala se na mne a promluvila tichým, ale energickým hlasem: "Utíkej do radnice... rychle'. Pro své vlastní dobro!"

"Co, k čertu?" Podařilo se mi říct jen tohle, než mě drsně popadla a vhodila do nitra budovy, jako bych byl hadrová panenka. Nemusel jsem být génius, abych pochopil, že jsem se ocitl ve společnosti té druhé, skryté Zaly Embuay... Ale ne na dlouho. Než jsem stačil říct jediné slovo, vběhla do nitra radnice a zmizela mi z očí. Chvíli jsem přemýšlel, jestli bych neměl běžet za ní. ale uvědomil jsem si že toho nemůžu moc udělat a i ona sama nemá příliš mnoho možností, když vezmu v úvahu přítomnost vojáků na střeše a u všech východů. Zůstal jsem tedy u vchodových dveří a podíval se ven na náměstí.

Masakr začal podle plánu. Zhruba jsem odhadl, že rohy narostly asi třiceti nebo čtyřiceti lidem; pokud jsem si dobře všímal, samým ženám. Dav, dokonale zmanipulovaný, se zachoval přesně podle Morahova očekávání a vrhl se na své bývalé spoluobčany, a také příbuzné, a napomáhal v jejich zatýkání vojákům - kteří pomoc ani nepotřebovali.

Najednou náměstím otřásla série výbuchů, a po nich následovaly mně z dřívějška známé zvuky. Laserové pušky! Vždyť na Charónu by neměly vůbec fungovati Omračující paprsky křižovaly náměstím a zneškodňovaly lidi po tuctech, zatímco jinde, na střeše, byla slyšet ostrá střelba mezi vojáky a... Kým? Uvědomil jsem si, že na tuhle otázku neznám odpověď a z mého bezpečného úkrytu jsem to spatřit nemohl.

Poblíž tribuny jsem viděl Tullyho Kokula, překvapeně sledujícího, co se kolem něj děje. Ústa měl doširoka otevřená. Zdálo se, že paprsky létající všude kolem ho vůbec nezasahovaly; nevypadal ani, že si s nimi dělal starosti.

Morah vykřikoval rozkazy pro své oddíly přímo z pódia. Stejně jako u Kokula se i jemu všechny střely vyhýbaly, což bezpochyby svědčilo o obrovské moci těch dvou mužů, moci, která by se mi v tomto okamžiku taky docela hodila a vnitřně by mě uklidnila.

Náhle veškerá střelba utichla. Náměstí vypadalo jako místo nějakého děsivého masakru, i když jsem z vlastní zkušenosti věděl, že jsou lidé jen v bezvědomí, protože jsem znal sílu paprsků.

Morah, vědom si náhlého ticha, přestal s vydáváním rozkazů a zahleděl se na střechy domů.

"Poslouchej, Morahu! Zůstaň na místě, dokud neodvedeme své lidi, a my nepoužijeme další zbraně!" slyšel jsem hluboký, chraplavý hlas. "To platí i pro tebe, Kokule. Nechceme vás zabít... ale pokud bude potřeba, uděláme to."

Bourgetský čaroděj vypadal, že se na zlomek vteřiny usmál, a pak se podíval na velitele stráže. Morahův obličej jako obvykle neodrážel žádné pocity, ale jak jeho oči, tak celé tělo svědčily o tom, že to v něm vře.

"Máš tu drzost se postavit mně?" vyštěkl Morah hněvivě. "Pokud jsi to ty, Korile, s radostí přijmu tvou výzvu. A pokud ne, nemám se čeho bát!"

Srdce se mi v hrudi rozbušilo silněji, když jsem zaslechl Korilovo jméno. Koril! Takže už to opravdu začalo! Napadlo mě, jestli to vše nebylo účelově zorganizováno. Možná, že se Matuze začala nudit stejně jako já, nebo ji přestalo bavit čekání. Konečně se něco začalo opravdu dít...

Po dlouhé pauze začala palba z těžké zbraně ze střechy přímo na Yateka Moraha, pódium a jeho okolí. Nebyly užity skutečné zbraně hromadného ničení s ohledem na živé lidi v bezvědomí, ale použité zbraně byly schopny rozložit na atomy všechno, do čeho se trefily. Zasáhly také přímo Moraha. Tully Kokul uskočil stranou, zatímco celé pódium se otřáslo, rozpadlo se, zaplálo bílým světlem a nakonec se vypařilo, zanechávajíce po sobě dva metry hluboký kráter.

Yatek Morah stál ve vzduchu zhruba ve výšce čtyř metrů, v místě, kde se před okamžikem nacházelo pódium. Oheň do něj stále bušil, ale on vypadal, jako by si ho nevšímal, nebo si alespoň nedělal starosti s jeho silou. Rozhlížel se kolem. Všiml jsem si, že - podle jeho měřítek - to byly dost nervózní pohledy. Zadržoval onu koncentrovanou kanonádu jen silou vůle, možná podpořenou neutralizátory ukrytými pod oblečením, ale uvědomoval si, že to nemůže trvat dlouho.

Najednou začal růst a rozšiřovat se, rychle se stával obrovským trojhlavým tvorem, připomínajícím draka. Rostl výš a výš nad planoucí kráter. Byl to děsivý pohled. Rostl a rostl, až jeho stín překryl celé náměstí. Hustota střelby poklesla

a zase se vrátila k předchozí síle a obrovská stvůra se s vyzývavým řevem a sykotem, deroucím se z jejích tří hlav. vznesla do vzduchu jako raketa a vzápětí zmizela v oblacích.

Kanonáda ustala. Zbyl jen masakr a obrovský, hučící kotel v místech, kde bylo předtím náměstí. Jisté množství lidí, kteří ztratili vlivem omračujících paprsků vědomí, zemřelo; většina však během všeobecného zmatku z náměstí zmizela.

Musím přiznat, že i já byl těmi událostmi dost překvapený a musel jsem si vzpomenout na všechen svůj výcvik a zkušenosti, abych získal duševní rovnováhu. Všechno se stalo tak rychle a většinu událostí jsem nebyl schopen předvídat. Za prvé: Zala. Skutečnost, že od samého počátku byla součástí opozice a ani mi o tom neřekla, ani se ničím neprozradila. Pak její přerod před mýma očima v něco úplně jiného. Potom útok na Moraha předcházející jeho proměnu v děsivého tříhlavého draka.

A teď? Uvědomoval jsem si své osamocení a skutečnost, že se nacházím mimo hlavní proud událostí, i když jsem se jich chtěl bezprostředně účastnit. Díval jsem se ven a napjatě naslouchal. Nic co by svědčilo o užívání těžkých zbraní, nebo paprsků. Ať už to bylo cokoli, skončilo to. Přijdou a posbírají své lidi, rozeznávajíce je podle rohů a odvedou je na novou, neznámou základnu. Buď tady zůstanu a shniju v nečinnosti, nebo vyjdu ven a pokusím se aktivně zúčastnit nadcházejících událostí.

Otevřel jsem dveře a opatrně vyšel ven - držel jsem se blízko zdi domu a přivolával všechny své zkušenosti, abych se pro někoho, kdo nedokáže držet nervy na uzdě, stal co nejméně viditelným cílem. Přiznávám, že v téhle situaci bych se cítil podstatně sebejistěji, kdybych měl v ruce laserovou pistoli.

Přesto jsem musel jít ven, už jen proto, abych navázal nějaké kontakty. Taky jsem přemýšlel, kde by teď mohla být Zala. Pokud je v tom až po uši - a vypadalo to, že ano - mohla by se mi hodit; potřeboval jsem někoho, kdo by mě přivedl do té správné společnosti.

Několik minut se s výjimkou pár nešťastníků postřelených poblíž okrajů náměstí nikdo nehýbal. Paprsky tam na ně už nedosáhly. Z vojáků, nacházejících se poblíž, zbyly už jen zakrvácené ostatky a jejich krev pocákala čistě bílé stěny domů.

Brzy však na náměstí - nebo spíš na to, co z něj zbylo - začaly vcházet nějaké bytosti. Nejdřív se objevili dva strašlivě vypadající tvorové, kteří slétli z blízké střechy. Byly to podivné bytosti pokryté jak kožešinou, tak zlatavými a hnědými pery. Jejich netopýří křídla se nestahovala a nepřiléhala k tělu. spíš se skládala jako harmonika na jejich zádech. Měli hrozivé ptačí hlavy s velkýma očima a zobáky, které - přes to, jak vypadaly - působily lidským dojmem. Byli tak odporní, že jsem si na okamžik myslel, že jsou nějakým druhem místních charónských mrchožroutů. Ale promyšlenost jejich pohybů a způsob, jakým prohlíželi a zkoumali bezvědomé a mrtvé, dokazoval, že jsou to proměněnci. Neudivovala mě účast proměněnců v celé věci, ale skutečnost že dva z nich vypadají úplně stejně byla velmi zajímavá.

Po gestu provedeném velkými tlapami s drápy se ze všech ulic vyvalili strašliví tvorové, tvorové, které mohla stvořit jen lidská mysl, ale rozhodně ne evoluce. Chlupaté, opičí stvůry, plazící se, chodící po čtyřech tlapách, skákající, plovoucí - nekonečná sbírka člověku podobných monster, děsivých o to víc, že v jejich pohybech, gestech a občas i rysech se dalo postřehnout lidství, tkvící někde hluboko uvnitř. Ne všichni však vzbuzovali odpor; někteří byli krásní a plní důstojnosti a připomínali exotické tvory z lidských mýtů a představ, nebo z nočních můr.

Rozhlédl jsem se, hledaje nějakou stopu Zaly, nebo alespoň Tullyho Kokula, ale nevšiml jsem si ani jednoho z nich. Najednou jsem naplno pocítil osamocenost na tomhle místě, kde jsem byl jedinou úplnou lidskou bytostí při vědomí, neoznačenou žádným kouzlem jako přítel nebo protivník. Najednou se mě zmocnily pochybnosti, jestli jsem udělal dobře, když jsem vylezl ven. Pomalu jsem začal couvat zpět ke vchodovým dveřím, když najednou dva tvorové - jeden hadovitý s chapadly, druhý šedivý a připomínající primitivní kamennou sochu - postřehli mou přítomnost. Nemohl jsem toho udělat moc. Měli zbraně, takže jsem se jen narovnal, poodešel od stěny a zvedl ruce nad hlavu.

"Počkejte! Nestřílejte!" vykřikl jsem. "Nejsem váš nepřítel. Jsem muž Zaly! Vždyť víte... Zaly. Jedné z vašich!"

Bytost, která vypadala jako chodící strom, řekla té hadovité něco, co jsem nepostřehl. Tají odpověděla. Všiml jsem si pokrčení ramen a nerozhodnosti u těch více humanoidních tvorů, kteří na okamžik přerušili svou prací s určováním totožnosti rohatých obětí předchozích událostí.

A v tom okamžiku k nim přišel žabí muž a řekl srozumitelným hlasem: "To je místní účetní, zástupce vlády. Zbavte se ho!"

Jedna z okřídlených bytostí přikývla, vytáhla pistoli a namířila na mne.

"Okamžik! Počkejte!" vykřikl jsem, ale v tu chvíli jsem ucítil pořádnou ránu a ztratil jsem vědomí.

Kapitola devátá
Proměněnec

Pomalu jsem se probíral z bezvědomí, ale byl jsem velmi slabý a cítil jsem takové závratě a bolesti hlavy jako nikdy předtím. Uvědomoval jsem si, že naříkám, ale byl jsem při vědomí jen napůl a nedokázal jsem ještě souvisle přemýšlet. Rozhodně jsem si ale uvědomoval skutečnost, že mě někam nesou na něčem podobném nosítkám a že se pohybují docela rychle. Podařilo se mi pootevřít oči a spatřit, že už je tma. Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?

Slyšel jsem rozkaz vydaný ostrým tónem, po kterém nosiči zpomalili, zastavili se a postavili nosítka na zem. Světlo bylo slabé a já ještě neviděl dost ostře, ale měl jsem pocit, že přední nosič vypadá jako svérázná karikatura velkého ptáka. Karikatura. To je dobré označení pro všechny proměněnce, které jsem do této chvíle uviděl. Obraz bílé opeřené hlavy s obrovskýma očima a širokým ploským oranžovým zobanem pronikal do mého ještě stále napůl fungujícího mozku a dovoloval mi uvědomit si jednu očividnou věc; nezabili mě, ale z důvodů, které znali jen oni, mě vzali s sebou! Opět se ocitnu ve hře... Pokud má hlava začne zase normálně pracovat.

Ptačí tvor naplnil hrneček nějakou tekutinu z tykve, která mu visela u pasu. "Vypij to," zaskřehotal hrdelním, ne úplně lidským hlasem. "Pij, pij, bude ti líp."

Podařilo se mi vzít si hrnek a s pomocí jeho bílé, téměř lidské ruky ho dát k ústům. Trochu to pálilo v hrdle, ale chutí to připomínalo ovocnou brandy. Ústa jsem měl vysušená a měl jsem obrovskou žízeň. Trochu pití jsem rozlil, ale ne moc. Když jsem dopil, opět jsem dopadl na nosítka.

"Nic mu nebude," promluvil ptačí muž ke svému druhovi, kterého se mi nepodařilo spatřit. "To ho udrží, dokud nedorazíme ke stařeně."

"To je to jediné, o co mi jde," odpověděl mu ženský hlas, který mi sice připadal známý, ale nijak jsem si ho nedokázal zařadit.

"Zala?" zašeptal jsem s obtížemi chraplavým hlasem.

"Zapomeň na ni," odpověděl mi hlas. Po chvíli se nosítka zase zvedla a vydali jsme se na další cestu.

Do konce cesty se mi v hlavě nevyjasnilo, i když bolest už úplně ustoupila. Byl jsem napůl při vědomí, ale neschopný se pohybovat nebo mluvit a svět kolem mne byl rozmazaný jako ve snu. Napadlo mě, že jsem dostal nějakou drogu, která obsahovala uklidňující prostředky, ale nevěděl jsem, jestli to udělali aby potlačili bolest nebo zabránili mému uzdravení... Možná chtěli obojí najednou. Abych řekl pravdu, moc mě to nezajímalo.

Nedokázal jsem vnímat čas, ale vím, že byla ještě pořád tma, když jsme zpomalili a přiblížili se k něčemu, co ve slabém světle ohniště planoucího v temnotách vypadalo jako jeskyně. Z dálky ke mně dolehlo zahřmění prozrazující, že se blíží jedna z všudypřítomných charónských průtrží mračen. Jeskyně se však ukázala být cílem naší cesty a vnesli mě dovnitř dřív, než opravdu začalo pršet.

Vchod do jeskyně nebyl velký, ale vnitřek s jedinou místností byl prostorný, i když jsem nedokázal přesněji odhadnout její rozměry. Uvnitř hořel oheň, jediný zdroj světla. Dým stoupal přímo nahoru, což znamenalo, že se tam nachází nějaká ventilační šachta. Venku bylo horko, ale uvnitř jste se mohli upéct, a kdyby nebylo mého stavu, okamžitě bych odtamtud utekl. V téhle formě jsem mohl jenom ležet a potit se, maje před očima představivosti obraz mne samotného, jak se otáčím na rožni nad plamenem.

V jeskyni se nacházel ještě někdo - velmi stará žena, která byla celá černě zahalena. Dokulhala k nám, opíraje se o zakřivený klacek jako o hůlku a gestem přikázala položit nosítka na zem. Ptačí tvor se otočil k někomu, koho jsem neviděl, a řekl: "Dobrá, teď jsme vyrovnaní, Darvo. Doufám, že ti šlo o tohle."

Darva! Skoro jsem na ni zapomněl. Neviděl jsem ji a nemluvil s ní od té doby, co jsme se potkali poprvé, i když jsem ji hledal při každé cestě do Thunderkoru. Přestože jsem byl ještě pořád pod vlivem drogy, cítil jsem se podstatně líp s vědomím, že tady mám přítele, a to takového, který mi zachránil život.

Přešla blíž ke staré ženě a já ji konečně uviděl. Vzrůstem vysoce převyšovala ženu v černém, která rozhodně nebyla drobná, i když byla bezpochyby plně lidskou bytostí a ne proměněncem.

"Ze srdce ráda tě vidím, babičko," řekla stařeně.

Stařena udělala krok zpět a pozorovala ji tmavýma moudrýma očima. "Jsem ráda že jsi živá a zdravá," promluvila chraplavě. "Bála jsem se, že mnozí přijdou o život."

"Zabili dvanáct našich," odpověděla Darva. "Míň než jsme čekali. Jich zemřelo skoro dvě stě."

Stařena přikývla. "To je dobře. Ale oni brzy začnou s nepředstavitelným terorem. Teď jsou ještě rozprášeni a neseskupí se v těch svých dalekých, zvláštních místech během několika prvních týdnů. Ale co bude s vámi? Co budete dělat?"

"Víš, že Isil nežije a jeho pánové utekli," povzdechla si Darva.

"Vím," odpověděla stařena se stínem smutku v hlase. "Zůstaneš proměněncem navždy a žádnému ze starých proměněnců nebude dovoleno vrátit se do Bourgetu."

"Ano, já vím," řekla Darva. "Ale to, co jsem udělala, jsem udělala z pomsty a ne z loajality vůči těm, které jsem ani neznala."

"Nepřidáš se teď k nim. až přijde čas?"

Pokrčila rameny. "Ještě jsem se nerozhodla, babičko."

Stařena se na mne podívala. "Mluvila jsi o něm?"

Darva přikývla. "Když se ode mne všichni odvrátili, byl na mne hodný. Není stejný jako ostatní. Prosím tě o poslední službu, babičko."

Pořád napůl v bezvědomí jsem byl jen schopen naslouchat rozmluvě, ale nedokázal jsem pochopit smysl, ani se k ní přidat.

"On s tím souhlasí?" zeptala se stařena.

Darva se otočila a ukázala na mne prstem. "Vidíš, co mu udělali? Už ho chtěli zastřelit, když jsem je zastavila. Bez mého zásahu by byl už dvanáct hodin mrtvý. Nedává mi to takové právo?"

"Podle našich svatých práv ano," přiznala stařena. "Ale on se může projevit jako někdo jiný, až mu vnutíš svou vůli."

"A bude mít na vybranou?" Na chvíli se odmlčela. "Kromě toho... Jestli to není on, tak kdo? Vždyť je to to jediné, co mě ještě drží naživu."

Stařena se chápavě usmála. "Tohle je pro mne víc než jen dostatečný důvod." Kolébavým krokem přešla ke mně a důkladně mě prohlédla, jako lékař před operací. "Škaredá rána na hlavě. Zlomenina lebky, otřes mozku."

I Darva přešla blíž a podívala se na mne. Pořád to byla ta exotická kráska se světlezelenou pokožkou a tmavší zelení rtů a vlasů, které ji činily ještě více vzrušující. Ale tentokrát jsem si všiml i nelidských detailů, kterými ji obdařil onen už nežijící umělec: malé špičaté pohyblivé uši trčící z tmavězelených vlasů a velké, neforemné ruce, víc zvířecí než ty, které jsem si pamatoval. Ostrý, zakřivený roh, dlouhý asi padesát centimetrů, byl ve skutečnosti zakřivenou kostí, jejíž

vrstvy na sebe přiléhaly jako prstence s čím dál menším průměrem, tvořící na konci zaostřenou špičku. "Podaří se ti vyléčit ho?" zeptala se znepokojeně.

Stařena přikývla. "Ale ano. I když úder byl tak silný, že by určitě zabil většinu mužů. Ale on má velkou vůli žít. Dobré wa, silné wa, už koluje v jeho vnitřnostech, aby napravilo škody. Pomůžeme tomu wa."

"Kdy?"

"A proč ne hned? Je docela klidný. Podle toho, co vidím, dostal osisi. To je moc dobře. Je klidný, ale při vědomí. A to, že nespí, pomůže." Otočila se k Darvě. "Kouzlo seslané na mysl je podstatně větší problém," pokračovala. "Městský čar ho tak chrání před podobným druhem zásahu. I když bych ti mohla dát takový lektvar..."

Darva zavrtěla hlavou. "Ne. To by nebylo správné. Nechci, aby se to stalo takhle."

"To je dobře. I tak budu mít dost problémů se změnou funkcí jeho těla, se změnou pohybů, center rovnováhy a podobných věcí, abych se ještě starala o vědomou část myšlenek," povzdechla si. "Nu což, dejme se do práce."

Opět bych nedokázal říct, kolik času uplynulo a co přesně se stalo. Vím, že stařena zpívala a meditovala, chvílemi masírujíc a hnětouc různé části mého těla a hlavy. Taky se mi zdálo, že mám vysokou horečku a díky ní i podivné surrealistické vize. Bylo mi střídavě zima a horko a zároveň jsem v celém těle cítil jakési vzrušení. Před okamžikem jsem slyšel, že jsem v hrozném stavu, takže jsem se nepokoušel bojovat s tím vším, co se se mnou dělo. Nakonec jsem upadl do neuvěřitelně hlubokého spánku, do kterého neměly přístup žádné podivné bytosti, pocity, ani čarodějové a čarodějky.

Probudil jsem se trochu omámený, ale necítil jsem žádnou bolest. Teprve po nějaké chvíli jsem si všiml, že se mnou není něco v pořádku. Rozhlédl jsem se po jeskyni, ale kromě malého ohniště a světla dopadajícího do jeskyně, které svědčilo o tom, že je den, jsem si nevšiml nikoho a ničeho neobvyklého. Pokusil jsem se sejmout pavučinu, kterou byla omotána má mysl, a právě v tom okamžiku jsem si uvědomil několik věcí najednou. Za prvé - stál jsem. Opravdu mě to udivilo, protože jsem si ani za nic nemohl vzpomenout, že bych vstal... pokud se to nestalo pod vlivem uzdravujících kouzel, nebo něčeho takového. Za druhé - nebylo mi ani trochu horko. Dokonce jsem cítil mírný chlad, což bylo v jeskyni, kde neustále hořel oheň, nemožné.

Najednou jsem se úplně probudil a zmocnilo se mne zlé tušení. Zvedl jsem ruku, abych si vytřel zbytky spánku z očí a uviděl jsem to, z čeho jsem měl takový strach.

Ruka byla zelená, neforemná a vybavená drápy. "Ne!" vykřikl jsem a můj hlas se odrazil ozvěnou od stěn jeskyně. "Ke všem čertům!" Udělal jsem krok vpřed a v tom okamžiku už jsem věděl všechno. Zastavil jsem se a podíval se dolů na své tělo. Uviděl jsem velké ještěří tlapy s drápy, silné ještěří nohy a přirozeně světlezelený ohon, skoro tak dlouhý jako zbytek těla. Nervózně jsem se rozhlédl po jeskyni a v jednom z jejích koutů jsem uviděl něco, co se mi teď mohlo hodit - velký kus lesklé oceli. Přešel jsem k němu, zvedl ho ze země a podíval se na svůj obraz ve světle, dopadajícím z ohniště.

Přesně tak, rohy i všechno ostatní, pomyslel jsem si ponuře. Obličej a tělo si něco zachovaly ze svého předchozího vzhledu, ale celkově jsem byl pitoreskním hybridem, křížencem rysů obličeje a vlastností Parka Lacocha a Darvy.

Slyšel jsem, jak někdo vešel. Odložil jsem lesklý kousek kovu a otočil se. Byla to Darva. Zastavila se a dívala se na mne, a v jejím obličeji se mísila spokojenost s obavami. "Proč, Darvo?" zeptal jsem se.

Zatvářila se omluvně. "Zachránila jsem ti život," připomněla. "Myslela jsem, že bys pro mne chtěl udělat to samé."

"Chtěl... chtěl bych," odpověděl jsem upřímně. "Ale jak ti zachrání život, když ze mne necháš udělat prakticky svého dvojníka?"

Povzdechla si a posmutněla. "Žila jsem jen pro pomstu a konečně jsem ji dokončila, i když ne tak, jak jsem si předtím představovala. A teď jsem úplně sama a navždy odsouzená k tomuhle vzhledu, pokud mě někdo nepromění v něco ještě horšího. Jsem jediná svého druhu, Parku... a už se nikdy nebudu moci vrátit do rodných končin, spatřit své nejbližší, ocitnout se mezi těmi, kteří jsou mi tak drazí," v hlase jí zazněl stín prosby. "Nechápeš? Kdybych měla zůstat sama, spáchala bych sebevraždu. A pak jsem uviděla tebe; Jobrun tě zbavil vědomí a vytáhl pistoli, aby tě mohl zastřelit. Viděla jsem to a nějak jsem pochopila, že je to osud a že tím bohové sledují nějaký cíl, že jsme se oba ocitli na stejném místě a ve stejné chvíli."

Smutně jsem zavrtěl hlavou. Musel jsem sám sobě přiznat, že to, co říkala, nebylo jen pochopitelné, ale taky celkem rozumné. Jak jsem měl polemizovat s logikou jejích argumentů, bez ohledu na to, co jsem cítil já sám? Smiř se s fakty, přikázal jsem sám . sobě. Bez ní bys už byl mrtvý, takže jí to dlužíš. A v téhle situaci jsi ještě pořád ve hře, ještě pořád hraješ. Pokud jsou proměněnci Korilovou hlavní silou, musel jsem být proměněncem. Pokud jsem o tom měl nějaké pochybnosti, měl jsem se od náměstí držet co nejdál a pak pomoci Tullymu všechno urovnat, jak mi přikazovaly povinnosti městského účetního. Kromě toho jsem mohl být proměněn v něco podstatně horšího; dokázal jsem si to docela dobře představit. Vždyť jsem viděl ty na náměstí.

Přešel jsem k ní, převraceje zároveň něco ocasem, vzal jsem ji za ruku a usmál se.

"Chápu," řekl jsem. "A odpouštím ti."

V jediném okamžiku její obličej změnil výraz, vypadala teď nepředstavitelně šťastně.

"Možná jsi ale získala podstatně víc než jsi čekala," varoval jsem ji.

Zdálo se, že moje varování neslyší a z očí jí skanuly dvě obrovské slzy. "Mám takovou radost, že se to obešlo bez křiku."

Povzdechl jsem si. "Žádný křik. Přiznávám, že pro mě nebude lehké si na to zvyknout, ale myslím, že si s tím nějak poradím."

"Pojďme ven," navrhla. "Jsme, abych tak řekla, trochu studenokrevní."

To alespoň vysvětlovalo chlad, který jsem cítil. Vyšel jsem za ní. Den byl jako obvykle horký a dusný a všechno kolem halila mlha. Ale jak vlhkost, tak mlha jakoby ustupovaly a najednou - poprvé od mého příjezdu na Charón - jsem

se fyzicky cítil naprosto skvěle. Zároveň jsem si uvědomil, že mám strašlivý hlad. "Co vlastně jíme?" zeptal jsem se.

Usmála se. "Skoro všechno živé," odpověděla a já jsem si představil sám sebe, jak trhám na kousky menší ještěry, než jsem já. Došlo jí, co mě napadlo, protože se zvesela rozesmála. "Ale ne. Rostliny, ovoce, listí. Taky zvířata, ale já osobně je mám ráda připravená tradičním způsobem."

"To nezní špatně. A je něco poblíž?"

"Velká skupina ovocných stromů, melounů cuaga. Hned u úpatí tamtoho kopce. Pojď se mnou."

Rychle vyrazila a já jsem ji následoval. "Říkáš že je to velká skupina? Nikdo si nás nevšimne? Myslím, že proměněnci se teď netěší příliš velké popularitě."

"Nedělej si starosti. Nacházejí se na samotném okraji území, které patří k Bindaharu," odpověděla. "Neobjeví se tady ještě několik dalších dní, a až přijdou, my už tady dávno nebudeme."

Melouny byly obrovské, s černooranžovými pruhy a ukázalo se, že jsou velmi chutné, i když jsem si musel zvyknout je jíst zároveň se slupkou. Takže se mi buď úplně změnily chutě, což bylo velmi pravděpodobné, nebo lidé, kteří jedli jen vnitřní obsah, nevěděli, o co přicházejí.

Jedli jsme hodně a dlouho. Mé staré, původní já by možná snědlo celý meloun, samozřejmě bez slupky. Park Lacoch by snědl sotva čtvrtinu. Teď jsem jich snědl sedmnáct, se slupkou, tak jak byly, a pořád jsem ještě nebyl úplně sytý.

"Jíme hodně," řekla Darva. "A vždycky, když k tomu máme příležitost. Přesto netloustneme; zdá se. že tím jenom sílíme."

"To je dobře," přikývl jsem a cítil se o dost líp. Když jsme dojedli, mohli jsme hovořit o jiných věcech. Jídlo způsobilo, že jsem se začal cítit trochu líněji a ospale. Přišel tedy čas odpočinku.

"Poslechni... chci. abys mi vysvětlila několik věcí."

"Všechno, co budeš chtít." odpověděla upřímně. "Nemáš ani tušení, jak dlouho už jsem si nepopovídala s někým jako přítel s přítelem."

Přikývl jsem. "Skvělé. Nejdřív aktuální věci. Kdo je ta stará žena, která mě začarovala?" Abych se přiznal, existoval víc než jeden důvod, proč jsem to chtěl vědět. Stařena přece byla člověkem, který by mě někdy v budoucnu mohl kouzla zbavit.

"Byla to má prababička... skutečná," odpověděla. "Sama nevím, odkdy má tyhle schopnosti. Možná od dětství. Studovala u čara. když byla hodně malá a když ještě neexistovaly ty předsudky a uzavřené kasty jako dnes. Nikdy ale neprošla celým výcvikem. Místo toho porodila devět dětí."

"Ano, to ji mohlo trochu oslabit," konstatoval jsem. "I když i přesto se mi zdá dost silná. Ale... kde jsi vzala ten nápad ze mne udělat své dvojče? Že by důvodem byla skutečnost, že její schopnosti jsou omezené?"

Na okamžik se odmlčela "Ne. Není to úplně tak. Je pravda, že mě použila jako model a samostatné vytvoření proměněnce je dost náročné. Uděláš chybu a mozek nevyhovuje tělu, což má za následek, že se staneš fyzickým nebo duševním mrzákem. Takových je hodně. Proto použila jako vzor kouzlo, které na mě seslal ten parchant Isil. A to znamenalo, že se mi budeš podobat. Použila i bunhary. Já jsem byla tak nervózní, že mě to ani nenapadlo, ale ji ano. Pořád jsi mužského pohlaví. Parku... Bez ohledu na to, jak vypadáš."

Tohle bylo velmi zajímavé. A zároveň taky zábavné, svým trochu ironickým způsobem. Nemohl jsem ovládnout smích.

"Co tě tak pobavilo?"

"Jak bych ti to měl říct? Víš, nenarodil jsem se na Charónu. Poslali mě sem. Na základě rozsudku."

Přikývla. "Vím. V Thunderkoru se o tom hodně mluvilo."

"No, dostal jsem se... do problémů. Zabil jsem někoho z důvodu, který bys ty - a teď už ani já sám - neuznala za dostatečný, nebo alespoň smysluplný. A důvodem, který zjistili, když mě konečně prozkoumali, byla skutečnost, že jsem tehdy byl hermafrodit, hříčka přírody."

Zůstala stát s ústy dokořán. "Ooo... Tak proto jsi vypadal, abych tak řekla, zvláštně."

Přikývl jsem. "Dokázali si s tím ale poradit a udělali ze mne muže," pokračoval jsem. "A teď... jen se na mne podívej! Jsem mužského pohlaví a vypadám jako tvá sestra!"

Rozesmála se a mě napadl zajímavý problém. Dobrá, byl jsem muž... ale nakolik? Zeptal jsem se jí na to.

"Já jsem nad tím taky přemýšlela," odpověděla. "Z toho, co mi říkala babička, vyplývá že kdybychom to měli, hm, dělat teď, nic by z toho nebylo. Ale až wa, které se v tobě nachází, splní svůj úkol, je možné, že bychom mohli dokonce mít potomky našeho druhu. Není to jisté, ale něco takového už se stalo. Mohli bychom být počátkem úplně nové rasy!" zamyslela se. "Darvus Lacochus."

"To zní úplně jako jméno nějaké nemoci."

Rozesmála se. "Víš, Parku, je to skvělé. Takhle se cítím poprvé za poslední dva roky!"

Viděl jsem její radost, a dokonce i mi to bylo příjemné. Ona samotná se mi taky líbila. Nevyjadřovala se zrovna elegantně, někdy dokonce i dost prostě. Byla to nevzdělaná a nezkušená, ale zato velmi bystrá a inteligentní žena, jejíž schopnosti byly potlačeny egoistickým a krutým člověkem. Byla také o dost tvrdší a rozhodnější než Zala - tedy alespoň než dřívější Zala. Trochu jsem přemýšlel nad tím, jaká může být současná Zala.

"Poslechni," řekl jsem. "Musíš mi vysvětlit některé věci. Co se, k sakru, stalo v Bourgetu? Kdo to udělal? A proč?"

Povzdechla si. "Ten kult ďábla existuje už dlouho. Určitě jsi o něm slyšel."

Přikývl jsem.

"Angažovaly se v něm hlavně znuděné a zakomplexované ženy, které se pokoušely získat alespoň trochu síly. Ale asi před rokem nebo dvěma se všechno změnilo. Nevím, kdo a jak to udělal, ale kult byl ovládnut větší skupinou, která chce svrhnout režim. Jediné, co o tom vím. je. že za vším stojí nějaký opravdu silný čar."

"Koril," řekl jsem. "Kdysi to byl vládce."

"Ano, to bude on," souhlasila se mnou. "Každopádně víc vyhovoval obyčejným lidem. Nepatřili k němu takoví hroziví lidé, jako ten velitel stráže a vojáci, kteří si na každého vyskakovali. Kromě toho navázal kontakt s koloniemi proměněnců. Slíbil jim, že pokud získá vládu, věnuje jim Tukyan, jižní kontinent. Žije tam jen hrstka lidí a většina jeho povrchu je ještě pořád neprozkoumaná. Pro proměněnce, kteří nemají lehký život a nemůžou v budoucnosti čekat nic lepšího, to byly skvělé vyhlídky. Normálním lidem by to taky vyhovovalo; aspoň by se nás tak zbavili. Chápeš?"

Přikývl jsem. Bylo to všechno logické a svědčilo to o Korilově smyslu pro politiku. Začínal jsem chápat, jak hrozivý to byl člověk, dokonce i bez své neobvyklé magické moci. Přemýšlel jsem, jak se Aeolii Matuze podařilo ho zbavit vlády a udržet si svou vlastní.

Vzápětí jsem nalezl odpověď, jedinou možnou odpověď. Aeolia se držela na svém postu jen díky tomu, že podporovala boj proti Konfederaci. Trojici ostatních vládců nijak zvlášť na Charónu nezáleželo. Korman se v tom smyslu vyjádřil jasně. Komu na něm tedy záleželo? Jedinou logickou odpovědí byli mimozemšťané.

Nepatřili k němu takoví hroziví lidé jako ten velitel stráže...

Čí velitel stráže byl ve skutečnosti Yatek Morah? Matuziny? Ano, ale jen tak dlouho, dokud postupovala podle vytyčené linie. A to znamenalo, že onen podivný muž s hrozivýma očima a chováním robota a s neuvěřitelnou mocí ve skutečnosti nebyl člověkem. A tohle tedy znamenalo, že Charón, přestože byl z vojenského pohledu bezvýznamný, byl z nějakého důvodu velmi, velmi důležitý pro mimozemšťany. Proč?

Aeolia Matuze se svým přebujelým egem a sny o božskosti... Mimozemšťané posilovali jak jedno, tak druhé, výměnou zachování v souladu s jejich plány. Dávalo to smysl. Zajímalo by mě, jestli si to Koril uvědomoval. Čím byl jeden vládce Diamantu pro rasu připravenou k ovládnutí tisíců světů?

"Nad čím přemýšlíš?"

Probral jsem se ze zamyšlení. "Skládám si v hlavě celek z různých kousků. Vysvětlím ti to později. Budeme spolu určitě dost dlouho a tohle je dlouhé a složité vyprávění."

"Spolu," vydechla. "Netušíš, jak krásně to zní."

"Nejdřív ty důležité věci. Jak je možné že nezakopávám o vlastní ocas když běžím? Cítím se v tomhle těle úplně přirozeně."

"Protože je to dobré a účinné kouzlo se vším, co k tomu patří." Přikývl jsem. Taková odpověď se mi líbila. "Dobrá, takže... kam vlastně zamíříme?"

"Daleko," odpověděla okamžitě. "A velmi rychle. To místo se nachází ani ne den cesty od Bourgetu a brzy se to bude jen rojit vojáky a vládními oddíly. Určitě už tady jsou. Máme nějaké možnosti obrany; mezi nimi i schopnost stát úplně nehnutě. Při znalosti našich rozměrů by ses divil, jak kolem nás probíhají, když stojíme uprostřed zeleně."

"Ovšem, to se může hodit," řekl jsem. "Ale v poslední době se sem dostaly velmi moderní zbraně, a dobrá zbraň taky znamená detektory tepla."

Rozesmála se. "No a co? Pokoušeli se je použít během lovu. Ale teplota našich těl se příliš neliší od teploty okolního prostředí. Takže jsou k ničemu."

To mě nenapadlo. "Přesto bych se raději uklidil co nejdál odtud, a to rychle. Znáš území i mimo tuhle oblast?"

"Docela dobře." odpověděla. "Asi sto kilometrů odsud jsem na tom o dost hůř. Moc jsem necestovala. Ale vím, kde jsou cesty, i když je nemůžeme používat. A v hlavě mám všechny detaily, které jsem viděla na mapách. Přikázali nám, ať si je zapamatujeme."

"Hodná holčička," řekl jsem.

"Takže se chceš připojit k ostatním?" zeptala se hlasem, ve kterém jsem vycítil rozčarování.

Přikývl jsem. "Cestou ti vysvětlím své důvody. Dějí se všelijaké věci, o kterých mě nikdo neráčil informovat."

"Na to, abychom ušli osm set kilometrů, máme tři týdny," řekla. "Takže budeme mít dost času na rozhovory a vysvětlování. Do té doby mají proměněnci žít rozptýleně a žít z darů přírody."

"A nechat jim dost času na chycení několika z nás a získání polohy míst, kam míříme?" zeptal jsem se s obavou.

"Ne. existují celé stovky kontaktních míst a jen málokteří z nás znají záložní místa. Dokonce i když pochytají polovinu proměněnců, o čemž pochybuju, ještě pořád budeme mít velkou šanci, že jeden nebo druhý z našich bodů zůstane i dál bezpečný."

"Takové uspořádání se mi nelíbí, ale nemáme na vybranou," rozhlédl jsem se. Mlha začala houstnout. "Takže je čas vyrazit na dlouhou procházku."

Zasmála se. "A nechat za sebou jen stopy bunharů."

Jistě, naše podoba měla i své dobré stránky.

Opět jsem se rozhlédl. "Asi si budu muset najít nějaký vhodný strom," řekl jsem. "Vodnaté ovoce snědené na lačný žaludek! Projde tebou hodně rychle."

Rozesmála se a bez rozmýšlení ukázala prstem přímo před sebe. Zařídil jsem se podle její rady, vybral si místo a zastavil se. Podíval jsem se dolů.

"Aha, tak tady ho máme," řekl jsem nahlas.

Kapitola desátá
Rozhodnutí pod Jehlicemi

V určitém ohledu byly ty tři týdny skutečnou idylou. Trochu mi dělalo starosti, že jsem o nich přemýšlel právě takhle. Musím přiznat, že jsem Darvu začal mít rád. Dokonce jsem v sobě našel i stopy pocitů, o jejichž existenci jsem neměl ani ponětí. Skutečnost, že můžu cítit něco takového, byl ranou v mé představě o sobě, představě, na kterou jsem si zvykl - silný, odpovědný agent Konfederace bez jakýchkoli emocí, který nepotřeboval nikoho a nic... nikdy. Který se narodil, byl vychován a vycvičen proto, aby si nic nedělal z takových bezvýznamných pocitů, jako je loajalita, přátelství... láska? Copak já sám jsem před několika měsíci nebyl schopen vysvětlit Zale význam toho slova? Je možné, přemýšlel jsem, že osamocení není pocit, kterým trpí jen podlidé? Že bych ve skutečnosti byl stejně cizí své kultuře, jako byla Darva té své? Věděl jsem, že takové myšlenky jsou nebezpečné. Dotýkaly se totiž hlavního žebříčku hodnot Konfederace, žebříčku, o kterém jsem si pořád myslel, že v něj věřím.

Ale nenechali jsme v našem závodu k dokonalosti nějaké díry v lidské psychice? Nebo jen nové tělo, nová osobnost, nové hormony a všechno ostatní stvořily ty všechny díry, které předtím neexistovaly? Chvíli jsem chtěl, aby byla pravdivá ta druhá možnost... I když to při praktickém pohledu na věc nemělo žádný význam, když mě to stejně určitým způsobem formovalo.

Několikrát během našich třítýdenních toulek džunglí Charónu jsem měl chuť Darvě vyjevit svou totožnost, říct jí o svém poslání, ale vždycky jsem se dokázal ovládnout. Nic bych tím přece nezískal, když bych o tom mluvil teď, a před sebou jsme měli ještě hodně času. Mezitím jsem jí velmi dobře poznal. A líbilo se mi, co jsem o ní zjistil. Byla bystrá a učila se rychle, okouzlená mým vyprávěním o pohraničí a o civilizovaných světech, které nikdy neuvidí. Nebylo pro ni příliš obtížné pochopit problémy, které znamenala spolupráce mimozemšťanů se čtyřmi vládci, i když jsem měl pocit, že si mimozemšťany představovala jako jiný druh proměněnců. Když jste zelení, jste vysocí dvě stě patnáct centimetrů, máte roh a ocas, slova ‚mimozemšťan' a ‚nelidský' pro vás znamenají něco jiného. Pochopila ale, že v tomto případě neznamená pojem ‚mimozemšťan' rozdílnost těla, ale mysli. Pokud, jak jsem předpokládal, byl Morah mimozemšťanem, byla pro ni tato skutečnost dostatečným důvodem připojit se k misi na záchranu lidstva; toho lidstva, jehož součástí už nikdy nebude.

Některé aspekty nového fyzického vzhledu měly zajímavý vliv na mou mysl. Zjistil jsem, že čím dál snadněji podléhám emocím a čím dál častěji si jich jsem vědom. Zachoval jsem si sice všechny schopnosti, které jsem získal zvláštním výcvikem, ale všechno jsem vnímal s intenzitou, o jejíž existenci jsem předtím neměl ani ponětí; intenzitou, která měla jak pozitivní, tak negativní stránky. Naše nová fyzická podoba, kterou jsem zkráceně nazýval darvou, nebyla tak špatná. Byli jsme velmi silní a i přes velké rozměry jsme se dokázali ponořit do okolní zeleně a v případně nutnosti běžet podstatně rychleji než člověk. Drápy byly účinnou zbraní, i když jsme je takto používat nemuseli, a sloužily také k rozřezávání a porcování jídla, ať jím bylo cokoli; nepůsobily nám žádné problémy, protože jsme měli silnou a tvrdou kůži... a voda po ní stékala jako po plášti do deště.

Ani trochu jsme nepochybovali, že nás hledají. Mnohokrát jsme spatřili létavce, občas těsně nad korunami stromů a poblíž pasek. Vídávali jsme posádky létavců tvořené vojáky, střílejícími dlouhé dávky z automatických zbraní do zelených houštin, aby každého, kdo by se tam mohl skrývat, vystrašili a vyhnali ho na otevřené prostranství. Cesty byly neustále hlídány hrozivě vypadajícími vojáky a místními, kteří jim pomáhali. Přesto jsme neměli cestou žádné problémy vyhnout se našim pronásledovatelům, pokud jsme nenarazili na nějakého čara nebo adepta.

Ke konci cesty džunglí se ale jeden problém naskytl. Bez potíží jsme se s ním vypořádali, i když by byl pro většinu lidí hrozivý. Naše kůže byla příliš tvrdá na to, aby se na ní uchytili paraziti a pro dravce jsme byli příliš silní. Prodírali jsme se stejně lehce jak houštinami a liánami, tak bažinami. Ve skutečnosti to bylo skvělé místo, neskutečně krásné a fascinující. I když jsme si to tak úplně neuvědomovali, v jazyce psychologů říká tomu, co se s námi dělo, říká ‚návrat k přírodě' a znamená to úplné přizpůsobení se místu, kde žijete. A pro takové místo jsme byli, jak se zdálo, přímo stvořeni.

Uvědomili jsme si to teprve tehdy, když jsme narazili na bunhara. Už dřív jsme potkávali mnoho tvorů obývajících džungli i blata, mezi nimi i stovky takových, o kterých jsme neměl ani ponětí, ale většinou se nám je dařilo minout zdálky, a zdálo se, že i oni respektují naši přítomnost. Ale tenhle bunhar byl úplně jiný. Nevím, co jsme udělali špatně. Možná, že byl zrovna v říji a vycítil Darvu. Každopádně se nám nepokoušel vyhnout; vyzval nás na souboj hlasitým řevem a ceněním klů. Přiznám se, že jsem měl dojem, jakoby byl tvořen jenom hrozivě ostrými kly.

My sami, pokud nepočítáme přerostlé řezáky, podobné klům, jsme v lidských ústech a čelistech měli chrup typický pro všechny všežravce. Souboj byl pro nás předem prohraný, takže jsme se mu pokoušeli vyhnout, ale neuspěli jsme. Zdálo se, že budeme muset bojovat. Náhle jsem ucítil - silněji než kdykoli předtím - příval adrenalinu do krve, nebo něco v tom smyslu. Když jsem pozoroval ještěra, cenícího kly, začínal jsem cítit vztek a zlost, tím spíš, že jsem zaslechl Darvino animální vrčení. Bez přemýšlení jsme zaútočili na podobně statného tvora, jako jsme byli my sami, se skloněnými hlavami a rohy nataženými vpřed.

Bunhar měl sice kly, ale neměl roh, a navíc myslím, že náš útok nečekal. Napřímil se a zapřel se o ocas, aby si chránil hlavu. Naše dva rohy se zabodly do jeho hrudníku a drápy trhaly jeho tělo. Vytrhli jsme rohy a zopakovali útok, pak ještě jednou a ještě a on křičel bolestí a vztekem, zalévaje jak nás, tak sebe tělními tekutinami. Darva se v jednu chvíli otočila a - opírajíc se o ocas kvůli větší stabilitě - silnou nohou podtrhla jeho tlapu a povalila ho na zem.

Vzápětí jsme byli doslova na něm, zabodávali jsme rohy do odkrytého krku a trhali jeho tělo na kusy. Ubohý tvor neměl žádnou šanci už od začátku, nejen proto, že neměl rohy. ale také proto, že jsme - i když jsme útočili jako zvířata - nad ním měli převahu, protože jsme užívali víceméně lidskou taktiku boje. Zvíře zemřelo a my neutrpěli žádné zranění, jen pár škrábanců.

Bunhar byl mrtvý a náš hněv, zuřivost a pocit hrubé síly zůstaly a dovolily nám pít krev mrtvého zvířete, trhat a požírat syrové maso až do úplného nasycení. Uklidnili jsme se teprve v okamžiku, když jsme dojedli, a zmocnila se nás otupělost. Emoce utichly a vrátilo se nám racionální uvažování.

Chvíli jsme mlčeli. Nakonec se Darva podívala na mne, stejně postříkaného krví jako ona sama, a pak se koukla na

mrtvolu, na kterou už se slétaly mouchy. Určitě se za okamžik objeví i mrchožrouti. "Můj bože, co jsme to prováděli?" vyjekla.

Podíval jsem se na ni, na bunharovy ostatky a zase na ni. Udiveně jsem zavrtěl hlavou. "Vypadá to, že jsme zvířaty víc, než sis myslela."

Vypadala ohromeně a trochu vyděšeně. "Ne... nejde mi o bunhara. Sám si o to řekl. Mluvím o tom, co bylo pak," ponořila ruku do krve zvířete, přičichla si a olízala ji z prstů. "Můj bože, Parku... Bylo to skvělé! A ta chuť..."

"Vím," odpověděl jsem unaveně. Celý zážitek se začal někam ztrácet a zanechával za sebou jen pocit únavy. Cítil jsem, jak mě bolí svaly a svědí škrábance. Věděl jsem, že ona se cítí úplně stejně.

Darva ale byla ještě pořád ohromená. "Už... už dva roky jsem tím, čím jsem, a ještě nikdy jsem se necítila tak jako teď a nikdy jsem nic takového neudělala."

Znaveně jsem přikývl. "Ten Isil měl víc představivosti, než sis myslela. Předpokládám, že tohle mělo být v případě tvého odporu další stádium, a odpor jsi kladla. Tehdy to mohl být dobrý nápad. Kdyby proměna selhala, poslali by tě na blata, kde by tvé zvířecí instinkty převážily nad lidskými. Zdivočela bys a buď by ses přidala k nějakému stádu bunharů, nebo by ses k nim vrátila po kolenou." Na okamžik jsem se odmlčel. "Přesto to není tak zlé."

Podrážděně se na mne podívala. "A co na tom, k sakru, je dobrého?"

"Jenom si to představ: my - oba - jsme zabili tuhle horu svalů a klů, a to bez větších problémů. Instinktivně jsme využili naši biologickou zbraň. Tenhle tvor je nejspíš o několik set kilogramů těžší než my dva a jako dravec se už narodil. A my jsme se přesto ukázali jako hrozivější dravci. Ten manévr, kterým jsi ho poslala na zem, nás ušetřil vážnějších zranění. Provedla jsi ho skoro automaticky a určitě by tě vůbec nenapadl, kdybys měla tak malý mozek jako bunhar. Teď jsme tady pány my. Král a královna charónských pustin, páni dokonale přizpůsobení prostředí. Do té doby, dokud jsme ve svém prostředí, nemáme se čeho bát."

"Ale... Ta krev! Bože! Byl to šok; připomínalo to orgasmus. Bylo to jako totální rauš z kvalitní drogy. Ještě teď na ni mám chuť, i když se mi to hnusí."

Měla pravdu. Cítil jsem se stejně, a nedalo se to ignorovat.

Povzdechl jsem si. "Co se dá dělat. Určitě se nám podaří ovládnout se a nepoddávat se tomu příliš často. Jsme teď zabijáci. Darvo. Přirození dravci. Je to cena, kterou platíme za naši fyzickou podobu a musíme se s tím smířit."

Nevypadala, že by se mi ji podařilo přesvědčit. "No... nevím. Parku... a kdyby to byl člověk? Jeden z těch vojáků?"

Teprve teď se ozval můj výcvik; mysl začala třídit a analyzovat fakta, vybírala nejoptimálnější východisko. Věděl jsem, že pro Darvu to bude podstatně těžší, ale nakonec i ona přijme základní fakta a naučí se s nimi žít.

"Už nejsme lidmi, Darvo," řekl jsem bez obalu. "Jsme něčím úplně jiným. Abych řekl pravdu, tak dlouho, jak dlouho bude člověk naším nepřítelem, bude pro nás stejně lehké ho probodnout nebo zastřelit."

"Ale... kanibalismus!" otřásla se.

"Kdybych snědl tebe, byl by to kanibalismus," řekl jsem věcně. "Ale člověk je jen další inteligentní zvíře."

Zavrtěla hlavou. "No... já nevím."

"Musíš to přijmout, Darvo. Jinak se zblázníš," řekl jsem. "Nedělej si s tím takové starosti. Až budeme mezi svými, v inteligentní společnosti, kde je jídla dost, nebude náš současný stav znamenat žádný problém. Jako teď, tady, v téhle džungli."

Už nepromluvila a my jsme nechali spánek, aby nás oddělil od posledních zážitků. Když jsme se probudili, byla už skoro úplná tma, ale přesto jsme poblíž našli potok, ve kterém jsme si navzájem smyli zaschlou krev. Hned jsme se cítili víc lidmi než dravci.

Přesto se Darva nedokázala nezeptat: "Parku... ti mimozemšťané, o kterých jsi mluvil. Nejsme my sami něco takového? Hlavně teď?"

Na to jsem jí nedokázal odpovědět.

Přes všechno to moralizování jsme dalšího dne naše orgie zopakovali - naprosto záměrně. Tentokrát jsme si našli samici uhara se zlomenou nohou, kterou opustilo její stádo, protože už nemohla lovit. Nemohli jsme se ubránit, tím spíš, že kořist byla lehká a bylo pro nás jednodušší se ubránit výčitkám svědomí, protože by to zvíře stejně zemřelo, jen ve větších mukách. Přesto mi snadnost, se kterou jsme se rozhodli, a emoce, které rozhodnutí - očekávání je asi to nejsprávnější slovo - zabití doprovázely, teď dělaly větší starosti než Darvě. Celý můj život a představa, kterou jsem o sobě měl, spočívala v absolutní jistotě, že mám schopnost si zachovat neustálou a pevnou sebekontrolu, že dokážu analyzovat a odhadnout každou situaci pomocí chladnokrevné logiky zbavené všech emocí. Poddávání se takovým nízkým zvířecím - zvířecím v doslovném významu - instinktům bylo víc než zneklidňující.

Pokud jde o lov a zabíjení, lidé se tak chovali ke zvířatům od úsvitu lidských dějin. I když civilizované světy znaly maso jen v syntetizované formě, obyvatelé pohraničí ho konzumovali ve stejné podobě jako jejich starobylí předkové na Zemi. Tady, na Charónu, si lidé vydělávali na živobytí myslivostí a rybolovem a jedli všechno, co ulovili, a ta práce jim přinášela radost. Skutečnost, že lidé z Montlay, Bourgetu i odjinud maso mleli, krájeli, vařili a pekli, a přitom o něm nepřemýšleli jako o zvířeti, které bylo třeba zabít, jim přece nemohla zajistit úplný klid duše. My s Darvou jsme byli stejní, jen jsme eliminovali ono pokrytectví. Z toho pohledu pro nás bylo jednodušší chovat se jako dravci.

Wardenův organismus, obsažený ve všem co se dělo v našich tělech, měl podle všeho k tomu, co se dělo, také velmi praktický přístup. Po třetím lovu a třetí hostině jsem ucítil v ústech podivně nepříjemné znecitlivění. Řekl jsem o tom Darvě a rychlý pohled stačil, abych zjistil, že se v nás obou něco mění. Naše zuby byly ostřejší a kly čím dál delší a silnější. Bez jakýchkoli dalších kouzel jsme se měnili ve skutečné masožravce.

Proměna tohoto druhu se nemohla zrodit ani v dalekosáhlých plánech adepta Isila. To jen Wardenovy organismy v našich tělech vycítily změnu způsobu života a provedly úpravy, aby nás přizpůsobily. Na co ve skutečnosti reagovaly? Přemýšlel jsem o tom. Na změnu fyzických podmínek? To nebylo příliš pravděpodobné... Darva už měla

tuhle podobu dost dlouho, zatímco já jen krátce, ale transformace nastala teprve teď. Došel jsem k názoru, že příčinou počátku mutace byla změna našeho psychického vnímání celé situace. Korman řekl, že silou disponujeme všichni. Možná to bylo složitější než si on sám myslel.

Důsledkem však byl ještě jeden podivný problém: jak o tom všem Wardenovy organismy věděly? Takový adept jako Isil, nebo dokonce mocný čar jako Korman, nedisponovali myslí schopnou přeprogramovat doslova každou buňku, přikázat urychlený růst, uspořádat všechny buňky a všechny molekuly do takového tvaru, který by stvořil biologicky funkčního proměněnce. Počítače Konfederace by to přirozeně dokázaly bez problémů, i když takové experimenty byly nelegální. Jenže tady mohl muž nebo žena zamávat kouzelnou hůlkou, zamumlat pár slov a neznámým způsobem zapříčinit proměnu lidské bytosti v něco jiného... v něco, co bylo schopno samostatného života.

Měl jsem před sebou mnoho částí skutečně podivné skládanky, ale nic, co by mi je pomohlo dát dohromady. Poprvé za dlouhou dobu jsem pomyslel na svého dvojníka, na sebe sama tam nahoře, někde mimo Wardenův diamant. Dostává pořád informace, i přes mou proměnu? A pokud dostává informace od nás všech na čtyřech Wardenových světech, podařilo se mu už složit dohromady všechna data, když má k dispozici silný počítač a po ruce veškeré vědění Konfederace?

Už jsem k němu necítil nenávist. Teď a tady, jsa tím, čím jsem, už jsem si nebyl jistý, jestli mu závidím.

V posledním týdnu jsme se pomalu a opatrně přibližovali ke kontaktnímu místu, které Darva vybrala jako nejbezpečnější. Nacházelo se asi kilometr od hlavní cesty ve skalní puklině poblíž vodopádu. Blížili jsme se k němu opatrně a nepřímo. Darva měla pochybnosti, jestli bychom tam měli jít - obzvláště teď.

"Je nám tu docela dobře." naléhala. "Sám jsi říkal že jsme stvořeni k životu v džungli. A když se vrátíme, budou další války a další problémy."

"To, co říkáš, je pravda," přiznal jsem. "Ale já myslím na něco víc, než jen na sebe a na tebe. Především musím vědět, musím zjistit, co se tu k sakru děje, a cítím se obzvlášť odpovědný, protože vím že Charón může být úplně zničen i s naší krásnou džunglí. Pokud zvítězíme a ten Koril se ukáže jako čestný Člověk, můžeme skoncovat s tou hloupou diskriminací proměněnců. Oni potřebují vlastní zemi a moc. V opačném případě nad nimi bude navždy mít někdo kontrolu a vždycky jim bude vyhrožovat. S ovládnutím síly bychom mohli stvořit novou rasu, nebo dokonce několik ras."

Obávám se, že Darva nesdílela mé nadšení a představy, ale aspoň chápala, že mě nemůže zastavit... a neměla chuť zůstat sama a opuštěná.

Opatrně jsme se přibližovali ke skalám. Nechal jsem ji, aby šla první, protože znala terén z těch svých map. Byla velmi opatrná. Asi padesát metrů od mýtiny, když bylo hučení vodopádu už docela hlasité, ztuhla onou nehybností, které jsme oba uměli dosáhnout a která nás ještě pořád udivovala. Já jsem taky automaticky znehybněl.

Padající voda překrývala většinu zvuků, takže jsem se začal rozhlížet kolem se stejnými pocity jako ona. Věděl jsem, že je to další z těch zvířecích vlastností, které jsme buď nedávno získali, nebo jsme je v sobě teprve objevovali. Poblíž byl někdo jiný. Neviděli jsme ho ani neslyšeli, ale naprosto jistě jsme věděli, že tam je.

Soustředění na tenhle jediný detail našeho vnímání vyvolalo zajímavý pocit. Uvědomoval jsem si, že vnímám něco úplně nového, něco, co mé předchozí zkušenosti neobsahují. Poprvé jsme vědomě cítili existenci našich Wardenových organismů - našeho wa, jak tomu říkala stařena - které nebyly izolované od světa a samostatné. Nějakým způsobem nitky energie, neuvěřitelně tenké, vysílaly a přijímaly signály ze všech stran. Ne, to nebylo úplně přesné... nebyly to signály: připomínalo to spíš bezprostřední spojení, vlny v nejzákladnější mikroskopické podobě: otevřené spojovací kanály se stromy, trávou, skalami, tím, co se nacházelo ve vzduchu... se vším kolem nás. Takže tohle cítili čarové a právě tohle Korman nedokázal popsat.

Džungle tepala životem, naplněná nejen rozličnými formami života, ale také Wardenovými organismy. Džungle žila a my jsme byli její součástí. Skvělý, fantastický pocit, nepodobající se ničemu, co jsem kdy předtím zažil.

Najednou jsem si uvědomil, co je to, co oba s Darvou cítíme. Tak jako v nás, i ve většině okolí byly Wardenovy organismy většinou pasivní, sice spojené s ostatními, ale nevysílaly ani nepřijímaly žádné signály. A teď kolem nás byly takové, které sloužily jako prostředek přenosu. Takže to nebyli proměněnci; z toho, co mi řekla Darva, vyplývalo, že málokdo z nich ovládal nějakou významnější sílu, a dokonce i kdyby tomu tak bylo, byla zablokována seslaným kouzlem. Takže adepti, nízce postavení, ale přesto adepti. A to znamenalo, že jsou tady lidé.

Použil jsem svůj wardenovský smysl tak jemně, jak jsem uměl, pokusil jsem se vypátrat zdroj toho vyzařování... A podařilo se mi to. Jeden člověk se nacházel asi deset metrů od Darvy, za velkým stromem. Druhý asi patnáct metrů na druhé straně. Třetí přímo u vodopádu... a čtvrtý na jeho vrcholu. Jejich objevení, díky rozdílům ve wardenovských vzorcích, se zdálo být absurdně prosté. Znamenalo to. že pro ně bylo stejně jednoduché objevit nás? Okamžitě jsem došel k závěru, že nejspíš ne. Buď si vůbec nebyli vědomi naší přítomnosti, nebo nás považovali za bunhary. Jinak by na nás už dávno zaútočili.

V tom okamžiku člověk, který se nacházel nejblíž k Darvě, vyšel ze svého úkrytu zpoza stromu. Nedíval se však naším směrem. Stejně bychom pro něj byli na pozadí zeleně, skryti samou přírodou, dokonale neviditelní.

Ukázalo se, že je to voják; jeden z těch v černozlatých uniformách. Působil uvolněným, téměř znuděným dojmem. Posadil se pod strom a zbraň nechal v pouzdře. Z jeho tvaru jsem odhadl, že uvnitř je laserová pistole. Jak jsem toužil, aby se něco takového ocitlo v mých rukou! I když jsme byli oba s Darvou účinnými stroji na zabíjení, nic nemohlo nahradit laserovou pistoli. Kdybych ji teď měl, odstranil bych vojáka bez jakéhokoli rizika.

Zaslechl jsem přerušovaný zvukový signál a viděl jsem, jak muž sáhl k pasu pro malou krátkovlnnou vysílačku. Řekl několik slov a já pochopil, že mu někdo odpověděl, i když jsem nebyl schopen pochytit obsah rozhovoru. Pravděpodobně to bylo jen rutinní kontrolní hlášení.

Bohužel jsme nebyli malí a drobní tvorové. Starý Park Lacoch by se do této situace hodil lépe; byl drobný a měl

kočičí pohyby. Museli jsme se odtamtud stáhnout. Mně nehrozilo žádné nebezpečí, ale Darva se nacházela příliš blízko k našim pronásledovatelům. Pomalu, opatrně jsem sáhl pro velký kámen a jen tak mimochodem jsem si všiml, že dokonce i kameny vyzařují Wardenovy vlny.

Darva stejně pomalu a opatrně otočila hlavu, pochopila, co mám v úmyslu, a mírně přikývla. Pak opět zaměřila pozornost na vojáka.

Rychle a vší silou jsem hodil kámen. Nebyl to dobrý hod. Dlaně jsem měl ztvrdlé a hrozivé, ale paže slabé. Přesto kámen nadělal za vojákovými zády dost hluku, aby muž vyskočil, otočil se, bleskově vytáhl pistoli a podezřívavě se rozhlédl kolem. Kámen jsem, jak už jsem říkal, nehodil moc silně, a i když přistál tam, kde bylo třeba, voják se vydal směrem k Darvě. Měl jsem dojem že cítím, jak se ‚žhaví' jeho Wardenovy organismy, i když pro tenhle jev to určitě není to správné slovo. Cítil jsem, jak se spojení mezi jeho Wardenovými organismy a Wardenovými organismy těch ostatních kolem rozdrnčelo podezřením a zvědavostí, i když jsem mohl ve skutečnosti jen hádat, co se opravdu stalo.

Darva stála předkloněná na pozadí širokých listů a keřů zelených jako ona sama, a dokonce i já bych měl problémy si ji všimnout, kdybych nevěděl, kde se nachází. Nemusel jsem se tedy obávat protivníkových fyzických smyslů, ale smyslu Wardenova. Z nějakého důvodu si nás ještě nevšiml. Možná že jsme jeho kanály podvědomě rušili, ale věděl jsem, že se brzy ocitne tak blízko, že nebude mít možnost si nevšimnout. Také jsem věděl, že ještě musí použít svou vysílačku.

V tom okamžiku jsem se rozhodl a doufal, že se Darva v jediném zlomku vteřiny, který bude mít k dispozici, zachová duchapřítomně a zareaguje správně.

Muž se zastavil ani ne dva nebo tři metry od ní, pomalu se otočil a - což jsem si uvědomil vzápětí - si jí všiml, nejdřív Wardenovským smyslem a pak, když už věděl, kde ji má hledat, i zrakem. Škodolibě se usmál. "Ale, ale! Proměněnec ovládající Umění," řekl, evidentně spokojený sám se sebou.

Ve stejné chvíli jsem vyběhl z úkrytu. "Hej!" vykřikl jsem a vložil veškeré síly do životního skoku.

Když hlava a pistole zamířila mým směrem, Darva ho z půlobratu praštila tak, že mu málem utrhla hlavu od těla. Vojákův prst stiskl spoušť, paprsek modrobílého světla vylétl ze zbraně a proměnil v popel větev stromu vysoko nad mou hlavou.

Darva se nezastavila, jen okamžitě zamířila ke mně; já jsem se však rozběhl přímo k mrtvému. Udiveně mě pozorovala. Vytrhl jsem pistoli z ruky mrtvého vojáka, otočil se na ohonu a rozběhl se do džungle. Za námi jsem slyšel křik toho druhého muže a spíš slyšel než viděl střely z laserové pistole.

Darva byla přede mnou a mizela v houštinách. Když jsem se ujistil, že je v relativním bezpečí, zaujal jsem typickou maskovací pozici a čekal.

Dva vojáci, muž a žena, vběhli rovnou do džungle s pistolemi v rukou. Najednou jsem si uvědomil, jaké problémy mi mohou působit přerostlé tlapy s drápy, pokud jde o rychlost a přesnost, ale dotek zbraně byl tak uklidňující! A já jsem přece byl nejlepší! A cíl nebyl dál než deset metrů. Úplně spokojený jsem dvakrát stiskl spoušť a vypálil v jejich hrudích dva malé, pravidelné kruhové otvory. Dopadli na záda a znehybněli. Přešel jsem k nim tak rychle, jak jsem jen dokázal, vzal jejich zbraně a pásy se záložními náboji, a pak jsem se otočil a běžel za Darvou.

Dal jsem jí jeden z pásů a vypnutou pistoli, a pak jsme se beze slova rozběhli do hloubi džungle. Po nějaké chvíli jsme se zastavili a opírajíce se o ocasy jsme popadali dech. Pokoušeli jsme se trochu uklidnit. "Moc nescházelo," zachraptěla s obtížemi.

Přikývl jsem. "Ale vyplatilo se to."

Zatvářila se udiveně. "Vyplatilo? Proč bys měl tolik riskovat kvůli dvěma pistolím?" Zamávala drápy. "My je nepotřebujeme."

"Mýlíš se," odpověděl jsem. "Ani jeden z nás není rychlejší než spojovací prostředky, nebo dobře mířený výstřel," usmál jsem se. "Ani oni nejsou tak rychlí."

Udiveně zavrtěla hlavou. "Byl takový... slabý, křehký," pozvedla pravou ruku. "Rozbila jsem mu lebku jediným úderem."

"To je pravda," přitakal jsem. "A přitom ruce jsou na nás to nejslabší. Ale nebuď tak sebejistá. Lidé byli vždycky nejslabší a nejkřehčí bytosti na všech planetách, které osídlili, a jen se podívej, kdo je na nich dnes skutečným pánem."

Podívala se na mne. "Takže to vypadá, že máme za sebou všechny kontaktní body. Když dorazili sem, znamená to, že vědí i o dalších."

Zavrtěl jsem hlavou. "Přesto bychom je měli prověřit. Některý z nich ještě pořád nemuseli objevit. Pokud ta šance existuje, musíme riskovat."

"No dobrá," povzdechla si. Působila rozčarovaným dojmem, ale za chvíli trochu ožila. "Víš, asi jsem tam udělala to, co jsem měla udělat!"

"Jistě," přikývl jsem. "Jsem na tebe hrdý. Neměl jsem možnost ti říct, co máš dělat, a ty ses toho přesto zhostila skvěle."

Ve tváři se jí zračila radost a pýcha. "Možná že se na takové věci hodím. Protože, víš... v tu chvíli jsem se k smrti bála. A zároveň mi ta situace působila potěšení."

"Protože tak to opravdu bylo," řekl jsem. "S lítostí a studem přiznávám, že když je porážím, mám z toho velkou radost. Opravdu."

"Víš, mluvíš o tom tak, jako kdybys to už kdysi dávno dělal," konstatovala. "Několikrát jsem během našich rozhovorů získala dojem, že jsi dělal o dost víc věcí než jen to, o čem jsi mi vyprávěl. A ty dva výstřely! Uf!"

Povzdechl jsem si. "No dobrá. Asi bys měla znát celou pravdu. Máš na ni nárok víc než kdokoli jiný." Krátce jsem jí povyprávěl o mé profesní minulosti a vysvětlil důvody, proč mě poslali na Wardenův diamant. Napjatě poslouchala a každou chvíli přikyvovala.

Když jsem skončil, usmála se. "To hodně vysvětluje. A pořád chceš ještě splnit úkol, dokonce i potom, co..." odmlčela se a neřekla to, co bylo očividné.

"Víceméně," odpověděl jsem. "Ale ne tak, jak si myslíš. Nežertoval jsem, když jsem mluvil o reformách na Charónu nebo o potenciálu, ukrytém v proměněncích. Navíc tady zůstanu až do konce svých dní, stejně jako ty. Nemůžou mi víc ublížit, i když by mohli, jak už jsem říkal, zničit celou planetu. Takže chápeš, proč nalezení Korila připisuju tak velkou váhu. On je proti mimozemšťanům a já taky. On je klíčem k Aeolii Matuze a k naší zdejší budoucnosti." Najednou mě napadla jedna myšlenka, sáhl jsem k pasu a vytáhl odtamtud malou vysílačku. Zapnul jsem ji.

"...z keřů, zaskočil Sormata... rozerval mu hrdlo, jako nějaké zvíře," uslyšel jsem vzdálený hlas. "Bože! Byli jen dva. Určitě. I když jsem viděl jen jednoho. Připomínalo to bunhara. Odporné."

"Musím vědět, co se stalo, že se jim podařilo ošálit ochranu Sormiho wa," ozval se druhý hlas. "Už při té myšlence se mi dělá špatně. Měli bychom se těch bestií zbavit jednou provždy."

Signál byl čím dál slabší, evidentně se od nás vzdalovali. Poslední věta mě rozzuřila. Prohlédl jsem si vysílačku - velmi jednoduchý přístroj, i když tohle konstrukční řešení jsem neznal. "Viděla jsi to někdy?" zeptal jsem se Darvy.

Přišla blíž a prohlédla si přístroj. "Vypadá to jako věci, které používali ve Společnosti, když se chtěli spojit se zaměstnanci v terénu," odpověděla. "Je trochu jiná, ale né moc."

Přikývl jsem. "Tahle je určená pro vojáky." Otočil jsem ji v rukou. Na zadní straně měla malé logo - Zemco, CB. Zase ten Kerberos. Výrobní centrum Wardenova diamantu. Mohl jsem předpokládat, že můj dvojník si v takovém prostředí dokáže skvěle poradit. "Jaký mají dosah?"

"Cože?"

"Na jakou vzdálenost se to dá používat?"

"Aha. Ty, které jsme používali... asi tři nebo čtyři kilometry."

Přikývl jsem. "Tahle bude trochu lepší, ale dá se předpokládat, že má dosah maximálně pět kilometrů. Pokud se používají všude na Charónu, musí existovat nějaké hranice jejich užívání, jinak by komunikace s jejich pomocí byla prakticky nemožná," přemýšlel jsem. "Zajímalo by mě, jestli všichni používají stejnou vlnovou délku."

"Přišel jsi na něco?"

"Nejdřív půjdeme k nejbližšímu kontaktnímu místu. Možná se nám podaří zaslechnout, jestli na nás čekají."

Trochu jsem si pohrál s pásy a nakonec, když jsem je spojil dohromady a umístil na ně pistole a vysílačky, jsem se jimi opásal. Možná to nebylo pohodlné, ale aspoň jsem měl všechno po ruce.

Ze šlahounů rostlin jsme upletli něco jako pouzdro, do kterého mohla Darva zasunout třetí pistoli; bez odpovídajících zkušeností to stejně byla jen psychologická zbraň. Její používání nebylo zrovna jednoduché.

Měli jsme sotva třicetihodinové ‚okno' na případnou změnu rozhodnutí o výběru dalšího kontaktního místa. Další čtyři dny by totiž měly být prověřovány každých třicet hodin, aby se zjistilo, jestli někdo nedorazil, nebo jestli se nenacházejí pod dohledem nepřátelských hlídek. Pak už bychom byli odkázáni jen sami na sebe.

Proto jsme cestovali většinou v noci. Během přestávek na odpočinek a jídlo jsme probírali všechno, co jsme cítili v souvislosti s Wardenovým organismem. Naše zkušenosti byly skoro stejné... a dokonce i voják, kterého zabila, v ní vycítil magickou sílu. Porovnali jsme naše dojmy. Ukázalo se, že má přítelkyně si byla vědoma wardenovského smyslu od samého počátku, ale jeho pochopení bylo v jejím případě znemožněno ignorancí a tmářstvím domorodců.

"Jak víš, moje prababička ovládala velkou moc," připomněla mi. "Dokázala předat mnoho ze svého umění ostatním. Jako dítě jsem s ní prováděla určitá cvičení, která mi působila hodně radosti, i když jsem nedosáhla významnějších výsledků. Bylo to jako torgo, druh charónské flétny, kterou dostal můj bratr, když byl ve zhruba stejném věku. Nějakou dobu ho bavilo hrát, ale brzy ho nástroj omrzel a chlapec přestal s výukou a cvičením. S Uměním je to stejné."

Přikývl jsem. "Ale to nijak nevysvětluje mou citlivost," řekl jsem. "Ani si nemyslím, že by to mohl být výsledek kouzla, které na mě bylo sesláno. Korman zjistil, že mám v tomto směru vrozené schopnosti a předpokládal, že budu schopen Wardenovy organismy - wa - vycítit, jak se to právě stalo. Je to velmi důležité hned z několika důvodů. Znamená to, že jsme oba schopni se to naučit; a taky to znamená, že proměněnci nejsou v tomhle směru víc omezení než lidé, což je docela logické. Jsme sice jinak stavění, ale jsme stavění ze stejného materiálu a ze stejných látek." Protože mnoho z proměněnců ovládalo umění adeptů, bylo jasné, že základy moci tvořila výuka a výcvik. Bez nich by možnosti dosáhly určitou hranici, jejíž překročení by mělo za následek neužitečnost síly, nebo dokonce nebezpečí, že se obrátí proti majiteli.

Pro mne bylo samozřejmé, že základem síly je umění se koncentrovat v okamžiku, kdy v daném objektu vycítím Wardenovy organismy. Většina lidí neměla dostatečnou sebekontrolu a sebejistotu, ale já byl přesvědčen o tom, že je mám - a dokonce i teď. Možná že i Darva je měla. Určité umělecké sklony a matematické schopnosti by se při tvorbě komplikovanějších forem samozřejmě docela hodily.

Podle prapodivných skalních útvarů nazvala Darva místo, kam jsme putovali, Jehlicemi. Ještě nikdy tam nebyla, ale viděla fotografii odtamtud a ujišťovala mě, že až ty skály spatří, určitě je pozná. Předtím o tomhle místě vůbec nepřemýšlela, protože se nacházelo blízko hlavní cesty u městečka Gehebrat. Ale bylo to nejbližší kontaktní místo.

Přiblížili jsme se k němu dalšího dne pozdě odpoledne. Zapnul jsem malou vysílačku a zjistil docela živý šum v éteru, který ale způsobovaly hlavně rozhovory mezi silničními hlídkami. Neříkali nic o Jehlicích nebo o případných pastech a všechno nasvědčovalo tomu, že jsou přístroje napevno nastaveny na jedinou frekvenci. Neznamenalo to sice, že se nemohl najít někdo natolik bystrý, aby přichystal past a využíval jiné frekvence, ale informace, které jsem přijímal, byly docela uklidňující.

Tentokrát jsme se chovali výjimečně opatrně. Darva měla pravdu; bylo těžké to místo minout. Čtyři členité skály se zvedaly nad okolní džungli nejméně o kilometr a jako čtyři obrovské šípy mířily přímo k nebi. Kontaktní místo se nacházelo u úpatí druhé skály zleva, pokud už, samozřejmě, nebylo objeveno.

Blížili jsme se pomalu a opatrně ze dvou protilehlých stran připraveni k okamžité akci, ale nevšimli jsme si žádných stop ani nevycítili léčku. Pokud bylo tohle místo objeveno, chovali se zdejší vojáci podstatně profesionálněji než ti u vodopádu. Uplynuly dobré dvě hodiny, než jsem přesvědčil sám sebe, že se poblíž neskrývá žádné nebezpečí, ale přesto jsme neopouštěli ochranu stromů, když jsme se znovu sešli. Protože jsme neměli hodinky, nezbývalo nám nic jiného než si sednout a čekat s nadějí, že si pro nás nakonec někdo přijde.

Snášel se soumrak. Každou chvíli jsem zapínal vysílačku, ale signály byly velmi slabé a přerušované; o Jehlicích stále nepadla ani zmínka.

Těsně po setmění jsme postřehli nějaký pohyb a znehybněli jsme. Vytáhl jsem jednu z pistolí a nervózně pozoroval okolí. Ve tmě jsem viděl velmi dobře, naše oči nejlépe viděly v pološeru džungle, zatímco jasné světlo nás oslňovalo, ale neměli jsme zrak, který je vlastní nočním zvířatům. Wardenovský smysl vycítil příchozího a sledoval ho, ale nebyl schopen rozeznat jeho podobu. Ať to byl kdokoli, přibližoval se velmi opatrně, a když se ocitl uprostřed volného prostoru, zastavil se, rozhlédl se kolem a nakonec zašeptal nervózním hlasem: "Na jihu zuří bouře." Byla to slova identifikačního hesla, které Darva dostala, a i když po jejich zaslechutí naše naděje vzrostly, přesto nás opatrnost neopustila. Pokud totiž Morah znal polohu byť jen jediného kontaktního místa od zajatých proměněnců, bezpochyby znal i mnohá aktuální hesla.

Významně jsem pohlédl na Darvu a ukázal jí gestem pistoli. Přikývla, vzdálila se ode mne a přiblížila se k tmavé siluetě. "Ničitel buduje," zašeptala správnou odpověď.

Zaslechl jsem hlasité úlevné vydechnutí. "Díky bohům!" ozval se tichý, ale výrazný ženský hlas. "Kdo je to?"

"Jmenuju se Darva. A ty jsi kdo?" Má přítelkyně se přiblížila k tmavé postavě.

"Jsem Hemara," odpověděla žena. "Z Mračného údolí."

"A já jsem z Thunderkoru," řekla Darva. "pojď blíž, abychom se na tebe mohli podívat."

Tmavá postava se pohnula a já jsem konečně mohl spatřit její podobu. Byla proměněncem, velkou ženou s načervenalým lidským obličejem, který se od obyčejné tváře lišil jen dvojicí velkých zářivě oranžových fasetových očí. Záda měla pokryta něčím hladkým a zakulaceným.

Darva se ke mně otočila a zašeptala: "V pořádku, už můžeš vylézt. Myslím, že nehrozí žádné nebezpečí."

Opustil jsem svůj úkryt a přiblížil se k nim. Zblízka jsem se mohl přesvědčit, že změny na téhle ženě byly rozsáhlejší, než jsem si myslel. Tělo měla černé a lesklé, jakoby hmyzí, a to na jejích zádech byla tvrdá skořepina, nebo něco podobného. Stála na čtyřech z osmi nohou, ruce neměla. Nohy pokrývalo něco podobného tvrdému pancíři a byly zakončené malými polštářky s jedním tvrdým drápem. Na hlavě jí zůstaly docela lidské, černé a krátce zastřižené vlasy.

Otočila se a prohlédla si mě, pak se podívala na Darvu a zase na mě. "Vy jste dva?"

"Tak nějak," odpověděl jsem. "To je na dlouhé vyprávění. Každopádně, já jsem Park a jsem muž."

Její lidská tvář vyjadřovala překvapení a zájem. "Pár! To je skvělé!" V tom výkřiku jsem vycítil odstín smutku a stesku, který jsem nedokázal pochopit.

"Možná," řekl jsem. "Ale teď mě hlavně zajímá jak se odsud dostaneme. Cítím se trochu jako kachna na honu."

Vypadala docela zmateně. "Doufala jsem, že vy..."

Darva si povzdechla. "Další uprchlice. Co se dá dělat. Přidej se k nám, počkáme spolu."

Její postava a barva nebyla pro podmínky v džungli zrovna nejlepší, ale dovolovala ji dokonale se ztratit mezi skalami. Čas jsme si krátili povídáním a vysvětlováním, kde jsme přišli k pistolím, a také jsme jí řekli něco málo - opravdu velmi málo - o našich záměrech. Pokud jde o Hemaru, Společnost ji přistihla při pytláctví, což byl velmi závažný přestupek. Za trest ji darovali adeptovi Společnosti, aby na ní mohl experimentovat. Když už ho přestala bavit, byla vystavena na veřejném místě poblíž hlavní ubytovny Společnosti a její věznitelé překonali sami sebe, když ji přetvořili tak, aby vypadala jako odstrašující příklad. Bez rukou a pořádných drápů totiž opravdu nemohla moc pracovat. Při té příležitosti nám vysvětlila, že obrazy vnímané jejíma fasetovýma očima se v mozku skládaly v jeden, ale ostré vidění mělo své hranice. Mohla dobře vidět buď velmi vzdálený, nebo velmi blízký objekt, a pokud sledovala nějaký předmět, mohla vidět jen jej a jeho nejbližší okolí. Pokud chtěla vidět alespoň trochu dobře, znamenalo to pro ni neustálé zaostřování zraku. Její existence byla smutným příkladem toho, jak daleko mohou dojít sadisté a šílenci řídící Charón. Přesto tvrdila, že se setkala s ještě horšími případy. Nejspíš jsem i já sám viděl ony ‚horší případy', ale to, co se událo v bitvě na náměstí, pro mne bylo tak velkou psychickou zátěží, že jsem si deformované lidské bytosti, které jsem spatřil, příliš nezapamatoval.

Stejného večera se k nám připojili ještě tři proměněnci. Jeden z nich byl muž s odpornou ďábelskou maskou místo obličeje, tělem ohnutým do oblouku a křivýma nohama. Netopýří křídla, která měl, neměla žádnou funkci. Byl dobrým příkladem toho. jak dokáže být Wardenova síla náladová. Kradl totiž, pokud se to tak dá říct, vědění tím, že naslouchal lekcím, které uděloval místní čar svým adeptům. Pak se pokoušel sám experimentovat a šlo mu to docela dobře, až se mu jedné noci zdála příšerná noční můra a... Druhý proměněnec byl dlouhý, šedivý červ bez rukou a nohou s lidskou hlavou nahoře. Tělo dlouhé pět metrů se lesklo a zanechávalo za sebou slizkou stopu. Nechtěl nám prozradit jak přišel ke svému současnému vzhledu, ale náhodou jsme zjistili, že se živí půdou.

Třetí byla žena s překvapivě lidským vzhledem, která se v naší společnosti necítila zrovna nejlíp. Byla drobná, velmi atraktivní a měla na hlavě dvojici skutečně ďábelských růžků. Vypadala, že je fyzicky i nervově vyčerpaná. Měl jsem strach, že společnost proměněnců nepůsobí na její psychiku zrovna nejlíp. Jmenovala se Emla Quoor. Nacházela se uprostřed davu na náměstí a od té chvíle byla permanentně vyděšená. Nemohli jsme ji příliš pomoci, ale pokoušeli jsme se jí utěšit tvrzením, že musí být nepochybně velmi odvážná a inteligentní, když se jí podařilo dostat až sem. Opravdu vypadala, jako by prošla skutečným peklem a proto jsme se raději nepokoušeli z ní vytáhnout další podrobnosti. Stejně to udělá někdo jiný, pokud se nám vůbec někdo přihlásí.

Najednou jsme zaslechli zahřmění. "Sakra!" zaklel někdo z přítomných. "Tady se nedá žít ani tři hodiny bez toho,

aby člověk zmokl." Hustě pršelo, a protože to vypadalo na dlouhou bouřku, všichni jsme se ukryli pod stromy. Silný, proměnlivý vítr nenechával nikoho na pochybách - brzy budeme všichni promočení. Blesky protínaly oblohu nad Jehlicemi a každou chvíli osvětlovaly okolí - musím přiznat, že tahle noční bouřková scenérie na mne udělala obrovský dojem. Podíval jsem se na nevelký otevřený prostor na okamžik osvětlený jasným bleskem. Neviděl jsem nic. Za okamžik se rozblesklo znovu. Tentokrát jsem zahlédl někoho nebo něco uprostřed planiny. "Někdo tam je!" vykřikl jsem na ostatní a vytáhl pistoli.

Všichni se začali nervózně dívat do otevřeného prostoru, ale planina byla prázdná. Otočili se tedy na mne. ale já jsem se nedal. "Někdo tam byl," ujišťoval jsem je. "Nemívám halucinace." Nastavil jsem energii pistole na plný výkon.

Ještě jedno zablesknutí a stejná postava se znovu objevila - vysoká, štíhlá lidská silueta v dlouhé černé peleríně s kápí. Určitě to nebyl voják. Všiml si jí i některý z mých kolegů. Chvíli na to už všichni nervózně sledovali příchozího.

Postava tam evidentně stála schválně, proto aby ji mohli spatřit všichni. Po chvíli se však přiblížila k nám. Zastavila se uprostřed a postupně si nás všechny prohlédla. Pod kápí jsem spatřil jen lidskou tvář, nic víc. "Na jihu je bouře," promluvila konečně jedna z žen.

"Ničitel buduje," odpověděla neznámá osoba hlubokým ženským hlasem, načež přikývla a zeptala se: "Jste tady všichni?"

"Všichni kromě támhle té dívky," odpověděl červí muž.

"Jmenuju se Frienta," představila se nově příchozí. "Je mi hrozně líto, že jste museli čekat, ale na cestě je mnoho hlídek a raději jsem počkala na bouřku, která mi zajistila alespoň nějaké krytí."

"Patříš ke Korilově organizaci?" zeptal jsem se. "Mistr Koril je samozřejmě v tom všem zapojený, ale organizace nepatří ani jemu, ani nikomu jinému," odpověděla Frienta rozhodným hlasem. "Ale teď musíme dostat pryč z téhle oblasti vás a stovky vám podobných - a to je dost velký logistický problém. Chytili nebo zabili už víc než polovinu našich lidí, ale i vám samotným ještě hrozí velké nebezpečí. Musíme se rychle dostat do sběrného místa." Znovu se rozhlédla kolem sebe. "Jste schopni absolvovat dlouhý pochod v dešti?"

Mladá žena lidského vzhledu a muž-ďábel zasténali. Frienta se na ně podívala, načež se otočila k Člověku-červovi "A co ty? Jak rychle jsi schopen cestovat?"

"Nedělejte si starosti," ujistil nás. "Čím větší je vlhko, tím líp pro mne."

"Nuže, v tom případě náš úspěch závisí na vás dvou," podívala se na Darvu a na mne. "Jste největší. Mohli byste ty dva nést?"

Podíval jsem se na Darvu, která jen pokrčila rameny. "Proč ne?" odpověděl jsem. "Ale musí se pořádně držet."

Muž-ďábel se groteskně zašklebil, což, jak jsem předpokládal, mělo odrážet vděk. Mladá žena však byla velmi nervózní a nejistá. "Tak pojď, vlez si mi na záda a pokus se najít co nejpohodlnější polohu," řekl jsem. Snažil jsem se, aby můj hlas zněl co nejpřátelštěji. "Nejsem jedovatý ani nekoušu alespoň ne ty, kteří jsou na mé straně - a jízda je rozhodně lepší než pochod v blátě."

Muž-ďábel neměl nejmenší problémy nasednout na Darvina záda, i když, podle toho, jak se tvářila, musel vážit podstatně víc. než na kolik vypadal. Frienta přešla k dívce. "Pojď. Pomůžu ti."

Dívka se podívala na mne. "Já... já nevím. Možná raději půjdu pěšky..."

"Nemám čas ani trpělivost bojovat s takovými předsudky," řekla ta cizí žena kysele. "Ty taky nejsi tak úplně člověk, soudě podle rohů."

Mladá žena rychle ustoupila, evidentně zaskočená názorem jediného člověka, kterého považovala za svého spojence. Najednou jsem si uvědomil velké ‚zažehnutí' Wardenových organismů v těle oné temné ženy a vycítil jsem informaci plynoucí z její natažené ruky k vyděšené dívce. Bylo to, jakoby tisíce, nebo možná miliony nitek, tenkých jako pavučina, spojovaly tyhle dvě bytosti.

Za okamžik dívka nejistým krokem přešla ke mně, s Frientinou pomocí mi vyšplhala na záda a pořádně se chytila. Frienta přikývla, odstoupila stranou a rukou načrtla ve vzduchu několik znamení. "V pořádku," řekla spokojeně. "Budeš tam tak dlouho, dokud tě nepustím!" Otočila se k ostatním. "Pojďte! Rychle za mnou! Tohle není ta správná chvíle zůstávat dlouho na jednom místě!"

Vycítil jsem ztuhlost dívčina těla na mých zádech, a proto jsem se Frienty zeptal: "Ty jsi adept."

"Jen malý," odpověděla krátce. A pak vyrazila do temné, deštěm promáčené džungle. My jsme se vydali za ní.

Cesta byla dlouhá a únavná, ale podařilo se nám držet docela slušné tempo. Frienta, jejíž obličej jsem ani pořádně nespatřil a jejíž tělo bylo zamaskováno černou pelerínou, se projevila jako výjimečně rychlá a mrštná - a navíc neskutečně neúnavná. Váha navíc byla jak pro mne, tak pro Darvu velmi vyčerpávající, ale neměli jsme na vybranou. Člověk-červ i Hemara udržovali tempo i přes nepříznivé podmínky - ovšem je pravdou, že takovým podmínkám nebyl přizpůsoben nikdo z nás. Frienta jakoby vždy vycítila, když se jeden z nás cítil vyčerpaně a musel si odpočinout, takže přestávky byly dobře načasované, ale podstatně méně časté, než bychom si přáli.

Pochodovali jsme celou noc neposkvrněnou divočinou. Za nějakou chvíli už nikdo z nás nevěděl, kde vlastně jsme, kolik cesty jsme urazili a kam míříme. Nakonec jsme dorazili na malou mýtinu v džungli, kde Frienta vyhlásila delší přestávku. Mohli jsme si najít něco k jídlu podle individuálních stravovacích návyků, a dokonce jsme si mohli i trochu zdřímnout. Taky nám sdělila, že cestování za dne je podstatně nebezpečnější a že před sebou máme ještě dvě noci pochodu.

I když jsme se na nějaký okamžik zbavili svých závaží, cítili jsme se s Darvou oba vyčerpaní, i když jsme věděli, že právě teď budeme potřebovat hodně sil. Nevyvolávali jsme souboj s žádným větším zvířetem a spokojili se s něčím drobnějším, doplněným divokým ovocem, načež jsme prospali většinu dne.

Frienta v průběhu dne neodhalila víc ze své osoby, čímž jen podnítila naši zvědavost. Byli jsme přesvědčeni, že i ona je proměněncem, i když jsme nebyli schopni zjistit jakého druhu. Střídavě jsme měli hlídky, tak aby měli všichni

příležitost se vyspat a já měl pořád po ruce laserové pistole. Většina z nás by je stejně nedokázala použít a dva by je prostě nemohli používat z čistě fyzických důvodů. Kromě toho jsem úplně nevěřil nikomu s výjimkou Darvy, která stejně neuměla střílet.

Další noc byla podobná té předchozí, jen přestalo pršet. Byla to velká úleva. Má pasažérka během cesty nepromluvila ani jednou, za což jsem jí byl opravdu vděčný. Byl jsem příliš unavený na to, abych dokázal vést jakýkoli rozhovor. V polovině třetí noci jsme najednou vyšli na písčitou pláž. Dorazili jsme k pobřeží, jak se ukázalo také jižního, jen v místě asi sto kilometrů západně od Bourgetu.

S úlevou jsme zjistili, že je to konec naší cesty. Naše tajemná průvodkyně nás neomylně přivedla skrz hustou džungli na správné místo a zároveň nás ušetřila toho, co je v džungli a bažinách nejhorší.

"Teď už jsme v bezpečí," ujišťovala nás. "Tenhle tábor chrání před vetřelci ta nejlepší kouzla."

Rozhlédl jsem se kolem. "Tábor?"

"Pojďte za mnou," přivolala nás gestem a zamířili jsme pláží k místu, kde břeh vytvářel menší zátoku. Najednou jsme se ocitli ve velké, poměrně primitivní osadě, plné stanů, ohnišť a pochodní. Scéna byla tak překvapivá, že několika z nás uklouzly udivené výkřiky. Zastavil jsem se, otočil, vrátil se o několik kroků zpět, a prosím: skutečný tábor a stovky tábořících lidí i proměněnců.

Frienta opsala rukou kruh a řekla: "Najděte si nějaké místo a ubytujte se. Jídla je dostatek, ale obávám se, že nemáme dost stanů a celkově máme problémy se střechami nad hlavou. Pokud se vám nepodaří nic najít, můžete využít to, co vám poskytne džungle opodál. Kouzlo ochraňuje veškeré území na jih od zátoky, ale pouze do vzdálenosti devadesáti metrů od pláže. Pokud se pustíte dál do lesa, musíte být velmi opatrní."

Naše malá skupinka se velmi rychle rozprchla. Její členové téměř okamžitě nalezli v davu bytostí na pláži své přátele a známé. Má nervózní pasažérka se s viditelnou úlevou připojila ke skupině jí podobných dívek.

Darva se na mne podívala. "A co teď? Co budeme dělat?"

Pokrčil jsem rameny. "Spát. Zítra se rozhodneme co dál." Pozoroval jsem bytosti na pláži; některé z nich vypadaly děsivě. Charón se stal domovem zločinců a šílenců a obdařil je velkou mocí. Pomyslel jsem si, že šílenství si nalezlo cíl v obětech, které se daly spatřit na pláži, stejně jako si je našlo v naší skupince. Věděl jsem, že Koril se může prokázat jako velmi soucitný člověk; přesto je to politik, král zbavený trůnu, který touží získat svou bývalou moc a je rozhodnutý udělat opravdu hodně, aby to dokázal. Vždyť stejný systém už existoval za dob jeho vlády a on neudělal vůbec nic, aby ho změnil. Tato skutečnost, přirozeně, unikne většině těchto lidí, zvláště proměněncům; skoro všichni byli domorodci, což vysvětlovalo jejich naivitu, ke které se teď ještě připojovala rostoucí důvěra, zrozená ze zoufalství a naděje.

Čím se lišíme od mimozemšťanů, ptala se mě Darva... a já jsem si skutečně nebyl jistý, jestli na tuhle otázku znám odpověď. A pokud jsem ji neznal já, rozdíl možná nebyl dost výrazný ani pro Korila. Bylo málo pravděpodobné, že by chtěl eliminovat vnější ohrožení a zároveň by dovolil vznik nebezpečí vnitřního. Neměl jsem nejmenší pochybnosti, že tihle lidé jsou zneužíváni, jak už to většinou bývá. Věděl jsem, že bude dřív nebo později potřeba s tím něco udělat.

Darva na pár minut odešla, aby se porozhlédla, jestli nenajde nějaké své známé. Když jsem spatřil, že rozmlouvá se skupinkou lidí poblíž velkého stanu, rozhodl jsem se, že se k ní připojím.

Všimla si že se k nim blížím, usmála se, kývla hlavou a opět se otočila ke trojici diskutujících, kteří se hřáli u ohniště. V jednom z nich jsem poznal žabího muže, druhý měl podobu ptačí bytosti. Došel jsem přímo k nim. Než jsem stačil cokoli říct, někdo pozvedl chlopně stanu, který stál za mými zády, a ozval se známý hlas: "Nazdar, Darvo! Ahoj, Parku! V tomhle novém obleku ti to opravdu sekne!"

Zaskočením jsem se bleskově otočil na patě a... stanul jsem tváří v tvář Tullymu Kokulovi.

Kapitola jedenáctá
Korilova tvrz

Procházel jsem se s Tullym po pláži. "Řekni mi," zeptal jsem se, "ty jsi Koril?"

Rozesmál se. "Ale kdepak. Nebyl bych hoden mu zavázat řemínky u sandálů! Jsem jen obyčejný člověk, Parku. Kdysi dávno bych byl určitě městský kněz, člověk hledající místo k odpočinku, rozjímání a experimentům, místo, kde bych měl klid. Bourget pro mne byl splněným snem. Neměl jsem nad sebou nikoho, kdo by mi dával příkazy, žil jsem v klidné vísce, jejíž obyvatelé byli poctiví, prostí lidé, zvyklí pracovat, a vzdálené úřady nás nechávaly na pokoji. Byl jsem tam opravdu šťastný,"

"Tak proč ses ocitl tady?" zeptal jsem se. "Určitě ses sem nevydal na procházku."

Usmál se. "Jistěže ne. Ale jsem jako ten pacifista, který zůstane doma a zamkne se, když venku zuří válka, a pak najedou zjistí, že dvě nepřátelské armády na sebe útočí a střílí po sobě v jeho vlastní hale. Jsem docela slušný čaroděj - ale taky dobrý politik. Parku. Věděl jsem, co se děje ve městě a kolem něj. Taky jsem věděl, že ta idyla jednou skončí, i když jsem rozhodnutí odkládal do poslední chvíle. Prohra byla hodně bolestivá, ale v okamžiku, kdy se do záležitosti vložila Matuze, to byla jen otázka času. Ona je opravdu šílená, Parku. Morah ji chrání před Synodem ze svých vlastních důvodů, a proto je schopna uspokojovat své nejšílenější rozmary. Je to krutá sadistka, ale má obrovskou představivost a stejně velké ambice. Takže když to vzala do vlastních rukou, já jsem získal něco jako povolávací rozkaz od této skupiny, i když jsem se skoro do poslední chvíle choval neutrálně. Abych řekl pravdu, teprve Morahovo objevení mě

přesvědčilo, že hra skončila."

"Tak proč ses nepřidal k němu a nevrátil se zpátky k předchozímu stylu života?" zeptal jsem se. "Nemusel ses od něj odpoutávat a utíkat."

"Nic už se přece nevrátí k předchozímu stavu, ne po tom, co se stalo na tom náměstí. Morah byl veřejně zostuzený. Matuze se teď všeho zúčastní osobně. Pokud mají lidé v Bourgetu jen trochu zdravého rozumu - a většina z nich ho bohužel nemá - utečou. I když se tam vládnoucím silám nepodařilo dovést své úmysly do konce, určitě z Bourgetu udělají odstrašující příklad. Jsem přesvědčen, že tam nastálo přesunou vojenský oddíl a synodského čara. Bez jejich svolení si nebudeš moct ani kýchnout."

Řekl jsem mu o svých podezřeních, která se týkala Moraha.

"Hm. Morah a mimozemšťan? Předtím mě to nenapadlo, ale je to dost pravděpodobné, i když pouze pod podmínkou, že přijmeme několik domněnek. Jednou z nich je, že i mimozemšťané mohou být infikovaní Wardenovým organismem. Morah je přímo nasáklý silou a dokáže ji používat líp než kdokoli jiný. Pokud se ale dokáží nakazit stejně jako my, jak je možné, že jejich výsadek tady mohl být pět let a odletět bez toho, aby se chytil do pasti?"

"Možná, že mají nějaký lék," napadlo mě. "Vždyť celá ta věc se čtyřmi vládci je postavena právě na tomhle. Existuje lepší způsob jak dokázat, že mají něco takového k dispozici?"

"Možná máš pravdu," přiznal. "Ale já si tím nejsem tak jistý. Je pravda, že o Morahovi nic nevím, ale na tom není nic zvláštního. Kromě toho je tady problém onoho divadla, které nám předvedl nakonec."

"Máš na mysli bestii, v kterou se proměnil?"

Přikývl. "Díval ses na ni pozorně?"

"Ani ne. Všechno proběhlo docela rychle. Pamatuju si jen vícehlavého draka. Tři hlavy. Asi nic víc."

"To není tak zlé. Ve skutečnosti měl čtyři hlavy, ne tři, a každá z nich byla úplně jiná. Jedna byla plazí, druhá hmyzí, třetí patřila nějakému mořskému tvoru a čtvrtá měla víceméně humanoidní podobu. Postřehl jsi nějaký hlubší význam téhle skutečnosti?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ani ne."

"Charón, Lilith, Kerberos, Medúza. Živá znamení čtyř vládců Diamantu."

Potichu jsem hvízdl. "Symbolika až do krajnosti."

"Do krajnosti v doslovném smyslu," konstatoval. "Poslyš, jediný důvod proč ho neusmažili na škvarek, byl ten, že on tam vůbec nebyl. Ty jsi nebyl schopen to vycítit, ale já si toho všiml. Ve chvíli, kdy padl první výstřel, naštěstí pro něj nepřesný, opustil pódium a zmizel v davu. Ve stejné chvíli jsem ho ztratil z očí. obklopil se takovým kouzlem, že jsem nebyl schopen odlišit ho od obětí."

Nervózně jsem se rozhlédl kolem. "Takže by mohl být i tady vedle nás."

"Mohl, ale není to moc pravděpodobné. Je jedinou osobou, která je schopna tenhle hon řídit, nemluvě o bezprostředních kontaktech s vládou. Kromě toho by se mu nepodařilo zmást Korila. Takže se tím nezatěžuj. Přes to všechno to byla imponující podívaná... Mimochodem, když mluvíme o podívané... jak se stalo, že vypadáš takhle?"

V krátkosti jsem mu povyprávěl svůj příběh.

"Docela dobré. Ale doufal jsem, že budeš mít, k sakru, dost rozumu a neopustíš radnici, a proto jsem se nezajímal o to, co se s tebou děje. Měl jsem dost práce s tím, abych se nepostavil do cesty nějakému výstřelu a zároveň pozoroval Moraha; pak jsem pomáhal ostatním organizovat útěk."

"Tak podle čeho jsi poznal, že jsem to já?"

"Podle tvého wa - wardenovského vzorce tvého mozku," usmál se. "Je jediný svého druhu, má zvláštní charakter, stejně jako u kohokoli jiného. Přirozeně si je nepamatuju všechny, ale s tebou jsem strávil několik měsíců ve stejné budově."

"A co ta kouzla, Tully? Je to navždycky?"

Zastavil se a zadíval se na mne. "Nic není navždy, zvláště ne na Charónu. Ale je podstatně jednodušší něco přidat než ubrat. Když se sesílá kouzlo, které z někoho udělá proměněnce, vytváří se ve vlastním mozku soubor informací, který se pak předá Wardenovým organismům nacházejícím se v nitru osoby vystavené kouzlu. Ty dělají to, co se jim přikáže. Čerpají odněkud energii, i když ještě nikdo neobjevil její zdroj. Absorbují energii, neuvěřitelnou rychlostí ji přetvoří v hmotu a předělají objekt vystavený kouzlu."

"Ano, ale nemáme tady co do činění jen se změnami vzhledu," odpověděl jsem. "K sakru, vždyť mám podstatně silnější páteř, lépe přizpůsobený trávicí systém; jinou stabilitu... a miliony dalších věcí, větších i malých, které způsobují, že bytost - mé nové já - správně funguje. Nedá se přece myslet najednou na všechny nezbytné detaily. Byla by k tomu potřeba celá biomedická knihovna a komplikovaná laboratoř pro biologickou medicínu."

Díval se na mne vážným pohledem. "Chceš slyšet pravdu? Upozorňuju tě, že ji nikomu nevykládáme na potkání."

"Samozřejmě, že chci."

"Nemáme nejmenší tušení, jak k tomu dochází. Určité základní principy jsou, jak předpokládám, vypůjčené od jiných Wardenových organismů, nacházejících se na stejné planetě. Dochází k výměně nezbytných informací, kterou nechápeme... Jako by to byla úplně jiná forma života. Takto jsou určitě vypůjčeny informace o tělesné stavbě bunhara, o zbarvení a podobně. Ve skutečnosti víme, že to tak je; dá se vycítit prosba o informaci a její přechod do objektu. Když však v přírodě neexistuje vzor nové bytosti, nebo když se spojuje bunhar s člověkem a výsledek takové činnosti je uspokojivý, to už je úplně o něčem jiném. Wardenův organismus nedokáže myslet. Spíš připomíná stroj, který čeká na příkazy. Je příliš jednoduchý, než aby dokázal samostatně myslet, dokonce i když je všechny na celé planetě považuješ za jediný organismus. Bez instrukcí je úplně k ničemu."

Nezbývalo mi nic jiného než přikývnout a tuhle informaci si zapamatovat. Alespoň zatím. Raději jsem se tedy věnoval aktuálnějším věcem. "Takže když tě někdo promění, v podstatě už neexistuje cesta zpět."

"Víceméně. Nebylo třeba moc času na to, aby tě proměnili v bytost, kterou jsi teď, ale návrat k původnímu stavu může trvat rok, nebo i víc, a může být velmi složitý. Za prvé - spočívá ve zničení sídla milionů Wardenových organismů, které jsi získal navíc. Mají hodně silný pud sebezáchovy. Za druhé - zbývající organismy se musí někam přesunout, v podstatě se musí zase proměnit v energii. Malá chyba nebo zbytečný spěch a výsledkem může být rána a záblesk, a přirozeně tvá smrt. Podstatně jednodušší je odstranit jen některé modifikace. Koneckonců si myslím, že některé modifikace jsou u tebe nezbytné. Když jsem se díval na tebe a na Darvu, došel jsem k názoru, že tvé kouzlo se trochu vymklo kontrole, a pokud s tím něco neuděláme, můžeš mít ještě větší problémy."

"Hm? Co tím chceš říct?"

"Situace je trochu neobvyklá, ale já už jsem se s něčím takovým setkal. Oba máte výjimečnou citlivost na wa, které vás většinou poslouchá. Bez odpovídající kontroly převáží tvé podvědomí, tvá zvířeckost. Pokud tenhle vývoj nezastavíme, nebo neusměrníme, oba se úplně změníte v bunhary. Řekni mi... neměl jsi v poslední době nějaké podivné, hm, psychické problémy, necítil jsi nějaká zvláštní nutkání?"

Ostýchavě jsem mu řekl o našich lovech v džungli.

Vážně pokýval hlavou. "Něco s tím musíme udělat, jen co vás důkladně prohlédnu. Nebude to jednoduché. Jsou to tvé Wardenovy organismy a wa pracuje podle toho, co považuje za projev vůle hostitele. Musíme je přesvědčit, že nejsi tím, kým jsi... tím, že nejdřív přesvědčíme tebe. Během procesu proměny není mysl odsouvána stranou jen proto, že je při cestě k cíli úplně zbytečná, ale taky proto, že často prostě překáží. Teď je ten proces velmi pomalý, protože neprobíhá na vědomé úrovni... a protože jsou kolem jiní lidé. Kdyby ses ale neobjevil tady a zůstal v džungli, všechno by bylo podstatně rychlejší. Po několika měsících by z tebe byl bunhar, běhal bys se stádem a ničím by ses nelišil od těch, kteří se už jako zvířata narodili. Takže jsi měl štěstí."

Polil mě ledový pot. "Prosím tě, Tully, řekni o tom Darvě. Ona chtěla právě tohle... a nechybělo mnoho, abych jí podlehl."

Proměněnci byli evakuováni v malých skupinkách po moři, nebo výjimečně vzduchem. Síť Korilových spolupracovníků se ukázala být podstatně větší a s lepšími základy, než jsem si myslel na počátku.

Tully využil čas, který jsme měli, k práci s námi. Trávili jsme celé dny velmi precizními a často strašlivě nudnými duševními cvičeními, ze kterých nás bolela hlava. Také na nás aplikoval různé druhy účinných blokačních technik založených na autohypnóze, které nám dovolovaly držet na uzdě chápání naší vnitřní síly, které se zvyšovalo.

Základní věci byly v podstatě jednoduché. Za prvé - bylo možné vyrobit něco z ničeho. Musely jen existovat Wardenovy organismy, se kterými by bylo možné spolupracovat. Zároveň však nebylo možné vytvořit něco jen tak ze vzduchu, prostě to nešlo. Stačilo však něco maličkého, kámen nebo hromádka písku, a už bylo možné způsobit zvětšování, množení a nakonec přeměnu. Nebylo možné vdechnout wardenovský život do něčeho, co předtím živé nebylo. Z normálního písku se dalo vytvořit hodně věcí, ale nedaly se oživit. Bylo však možné měnit jejich tvary, řídit je, určovat jim cíl - jako loutkám - pomocí vlastního soustředění.

Darva se učila rychleji než já, protože jen pokračovala v tom, co kdysi dávno přerušila. Tully nás varoval, že existuje jen malá šance, že by se z nás stalo něco víc než jen dobří adepti, protože Umění se podstatně lépe učí v mladém věku. Ale on sám ho poznal, když byl jen o málo mladší než já, což pro mne bylo velmi motivující. A dokonce i Koril, který se stal pravděpodobně nejsilnějším čarodějem, se všechno naučil až po čtyřicítce.

Zdálo se, že čím víc člověk cvičí, tím je všechno jednodušší, ale ve skutečnosti tomu bylo naopak, protože čím vyšší byly naše cíle, s o to větším množstvím Wardenových organismů jsme museli komunikovat.

Nakonec však, asi čtyři týdny po našem příchodu do tábora, když na místě zůstala jen hrstka proměněnců - což znamenalo, že brzy odjedeme i my - Tully přiznal, že nás dovedl už tak daleko, jak bylo v těchto podmínkách možné. Přirozeně to nebylo příliš, ale měli jsme teď podstatně větší možnosti sebekontroly a moci, než jsme si kdykoli dřív dokázali představit, a než bylo možné bez jeho pomoci získat. Ve skutečnosti jsme byli vystudovaní, i když pořád ještě slabší, adepti.

"Odjedete za dva dny," řekl nám nakonec Tully. "Vydáte se na jih. do Gamushe, na základě mého doporučení. Mělo by vám to lichotit, protože se tam posílají jen adepti s velkými potenciálními schopnostmi. Možná tam potkáte i samotného velkého šéfa."

"A co bude s tím procesem proměny?" zeptala se Darva nervózně.

"Podařilo se vám jej stabilizovat. Myslím, že jsme to stihli na poslední chvíli. V Gamushi získáte nejlepší profesionální pomoc, projdete další výukou a... kdo ví?"

"Jak se tam dostaneme?" zeptal jsem se.

"V poslední době jsme měli problémy s cestami po moři. Vojáci vstupují na palubu každé lodi a velmi pečlivě je prohledávají. Mají také k dispozici účinné vzdušné hlídky. Zatím se nám je většinou dařilo zmýlit, protože nemají jmenné seznamy, o popisech proměněnců ani nemluvě. Přesto je cesta pomalá a riskantní. Proto budete cestovat vzduchem. Obávám se, že je to docela nepohodlné, ale rozhodně nejlepší řešení."

Tullyho tvrzení že to bude ‚docela nepohodlné' bylo hodně mírné konstatování. Naše tělesná konstituce byla pro kabinu na létavci úplně nevhodná a ukázalo se, že na hřbetě modifikovaného a čarem řízeného tvora mají být převáženi jen lidé, zatímco létavec, nacházející se ve vzduchu, nás má zachytit do drápů a odnést.

Přestože nás před ‚startem' nacpali utišujícími prostředky, pamatuju si na všechno jako na nejhorší zážitek v mém dosavadním životě. Přelet nad oceánem v sevření drápů té obrovské létající bestie přirozeně neznamenal žádné pohodlí pro nikoho, i když byl podstatně pohodlnější než případná cesta v kabině. Nebyl ani uklidňující pro nervy, zvláště když jste z velké výšky pozorovali tisíce čtverečních kilometrů otevřeného moře a zároveň si uvědomovali, že stačí, aby bestii něco zasvědilo, a pustí své pasažéry dolů... A nikdo si toho ani nevšimne.

Náš pocit ohrožení nepolevil ani o trochu, když jsme o několik hodin později prolétli nad holým pobřežím Gamushe. Hlavně jsem právě tehdy - poprvé od přistání na Charónu - spatřil nebe a jasně zářící slunce. Nebe pokryté místy šedivými mraky mělo oranžově červenou barvu a vypadalo hodně podivně. Vrstva plynů byla natolik tenká, že přes ni bylo vidět skutečné slunce Wardenova systému... A bylo to slunce velmi žhavé. Protože naše tělesná teplota stoupala nebo klesala v závislosti na teplotě okolního prostředí, začal jsem přemýšlet nad tím, jaké hodnoty může dosáhnout teplota našich těl, než nám začne vřít krev. Horko bylo strašlivé a - alespoň jsem to tak vnímal - vzduch byl děsivě suchý. Pod námi se oranžový a hnědý, v dunách zvlněný písek táhl, kam až oko dohlédlo.

Co je to za svět, pomyslel jsem si. Tropické deštné lesy na severu a na jihu, a rozpálená poušť mezi nimi.

Přesto tady něco žilo. Viděli jsme, jak krouží kolem; tvorové vypadající jako cylindry bez křídel, kteří se však nepřibližovaly natolik, abych si je mohl důkladněji prohlédnout. Někde dole museli nepochybně žít i jiní tvorové, kteří pro ty ve vzduchu byli potravou. Přesto jsem si během cesty nevšiml ani jediného stromu, jediného keře, jediného zvířete. Nic, jen holá poušť.

Přistání bylo dost tvrdé, přestože jsme byli na něco takového připraveni a měli jsme docela slušnou fyzickou kondici, za kterou jsme vděčili cvičením. Na zemi nebyl pro létavce vhodný terén pro další start, chyběly vyvýšeniny a tvrdý podklad, takže zamířil hodně nízko a pustil nás z výšky několika metrů rovnou do písku. Pak okamžitě nabral výšku a rychle se změnil v tečku na nebi a my dva jsme sledovali pasažéry z kabiny, většinou humanoidní proměněnce, jak na padácích pomalu klesají na plochu zhruba jednoho čtverečního kilometru. Parašutismus nebyl na Charónu příliš populárním sportem, ale aspoň díky Wardenovu organismu polámané končetiny srůstaly během několika dní.

Čekala na nás skupina mužů a žen, lidí oblečených do žlutých šatů a klobouků se širokými krempami. Prokázali své schopnosti tím, že se jim podařilo velmi rychle shromáždit do jednoho místa asi tucet lidí a proměněnců, roztroušených kolem létavcem. "Jak se cítíš?" zeptala se mě Darva starostlivě. Osahal jsem se. "Jsem trochu potlučený a místy jsem se trochu odřel, ale všechno mám na svém místě," odpověděl jsem. "Ale celkově se cítím strašně a mám žízeň. A ty?"

"To samé," řekla. "Uvidíme, jestli se dá dostat z téhle díry. Tohle místo vypadá jako horečnatá noční můra. Jako peklo." Bylo těžké s ní nesouhlasit, i když jsem musel vzít v úvahu skutečnost, že to pro ni bylo první setkání s pouští a pouštním klimatem. A to, co jinde považovala za normální, pro mne zase tak příjemné nebylo.

Jeden z mužů ve žlutém rychle prověřil naše jména podle seznamu, a pak nás zavedl do jednoho určeného bodu v písku, který se od ostatních ničím nelišil. Naši hostitelé se rozhlédli kolem, jako by něco prověřovali, a najednou jsme se poměrně rychle začali propadat do písku.

Byl to podivný a trochu děsivý pocit, i když ve srovnání s nedávným letem to bylo docela příjemné. Zadržel jsem dech a ponořil se do písku nejdřív po ústa a pak čím dál níž.

Na krátkou chvíli jsem byl ponořený v písku a měl jsem strašlivý strach že se udusím, ale velmi rychle mě to přešlo, protože jsem ucítil chladivý vzduch na dolních partiích těla a uvědomil si, že už mám zase kolem sebe prostor. Ovládl jsem se a vyplivuje písek z úst a protíraje si oči, rozhlédl jsem se kolem.

To, co jsem viděl, na mne udělalo ohromný dojem: velká budova vzhledem připomínající hangár, plná pobíhajících lidí, kteří měli plno práce s obsluhou nějakých přístrojů. Nejvíc mě překvapila skutečnost, že podle strojů, které zde pracovaly, se tohle místo mohlo nacházet kdekoli na civilizovaných světech. Byly minimálně tak moderní jako přistávací modul; poprvé od příletu do Montlay - zdálo se to jako věky - jsem spatřil něco na tak vysoké technologické úrovni.

Stáli jsme na něčem, co připomínalo průhlednou plošinu na vrcholu obrovského pístu, který nás pomalu snášel dolů. Při pohledu nahoru jsem s překvapením zjistil, že veliký strop je celý z písku a není nijak zpevněný ani podpíraný. Nikdy se mi nepodařilo zjistit, jak se jim to povedlo, jestli to byl výsledek wardenovských kouzel, nebo nějaké silové pole. Každopádně takové řešení bylo bezpochyby příčinou, že ani nejsilnější Charónci, ani jejich mimozemští přátelé nebyli schopni tohle místo objevit. K sakru, sám bych ho nebyl schopen najít, bez ohledu na pohnutky.

Když jsme se ocitli dole, členové skupiny, která nás přivítala a přivedla sem, rychle odhodili šaty a nechali je na plošině. Jediný pohled na ně a na personál stačil, abychom zjistili, že místní móda v ošacení spočívala v jeho téměř úplné absenci. Přemýšlel jsem jak to přijmou puritánští unitáři mezi námi.

Přešla k nám jiná spoře oděná skupina, ve které se však nacházely osoby v typických lékařských pláštích. Jedna z takto oblečených žen oslovila mne a Darvu. "Vy jste ta dvojice, která má problém s proměnou?" zeptala se profesionálním tónem.

Přikývli jsme. "Jsem doktorka Yissim," představila se. "Prosím, následujte mne."

Šli jsme za ní přes obrovskou halu až ke vchodu do tunelu, pokračovali dál asi sto metrů, až jsme došli do velké místnosti, kde na podlaze ležely velké matrace. Nic jiného uvnitř nebylo.

"S léčbou začneme ihned," řekla naše hostitelka. "Jinak byste tady měli docela velké problémy, minimálně s čerstvým masem. Posaďte se, prosím, každý na svou matraci."

Podívali jsme se na sebe, pokrčili rameny a udělali, co nám řekla. Lékařka se před nás postavila, postupně si nás prohlédla, pak se dotkla svých spánků a zdálo se, že upadla do transu. Přesto že už jsem postup znal, nepřestával mě udivovat. Ale co, teprve jsme sem přišli.

Několik minut stála nehnutě a já cítil její Wardenovu sílu, její wa, jak se ke mně natahuje. Vyvolávalo ve mně mravenčení a najednou jsem měl pocit, jako bych se ocitl pod nejdokonalejším mikroskopem. Darva cítila totéž. Konečně se doktorka probrala z transu, přikývla a začala mumlat něco do malého diktafonu, kterého jsem si předtím nevšiml.

"Limiku!" zvolala a přišel mladík v nemocničním oblečení. Neztrácela čas zdvořilostmi. "Šest litrů čtyřicítky," přikázala. "Pro každého z nich."

Mladík přikývl, odešel a za okamžik se vrátil s dvěma velkými džbány, plnými nějaké průzračné tekutiny. Vzala si je

od něj a přešla k nám, bez nejmenšího zakolísání a bez jediného neobvyklého pohledu - což jsem přijal s potěšením - a podala každému z nás jeden džbán.

"Vypijte to, pokud budete moci," řekla nám doktorka Yissim. "V podstatě je to voda, kterou opravdu potřebujete, s určitým přísadami. Pokud to půjde, vypijte všechno."

To pro nás nebyl žádný problém. Měl jsem pocit, jako bych měl v žaludku nádrž na vodu, která neměla dno.

"Analýzu vás dvou, kterou provedl mistr Kokul, jsme dostali už dřív," řekla, když jsme dopili. "Je velmi přesná. Teď budete trochu ospalí, unavení a ospalí. Nebojujte s tím pocitem. Sezení budou i tak velmi namáhavá. Pokud se hned na začátku netrefíme do správného místa, můžeme proces jen urychlit, a to přece nikdo z nás nechce. Vím, že oba máte strašný hlad, ale bohužel teď musíte mít prázdné žaludky." Když domluvila, otočila se a odešla.

Darva se na mne ospale podívala. "Tohle je snad nejchladnější člověk, jakého jsem kdy potkala. Zachází s námi jako bychom byli dva kusy dřeva."

Přikývl jsem. "Už jsem se s několika takovými osobami setkal. Nedělej si z toho hlavu. Takoví lidé vždycky přesně vědí, co dělají. Pokusme se jí pomoci, odpočívejme a nechme ji dělat svou práci."

S použitím koncentračních a uvolňujících cvičení, které nás naučil Tully, jsme se velice rychle dostali do polospánku. Vnímali jsme všechno, co se kolem nás děje, ale vznášeli jsme se na oblaku klidu a příjemných pocitů a nic jiného nás nezajímalo. Do určité míry to připomínalo stav, do kterého mě uvedla ta stařena předtím, než ze mne udělala proměněnce.

Stěna se rozzářila a zprůhledněla. Spatřil jsem za ní doktorku Yissim se dvěma muži a třemi ženami. Všichni seděli u nějakého terminálu. Střídavě se dívali na nás a na terminál; my jsme kromě nich neviděli nic.

Začalo to. Pracovali bez mávání a nesmyslného mumlání, které používali všichni ostatní. Dalo se to vidět, postřehnout, vycítit silnou směrovanou koncentraci Wardenových organismů plynoucí od lidí za stěnou k nám. Byla oslňující, silná, všeobjímající a během několika vteřin převzala kontrolu nad mou myslí. Podvědomě jsem jí kladl odpor a došlo k malé potyčce, tím ostřejší, že - díky Tullymu - jsme ovládli blokační techniky.

Podařilo se mi trochu pootočit hlavu a uviděl jsem Darvu a, přes určitou otupělost která mne ovládla, jsem pocítil určitou fascinaci tím co jsem spatřil. Fascinaci, která nebyla ani šokem, úlekem nebo čímkoli jiným, ale jen ryzí, čistou fascinací. Zjistil jsem, že se vůbec o nic nestarám. Darvino tělo se vlnilo, vystavené rychlým, ale plynulým změnám. Věděl jsem, že totéž se děje i s mým tělem. Její trup ztloustl, ruce se zmenšily a zkrátily a hlava pomalu získávala úplně jinou podobu.

Wardenovy organismy v našich tělech posílené zvířecí částí našich mozků se léčbě bránily. S pomocí urychlení přeměny si vedly velmi dobře. Měnili jsme se ve skutečné bunhary, a co bylo ještě horší, našim trupům a hlavám přibývala hmota. Hmota, kterou nebude jednoduché odstranit. Tady se tedy skrývalo pro proměněnce nebezpečí, tady byla příčina toho, že návrat k původní podobě byl téměř nemožný. Proměna...

Uvědomoval jsem si změny ve způsobu vidění. Měl jsem problémy s ostrým viděním na krátkou vzdálenost, i když jsem ještě pořád viděl dobře Darvu a ona mne. Jako skrz mlhu jsem vnímal, že mám zvířecí tlamu a uvědomoval si, že stejně jako ona musím mít oči podstatně dál od sebe. Bylo čím dál těžší myslet. Má mysl se ztrácela; věděl jsem o tom, a přesto - což bylo překvapivé - v okamžiku, kdy jsem o ni přišel, mě opustil pocit ztráty.

Darva teď vypadala jako bunhar a já jsem měl dojem, že je to přirozené, normální. Jen její oči, posazené daleko od sebe na velké zubaté mordy, si zachovaly podivně lidský pohled. V tom okamžiku jsem si uvědomoval jen tři věci... měl jsem hlad, chtělo se mi spát a vedle mne byla samice...

Několik dalších dní se mi vytratilo z paměti a nedokázal bych je popsat. Drželi nás ve výběhu s elektrickým plotem a s nádrží vody uprostřed; jednou denně nám dávali nějaké velké, čerstvě zabité zvíře, které jsme s Darvou hltavě požírali. Po jídle následovalo období neklidného spánku, během kterého jsme se nacházeli na podivném, blíže nepopsatelném místě. Pak další probuzení ve stejném výběhu. Oba jsme byli bunharové a žili jsme jako zvířata. Neměli jsme pojem o čase, místě a podobných věcech. Sotva jsme si byli vědomi vlastní existence.

Ale pomalu jsme se z toho stavu probírali. Velmi, velmi pomalu. Nejdřív se nám vracela paměť, ale protože se nemohla spojit se samostatným myšlením, byla k ničemu. Nakonec jsem se jednoho dne probudili ze spánku v oné podivné místnosti a já jsem byl poprvé zase schopen myslet.

Z dálky k nám zaznívál Yissimin hlas. "Pokud nám rozumíte, zadupejte pravou nohou," řekla.

Otočil jsem se a podíval se na Darvu, která pořád vypadala jako stoprocentní bunhar. Přesto zadupala pravou nohou, takže jsem udělal totéž.

"Skvělé," pochválila nás doktorka. "Nepokoušejte se, prosím, mluvit na mne ani rozmlouvat mezi sebou. Nemáte ještě vhodný řečový aparát a jediné co by se vám podařilo dostat z hrdla by bylo hlasité zaryčení. Jednoduše řečeno to byla velmi těžká a jemná operace. Abychom zachránili vaše mysli - a to doslova - museli jsme nechat proces proběhnout až do úplného konce s oddělením vašeho vědomého já. Věřte mi, bylo to nezbytné rozhodnutí... i když velmi radikální. Jste teprve třetí a čtvrtý objekt, na který byla použita tato metoda. Před vámi jsme měli jeden úspěch a jednu porážku. Doufám, že v tomto případě dosáhneme dvou vítězství.

A teď," pokračovala, "se vás pokusíme dovést do původní podoby, i když to bude proces těžký a velmi pomalý. Už jsme vám vrátili vaše mysli a vaše lidství. Postupně, po kouscích, vám vrátíme i vše ostatní. Budeme vám pomáhat, ale musíte to udělat vy sami. Výzkumy dokazují, že vám změny nemůžeme přikázat. Kdybychom použili novou sadu kouzel, vaše reakce by v tělech vyvolaly nevratné změny. A v okamžiku kdy by ve vašich mozcích došlo k modifikaci, stali byste se bunhary a nám už by se nepovedlo vrátit vám paměť, osobnost ani rozum. Musíte se tedy naučit kontrolovat každý jednotlivý Wardenův organismus nacházející se ve vašich tělech. Každý. Musíte nad ním získat absolutní kontrolu."

Nejhorší na tom všem byla skutečnost, že jsme nemohli komunikovat ani mezi sebou, ani s lékaři, tím spíš, že - jak

jsem brzy zjistil - byla Darva analfabetka, což mě nikdy nenapadlo.

Byli jsme v podivné a neskutečné situaci. Nejen pro nás, ale i pro lékaře. Schválně si zkuste představit každodenní výuku komplikovaných lekcí a cvičení pro dvojici bunharů. Musím ale přiznat, že nikdy ani nemrkli okem a vždycky s námi zacházeli jako se dvěma inteligentními dospělými lidmi. Pokud jde o mne, snažil jsem se dělat úplně všechno, abych byl dokonalý v tom, do čeho jsem se právě pustil; neměl jsem ani nejmenší chuť vrátit se do stavu, kdy si neuvědomuju sám sebe, do stavu charakteristického pro tyhle ještěry.

Kromě toho jsme vedli neustálý boj s vlastními zvířecími reakcemi a instinkty. Bez přestávky jsem musel potlačovat chuť ryčet, útočit na všechno a na všechny, chuť chovat se jako typický bunhar. V jednu chvíli jsem si uvědomil, že mou jedinou starostí je, že by Darva mohla tenhle boj prohrát. Celým srdce jsem si přál, abychom oba uspěli.

Den, kdy jsme se oba soustředili na naše hrtany, byl v mém životě jedním z nejpovzbudivějších. Den ze dne jsem získával čím dál větší kontrolu nad vlastním tělem a chováním... stávaje se nepochybně nejinteligentnějším bunharem s největší sebekontrolou na celé planetě. Kouzlo bylo velmi složité, ale v zásadě spočívalo v příkazu Wardenovým organismům, aby vytvořily takové hlasové ústrojí, které by v našich primitivních hrdlech fungovalo. Netušil jsem, jak něco takového může vypadat, ale cítil jsem se jako dítě, které dostalo novou hračku, když jsem vnímal jak něco uvnitř mého hrdla roste a získává tvary... A vydal jsem první zvuky, které nebyly ani ryčením, ani vrčením. Nebyl to lidský hlas. Tvořil se někde v hloubi mého hrdla a byl nezávislý na mých ústech, které by stejně nedokázaly artikulovat. Nedokázaly, ale ten výrůstek mohl. což bylo něco úplně nového.

S radostí jsem si všiml, že se Darvě podařilo totéž, i když zvuk, který vydávala, připomínal spíš zabučení než cokoli jiného. V tuto chvíli jsme dostali trochu času a možnost cvičit. Velmi brzy jsme začali vytvářet první slova a krátké věty. Byl to průlom, který nám dokázal, že míříme správným směrem. Kolik času nám ale zabere všechno ostatní?

Během rozhovorů vyšlo najevo, že Darva vybojovala o svou osobnost podstatně těžší bitvu než já, i když ani já ještě úplně nevyhrál. Doktorka Yissim to věděla a během individuálního sezení, které jsem s ní měl, mi řekla: "Pokud ji máme úplně vrátit do její předchozí podoby, musíme vás podrobit ještě jedné radikální proceduře."

"Jaké?" zaskřípal jsem svým novým hlasem, který zněl hodně divně dokonce i mně, ale zároveň se docela hodil k bunharovi - pokud by samozřejmě bunharové mohli mluvit.

"Udělal jsi velké pokroky, pokud jde o kontrolu vlastního těla. Wa ve tvém těle je silné a ty ho dokážeš kontrolovat. Kdybychom ale odstranili laboratorní podmínky, velice rychle byste podlehli regresivní proměně. U ní by to bylo podstatně rychlejší než u tebe. Možná by se ti podařilo s tím bojovat, ale jí určitě ne. Potřebujete posílit motivaci a v těchto podmínkách ji můžete získat jen od sebe navzájem. Tomu posílení říkáme spojení wa a pro ni to může být jediná naděje; ale rozhodnutí je plně na tobě."

"To znamená, že existuje nějaké nebezpečí."

Přikývla. "Víš, že wa je ve skutečnosti jediné, neustále spojené se všemi ostatními wa."

"Ano."

"Ale tvé vlastní vědomí obsahuje wa, řídí ho a díky tomu se wa jednoho vědomí může přenést do vědomí jiného a tam se stabilizovat. Vzniká tak trvalé spojení."

"Chceš tím říct, že naše mysli se spoji v jednu?"

"Ne. Wa je řízené myslí; ono samo nemyslí. To vaše těla se spojí v jedno na úrovni wa, na metafyzické úrovni. Cokoli se stane s jedním s pomocí druhého, může se stát i s druhým. Její mysl by ti dodala to málo energie, které stačí nejen ke kontrole, ale i k řízení wa ve tvém těle. A naopak, pokud už toho stavu dosáhneš, dá se bez problémů zase zvrátit. Jenže takové úplné spojení připomínající trochu sesílání kouzla má jednu vadu. Pokud se s ním jednou začne a je schopno na této úrovni fungovat, nemůže být přerušeno. Wa jednoho bude wa obou. Pokud přejdete k vyšší etapě výuky o wa, získáte obrovskou moc. Obrovskou. Ale budete úplně spojení. Dokonce i úraz, který utrpí jeden z vás, bude cítit i ten druhý."

"A to nebezpečí?"

"Kdyby její wa instinkty získaly převahu nad tvými, stáhla by tě dolů s sebou."

"A pokud to neuděláme?"

"Budeme schopni tě za nějaký čas přivést zpátky; ale ona bude navždy ztracena. Nemá prostě ten psychický výcvik, který ty máš, kdo ví odkud."

"Dobrá, udělejme to," řekl jsem jí.

Kapitola dvanáctá
"Wa vás považuje za jednoho"

Z pochopitelných důvodů jsem od příjezdu neviděl z Korilovy pevnosti mnoho, ale bezpochyby se tady děly věci, které jsem na základě dosavadních zkušeností na Charónu nemohl nejen předvídat, ale kterým bych předtím ani neuvěřil. Beze stopy zmizelo nesrozumitelné pseudomystické mumlání a všechny řeči o kouzlení sloužily spíš k vyjádření věcí příliš komplikovaných, než aby se daly vysvětlit prostým jazykem. Byla to prostě skutečná vědecká základna, kde kompetentní a skvěle vycvičení profesionálové prováděli výzkum a hromadili vědomosti o síle a charakteru Wardenových organismů až k hranicím možností. Technologie představující materiální základnu těchto výzkumů pocházela hlavně z Kerberu, jediného ze čtyř světů Wardenova diamantu, na kterém existoval poměrně

moderní průmysl. Základna mohla díky jedinečné poloze pod povrchem pouště nepřetržitě pracovat. Koril si vybral jediné možné místo na celém Charónu a vytvořil vhodné podmínky k práci.

Tohle místo však nebylo zařízeno rozhodně během pěti let od jeho sesazení. Byl to podstatně dlouhodobější a ambicióznější projekt na to, aby to byl schopen vytvořit jediný rebel - bez ohledu na to, jakou mocí by disponoval. Stanice byla tajně napájena a udržována zvenčí, dokonce i z ostatních Wardenových světů. Tohle útočiště bylo vybudováno a zařízeno ještě v letech, kdy byl Koril vládcem diamantu a někdo - určitě ne čtyři vládcové - mu neustále dodával nezbytné materiály a náhradní díly.

Počítače, které zde byly, se nevyrovnaly těm v Konfederaci - ve skutečnosti byly nebývale primitivní - ale byly rozhodně podstatně lepší než kalkulačky a počítačky, které jsem musel používat jako městský účetní.

Úroveň informací, které jsme dostali, ukazovala na obrovský postup ve zkoumání funkcí Wardenova organismu, i když ještě pořád zůstávalo tajemstvím, odkud získávají informace. Bylo to stejné jako s gravitací - celá staletí poté co byla objevena a využívána, nebyla dokonale pochopena. Přesto ti, kdo jí nerozuměli, byli schopni využívat její vlastnosti i bez zásadního pochopení principu.

Lekce byly těžké, složité a vyžadovaly obrovské množství vědomostí z velkého okruhu rozmanitých oblastí, pokud měly k něčemu být. Proto dosahovali nejlepších výsledků buď bývalí vězňové z Konfederace, nebo domorodci, kteří se ve velmi mladém věku stali adepty. V mé práci byly co největší vědomostí z mnoha různých oborů prakticky nezbytné a tato skutečnost mi dávala během výcviku velký náskok. Darva naopak neměla žádné vzdělání a jen malé zkušenosti pokud šlo o chování lidí mimo její okolí - což byl velký problém. Techniky kontroly mysli a umění autohypnózy, jež jsem ovládal, mi přišly vhod, a mé chápání lidského chování - mého vlastního také - mi poskytovalo velkou převahu. Navíc kouzlo, které ze mne udělalo proměněnce, bylo pouze kouzlem kopírovacím. Byl jsem uvězněn v této podobě pomocí stejného kouzla, které bylo předtím použito na Darvu, a jeho slabá místa - její slabá místa - se ve mně opakovala. Ona nebyla schopna kontrolovat své wa, a proto se její wa pokoušelo kráčet cestou nejmenšího odporu. A to, co dělalo její wa, bylo kopírováno mým wa, protože její nevycvičená babička šla zkratkami a spojila její kouzlo s mým. Nebyl to totiž problém několika přesně určených gest, při kterých zmizí nebo se znovu objeví židle; měl jsem co do činění s komplikovanou psychologickou a biologickou vědou a nákazou tím malinkým virem, který neměl mimo Wardenovy světy obdobu.

Poskytli nám tolik základních vědomostí a naordinovali tolik cvičení, kolik jsme jen byli schopni snést. Ona musela být ‚vyléčená' dřív než já, ale já jsem byl tím, kdo má všechno ovládnout natolik, abych mohl splnit úkol - a byl to úkol, který nemohl splnit nikdo jiný než my. Nebyla to jen otázka neutralizace původního kouzla. To stačilo v první fázi; teď však věci došly příliš daleko. Wardenovy organismy uvolněné od všech kouzel nás okamžitě a bez váhání vracely do zvířecího světa - nejdřív Darvu a vzápětí i mne.

Po dvou měsících jsem dosáhl dostatečného pokroku, abych dokázal úkol splnit, i když jsem si byl vědom, že zvládnutí pravidel a jejich maximální využití jsou dvě úplně jiné věci. Už jsem mohl sesílat kouzla, a dokonce stvořit proměněnce. Dokázal jsem udělat všechno co bylo v moci Kormana a jeho adeptů, a dokonce ještě víc, ale zvládnutí toho všeho by jistě zabralo několik let cvičení a experimentů. Bez problémů jsem dokázal přečíst Isilovo kouzlo i kopii uvnitř mně samotného, a dokonce i zjistit, kde se odchýlil od správné cesty. Myslel jsem si dokonce, že se mohu uvolnit, přetrhnout pouto, které mě spojovalo s Darvou... Ale znamenalo by to, že bych ji opustil. Zábavná věc. Mé staré já by neváhalo ani okamžik; byla užitečná, byla skvělým parťákem, ale už jsem ji přece nepotřeboval. Staré já by ji v tomto okamžiku ponechalo vlastnímu osudu a soustředilo se na úplné ovládnutí wa a stvoření nového, dokonalejšího života. Z logického pohledu by to byl nejrozumnější postup.

Přesto jsem nedokázal Darvu opustit. Prostě jsem to nemohl udělat. Přiznávám, že to bylo těžké rozhodnutí, ale ne proto, že by to byl těžký problém. Hlavně proto, že by to mohlo ohrozit celou mou misi... Pokud jsem opravdu chtěl tu misi dokončit. Stejně logické se zdálo být, že celý můj budoucí život je spojen s Charónem a ne s Konfederací, i když zájmy obou by si mohly být blízké. Aeolia Matuze musí být samozřejmě sesazena, stejně jako Morah, pokud byl zástupcem mimozemšťanů. Ale musím to opravdu udělat já? Podle vzhledu tohoto místa byl Koril podstatně lepším soupeřem než já.

A to byl největší důvod mého rozhodnutí. Především loajalita k sobě samotnému a následně záchrana Darvy. Pokud to nějak mohlo ohrozit další plány... co se dá dělat. Tady jsem byl jen částí skupiny a nemohl jsem nepřemýšlet o tom, proč mne vůbec Konfederace vyslala na takové místo jako je Charón, kde fungovala skvěle připravená a vybavená rebelská organizace.

Pokud ovšem Koril byl opravdu tím. za koho se vydával.

Při cvičení jsem opakoval postup tak často, že kdybych ho musel opravdu použít, připadal by mi úplně přirozený. Celý personál, Yissim i ostatní, byli překvapeni mými rychlými pokroky. Zjistil jsem, že existuje určitý klasifikační systém čarů, ve kterém I znamená nejsilnějšího (jako byl Koril a Morah) a V nejslabšího. Nižší kategorie byly pro adepty - VI až X. Tully Kokul, o kterém jsem od našeho posledního setkání na pláži neměl žádné zprávy, patřil ke kategorii IV nebo V; Korman měl II. Za normální situace mohl kdokoli dosáhnout stupně X tím, že absolvoval příslušný výcvik; soudilo se, že někomu jako jsem já, z Vnějšku s nezbytnou psychickou kázní, by dosáhnutí kategorie IV zabralo rok až dva. zatímco domorodci, od dětství školenému na adepta, by to trvalo deset let. V kategoriích nad VI nebyl problém v seznámení se s principy, ale jejich pochopení a aplikace, rozvinutí psychické sebekontroly, sebejistoty a shromáždění takového množství vědomostí, které by dovolovaly zvýšení vlivu člověka na okolí. Uplynuly sotva tři měsíce od okamžiku, kdy jsem v Kokulově stanu začal s výcvikem, a zdejší personál mě zařadil do kategorie V. Samozřejmě na rychlost, s jakou jsem se učil, mělo vliv, že jsem neměl nic na práci, nic mi nebránilo v učení, měl jsem nejlepší učitele. Navíc to byla doslova otázka života a smrti jak pro mne, tak pro Darvu, o mém výcviku agenta, výchově a zkušenostech ani nemluvě.

To, co jsem se měl naučit, bylo z mého pohledu absurdně prosté. Už jsem říkal, že wardenovský smysl připomínal otevřené energetické linie, neskutečně složitou propojenou síť, která mě spojovala se vším kolem mne. Musel jsem vysílat složité, dopředu připravené příkazy do Darvina mozku, skupince Wardenových organismů, zodpovědných za situaci, ve které jsme se ocitli. Pak jsem měl řídit proces jejího samoobnovení, bod po bodu, oblast za oblastí. V tomto úkolu mi pomáhaly počítače, které za mne prováděly většinu ubíjejících přípravných prací. V určitém smyslu jsem se tak lišil od, řekněme, Moraha - já bych se bez pomoci počítačů tak daleko nedostal a jak mi tvrdili všichni zúčastnění, on by to dokázal bez větších problémů.

Naučil jsem Darvu základy hypnózy a teď jsem ji používal jak na sobě, tak na ní. Věděl jsem, že nás při tom někdo sleduje, i když jsem nikoho neviděl. Experti se měli objevit v případě potřeby, ale zatím se drželi z našeho dohledu... a dál od našich myslí. Věděl jsem, že naše chování sleduje mnoho důležitých lidí. Yissim říkala, že náš případ jim dal mnoho nového materiálu, což bylo ve skutečnosti jediným důvodem, proč se tohle všechno dělo.

Největším problémem vždycky bylo zbavit se nadbytečné tělesné hmoty. Šla redukovat velmi pomalu, celé roky, ale o to nám nešlo. Měl jsem tady co dělat s dvěma sty dvaceti kilogramy, což byl rozhodně těžký úkol. Co víc, chtěl jsem, aby po starém kouzlu nezůstala ani nejmenší stopa; nechtěl jsem, aby někdy v budoucnosti nad sebou Wardenovy organismy ztratily kontrolu a opět nás proměnily ve zvířata. Museli jsme se tedy stát něčím, co neexistovalo nikde jinde než v mém mozku.

Začal jsem s prací sám v onom mně tak dobře známém bílém pokoji. Podstatně jednodušeji se mi získávala kontrola nad Darvou, když byla zhypnotizovaná, ale sesílání mých dominantních kouzel přes její stará způsobem, kterým bych je úplně vymazal, vyžadovalo ohromnou koncentraci a obrovskou psychickou sílu. Ve skutečnosti bylo vyčerpání tak strašlivé, že experti získali dojem, že uzavření spojovacích linií mezi mnou a Darvou je prakticky nemožné.

Seslal jsem kouzlo, využívaje veškerou sílu, kterou jsem měl k dispozici. Odpor byl výjimečně silný. Zaskočilo mě to. Okamžitě mi došlo, s čím se setkali čarové během prvního pokusu. Jenže oni na to nebyli připraveni a nemohli využít takovou sílu vůle, kterou jsem měl já - sílu vůle podepřenou totálním rozhodnutím prolomit odpor za každou cenu. To, co se tady dělo, byl přirozeně psychologický problém - její romantické představy o nás dvou v džungli - který by mohl být bez potíží odstraněn každým dobrým psychologem nebo psychiatrem z civilizovaných světů. Tady se však s ním muselo bojovat silou. Musel jsem tedy potlačovat její podvědomé ovládání wa jejího těla tím, že ji přinutím nad ním převzít vědomou kontrolu, a pak přidat sílu její vůle ke své vlastní. Darva byla formálně zařazena do VII kategorie adeptů, ale chyběl jí onen absolutní důraz na prolomení existujícího uspořádání. Já jsem jí ho měl předat.

Došlo k podivnému psychickému boji, který se stal téměř něčím mezi úporným soubojem a změnou čar v obvodovém diagramu. Ve stejné chvíli jsem musel identifikovat proud jejího podvědomého wa a odstavit ho na vedlejší kolej, a zároveň společně s ní najít spojení, s jehož pomocí komunikuje wa s vědomím a tělem, spojit je nebo je vytvořit, a při tom vytěsňovat ten silný, primitivní aspekt tím, že ho izoluju a přinutím k poslušnosti. Nic z toho nemělo přirozeně dopad na její myšlenky nebo schopnost myslet - útočili jsme jen na wa; napadali jsme jen ty Wardenovy organismy, které vysílaly špatné signály.

Když už bylo jasné, že jsme se dostali do slepé uličky, začal jsem na ní mluvit, uklidňovat ji, pokusil jsem se ji vést; chtěl jsem ji přesvědčit, že nesmí podléhat té primitivní, zvířecí vůli. "Darvo... Jestli ti na mně záleží, jestli ke mně aspoň něco cítíš, musíš mi pomoct! Musíš s tím bojovat!"

"Bojuju. Vždyť víš, že bojuju," odpověděla. ' "Darvo... jestli... mě... miluješ, odhoď to! Musíš to udělat!" To před chvílí užité slovo znělo v mých ústech podivně, a přesto jsem měl dojem, že ho chápu, nebo alespoň - pomyslel jsem si - ho dokážu vyslovit. "Darvo... dělám to proto, že tě miluju. Jestli to víš a taky mě miluješ, odhoď to! Nech to odejíti Všechno, co jsem říkal z léčebných důvodů, bylo zvláštní. Opravdu jsem ji miloval? Skutečně jsem to všechno dělal právě proto?

A najednou odpor ustoupil a zmizel; ztratil se v hloubi jejích myšlenek. Stalo se to tak rychle a nečekaně, že jsem na to nebyl připraven a veškerá síla mé vůle vtrhla do ní, tak silná, že ji téměř zbavila vědomí. Rychle jsem získal ztracenou rovnováhu a vrátil se podél cestiček, abych zjistil jak bylo kouzlo spletené a zase rozpletené.

Zbytek už byl směšně jednoduchý. Postupoval jsem podle vzorů, stvořených počítačem, které jsem si zapamatoval a mnohokrát procvičil. Za chvíli, která se mi zdála být pouhými dvěma minutami - i když mi později řekli, že to trvalo víc než sedm hodin - všechno skončilo.

Bez problémů jsem se zbavil zbytečných přebytků a tuku a provedl změny zjednodušující odstranění velkého množství vody a nepotřebných tkání tím, že jsem přesvědčil wa, aby s tím zacházelo jako s exkrementy a prostě se toho zbavilo. Bylo toho víc než třicet kilo a smrdělo to stejně strašně, jako vypadalo, ale v tomhle stavu jsem to nebyl schopen vnímat. Sto devadesát kilo je ještě pořád dost a každý kilogram dolů mi práci zjednodušoval.

Diagramy, piktogramy, trojrozměrné náčrtky a schémata, zapamatované během výcviku prolétaly mým mozkem a mířily k ní a jejímu wa. Darva se pod vlivem mých příkazů začala konečně měnit. Doslova jsem to cítil, jakoby k tomu docházelo na mém vlastním těle.

Když jsem skončil, ještě pořád se nemohla uvolnit - z důvodu spojení, které mezi námi existovalo; mé tělo ve skutečnosti bylo v každém ohledu zrcadlovým odrazem jí samotné. Právě pokus o odlišení našich těl mi zabral tolik času. Udělal jsem ze začátku několik chyb, takže cokoli, co jsem dělal sám se sebou, stalo se okamžitě i jí. Věděli jsme že se to může stát, a já jsem doufal, že mě teď nezklame. Mohl jsem se soustředit jen na ni, a proto mou přeměnu musela řídit ona, zatím co já jsem ji udržoval ve stabilním stavu. Nebylo to jednoduché, protože jsem byl silnější, ale nakonec jsme si vypracovali takový systém, který umožňoval tok informací oběma směry - neskutečný pocit, jako když se pokoušíte dělat tři věci najednou. Ale nakonec jsme to zvládli.

A když už bylo po všem, oba jsme na víc než tři hodiny ztratili vědomí.

Probudili jsme se zároveň a otevřeli oči. Zaslechli jsme zvonění, které pravděpodobně někoho informovalo, že jsme

se probudili. V mozku mi pulzovaly obrazy počítačových diagramů a elektrických signálů a já věděl, že budu mít velký problém se jich zbavit.

"Ach bože! Opravdu se to povedlo! Podívej se na sebe!" řekla Darva překvapeně.

"A ty se podívej na sebe," odpověděl jsem. "Jsem na tebe hrdý."

"Potřebujeme zrcadla," rozhodla. "Poslyš... cítíš mezi námi wa?"

Předtím jsem tomu nevěnoval pozornost, ale teď, když o tom začala mluvit, jsem pochopil, co má na mysli. Spojení mezi námi pořád existovalo, linie mezi nervovými systémy byly neporušené.

Dveře se otevřely a vešla doktorka Yissim v doprovodu dvou mužů. Jeden byl vysoký a mohutně stavěný, měl ošlehanou kůži a sněhobílé vousy a vlasy. Na první pohled vypadal jako někdo, kdo kdysi patřil do civilizovaného světla. Byl bíle oblečený, ale nebyl to stejný lékařský plášť jak měla doktorka Yissim. Jeho šaty měly dokonalý střih, skvěle mu padly a připomínaly uniformu. Druhý muž byl ve všech směrech podivný.

Byl drobný, s malou kozí bradkou a brýlemi s masivní rohovinovou obroučkou - v místě, kde se Wardenovy organismy starají stejně dobře o oči jako o všechno ostatní, to byla opravdu výstřednost. Na sobě měl tvídový kabát a tmavě modré kalhoty. I to by stačilo, aby si ho člověk všiml, ale na něm bylo něco ještě zvláštnějšího.

Najednou jsem si uvědomil, jak se cítí zvíře, které nejvíc ze všeho věří svému čichu, když v zrcadle uvidí vlastní obraz.

Onen muž tam nade vší pochybnost byl... Mohl jsem ho vidět, dotknout se ho nebo cokoli jiného. Neměl však wa, ani stopu wardenovského smyslu. V rovině, ke které jsem se učil mít největší důvěru, v rovině Wardenova organismu prostě neexistoval.

"Jak se cítíš?" zeptala se mě Yissim.

"Jsem trochu zesláblý, ale jinak je mi skvěle," odpověděl jsem. "Oběma by se nám hodilo zrcadlo."

"To jsme očekávali," řekla s úsměvem, načež pokynula k protilehlé stěně, k té, za níž se nacházela kabina techniků. Tentokrát nezprůhledněla, ale nepřímé světlo na ní vytvořilo zrcadlový povrch, za kterým se dal postřehnout jen obrys konzole. Otočili jsme se a pohlédli na odraz.

Přirozeně jsme oba byli obry. To bylo nevyhnutelné. Výpočty mluvily o dvou stech dvaceti osmi centimetrech a šesti desetinách jako o výšce odpovídající zbylé váze. Převyšovali jsme všechny ostatní lidi v místnosti, obzvlášť toho malého, který tady vlastně vůbec nebyl.

Stavba kostí, pro takové tělo nezbytná - dokonce i při o něco menší gravitaci, která na Charónu byla - se velmi lišila od lidské, i když zvenčí to nebylo tak patrné. Pokud jste si odmysleli rozměry, byla Darva překrásná dívka. Použil jsem svou představu o tom, jak musela vypadat před sesláním Isilova kouzla, které z ní udělalo proměněnce a na tomto základu jsem stvořil něco, což přiznávám, bylo trochu idealizovanou verzí. Pravděpodobně jsem kladl příliš velký důraz na ženskost její postavy, ale přiznávám se k tomu bez pocitu viny či studu. K sakru. ona by přece pro mne udělala totéž.

Ve skutečnosti jsem neměl ani tušení, komu jsem vlastně podobný; každopádně to byla její představa o tom, jak by měl vypadat dokonalý muž. Oba jsme byli samozřejmě hodně svalnatí - tohle byl nejlepší způsob jak užitečně naložit s přebývající hmotou - ale její svaly se objevovaly jen tehdy, když je napínala, zatímco mé byly viditelné pořád a prakticky na celém těle. Obličej jsem měl široký a pohledný: oba jsme byli v podstatě věrnými personifikacemi starověkých božstev z primitivních časů. Oba jsme měli také velmi dlouhé vlasy a já i vousy - ještě víc využité hmoty - ale to nemělo význam, mohli jsme si je nechat ostříhat. Přesto jsme nebyli lidmi. Ona by neměla vážit víc než sto pět až sto deset kilogramů a já možná sto dvacet, ale my si museli poradit se zhruba sto osmdesáti - na vlasy a vousy přitom nepřipadalo příliš mnoho. Nadbytky jsem tedy umístil do ohonů; její byl o něco delší než můj. Pokud jde o barvu, k Darvině spokojenosti jsem vybral tmavě hnědou pro tělo a červenohnědou na vlasy. Ve skutečnosti jí to bylo jedno - oba jsme se však shodli na tom, že to nesmí být zelená.

Nedokázal jsem si nevšimnout, že její idealizovaný muž je v určitých partiích štědře obdařen, zatím co má idealizovaná Darva zase jinde. Přestože jsem se nacházel v přítomnosti lékaře, cítil jsem se trochu rozpačitě. Nu, budu muset něco vymyslet i kvůli tomu ohonu, který mi kazil vzhled... Teď jsem ale nemohl dělat nic.

Bylo těžké se odtrhnout od našich odrazů v zrcadle, ale nakonec jsme se otočili a stanuli tváří v tvář přítomné trojici, která si nás s velkým zájmem prohlížela.

"Bohové s ohony," konstatoval bíle oblečený starší muž příjemným hlasem. "Fascinující. Vy dva byste mohli být počátkem nějakého úplně nového náboženství."

Zasmál jsem se. "Myslím, že jich je tady dost."

"Samozřejmě," přitakal a významně se podíval na doktorku Yissim.

"Ach, omlouvám se," řekla neobvykle neklidná Yissim. "Parku, Darvo... tento džentlmen je Tulio Koril."

Ucítil jsem, jak mnou zatřásla vlna vnitřního šoku. Koril! Konečně!

Yissim se otočila k drobnému mužíkovi, který tady vlastně nebyl. "A tohle je doktor Dumonia. Je z Kerbera."

Měli jsme trochu problémy projít dveřmi, které byly určeny pro nižší lidi a také strop byl místy trochu nízký. Když Darva vycházela z laboratoře, udeřila se do hlavy a já jsem to ucítil. Sám jsem do ničeho nenarazil, ale přesto jsem vnímal stejnou bolest jako ona. Velmi brzy se projevilo, že ve výměně, kterou jsme podstoupili, bylo něco víc, než se na první pohled zdálo. Na to nás předtím upozorňovali. Linie spojení byly trvalé a nenarušené přesně podle teorie, a to znamenalo, že pokud něco cítil jeden z nás, musel to vnímat i druhý. Zdánlivě drobná nepohodlnost, ale ve skutečnosti nůž na mém hrdle. Cokoli někdo udělal jí, udělal i mně, bez ohledu na to kde jsem se zrovna nacházel. Muselo existovat nějaké omezení, vyplývající z dosahu, nebo byly možná spojovací kanály příliš úzké na to, aby přenášely informace na velké vzdálenosti. Ale tak dlouho, dokud jsme byli dost blízko sebe, abychom vycítili svá wa, wa jednoho těla se považovalo i za druhé.

"Wa vás považuje za jednoho," konstatovala Yissim. "Musíte být velmi opatrní. Na druhou stranu, pokud vám záleží jednomu na druhém, měli byste díky tomu zažívat výjimečné fyzické prožitky."

Všiml jsem si jak Darva pozvedla obočí a na rtech se jí objevil lehký úsměv. Předtím jsme o tom takhle nepřemýšleli... a vůbec nás to nezklamalo, můžu říct.

Zavedli nás do velké kanceláře pro osoby na vysokých postech docela typické, s pomocným personálem, recepční a vším ostatním, a musím přiznat, že nikdo nešetřil zvědavými pohledy. V samotné pracovně nás poprvé přesvědčily naše ohony o tom, že se budou hodit. Neměli příliš mnoho křesel vhodných pro naše rozměry a díky ohonům jsme se bez nich docela dobře obešli.

Koril se posadil za velký stůl uprostřed místnosti; Dumonia usedl vedle něj, obličejem otočený k nám. Yissim nás už opustila předtím v sekretariátu a ujistila nás, že až se vrátíme, bude už všechno připraveno - budeme prohlédnuti a zavedou nás do našeho pokoje. Také nám nabídla holiče, ale Darva jen požádala o holičské náčiní - nemělo smysl, aby někdo používal žebřík jen proto, aby nás ostříhal.

Koril si nás chvíli mlčky prohlížel. "Musím přiznat, že jste se stali docela známými osobnostmi," řekl nakonec.

"O tom nepochybuju," odpověděl jsem. "Mimochodem, je příjemné zase se ocitnout mezi živými a mít snad i příležitost prohlédnout si tohle impozantní místo, které jsi stvořil. Všechno kolem mě udivuje."

"Na tom má velkou zásluhu zde přítomný doktor," řekl Koril, skláněje hlavu před oním drobným chlapíkem. "Protože doktor Dumonia je člověk, který nám zajišťuje dodávky zboží, vyrobeného na Kerberu... a odpovídající zácvik jak je správně používat. Většinou nepřijíždí osobně. Není to náhodou váš první pobyt zde?"

Dumonia přikývl a usmál se. "Záležitosti celého systému jsou blízké vyřešení. Proto bylo nezbytné zkoordinovat všechny činnosti s našimi přáteli v různých vzdálených oblastech, a to jsem mohl učinit pouze osobně. Musím přiznat, že cesta sem byla fascinující a... poučná."

Dívali jsme se na něj a nic nechápali. "O co tady jde? A co to má všechno společného s námi?"

Koril pohlédl na Dumoniu, ten přikývl a povzdechl si. "Před třemi dny byl náhodou připraven o život Marek Kreegan, vládce Lilith."

Srdce se mi na okamžik zastavilo a Darva na mne neklidně pohlédla. "Cože?!" vykřikl jsem, aniž bych si uvědomoval, že Darvino srdce z pro ni neznámých důvodů zareagovalo stejně jako mé.

Muž z Kerberu přikývl. "I přes náhodný charakter této události by se nemohlo stát bez velkého přičinění agenta Konfederace."

Nebyl jsem schopen skrýt vzrušení. Takže jsem to dokázal! Já nebo někdo jiný. Doufal jsem ale, že to bylo opravdu mé já na Lilith.

"Společně s Kreeganovou smrtí také zemřel mozek stojící za smlouvou s mimozemšťany," pokračoval Dumonia. "Jenže byl dokonalým stratégem a měl všechno dokonale naplánováno, takže jeho smrt sama o sobě nemůže mnoho změnit. Jeho zástupce, Kobe, totiž stejně dohlížel na celý systém a nejen že se ve všem dobře vyznal, ale souhlasil i s Kreeganovými strategickými cíli, i když mu nepochybně schází představivost jeho zemřelého šéfa. Bez ohledu na to je to pro ně bolestivá rána. Pokud jde o Kerberos, doufám, že během několika měsíců, nebo dokonce týdnů, převezmu kontrolu nad jeho vládcem. Je to docela komplikovaná situace, ale začal jsem s několika intrikami a jsem přesvědčen, že některá z nich bude úspěšná. Jsem totiž psycholog vládce Kerbera."

Vybuchl jsem smíchy. "Zdá se, že jsi celá armáda v jedné osobě," řekl jsem.

"Chtěl bych, abys měl pravdu," odpověděl muž unaveně. "Tady na Charónu jste na tom dobře, protože máte skvěle organizované a dobře vyzbrojené síly, které se mohou postavit centrální vládě... I když máte jeden problém navíc. Ten čar, nebo jak jim říkáte, jménem Kokul, který vás dobře zná, mi řekl že je přesvědčen o tom, že mimozemšťané jsou zde doslovně fyzicky a že to oni stojí za činy charónské vlády. Informoval o tom zde přítomného Korila a teď bychom oba chtěli vědět, jestli je to jen tvůj pocit, nebo máš pro své tvrzení konkrétnější důkazy."

"Skutečně mám takový pocit," řekl jsem upřímně. "A čím delší dobu jsem tady, tím víc jsem přesvědčen, že se nemýlím. Setkával jsem se zde s lidmi různých společenských vrstev, dostal jsem se i mezi proměněnce. A dokonce i nejděsivější ze všech proměněnců má alespoň nějaké základní lidské vlastnosti, něco neuchopitelného, co z něj dělá člověka."

"Duši," dodala Darva.

Pokrčil jsem rameny. "Nejsem si jistý, jestli to je duše. ale v tomhle případě je slovo duše stejně dobré jako kterékoli jiné. Dokonce i zvířata mají malou jiskřičku něčeho takového. Všichni a všechno... kromě jedné jediné bytosti, Yateka Moraha."

"Chceš tím říct, že připomíná mne... wardenovskou nulu?" zeptal se Dumonia. "Tak jak já vnímám vás ostatní?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, to není ono. Fyzicky je to člověk, ale... uvnitř... nevím, jak to říct jinak... prostě tam není. Ta duše, bytost, něco nehmotného, co se nedá nahmatat... prostě tam není. Nebyl jsem jediný, kdo si toho všiml. Tully to postřehl taky."

"Toje pravda," přidala se opět Darva. "Viděla jsem ho jen na okamžik a z dálky, ale přesto jsem v něm vycítila něco... jiného..."

"Jako by byl robot?" navrhl muž z Kerbera.

Ta slova mě zaskočila, protože jsem si vzpomněl, že to bylo stejné slovo, které jsem tehdy použil já. "Ano. To je příléhavé označení."

Dumonia se podíval na Korila a ten mu podobným pohledem odpověděl; oba si povzdechli. Konečně bývalý vládce Charónu promluvil: "Ano, právě to je."

Muž z Kerbera přikývl. "Ne z Kerbera," otočil se k nám. "To máte tak. Kerberos je místem zrodu těch fantastických robotů-dvojníků, kteří dělají Konfederaci tolik problémů. Teď není důležité jak je to možné... Naše moc má úplně jinou

podobu než vaše. Morah ale nepochází z Kerbera."

"Ne, určitě ne," souhlasil s ním Koril, načež promluvil přímo k nám. "Představte si, že Yateka Moraha znám. Nebo jsem ho alespoň kdysi znal. Narodil se na Takanně, jednom z civilizovaných světů. Poslali ho sem ve stejné době jako mne, takže jsme měli příležitost se dobře poznat. Bylo to před víc než čtyřiceti lety, ale za své současné postavení vděčí mně. Je to chladný, krutý muž... Ale přesto je to člověk."

"Byl člověk," opravil ho Dumonia. "Teď je něčím víc."

Koril si povzdechl. "Ano. Naši přátelé to zdá se, potvrzují. Hodně by to vysvětlovalo. Vlastně by to vysvětlilo téměř všechno."

"Mně to nevysvětluje vůbec nic," promluvila Darva, ukazujíc dřívější prchlivost.

Mně to taky nic nevysvětlovalo, ale byl jsem příliš zaměstnaný něčím, co mi pořád unikalo. Takanna... Co mi, k sakru, na tomhle jméně připadalo známé?

"Roboti mimozemšťanů jsou technologicky velmi dokonalí," řekl Dumonia. "Jejich konstrukce je Konfederaci neznámá, i když je teoreticky dokáže vyrobit. Krátce řečeno jsou to kvazinesmrtelní supermani s pamětí a osobností žijících lidí."

"A ten Morah... je něco takového?" zeptala se Darva.

"Vypadá to tak," odpověděl Kerbeřan. "I když je to nepředstavitelné. Podle toho, co vím by měl fungovat jen s pomocí člověka z Kerbera. Lidé z Kerbera totiž dokáží provádět výměny osobností... nebo těl, pokud chcete, ale jen mezi sebou nebo mezi sebou a robotem. Neznáme způsob, kterým by to dokázal udělat někdo z Charónu... nebo kdokoli jiný."

Odsunul jsem Takannu stranou, abych to nechal uležet, a přidal jsem se k diskuzi. "Existuje takový způsob," řekl jsem. "Dokonce ho zná i Konfederace. Jmenuje se Mertonův proces."

Jak Dumonia, tak Koril vypadali překvapeně, ale Dumonia víc. "Merton! Odkud znáš tohle jméno? Vždyť ona je z Kerbera!"

Tohle bylo pro mne něco nového. "To není důležité. Každopádně znají proces, který jim dovoluje úplný přenos myšlenek a osobnosti z jednoho těla do druhého. Pokud jde o těla, je hodně marnotratný, ale přesto funguje. Vím, že funguje."

Nastal Korilův čas, aby se přidal do diskuse. "A odkud to víš?"

Zhluboka jsem se nadechl a rozhodl se. Proč ne? Pokud ne těm dvěma, tak komu? "Protože jsem ho sám podstoupil. Nejsem a nikdy jsem nebyl Park Lacoch. On zemřel... a já jsem dostal jeho tělo."

I když Darva věděla, že jsem agent, přesto o téhle výměně myslí nic netušila, a proto mne teď udiveně pozorovala.

Dumonia se však rozzářil a otočil se ke Korilovi. "Vidíš?" řekl s uspokojením v hlase.

Koril si povzdechl a zavrtěl hlavou. "Nechápu, odkud jsi o tom mohl vědět," odpověděl.

"Vědět o čem?" zeptala se Darva.

"O tom, že tvůj přítel a partner je špión Konfederace a přiletěl sem s úkolem zabít Aeolii Matuze," odpověděl jí Dumonia.

"Aha, takže o to tady jde," řekla Darva. Zaskočila a udivila tím oba muže.

"Já bych to taky chtěl vědět," promluvil jsem. "Vždyť jsem se nechlubil tím, že jsem agent."

"Je to prosté," odpověděl Dumonia. "Když jsem zjistil, že je na Kerberu agent, začal jsem mít tušení, že existují i další. Když vyšlo najevo, že jeden z nich je spojen se smrtí Marka Kreegana na Lilith, musel jsem předpokládat, že na každou planetu Wardenova diamantu byl vyslán minimálně jeden agent. Prověřil jsem, kdo přiletěl, prohlédl hlášení o chování příchozích a přijal jsem rozhodnutí. Jediné, co mě udivilo, byla skutečnost, že už jsi tady. Myslel jsem, že můj přítel Koril bude muset hledat na celé planetě, aby tě mohl přivést sem."

Přikývl jsem a pocítil úlevu. "Právě proto jsem tady."

"Ano... já v podstatě taky," odpověděl muž z Kerbera. "Protože, jak se zdá, začíná nás tlačit čas. Jsem přesvědčen, stejně jako vláda Konfederace, že nás od války dělí necelý rok. Od války v obrovském měřítku. Už teď může být pozdě jí zabránit, ale musíme se o to pokusit. Odstranění vládce Kerbera se zdá být prakticky nemožné, ale aspoň tam máme určitou kontrolu nad událostmi. Mimozemšťané však projevují nepochopitelný zájem o Charón. Jak sis všiml, nehraje v tom všem nejdůležitější roli... a přesto má pro mimozemšťany velký význam... Proč by sem jinak poslali Moraha, sesadili Korila a nechali vládnout Aeolii Matuze? Musíme tomuto nebezpečí zabránit. Ty musíš. Za současné situace ti můžu poskytnout jen technickou a morální pomoc."

Koril ho poklepal po rameni. "A ta je k nezaplacení, můj drahý příteli. V opačném případě bych teď byl bláznivý poustevník uprostřed pouště. Musíme začít odsud, a to co nejrychleji. I když na druhou stranu... jak můžeme zabít někoho, jako je Morah? Je stejně silný jako já, pokud jde o ovládání wa... A navíc je prakticky nesmrtelný."

"Lze ho zabít," oznámil nám Dumonia. "Jen je třeba koncentrované palby z těžkých zbraní. Musí se pořádně usmažit... rozpustit. Nebo ho můžete vyhodit do povětří pomocí nejsilnější výbušniny, kterou máte kdispozici. Nic jiného nezabere. Paprsky z laserových pistolí není jenom schopen absorbovat, ale dokonce i využít jejich energii. Rozpustit ho nebo roztrhat na kousky - to jsou jediné dva způsoby. Už jsem ti kdysi říkal, co všechno ti roboti dokáží."

Koril si povzdechl. "To bude velký problém. Kromě toho Morah ovládl Synod a Aeolia využívá jeho moc, aby mohla vládnout Charónu. Nemůžu se divit, že jsem ho nedokázal porazit! Nemyslíš si snad...? Kolik těch robotů může být?"

"V podstatě jakýkoli počet," odpověděl Dumonia. "Kdo ví? Možná Matuze. Ale nezapomínej na samotnou moc. Jejich mysli jsou pořád stejné a nemůžou mít větší Wardenovskou sílu, než kdyby byli lidmi."

Koril přikývl. "To je strašný problém... tady. Těžká zbraň může selhat. Ale něco vymyslíme. Budeme na tom pracovat."

"Brzy?"

"Tak brzy, jak to jen bude možné. Pokud budeme mít alespoň mizivou šanci na vítězství."

"Musíme se s tím spokojit," řekl Dumonia.

A najednou, zničehonic, jsem vykřikl: "Zala! Zala Embuay!"

Všichni se ke mně otočili a dívali se na mne jako na blázna. Výraz v Darvině obličeji byl ze všech tří nejnepříjemnější.

"Jak tě napadla zrovna ona?" zeptala se ostře.

Ještě nikdy jsem od ní neslyšel tak nedůvěřivý tón. "Ona je z Takanny! Ze stejného světa jako Morah!"

Koril mne utkvěle pozoroval. "O kom to mluvíš?"

"O ženě, která na Charón přiletěla společně se mnou," odpověděl jsem. "Nějakou dobu jsme společně bydleli v Bourgetu, před těmi památnými událostmi."

V krátkosti jsem povyprávěl všechno ostatní... Včetně její nezpochybnitelné účasti v Ničitelově skupině a zdvojené osobnosti. "Ve skutečnosti," dodal jsem, "byl Korman přesvědčen, že právě ona je zabiják Konfederace."

"Je to možné?" pohlédl Koril na Dumoniu. "Dva z nich... tady?"

Dumonia pokrčil rameny. "Ano. Ale nic o tom nevím, abych byl spravedlivý. Konfederace i já si důvěřujeme do stejné míry... A víš, co to znamená."

Čar se tiše zasmál. "Takže ta žena... Možná že je tady."

"Neviděl jsem ji v Tullyho táboře, vlastně jsem ji od té přestřelky na náměstí nespatřil ani jednou," řekl jsem. "Ale pokud tady může být, nebo dokonce je, asi přišel čas najít odpovědi na několik otázek."

Koril přikývl. "V tom s tebou rozhodně souhlasím."

Kapitola třináctá
Kira

Obrovský komplex pod povrchem gamushské pouště působil při bližším pohledu stejně fascinujícím dojmem jako při prvním setkání. Moderní, skvěle vybavený a s vynikajícím personálem byl pevnou tvrzí, naprosto dokonale skrytou před nejbedlivějšími zraky. Vystavěný jako moderní laboratoř a zároveň úkryt v dobách, kdy byl ještě Koril u moci, účelově nezanesený do žádné mapy. Ti, kteří ho dřív z nějakého důvodu navštívili, byli pomocí kouzel dezorientováni tak, že nejen nebyli schopni prozradit jeho polohu, ale bez pomoci kompetentních osob se dokonce ani sami nedokázali vrátit. Ze stejného důvodu byl zdejší technický personál, který měl na starosti Korilem zajišťované dodávky zboží, úplně bezradný a nemohl ho zradit nebo utéct, i kdyby chtěl. Desítky tisíc čtverečních kilometrů rozpálené pouště, která ve všech směrech vypadala stejně, obývané malými, ale hrozivými písečnými dravci, představovaly silnou a téměř nepřekročitelnou bariéru. Kromě toho nad pouští kroužili narilové, vybavení docela vysokou inteligencí a připraveni se vrhnout na všechno, co žije, a sežrat to.

Pokud sem tedy Zala dorazila, pravděpodobně zde ještě byla.

Korilovi lidé ji našli velmi brzy. Dorazila přede mnou a byla přidělena k technickým službám. Chudák Zala... dokonce i v tvrzi, která se stala hlavním sídlem rebelů, byla odsouzena k mytí podlah.

"Vždyť mezi tou ženou a Morahem nemůže existovat žádné spojení," protestovala Darva, když jsme oba procházeli dlouhou chodbou. "Totiž, je jí jen něco málo přes dvacet let... a Morah sem přišel minimálně patnáct let před jejím narozením. To, že pocházejí ze stejné planety, musí být náhoda."

"Koril si myslí totéž," odpověděl jsem. "Ale mne to nepřesvědčilo. S tou dívkou je svázáno mnoho tajemství, dokonce i když vezmeme v potaz ty nové informace. K tomu přidej její spojení s někým hodně vysoko postaveným v charónské hierarchii a bude pro tebe těžké to považovat jen za náhodu. Je příliš mnoho světů a příliš málo odsouzenců na to, abych s touhle verzí souhlasil."

"Nic k ní necítíš, viď?"

Nemohl jsem zadržet smích. "S tím si vůbec nemusíš dělat starosti. Ve skutečnosti jsem k ní nikdy necítil nic opravdového. Ano, zpočátku mě trochu fascinovala... vždyť víš, ty dvě mysli, to tajemství. Ale když to pořád byla ta obyčejná, šedivá malá Zala, hodně rychle mě začala nudit. A kromě toho teď ani nepatříme ke stejné rase."

"Přesto bych chtěla jít s tebou."

"Ne! Musí to být setkání mezi čtyřma očima. Nezapomínej, že už nevypadám stejně jako předtím, a pokud tu nemá výjimečně dobré špehy, nijak si mě nebude spojovat s Parkem Lacochem. A to mi dává obrovskou výhodu. Protože ještě pořád nemůžeme vědět, co se může stát, nechci mít strach i o tebe."

Došli jsme k cíli. Políbil jsem Darvu a usmál se. "Popřej mi štěstí."

"Záleží k čemu," řekla nepřesvědčeně, ale nechala mě vejít dovnitř bez dalších protestů.

Pokoj byl připraven podle mých instrukcí, což znamenalo, že v něm byla jedna malá židle, malý stoleček - a jinak nic. Ve dveřích jsem se pořádně sehnul - začínal jsem to dělat podvědomě a vešel dovnitř.

Zala ke mně zvedla oči. Ve tváři se jí zračil údiv a strach, který nemohl být předstíraný... alespoň jsem měl ten dojem. Koneckonců jsem byl docela impozantní. Chvíli jsem stál mlčky a díval se na ni. Dveře za mými zády se tiše zavřely.

Musím přiznat, že nevypadala špatně. Nebýt volných modrých kalhot a košile, jež prozrazovaly její příslušnost k technickému personálu, ničím by se nelišila od dívky, kterou jsem před několika měsíci spatřil na ulici. Také měla pořád na sobě Morahovo znamení, ale ty dva růžky se k ní tak hodily, že mi připadaly jako její přirozená součást.

"Zala Embuay?" zeptal jsem se tím nejoficiálnějším tónem, který jsem uměl.

Přikývla a nervózně polkla naprázdno, ale nepromluvila. "Zalo, hned na začátku tě seznámím s nejzákladnějšími pravidly," pokračoval jsem. "Za prvé, možná sis všimla dvou malých přístrojů v rohu pokoje. Jeden je kamera; to, co se tady děje, je nahráváno. Druhý přístroj je automatická laserová zbraň, která bude pořád mířit na tebe, bez ohledu na situaci. Dveře zůstanou zavřené, dokud já nevydám příkaz k jejich otevření, a může je otevřít jen osoba, která obsluhuje kameru. Chápeš?"

Opět přikývla, ale tentokrát se odvážila položit roztřeseným hlasem otázku. "O... o co tady jde? Co jsem provedla?"

"Myslím, že to víš. Zpočátku jsme si mysleli, že ne, ale pak jsme si uvědomili, že to vědět musíš, nebo to alespoň tušíš."

"Ne... nevím, o čem mluvíš."

"Myslím, že víš. Pověz mi, byla jsi členem Ničitelova kultu v Bourgetu?"

Váhavě přikývla.

"Kdo ten kult vedl?"

"Ne... nemůžu to říct. Je to zakázáno."

"Zalo, jak dobře víš, my vedeme celou organizaci. Dobře to jméno známe."

"Tak proč se mě na to ptáš?"

Usmál jsem se. Nebyla tak vystrašená, jak předstírala. "Protože chceme vědět, jestli ho znáš ty."

"Samozřejmě že ho znám. Už jsem vám řekla že jsem členem."

"Tak to jméno řekni."

Viděl jsem, jak za těma vystrašenýma očima probíhá bleskový proces přemýšlení. "Ne... nemůžu. Seslali na nás kouzlo, které nám nedovoluje ho říct, i kdybychom moc chtěli. Chrání se tak."

To není špatné, pomyslel jsem si. "Oba víme, že to není pravda. Řekni to jméno. Pokud to neuděláš, nedostaneš se odsud."

Zmateně potřásla hlavou. "O... opravdu nemůžu. Seslali na nás to kouzlo. Byla jsem vyděšená..."

Usmál jsem se. "Nemůžeš ho říct. Je to pravda, ale ne kvůli kouzlu. Nemůžeš mi to říct, protože prostě nic nevíš. Dokonce si ani nepamatuješ na ta shromáždění, že?"

"Já... samozřejmě že si na ně pamatuju! To je směšné!"

"Kdyby sis je opravdu pamatovala, věděla bys, že vůdce kultu vystupoval v podobě, změněné kouzlem, tak jako většina vyznavačů. Nemohla jsi tedy vůdce znát... a nebylo potřeba žádného kouzla, které by ti zabraňovalo říct jeho jméno. Lžeš, Zalo Embuay. Nikdy jsi nebyla členem té skupiny."

"Já... samozřejmě že jsem byla! Podívej" ukázala na rohy. "Jak jinak bych mohla získat tohle?"

"Na to se tě právě chceme zeptat. Víš přece, že v tom zmatku nebyl čas ani možnosti prověřit totožnost každého a porovnat ji se seznamem členů. Museli jsme odvést všechny, kterým narostly rohy. Už jsme objevili několik špehů." Byla to lež, i když Korila a jeho lidi to napadlo a začali postupně všechny prověřovat. Pravdou bylo, že jsme nemohli mít jistotu a proto jsme všechny - včetně Zaly - sledovali, nedovolili nikomu odjet ani je nepouštěli ke vstupu a ke skladům. "Zjistili, že tady je pro špeha nejmírnějším trestem smrt." V tu chvíli jsem k ní sáhl, navázal kontakt s jejím wa a bez problémů na ni seslal malé kouzlo. Zala strašlivě vykřikla a vstala. Musel jsem požít lehký znehybňující úder na její nohy, protože jinak by si neodpustila nesmyslný boj a pokus o útěk. Musel jsem použít dramatické efekty - a zároveň zachovat opatrnost, pokud jde o její tělo - protože to mělo být jen krátkodobé kouzlo. Běžně uplynuly celé dny nebo dokonce týdny, než wa dokončilo úplnou proměnu fyzického vzhledu, ale vnímání kouzla bylo okamžité.

Zala sledovala, jak se jí scvrkávají dlaně a paže, barví se jedovatě zeleně a hnědě, jsou čím dál větší a těžší, a stávají se z nich odporné tlapy s přísavkami, které pro ni měly váhu alespoň půl tuny.

"Ne!" vykřikla.

"Chceš zrcadlo, aby ses podívala na celek?" provokoval jsem ji, i když mi to nebylo příjemné, přestože jsem si uvědomoval, že je to nutné. I Korman mi říkal, že ji zlomím teprve v okamžiku, kdy se dostane do extrémního stresu, a tohle bezpochyby taková situace byla.

"Ne! Ne! Ne!" křičela. "Kiro! Pomoz mi, prosím! Kiro! Kiro!" Začal jsem se cítit trochu líp. Takže věděla! Pozoroval jsem ji a čekal, co se bude dít.

Korman mi říkával, že jednoho dne budu vnímat wa stejně dobře jako on... A já už se za tímhle určeným bodem ocitl. Viděl jsem výrazně oba mozky Zaly Embuay, úplně oddělené a velmi podivné. V trochu pokřiveném pohledu pomocí wa vypadaly stejně velké, ale menší než normální lidský mozek. Pokud člověk disponoval silou, bylo možné postřehnout výměnu informací mezi dvěma wa. Zala jí nedisponovala... Ale někdo ji měl. Někdo totiž začal dělat něco, co bylo prakticky nemožné.

Záblesky při předávání informací, strašlivě silné, plynuly z mozku do těla a zpátky, měřily a prověřovaly kouzlo, které mělo tvar pavučiny z energie wa, a pak ho rozbily stejně, jako jsem rozbil já kouzlo v Darvě a v sobě. Ať to dělal kdokoli - a musela to být samotná Zala - byl silnějším čarem než tohle kouzlo, které bylo sice prosté, ale přesto patřilo ke kategorii VII, nebo dokonce VI. Začal jsem přemýšlet, jestli tahle mysl není silnější než já a došel jsem k názoru, že budu nejspíš přinucen to zjistit. Jedno bylo jasné - nebyla to jen silná mysl, ale také dobře vycvičená. Kdy? Kým?

Nepodnikl jsem nic na obranu toho kouzla. Bez problémů se rozpustilo a dovolilo Zale vrátit se do předchozí podoby. Na kratičkou chvíli jsem spatřil obraz té silnější Zaly, která připomínala amazonku. Zaly z ulic Bourgetu během těch památných událostí. Kira evidentně ještě neměla chuť se se mnou setkat tváří v tvář.

Zala se posadila, oslabená a otřesená. Neměl jsem v úmyslu ji nechat tak lehce vyklouznout.

"Zalo, kdo je to Kira?" zeptal jsem se jí.

Jen zavrtěla hlavou a nepodívala se na mne.

"Je v tobě, že?" dorážel jsem. "Kira a ty sdílíte jedno tělo, je to tak? A proto jsi tady, na Charónu... Kvůli Kiře? Nebo tomu tak není? Zalo, kdo je to Kira?"

Zakryla si rukama ústa a pokoušela se mě neslyšet, ale nebylo to tak jednoduché.

"Kiro, jestli mě slyšíš, jestli mi rozumíš, bude lepší, když se ukážeš," řekl jsem ostře. "Tvá kouzla nejsou špatná, ale dokonce ani pro mne nejsou tak silná - a já tady určitě nejsem nejsilnější čar. Každý pokus zneškodnit laser pomocí kouzla bude okamžitě objeven a spustí palbu. Utkání kouzla wa zabere nějaký čas. Nemyslím, že by byl kdokoli rychlejší než světlo. Budeš tady sedět do té doby, dokud se neobjevíš, Kiro. Budeš tu sedět bez jídla, bez pití, v prázdném pokoji, na místě v poušti, odkud není útěku."

Zala otočila hlavu a podívala se směrem ke kameře a laseru. Nepokusila se však o jejich zneškodnění. Nakonec se otočila ke mně. "K čertu s tebou! Co ty jsi vlastně vůbec zač?"

Usmál jsem se. "Ale Zalo, ty můj poklade, vždyť jsem to já, tvůj starý milující muž, nejdražší Park v novém oblečku proměněnce. Že bys na mne zapomněla?"

Tohle s ní otřáslo víc než hrozby, víc než cokoli jiného. "Parku?" zašeptala slabě. "Jsi to opravdu... ty?"

Uklonil jsem se jí. "Opravdu jsem to já. A pokud to pro tebe bude útěchou, odhalili tě hned na začátku. Korman mne určil, abych se držel blízko tebe a podával hlášení. Myslel si, že jsi nějaký nový druh vraha z Konfederace. Obávám se, že tvůj mozek, jediný svého druhu, svítí pro někoho, kdo dokáže vnímat wa, jako maják."

Bylo vidět, že zadržela dech. Tahle informace pro ni evidentně byla novinkou. A předpokládal jsem, že i pro její přítelkyni. Vždyť bez ohledu na dokonalost sebekontroly nemůžeme vidět sami sebe pomocí wa. Wa se neodráží v zrcadlech.

"To, co ti říkám, je pravda," ujistil jsem ji. "Koril dal dohromady malou vědeckou skupinu pracující nad tou unikátní částí tvého mozku už od chvíle, kdy jsi sem přišla. O tvém případu se mluvilo ve vědeckém i obranném výboru. Nechali tě na svobodě, aby mohli sledovat, co se stane... A nestalo se nic. Proto události popostrkujeme sami. Nemyslíš, že už je nejvyšší čas vyjít s pravdou ven? Pokud pracuješ pro Moraha, můžeš se k tomu přiznat a vezmeme to jako startovní bod. Pokud pracuješ pro někoho jiného, chceme to vědět. A pokud nepracuješ pro nikoho, chceme vědět, o co v tom všem jde."

Potřásla hlavou, jako by si chtěla utřídit myšlenky. "Já... ale k čertu se vším. Má nějaký smysl v tom pokračovat? Řeknu ti to... pokud mě nezastaví."

"Kira?"

Přikývla. "Kira."

"Zalo, kdo je Kira?"

"Ona... ona je má sestra. To, co jsem ti řekla... Opravdu jsi Park? To, co jsem ti řekla na začátku, je víceméně pravda. Podrobili mě experimentu. Nás. Řekli, že mám úplně jiný druh mozku. My máme. Dva lidé v jednom těle. Je to divný pocit, když takhle mluvím, protože ve skutečnosti nemám tušení, jaké to je, když má někdo jen jeden mozek."

Udiveně jsem zavrtěl hlavou. "Ale proč? Co bylo účelem? Určitě by nikdo nepodstoupil takové riziko jen kvůli experimentu. Nestálo by to za to."

Nepřesvědčivě se rozesmála. "Jaké riziko? Máš o Konfederaci příliš vysoké mínění. To je tvůj nedostatek. Vidíš jen to, co je na povrchu, to, co se dá spatřit, a necháš se tím oklamat, stejně jako většina chlapů. Myslíš si, že čtyři vládcové si tady klidně sedí a jen si řídí své planety. Jen proto, že jsou tady uvěznění? To je k smíchu. Mají vliv na hodně věcí uvnitř Konfederace. Jsou novým zosobněním toho, co existovalo celá tisíciletí... a možná vždycky. Obchodu. Prodávají věci a služby, které nikdo jiný nemá. Věci, o kterých lidé říkají, že je nepotřebují, zatím co je ve skutečnosti chtějí mít: zvrhlosti, hazard mimo oficiální kasina, zvláštní půjčky, a dokonce i politickou podporu. Šperky, umělecká díla a další věci, kradené a kupované na území Konfederace, se většinou dostanou tady, na Diamant. Ti lidé jsou všude a ve všem mají prsty. Drogy pro znuděné lidi z pohraničí a pro astronauty, kteří cestují vesmírným prostorem rok a déle. Můžeš od nich dostat všechno... a všude... když zaplatíš."

"Nejsem tak naivní, jak si myslíš," řekl jsem jí. "Ale pokračuj. Byla jsi tím syndikátem vychovaná?"

Přikývla. "Já... i ostatní."

Tohle byla zajímavá informace. "Ostatní? Kolik lidí?"

Pokrčila rameny. "Kdo ví. Byli jsme vychováváni odděleně."

"Ano. Ale proč? Za jakým účelem?"

"Konfederace má elitní jednotku, vycvičenou s cílem vyplnit zadaný úkol. Říkají jim zabijáci, i když nezabíjejí tak často. Věděl jsi o tom?"

"Ano, něco o nich vím," řekl jsem vyhýbavě.

"A proč myslíš, že ti čtyři vládci tady zůstali navždycky? Oni - zabijáci - je k tomu přinutili. Jak jsem řekla, jsou vychováni pro své úkoly, a proto se nedají koupit, ani zkorumpovat. Milují svou práci a nedělají nic jiného. Jejich skutečná totožnost není známa ani úřadům, které je zaměstnávají, a kontakt s nimi je zřídkavý a velmi krátký. Po splnění úkolu je paměť, svázaná s úkolem vymazána z mozků lidí od bezpečnosti a všech registrů. Jejich anonymita je jedinou věcí, kterou se nepodařilo čtyřem vládcům prolomit. Ti muži a ženy jsou jedinými lidmi, kterých se členové Bratrstva - jak si ta organizace sama říká - opravdu bojí. Jedinými. Do této chvíle objevili a zkorumpovali jediného z nich... A on je jedním ze čtyř vládců!"

"Marek Kreegan z Lilith," skočil jsem jí do řeči. "Už je mrtvý." Prudce zvedla hlavu. "Mrtvý! Jak se to stalo?"

"Vypadá to, že ho dostal zabiják z Konfederace."

"Takže teď už chápeš?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, nechápu vůbec nic. K čemu to všechno vede?"

"Čtyři vládci, celé bratrstvo, potřebuje lidi, kteří by mohli identifikovat a zabít zabijáky dřív, než oni zabijí je.

Zkoušeli už všechno, aby ten systém prolomili, a pokaždé prohráli. Dokonce ani Kreegan nebyl schopen jim pomoci, protože žádný ze zabijáků dostatečně nezná obranné systémy. Navíc ho často mění. Takže si Bratrstvo vymyslelo, že pokud si nemohou s tím systémem poradit, vyrobí si vlastní. A lidi, vychované tím systémem, nazývají vrahy zabijáků."

Nemohl jsem ovládnout smích. "Ty jsi vrah zabijáků?" Zavrtěla hlavou. "Ne. Já ne. Kira. Ona je neuvěřitelná, Parku. Neskutečná. Všechno se okamžitě naučí a nikdy to nezapomene. Má úplnou kontrolu nad svým... naším... tělem. Úplnou. Je strojem na zabíjení, skvělým strojem." Říkala to s obdivem, ale měl jsem dojem, jako by mluvila úplně o někom jiném. Bylo to podivné. Přirozeně tím vyvolala víc problémů a otázek, než se jí podařilo vysvětlit.

Protože pokud Zala mluvila pravdu, Koril už věděl, kým je... musel to vědět. A pravděpodobně to věděl i Korman. Proč to podle všeho nevěděli? A pokud ano, proč ta maškaráda kolem? Něco tady nehrálo a Zala byla první podezřelou. Už dřív se na ni nedalo spoléhat.

"Zalo, proč ty a Kira?" zeptal jsem se. "Proč obě?"

"Ach, měla to být pojistka, kdyby nás chytili. Psychiatři by si s Kirou neporadili; věděli by jen o mně. Nemohli by vymazat její paměť, ale mou ano."

"Má to smysl jen tehdy, když sama nevíš o její existenci," podotkl jsem. "A ty jsi o ní přirozeně musela vědět."

"Jistě že ano. Ale ona je opravdu silná. Moc tomu nerozumím, ale Kira říká, že jsme jen jedna, alespoň pokud jde o paměť a podobné věci. Dokáže mě od sebe odříznout a občas to dělá. Někdy si pamatuju hodně věcí a jindy ne... Dokonce někdy nevím něco, co jsem dřív věděla, dokud to zase nějak nevím... Pokud má to, co říkám, aspoň nějaký smysl.

I když to může znít divně, dávalo to smysl a vypadalo pravdivě. Neměl jsem ponětí, jaký byl biologický princip takové situace; bezpochyby bych si sám myslel že existence dvou myslí v jednom těle je nesmysl, kdybych takový případ neměl přímo před sebou. Biologům ze syndikátu se to nějakým způsobem povedlo. Mistrovský zabiják, minimálně stejně dobrý jako ti z Konfederace. Možná lepší, pomyslel jsem si hořce. Úmrtnost v našem povolání byla vysoká a občas těžko pochopitelná. Pokud však dominantní osobnost Kiry měla klíč k paměti, úplné chápání a kontrolu nad tím co se dělo - a to bylo podstatně víc, než měl kdokoli jiný - mohla si doslova rezervovat celé oblasti pro vlastní využití. A dokonce přidat celé nové oblasti, pomyslel jsem si. Bylo tedy možné dobře poznat Zalu, zhypnotizovat ji a podrobit psychické kontrole, a k ničemu by to nebylo.

"Jak to tak vypadá, nechala tě Kira žít vlastním životem," řekl jsem. "Většinu času tě jen doprovází."

"To je pravda," přikývla Zala. "Ale ona nespí. Celou dobu je se mnou. Říká, že jsme taky byly... no, vyprojektované, i když to z nás dělá něco jako odporný stroj."

Přikývl jsem. "Takže když mluvím s tebou, ve skutečnosti mluvím s oběma... Ale když ty mluvíš ke mně, jsi to jen ty."

"Tak nějak to funguje," přiznala.

"Jak ses ocitla tady, na Charónu?"

"Nu, Kira tvrdí, že to byla náhoda, ale teď už si to nemyslím. Nikdy nám to neřekli. Prostě jednoho dne přišli a zatkli mě, to je všechno. Ach!" Najednou se napřímila a já jsem se stal svědkem udivující proměny.

Na rozdíl od toho, co jsem viděl předtím, to mělo spíš duševní než fyzickou povahu, a kromě toho se dalo dobře sledovat, co se děje. To, co následovalo, totiž bylo něco víc než jen úplná změna osobnosti ukryté za těma velkýma, hnědýma očima. Skryté vlastnosti Zaliny osobnosti se viditelně projevily. Jako Zala vypadala křehce a obyčejně; Kira měla vypracované svaly a z očí ji sálala síla. I když ve skutečnosti nedošlo k žádným změnám, působila transformace ohromujícím dojmem. "Ahoj, Kiro," řekl jsem.

"Lacochu," odpověděla hlubokým, mrazivým hlasem, který kvůli naprosté absenci intonace působil nelidsky. "Myslím, že přišel čas si promluvit přímo."

Pohodlně jsem se opřel o ohon. "Tohle mi vyhovuje. Hm... řekni mi, ví Zala, co se děje, když jsi sama sebou?"

"Když jí to dovolím," odpověděla. "Teď jsem ji to dovolila. Není důvod, proč jí to nepovolit."

"A když... nedovolíš?"

"Je to, jako kdyby spala."

"Dobrá. Jsi ochotna mi odpovědět ještě na pár otázek?"

"Uvidíme. Otázka nic nestojí.

Měl jsem podivný pocit, že to já jsem uvězněný v tomhle pokoji, ne ona. Od počátku mě zneklidňovala.

"Za prvé, mluvila Zala pravdu?" zeptal jsem se.

"Nelhala," odpověděla Kira, což nebyla úplně přesná odpověď na mou otázku. Zapamatoval jsem si to a pokračoval jsem ve výslechu.

"Ta škola profesionálních agentů, takových jako jsi ty... je jen na Takanně?"

Přikývla. "Rozšíření operace na větší území vždycky zvyšuje riziko prozrazení. Teď už, přirozeně, není potřeba krytí, když byla základna objevena a pravděpodobně i zlikvidována."

To byla velmi zajímavá informace. "Víš, jak byla objevena?"

Zavrtěla hlavou. "Předpokládám že ji nikdo neobjevil a nikdo k ní nepronikl. Myslím, že došlo k cíleným průsakům... a čtyři vládcové ji zavřeli sami. Zalu nikdo neprohlédl. Byli jsme zrazeni. Hrstka našich sem byla už dřív poslána Konfederací. Ale Konfederace by o mé existenci neměla vědět. Projekt byl ukončen a úplně zničen mnoho let předtím, než mě chytili. Ukončen čtyřmi vládci. Nemám o tom přímé důkazy, ale myslím, že jsem se tady ocitla taky z příkazu vládců Diamantu. Je pravděpodobné, že i všichni ostatní, kteří jsou jako já."

Zamyslel jsem se nad tím, co řekla. "Takže tě pozvali k šéfovi jediným možným způsobem?"

"Je to jediné rozumné vysvětlení."

"Dobrá... řekni mi, proč zde přítomný bývalý vládce Charónu o tobě nic nevěděl? Korman si myslel, že jsi zabiják

Konfederace. Koril tvrdí, že o tobě nic nevěděl, dokud jsem na tebe nezaměřil pozornost já. A Korilův personál říká, že se o tebe samozřejmě zajímali, ale neměli nejmenší tušení o tvé skutečné podobě. Proč nic nevěděli. Za... Kiro?"

"V tuto chvíli mě napadají jen tři možnosti," odpověděla. "Buď Koril opravdu nevěděl, nebo Matuze nevěděla a jeden z nich předstíral, že ví; nebo nic neví ani jeden a noví vládcové, kteří se ujali vlády potom, z nějakého důvodu nebyli s operací seznámeni. Nebo existoval nějaký jiný důvod, proč jim tuhle informaci neříct."

"Nikdo tě nekontaktoval?"

"Samozřejmě, kontaktovali mě. V Bourgetu."

"Kdo?"

"Yatek Morah."

Cítil jsem, jak mi začíná rychleji proudit krev. Teď už se někam dostáváme.

"Kdy k tomu došlo?"

"Necelé dva dny po příjezdu."

"Necelé dva dny! Vždyť jsme tam strávili pět měsíců, než přišel!"

Přikývla. "V době, kdy jsi pracoval, naučil mě, jak používat wa. Zpočátku přicházel každý den, pak, když lekce vystřídala cvičení, méně často. Koneckonců, sám víš, jak to probíhá."

Samozřejmě že jsem to věděl. "Ptala ses ho, proč to všechno?"

"Zeptala jsem se, jestli má pro mne nějaký úkol. Odpověděl, že úkol přijde později, že mám zatím jen cvičit."

"A nikdy jsi na něj netlačila?"

"Nepochybuju o rozkazech nadřízených!" Nebylo to chvástání, ale jen konstatování faktu vyřčené stejným tónem bez intonace a emocí jako všechno ostatní.

"Toho rána v Bourgetu jsi tedy nedostala žádné instrukce?"

"Ne. Očekávala jsem kontakt, a dokonce jsem se s Morahem pokoušela kontaktovat sama, ale odmítl mne. Do této chvíle jsem žádný další rozkaz nedostala."

"Nepatřila jsi ke kultu?"

"Ne. Samozřejmě jsem se o to pokoušela, ale bez úspěchu. Nikdo ani nepřiznal že něco takového existuje - byl skvěle ukrytý. Přirozeně by nebylo tak těžké zjistit, kdo k němu patří a kde dochází k setkáním, ale protože jsem se teprve učila používat sílu, nechtěla jsem mezi nimi potkat nikoho silnějšího, než jsem já, dokud nebudu připravená."

Přikývl jsem, hlavně sám pro sebe. Všechno to nějakým šíleným způsobem dávalo smysl, ale přesto do sebe některé kousky nezapadaly. K sakru, věděl to Koril, nebo ne? A především, věděl to Korman, tehdy na začátku? Morah bezpochyby ano. Potřeboval jsem víc informací... A co nejrychleji!

"Řekni mi, Kiro, pro koho teď pracuješ? Čí rozkazy musíš poslouchat?"

Okamžitě pochopila jaký byl záměr otázek. "Na Charónu to není tak jednoduché, takže čekám a žiju prostřednictvím Zaly. Tady, stejně jako na rodné planetě, existují v Bratrstvu určité frakce, ale tam jsem aspoň přesně věděla, na čí straně jsem. Tady se mi dvě existující síly zdají být víceméně stejné. Matuze zbavila Korila vlády, když byl jedním z Bratrstva. Převzala kontrolu, ale možná ji neudrží. Morah mi pomohl a pracuje pro Matuze. Když to ale vezmu z praktického hlediska, musím sloužit lordu Korilovi. Jsem tady. Nemám od Moraha žádné rozkazy ani instrukce a pravděpodobně je ani nedostanu. Jestli se nespojím s lordem Korilem proti lordovi Matuze, budu zabita. Logika říká, abych sloužila lordu Korilovi. Jsem mu tedy k službám."

Konstatování bylo tak chladné a tak bez emocí, že jsem jen s obtížemi ovládl třes. Měl jsem před sebou někoho bez citu pro morálku, bez skrupulí, a dokonce i bez loajality. Bylo jí úplně jedno, pro koho pracuje.

Přišel čas si promluvit s Korilem.

"Viděl jsi záznam," řekl jsem. "Co tomu říkáš?"

Koril se pohodlně usadil v křesle a vypadal, jako by přemýšlel. "Na tu operaci si vzpomínám jen s obtížemi," odpověděl po delším mlčení. "Jakoby v mlze. Její počátky přirozeně sahají do doby dlouho předtím, než mě sem poslali. Nikdy však nebyla považována za úspěšnou. Přísahám ti, že jsem si myslel, že už byla dávno ukončena a důkazy zlikvidovány. A ta věc s dvojitou myslí... k sakru, podle mne to zní nevěrohodně."

Pravděpodobně mluvil upřímně a já mu chtěl věřit. Opravdu jsem chtěl.

"Ale někdo věděl" konstatoval jsem. "Ona... a jiní... pracovali pro Bratrstvo celé roky. Kdo ví, kolik jich bylo a jak dlouho pracovali? Někdo nakonec přikázal operaci ukončit. Prakticky ji předal Konfederaci a zařídil, aby ji sem poslali."

Koril seděl pohroužený v myšlenkách a jen část mysli věnoval rozhovoru se mnou. "Čím víc nad tím přemýšlím, tím výrazněji vidím pravděpodobný scénář. Operaci přerušili, protože - pokud si dobře pamatuju - její výsledky čtyři vládce znepokojovaly, a o to víc děsily nejdůležitější lidi na mateřské planetě. Stroje na zabíjení... To co řekla Zala, je přesné. Žádné emoce. Žádná loajalita. A co z toho plyne - žádná kontrola. Něco, co je tak... nelidské... by mohlo být použito nejen proti Konfederaci, ale taky proti vládě samotného Bratrstva. K sakru, ta operace byla pravděpodobně ukončena v době, kdy mě sem poslali. Dověděl jsem se o ní teprve od jednoho starého vládce jedné z planet, který měl rád vzpomínky a který se mnou zasedal v Synodu."

"Ale vždyť to bylo nejméně před čtyřiceti lety," řekl jsem. "A ona má určitě jen málo přes třicet."

Přikývl. "A to znamená, příteli, že někdo pokračoval s prací po vydání rozkazu operaci ukončit. Někdo, kdo tajemství ukrýval před všemi s výjimkou nejbližších příbuzných. Poskytovalo mu to obrovskou převahu."

"Říkala něco o Trianově rodině," řekl jsem.

Pokrčil rameny. "Neznám ji. Ale stejně dobře to může být skutečná rodina a ne rodina vytvořená Bratrstvem. Chápeš, co to znamená? Že existuje nějaký pátý lord, který se ukrývá se ve stínu a účastní se téhle hry už čtyřicet let."

"Morah. To musí být Morah."

"Souhlasím s tebou. I když na druhou stranu právě Morah ukončil operaci a prozradil jednoho, nebo možná všechny ostatní agenty. Proč?"

"Napadl mě jeden důvod," odpověděl jsem.

"Hm?"

"Když mají organické superroboty a za sebou veškerou sílu mimozemšťanů, už je nepotřebují. Každopádně ne tam."

"Možná. Ale k čemu by jim byli tady? A proč je nepoužil, když už je měl k dispozici?"

Na chvíli se zamyslel. "Možná ještě nebyl připraven je použít?"

Teď byla řada na mne, abych se divil. "Hm?"

"Předpokládejme, že těch... lidí... není mnoho. Předpokládejme, že jsou čtyři. Pamatuješ si, jak se Morah dostal z toho náměstí?"

"Jako čtyřhlavá hydra."

"A teď Kreegan nežije. Nezapomínej, co říkal Dumonia - že ho nedostal zabiják. Nazval to náhodou."

Podíval se mi přímo do očí. "A Morah viděl mimozemšťany, setkal se s nimi tváří v tvář a mluvil s nimi."

Konečně jsem pochopil, kam míří. "Korman tedy opravdu mohl nevědět. Stejně jako Aeolia Matuze."

Přikývl. "Je to možné. Možná Konfederace není jedinou silou, která chce čtyři vládce zlikvidovat. Ve skutečnosti možná Konfederace prokázala Yateku Morahovi velkou službu."

"Ne čtyři vládcové Diamantu... jen jeden."

Kapitola čtrnáctá
Vynucená rozhodnutí

"Ta dívka... Zala, Kira, nebo kdo to vlastně je... zneklidňuje tě, že?" zeptala se Darva.

Přikývl jsem. "Ta část, která je Zalou, ne. Je v ní dokonce něco sympatického. Ale od chvíle, kdy mi Korman řekl o její druhé polovině, chtěl jsem se s ní setkat... A teď, když k tomu došlo, si nejsem jistý jestli jsem ji k tomu měl nutit."

"Asi tě nikdy nepochopím," povzdechla si. "Nutíš ji aby se projevila, a pak jsi kvůli tomu nešťastný. Proč? Nepatří Kira víceméně ke stejnému druhu lidí jako ty sám?"

Otočil jsem se na patě a cítil, jak mi roste krevní tlak. Na okamžik jsem znehybněl, abych se uklidnil. Měl jsem sice chuť říct něco hrozného a ostře popřít to, co řekla, ale ve skutečnosti Darva přesně udeřila hřebík na hlavičku. Když jsem si to přiznal, bylo jednodušší se uklidnit.

"Ano, v určitém smyslu. Ona je taková, jaký jsem býval - jen jsem nebyl tak chladný, bez emocí. Jenomže ona mne dostala až k nejmenšímu společnému jmenovateli. Žádné emoce, žádný boj o výsledek, žádné city. Přesně to se biotechnologiím podařilo vyrobit v bytosti o dvou mozcích. Ona dokáže Zale předat všechny své emoce, skrupule a city. Kira tím získá počítačovou mysl, která není zatížena ani stopou... lidství. Zala může být hloupá, povrchní a bezvýznamná, ale je to člověk, který má tělo a mysl. A přitom, když se dívám na Kiru, mluvím s ní a vidím... sebe.

Vidím člověka, kterým jsem kdysi byl, sedícího nahoře, jednu třetinu světelného roku od Wardenovy soustavy, dopověděl jsem v myšlenkách.

Protože čím se opravdu Kira liší od mého já tam nahoře? Mezi úkoly, se zablokovanou a skoro úplně vymazanou myslí, se příliš nelišil od Zaly, od Zaly, která měla peníze. Playboy, který se pohyboval mezi bohatými a mocnými lidmi, který se ničím neprojevoval, byl požitkář. Jediný rozdíl mezi Kirou a mým dřívějším já, hluboko ukrytý rozdíl, byla skutečnost, že když jsem před úkolem dostal všechny informace - tak jako teď - u základů mé osobnosti byl ten druhý, ten playboy, milovník zábavy. Kira však všechno zažívala z druhé ruky a nikdy nepocítila, že její momentální podoba může být něčím víc než jen maskou... Určitě ji nepovažovala za součást sama sebe.

Technika, s jejíž pomocí byla vytvořena Zala-Kira, byla pro mne stále tajemstvím. Zdejší experti ji vyšetřovali a zkoumali, a nic nenašli. Její mozek, nepočítaje neobvyklé shlukování Wardenova organismu, vypadal normálně. Lékařská věda nebyla schopna zjistit nic konkrétního. A přitom to nebyla psychická technika nebo duševní úchylka... wa jednoznačně ukazovalo na biologický potenciál, který se tam nacházel.

Dívat se na ni jako na zrcadlo - na osobnost dokonalého zabijáka a odporný cech zabijáků, na který jsem byl vždycky hrdý, v celé jeho nádheře - mi působilo velké problémy. Skutečnost, že jsem se nacházel na správné straně, že jsem bránil spravedlnost, morálku a dobro... nezvedala mou sebedůvěru a morálku. Charón s jeho pohledem na svět a mé vlastní zkušenosti tuhle jistotu zabily, a i když jsem se pořád nacházel na stejné straně, tak jen z toho důvodu, že mě druhá strana naplňovala hnusem, ne proto, že bych měl nějaké zbytky loajality vůči Konfederaci. Přemýšlel jsem, jestli se něco podobného stalo i mým dvojníkům na Kerberu, Lilith nebo Medúze. Jedno jsem věděl: byl jsem teď úplnějším člověkem než kdykoli předtím. A proto jsem byl slabší a zároveň jsem představoval celek, kterým Kira nemůže být a nikdy jím nebude.

Nebylo jednoduché tohle všechno Darvě vysvětlit. I když jsem se potřeboval podělit o informace a o všem si promluvit, byla tady ještě skutečnost, že není schopna pochopit hodně věcí. Nevychovávali ji k tomu, aby věřila.

A to se nakonec ukázalo jako zásadní rozdíl mezi mnou a Kirou. Já jsem byl věřícím, který o svou víru přišel, ale získal lidskost. Ona nikdy v nic nevěřila, a proto ani nemohla najít a úplně pochopit vlastní lidství. Já jsem byl na Charónu doslova zredukován ve zvíře a zrodil jsem se jako člověk. Kira byla zredukována na úroveň stroje a v této podobě zůstala uvězněna navždy.

V určitém smyslu mě přinutila, abych se na sebe podíval... A výsledkem bylo, že jsem získal svobodu. Byla přetržena poslední pouta. Stejně jako ten drobný Kerbeřan Dumonia jsem zpřetrhal poslední vazby, které mě spojovaly s minulostí, a zůstával jsem s ní v kontaktu jen proto, že v tuto chvíli byly naše zájmy souběžné.

Poprvé jsem se podíval dovnitř a viděl sám sebe. K mému překvapení se mi díky wa podařilo najít uvnitř mého mozku tu malinkou organickou hrudku. Pořád tam byla. Nějak přetrvala transformaci Lacocha v proměněnce, proměněnce v bunhara a bunhara v proměněnce. Takže stále naslouchášš, můj bratře? Pořád naslouchášš... má Kiro.

Koril měl v obličeji vážný výraz a sevřené rty. Jeho pracovna byla zavalena hlášeními a snímky a on nevypadal, že by byl spokojen s tím, co v nich bylo - ať to bylo cokoli.

Okamžitě přešel k jádru věci. "Objevili nás. Po všech těch letech jsme byli objeveni."

"Někomu se podařilo poslat ven zprávu?"

Přikývl. "Nějak se jim to povedlo. Nejsem si jistý jak. Ale tenhle komplex je odsouzen k zániku, Parku. Je to jen otázka času. Ano, je sice zabezpečený proti útokům ze země, ale když už znají naši polohu, můžou sem přivléct těžké zbraně z jiné planety a všechny nás usmažit."

"Tak proč to ještě neudělali?"

Usmál se. "Je to legrační. Ale hlavním důvodem je, že i Konfederace provádí neustálá pozorování systému. Ti na Charónu nemají těžké zbraně, a pokud by se je sem pokusili dostat, byli by v kosmickém prostoru rozstříleni na prach. Aby na nás mohli dostatečně silně udeřit, museli by pozvat jednu z lodí svých přátel mimozemšťanů, a to by je přinutilo prozradit se. Ale je to jen otázka času, než vymyslí nějaký způsob, jak oklamat naše Wardenovy organismy."

"Kolik nám zbývá času?"

"Kdo ví? Den? Týden? Měsíc? Nebo jen minuta? Tolik, kolik jim zabere vymyslet, jak na to. Nemůžeme předpokládat, že to bude trvat dlouho." Pohodlně se usadil v křesle a poprvé působil dojmem starého, starého a neuvěřitelně unaveného muže. "No, možná to tak bude lepší. Všechno ukončit jedním nebo druhým způsobem, jednou provždy," podíval se na mne a v jeho očích se dala vyčíst tíha přijímaného rozhodnutí. "Víš, Parku, poprvé jsem si uvědomil, jak moc jsem za ta léta sám sobě lhal. Miloval jsem tohle místo. Zbožňoval jsem vědecké výzkumy, klid, úlevu od bezprostředního ohrožení. Dokonce i velení rebelům mi bylo příjemné. Šlo v tom víc o výzvu protivníkům než o velení tomuhle místu. Je to zábavné... samé přípravy a žádná akce. O tom právě nedávno mluvil Dumonia... ten zkurvysyn!"

"O co jde?"

"Ten starý hajzl! Když nepočítám lidi, které mám pod bezprostřední kontrolou, byl jediný, kdo věděl, jak přesně určit polohu základny. Musel to vědět... Jeho lidé ji vybavovali. K sakru, měl bych..."obličej mu zrudl a já jsem začínal mít strach, že ho ovládne zuřivost. Velmi rychle se však uklidnil.

"Co se dá dělat," řekl. "Měl na to právo. Bez něj bych neměl tohle všechno."

"Chceš říct. že tě zradil ten Kerbeřan?"

Přikývl. "Musel to být on."

"Ale proč?"

"Aby mě vyprovokoval k nějaké akci. K sakru. Parku, vždyť jsem připravený. Jsem připravený už rok. Viděl jsi Bourget... To byla jenom malá zkouška. Takže proto se tu Dumonia objevil. Mluvili jsme a mluvili a já jsem mu řekl asi stovku výmluv, ale on je psychiatr a psycholog. Věděl, že mě musí popostrčit správným směrem. Tak to udělal."

Zamračil jsem se. "A kdo to vlastně je? Odkud bere prostředky a moc, které využívá?"

"Je nejspíš nejnebezpečnějším člověkem na Diamantu, a to něco znamená," odpověděl Koril. "Kdyby chtěl, mohl by být lordem. Je naprosto geniální, pokud jde o to přinutit jiné mocné lidi, aby dělali to, co po nich chce. V tuto chvíli Konfederace, a kdo ví jak velká část Diamantu, postupuje tak, jak chce on. Neznám jeho motivy, ale vím, že mu nejde o vládu jen kvůli vládnutí. Kdyby chtěl rozkazovat, už by rozkazoval. Kdysi jsem se ho zeptal, proč mi pomáhá, a víš, co mi odpověděl? Řekl mi, že mu to pomáhá zahnat nudu! Ale dost už o něm. Nakopl mě... A mně nezbývá nic jiného než začít jednat."

"Takže zkusíš zase převzít vládu?"

Přikývl. "Poslyš. Nechtěl bych některé problémy brát na lehkou váhu. Ty jsi tady ještě pořád nový... Jsi tady něco málo přes rok. Takže si neuvědomuješ, do čeho se pouštíme."

Opsal jsem rukou kruh. "Tohle místo je tak vybavené, že bys mohl převzít moc nad celým systémem a tvé podzemní síly jsou účinné na celé planetě. Nechápu, proč bys zrovna teď měl mít problémy."

Nevesele se usmál "Asi ano. Ale ty vidíš jenom povrch věcí. Především se nemůžeme spoléhat na zbraně, které tady máme. Nezamýšlel ses nad tím, proč vojáci v Bourgetu používali zbraně s kulkami? Když jsem povolil použít lasery, obrovsky jsem riskoval. Stačil by jeden slabý vichr tabar - rozprášil by nás na všechny strany."

"Víš, od té doby, co jsem přistál na Charónu, pořád slyším o vichru tabar?" řekl jsem. "A přitom musí být docela vzácný. Ještě nikdy jsem žádný neviděl, ani jsem nepotkal nikoho, kdo by ho zažil."

"Stačí jeden, aby tě vystrašil na celý život. Je to vířivá elektrická bouře sahající od povrchu planety až k ionosféře obklopující celou planetu. Nikdo neví, co ji vyvolává, ale vypadá jako něco z pekel, v která věří fanatici. Neuvěříš, ale dokonce existuje celá víra, která z nich vychází. Prostě se objevují... Nevypátrali jsme žádné konkrétní příčiny jejich vzniku. Můžou být všude, jen z nějakého důvodu nevznikají v těchhle oblastech, v centru Gamushe. Neprobíhají podle stálých pravidel nebo logiky a mizí stejně rychle, jako se objevují. Může být klid třeba i celý rok a pak se jich objeví desítky, nebo dokonce stovky. Kromě zuřící bouře prostě v okolí deseti kilometrů zešílí všechno, co je poháněné elektřinou. Přetížení a výbuchy jsou často neúměrné výkonu explodujícího přístroje. Žádné čary ani síla vůle není schopna se jim postavit. Elektřina na ně působí jako magnet."

"Vypadá to jako něco, s čím se rozhodně nemusím setkat," řekl jsem upřímně.

"A jsou o dost častější, než si myslíš," pokračoval Koril "V tuto chvíli tři takové bouře zuří na severu, a my se tam musíme vydat."

Povzdechl jsem si. "Chápu. Ale v situaci, kdy jsou odkázáni na primitivní zbraně, má množství lidí větší význam... A lidí, jak jsem si všiml, máš dost. Pokud se dá soudit podle událostí v Bourgetu, lidem je úplně jedno kdo jim vládne."

"Tak jako všude," podotkl Koril. "Ano, určitě bychom byli schopni bez větších problémů ovládnout asi sedmdesát procent území na severu a několik osad v Gamushi. Tukyanou, která je hodně zaostalá, bych se vůbec nezatěžoval. Mám dostatečný počet silných čarů, vyškolených a vycvičených tady, abych s jejich pomocí získal několik řadových pevností, jako je Montlay nebo Cubera. Ale stejně by to nemělo smysl. Dokud mají v držení Hrad, kontrolují jeden ze dvou kosmodromů na téhle planetě, mají skutečnou moc, obchodní kontakty, administrativu a celou ekonomiku. S tímhle v hrsti můžou způsobit celoplanetární ekonomický kolaps. Věci půjdou špatně, lidé budou mít hlad nebo se rozzuří. A zatímco my budeme ztrácet síly na našich sedmi desetinách, oni klidně počkají na posily buď od tří ostatních vládců, anebo možná přímo od mimozemšťanů. Krátce řečeno, obsazení území bez Hradu je obsazení něčeho, co nedokážeme udržet. Získání Hradu způsobí, že všechno ostatní nám automaticky spadne do klína."

"Takže musíme získat Hrad."

Tulio Koril se rozesmál. "Je lehčí to říct než udělat, můj ukvapený mladý zabijáku. Podstatně lehčí."

Seděli jsme v malé konferenční místnosti: nás osm a Koril. Rozhlížel jsem se po tvářích přítomných, ale kromě dvou mi byli všichni neznámí. Těmi dvěma byly přirozeně Darva a Zala Embuay. Důvody přítomnosti té druhé nám nikdo nevysvětlil. Nepochybně to ale byla Zala a ne Kira, i když jsme věděli, že Kira je tady s námi také.

Místnost byla zatemněná a na plátně se objevil obraz obrovské černé kamenné budovy postavené na vrcholu impozantní hory. Kamenná patra pravidelně stoupala až k téměř plochému vrcholu, což celé stavbě propůjčovalo vzhled pagody.

"Tohle je Hrad," řekl Koril. "Dosahuje výšky osmdesáti metrů nad zemským povrchem a sahá dalších čtyřicet metrů pod zem. Dělí se na patnáct pater a má dokonalý systém vodních drenáží. Zdi jsou z pevného, metr silného kamene, zesíleného ocelovými pláty a mřížemi. Pod ním, uprostřed hory, existuje síť tunelů vedoucích ke vzdáleným podzemním zbrojnicím. Dá se v něm laserem vyrobit slušná díra, ale nikomu by se nikdy tenhle kousek nepodařilo zopakovat. I tak by bylo třeba být geniální, protože vnější povrch skály je pokryt velmi důmyslným vojenským chemickým prostředkem, vynalezeným a vyrobeným na Kerberu. Odráží laserové paprsky, a pokud nejste dostatečně ostražití, odrazí je přímo do vás. Díky této izolační vrstvě je wa Hradu pro nás úplně inertní. Chová se jako skutečná fyzická bariéra pro smysl wa. Nelze seslat destrukční kouzlo na kohokoli a cokoli uvnitř Hradu. Přirozeně ani oni to nemohou udělat, ale nezapomínejme, že oni to dělat nemusí. Stačí, aby tam seděli a čekali na posily z jiných území, nebo třeba z vesmíru. Na vrcholku stavby je přistávací plocha pro raketoplán."

Musel jsem přiznat, že to místo na mě dělalo velký dojem, i když jsem znal minimálně dva tucty druhů zbraní, které by si s ním poradily. Samozřejmě, žádná z nich nebyla na Wardenově diamantu dostupná... a dva druhy by zároveň zničily celou planetu.

"Nejvyšší patro slouží pro obsluhu raketoplánu." pokračoval Koril. "Je tam hodně osobních a nákladních výtahů pro převážení lidí a věcí nahoru a dolů. Většinou využívají docela důmyslný systém protizávaží. Ve čtrnáctém patře jsou pokoje lorda Wardenova diamantu a ubytovny sloužících a těch členů ‚dvora', kterým tam lord dovolí žít. O osm pater níž sídlí zvláštní garda a obranné složky, nejdůležitější vládní úředníci a jejich personál, zároveň s informačním centrem. Posledních pět pater je technické oddělení a sklady, spojené s komplexem tunely, zvláštní vězení známé jako basa, patro recepce a kanceláří. Jsou tam také umístěny další obranné oddíly. V několika horních patrech jsou vládní kanceláře, laboratoře a podobně. Celkově je to obrovský komplex."

Koril zmáčkl tlačítko a na plátně se objevilo schéma Hradu.

"Musíte se s ním seznámit. Všichni dostanete jeho kopii a já chci, abyste věděli o každém průchodu, každém služebním tunelu, každém ohybu za ním. Za dva dny provedu test pomocí počítačové simulace a ukážu vám bílá místa v některých bodech tohoto plánu. Musíte se v rozložení budovy přesně orientovat, jinak se lehce ztratíte. Rychlost tady hraje obrovskou roli a já bych vás žádným způsobem nechtěl ztratit, včetně ztráty vzhledu a vlastností."

Obraz se změnil a spatřili jsme nejnižší patro se systémem tunelů.

"Tohle je slabé místo Hradu, pokud se vůbec dá říct, že Hrad nějaké má," pokračoval čar. "Pokud se dobře podíváte, zjistíte, že je to něco víc než jen systém tunelů a jeskyní uvnitř hory. Je to skutečný labyrint. Je možné do toho labyrintu vejít asi dva kilometry od Hradu, ale teprve uvnitř začnou skutečné problémy. Všude jsou kouzla a čidla. V oblasti, kde je prázdný prostor, uvidíte jednolitou skálu. Jsou tam doslova stovky takových překážek, které mohou být - a také jsou - pravidelně přemisťovány, aby labyrint změnily. Kdysi, před několika lety, se mi podařilo objevit k němu klíč a poslal jsem tam některé ze svých nejlepších lidí. Většina se dostala do Hradu, ale jen hrstka se vrátila... A ani ti nežili dost dlouho na to, aby došli za mnou. Chápete, co to znamená. Mnozí z nich byli čarové nejvyšší kategorie. Nejlepší. Takže to znamená, že pokud se nám podaří dostat dovnitř, nebude existovat cesta zpět. Buď dobudeme Hrad, nebo zemřeme. Jiné možnosti neexistují."

Perspektiva to byla děsivá, ale všichni jsme jeho pohled na věc chápali. Někdo měl dotaz... nevšiml jsem si kdo.

"Jak vyřešíme problém s labyrintem?" zeptal se rozumně. "Naše jediná výhoda spočívá v tom, že to tam znám. Vím, co tam postavili a co ne, a dokážu neztratit orientaci i v proměnlivých podmínkách. V zásadě vycházím z toho, že dokážu vyřešit problém s labyrintem pomocí dříve získaných informací. Pokud bych to nedokázal, znamenalo by to konec."

Po těchto slovech místnost naplnil šum a nervózní šoupání nohou. Žádalo se po nás, abychom strčili hlavy do oprátky, připravené pro Korila, a zároveň byli úplně závislí na tomtéž Korilovi s vědomím, že nedovolí, aby se smyčka

utáhla.

"Zdá se, že omyly, a tím pádem i zburcování vojáků, jsou nevyhnutelné," pokračoval Koril. "Ale to mne netrápí a nemělo by to zneklidňovat ani vás. Nikdo z nich nepatří do vyšší kategorie čarů, maximálně k třídě VII kategorie adeptů, ale s největší pravděpodobností mají třídu IX. Nejslabší z vás jsou VII a většina je podstatně výš. Samozřejmě je v těchto kategoriích drží záměrně, aby zamezili vnitřním nepokojům. Nedělejte si ale iluze... V Hradu se nacházejí velmi silní čarové. Samá smetánka. Nejlepší, které znám. Pokud nám bude přát štěstí, nesetkáme se s více než čtyřmi nebo pěti členy Synodu... Většinu času totiž tráví na cestách. Všechno nasvědčuje tomu, že jich může být právě takový počet, ale nesmíme zapomínat na Moraha. Doufejme, že tam zrovna nebude... A pokusme se, aby všechno šlo podle nás."

"A co Matuze?" zeptal se někdo jiný.

"Ta tam určitě bude. Odjíždí pryč zřídka a nikdy ne na dlouho. Přirozeně že bez ní je Hrad bezcenný, ale mám dojem, že osud nám v tomto případě bude příznivý. Pokud jde o Moraha, vyvoláme na jihu, tak daleko od Hradu jak jen to bude možné, pořádný rozruch. Při troše štěstí se tam vydá. zatímco my vejdeme do Hradu. Pak, pro odvrácení pozornosti, dojde k všeobecnému povstání a dobře koordinovanému, i když neúspěšnému útoku na Hrad. Náš pohyb bude závislý jak na událostech vně Hradu, tak na letovém programu raketoplánu, který dobře známe. Přistává ve čtyři hodiny odpoledne a zůstává na místě asi hodinu. Znamená to, že akce na jižním pobřeží začne den před naší akcí. Vyrazíme druhého dne v pět hodin odpoledne. Když nás objeví, nebudeme mít možnost vrátit se. Musíme všechno ukončit do návratu raketoplánu dalšího dne odpoledne. Pokud to nedokážeme, pokud nás zadrží na dolních patrech, stačí aby Aeolia odletěla na kosmickou stanici a my všichni budeme mrtví," na okamžik se odmlčel a pak dodal: "Nezapomínejte, že jdete jako dobrovolníci."

Možná to tak bylo... ale jeho nabídka v sobě měla příliš mnoho ‚pokud'. Pokud všechny útoky budou koordinované. Pokud se nám podaří odtamtud dostat Moraha. Pokud nebude přítomno větší množství členů Synodu, než jsme schopni porazit. Pokud se raketoplán bude držet letového plánu. Pokud Aeolia Matuze bude na místě. A pokud budeme schopni myslet, bojovat a ‚prokouzlit se' tou ohromnou budovou za jeden den.

Pohlédl jsem v panujícím pološeru na Darvu a věděl jsem, že myslí na totéž co já. "Opravdu bych si přál, aby ses toho nezúčastnila," řekl jsem jí. "Nejsi dost silná, abys bojovala s čary, a zároveň jsi nůž na mém hrdle. Jestli zabijí tebe, dostanou i mne."

"Mám ale jiné schopnosti," připomněla mi. "Znalosti o zbraních, které jsem taky získala, se tady počítají. A nejsem o nic víc nožem na tvém hrdle než ty na mém. Raději bych nedostala smrtelný úder někde mimo akci."

"Dobrá," usmál jsem se a sevřel jí ruku. "Takže jsme tým." Slabě se usmála v odpověď. Věděl jsem, že si myslí, že zahyneme, a chápal jsem její chuť se výpravy zúčastnit hlavně proto, že šlo o důležité věci.

Myslím, že i ona chápala mne. K sakru, vždyť jsem až do samotného konce netušil že se toho všeho zúčastním, každopádně ne bezprostředně. A teď se zdálo, že si užiju víc zábavy než v posledních deseti letech dohromady.

Kapitola patnáctá
Cesta temnotou

Přípravy na tuto misi nám mohly trvat i čtyři měsíce; Koril nám dal čtyři dny. Když se jednou rozhodl, rozhodl se a chtěl začít okamžitě. Řekl, že každého z nás vybral z nějakého konkrétního důvodu, ale některé z důvodů jsme si mohli domyslet lépe než jiné.

Zdálo se, že já jsem se dostal do skupiny proto, že Koril, stejně jako většina členů Bratrstva, které jsem lovil většinu svého života, měl velmi dobré mínění o schopnostech zabijáků Konfederace, mínění, jež jsem se pokoušel během rozhovorů ještě umocnit. Trochu mě překvapilo, že nechal Darvu jít s námi, ale ona mne upozornila, že slabiny v oboru kouzlení vyrovná schopnostmi používat zbraně a bojem holýma rukama. Těžce pracovala, aby tyto schopnosti rozvinula a nechtěl bych se jí ocitnout v cestě, když se rozhodne někam jít. Pokud byl její protivník stejný nebo slabší v ovládání wa nebo pokud by mu někdo z nás zabránil tu sílu použít, byla by z něj mrtvola. Zala, nebo spíš Kira, byla podstatně zajímavější případ; věděla, že jí Koril nevěří stejně, jako já sám. Pokud by postupovala poctivě, byla by skutečně neocenitelná, ale stejně dobře se mohla stát i trojským koněm naší skupiny, připraveným zradit nás, až se ocitneme uvnitř Hradu.

Zbytek členů výpravy byli nejlepší Korilovi čarové, o čemž svědčilo písmeno ‚K' před jejich jmény. Písmeno přijímali když se stali členy bratrstva nejlepších. Bylo to něco jako titul, nebo označení, které dávalo najevo jejich úroveň... a když jsem nad tím uvažoval, hodně věcí to vysvětlovalo. Ze všech jen Morah nikdy nepřijal čarovské jméno.

Naše skupina nepostrádala jisté zajímavé schopnosti. Kromě mne a Darvy v ní byl i Ku, další proměněnec, i když vypadal téměř lidsky; drobný, snědý chlapík s krysím obličejem. Vedl spíš noční způsob života a měl v sobě něco jako sonar, což se nám rozhodně mohlo hodit. Navíc ovládal trochu zneklidňující schopnost držet se na stěnách a stropě jako moucha. Bylo jasné, že bez ohledu na to, jestli z něj udělal proměněnce někdo jiný, nebo on sám, získal několik velmi užitečných schopností.

Kaigh byl mohutný, jako medvěd chlupatý muž s hrozivým vzhledem a možná i povahou, která jeho vzhledu odpovídala. Pravděpodobně byl kdysi důstojníkem Konfederace přiděleným na pohraničí. Nedokázal se ubránit braní úplatků a vynucování peněz od jiných lidí. Kimil byl typický zástupce civilizovaných světů: byl mladší než Koril a nijak zvlášť se neodlišoval. Kindel byla malá, šlachovitá žena s odporně dlouhými nehty a vyholenou hlavou. Její studené,

černé oči se zdály být nepřirozeně velké a pořád se nervózně pohybovaly. Krugar měla vzhled ženy z civilizovaného světa. Byla středního věku a neměla žádné viditelné vlastnosti, kterými by se lišila. Uvědomil jsem si, že Darva se jako jediná z nás narodila na Charónu.

Od počátku jsem si také uvědomoval, že Darva a já jsme největší a nejlépe viditelné cíle. Během několika měsíců se nám podařilo se zmenšit na dvě stě čtyři centimetry, ale přesto jsme převyšovali ostatní. Samozřejmě náš vzhled, i když hodně podobný lidskému, o nás prozrazoval, že jsme proměněnci. Oba jsme měli velkou fyzickou sílu a byli jsme podivuhodně mrštní. Hodně jsme cvičili, abychom si tyto schopnosti udrželi.

Opustili jsme Korilovu tvrz vzdušnou cestou, stejně jako jsme se sem dostali, jen s tím rozdílem, že jsme tentokrát cestovali v pasažerské kabině na zádech zvířete a ne v jeho drápech. Zala se přirozeně téhle cestě celou dobu bránila, ale Kira ji nějak uklidnila. Napadlo mě, že cesta byla stejně nepohodlná jako ta první, ale snášel jsem ji bez obtíží. Museli jsme se přece držet časového plánu.

Samozřejmě jsme se neodvážili přistát v blízkosti Hradu. Protože v okolí nebylo místo vhodné k bezpečnému přistání pro tak velké zvíře, použili jsme místo vzdálené něco přes čtyřicet kilometrů jihozápadně od sídla charónské vlády a pak jsme společnými silami pomohli zvířeti vzlétnout.

Naše vybavení bylo překvapivě skromné. Koril riskoval několik laserových pistolí, ovšem s předpokladem, že se jich budeme muset dřív nebo později zbavit. Měli jsme s sebou i střelné zbraně a munici, jejichž použití jsme si pořádně procvičili na střelnici na základně. Darva nikdy dokonale nezvládla obsluhu laserových pistolí, ale byla skutečný expert pokud jde o palné zbraně; já jsem na tom byl úplně opačně. Kromě toho několik z nás, včetně Darvy, mělo s sebou nejstarší ze všech druhů zbraní - meče, a jiní zase nepříliš velké, ale zato vražedné nože. Obrovitý Kaigh měl i kuši, starobylou zbraň o které jsem pouze četl. Nikdy předtím jsem neměl příležitost si tuhle fascinující zbraň prohlédnout.

Neměli jsme s sebou žádné poznámky ani doklady. Všechny nezbytné informace byly pomocí hypnózy zapsány přímo do našich myslí, což ušetřilo jak váhu, tak případné problémy. Všichni jsme byli oblečeni do zelených uniforem, které vojáci používají v lesích. Darvin a můj stejnokroj měly zvláštní střih, přizpůsobený našim tělům. Kromě trvanlivých potravin ve speciálním balení a čutor jsme nic jiného neměli.

Cestou jsme se živili transmutací. Je to fascinující metoda. Tak jako kdysi Garal proměnil ovocný džus v kyselinu a Korman mu vrátil původní vlastnosti, proměňovali naši čarodějové jakékoli lesní rostliny v jídlo, které jsme chtěli. Dodnes si nejsem jistý, jestli jsme opravdu jedli rostliny podrobené transmutaci, nebo nám bylo jen vsugerováno, že jíme dobrý a námi vybraný pokrm. V důsledku v tom není žádný rozdíl. Naše těla nejen že jídlo přijímala, ale dokázala ho také využít.

Na cestu k Hradu jsme měli dva a půl dne, a to znamenalo, že pochod nemusel být příliš usilovný. Cesta však vedla těžkým terénem džungle, a dokonce ani já s Darvou jsme se v tomto prostředí necítili zrovna příjemně. Když jsme se přiblížili k horám, džungle se změnila v hustý les, který postupně řídl, přibývalo mýtin a holých skalisek. Šlo se nám hůř, tím spíš, že jsme se museli vyhýbat vyšlapaným cestám. Většinu otevřených prostranství jsme překonávali v noci. Poprvé jsme také využili Korilovo kouzlo s nočním viděním, ale před zlomením vazu nás chránily hlavně Kuovy dokonalé oči.

Ráno určeného dne jsme došli na místo, kde jsme měli vstoupit do jeskyně. Vůbec to nebylo špatné místo. Opodál, za malým lesíkem, se nacházela skála klesající strmě dolů, z které byl krásný pohled na níže položené údolí. Hrad, ve skutečnosti hrozivější než na fotografiích, byl viditelný z každého místa.

Utábořili jsme se a čekali na pozdní odpoledne, kdy měla začít skutečná práce. Výměny stráží byly rychlé a všichni se snažili naspat tolik, kolik jen šlo. Všiml jsem si, že Zala mezi hlídkujícími nebyla.

Spal jsem s přestávkami, ale nedokázal jsem si opravdu odpočinout. Byl jsem příliš napjatý, i když jsem si uvědomoval, že je to problém pouze pro amatéry a mne by se neměl týkat. Brzy odpoledne, těsně před jedním z těch nekončících charónských dešťů, jsem prošel lesem na okraj skály a podíval se - možná naposledy - na krajinu pod sebou.

A konečně jsem spatřil vichr tabar.

Navzdory dešti byla viditelnost asi patnáct až dvacet kilometrů. Mraky se nacházely nad pásmem hor obklopujících údolí a dovolovaly člověku dohlédnout daleko, i když - s ohledem na deštěm způsobené mírné rozmlžení výhledu - bez možnosti postřehnout detaily na zemi. Neměl jsem ale ani nejmenší pochybnosti o tom, co vidím... Pozoroval jsem přece, jak to začíná!

Malé území na východě nejdřív osvětlovaly jasně zářící blesky. Vzápětí se však místo nepravidelných a přerušovaných světelných záblesků z mraků rozzářilo setrvalé a velmi silné světlo, tak silné, že se zdálo, jako by uprostřed mraků vznikl jeho jediný silný zdroj. Z mraku se však nevynořilo nic. Pak se však země kolem začala chvět. Kdysi jsem viděl něco podobného, i když bez toho sílícího světla uprostřed. Říkalo se tomu tornádo a někdy také cyklón.

Z jasného středu vystřelily k zemi elektrické jazyky a chvíli na to série strašlivých hromů, odrážejících se ozvěnami od stěn údolí, oznámila jejich dopadnutí na povrch. Nebyl jsem schopen postřehnout, co se nacházelo v místech úderu elektrických jazyků, ale cítil jsem úlevu nad tím, že tam nejsem.

Pak z jiskřícího, zářícího středu začalo vystupovat něco s tvarem víru, ale ne takového jako u tornáda; tento byl geometricky dokonalý. Sloup vyplněný... čím?... klesal k zemi, doprovázený šíleným tancem blesků. Jak se žlutavý sloupec přibližoval k zemi, začal se měnit, tmavnout a nabíral barvu. Uvnitř se přelévaly červené, oranžové a fialové skvrny, ale nemíchaly se.

Dokázal jsem pochopit, proč lidé něčemu takovému připisují nadpřirozený původ. Když jsem to pozoroval, vír barev a strašlivých sil se zploštil téměř do válcovitého tvaru a začal se sunout vpřed.

Když ostatní uslyšeli hřmění, přidali se na pozorovacím místě ke mně. Bouře, i když vzdálená, naháněla strach a všichni byli jako magnetem přitahováni jejím nelítostným, i když chaotickým pochodem dolinou. Všichni s výjimkou Korila.

"Myslím, že už přišel náš čas," řekl klidným hlasem.

Několik z nás k němu pozvedlo překvapené obličeje. "Ještě není pět," řekl jsem.

Přikývl. "Nebudou riskovat přistání raketoplánu, když poblíž zuří vichr tabar. Automatické systémy se během jeho trvání úplně vypnou, aby nepřivolávaly bouři. Všechny zásobníky s energií pro laserové zbraně jsou teď transponovány tunely co nejdál od Hradu. A to znamená, že se můžeme ocitnout mezi zásobníky a lidmi, kteří by je mohli využít. To se nám docela hodí. Tu bouři nám snad seslal osud! Jdeme!"

Téměř hypnotický vliv, kterým vichr tabar působil, nám odchod ztěžoval, ale všichni jsme dobře chápali Korilův spěch. Hodili jsme si na ramena naše skrovná zavazadla a zamířili k lesu, který se od ostatních ničím nelišil, vzdálenému sotva šedesát metrů od našeho tábořiště.

"Hlídka odešla," řekl Koril spokojeně. "To nám ulehčí úkol. Pokud se nám taky podaří tiše proklouznout kolem vnitřních stráží, budeme uvnitř, aniž bychom po sobě zanechali stopy.

Ryk vichru tabar se ozval vší silou - a velmi blízko. "Neměli bychom se zbavit laserových pistolí?" zeptal se Kimil nervózně.

"Raději ne," odpověděl hlavní čar. "Byl bych pro to risknout.

Pokud nám dál bude přát štěstí, může se stát, že budeme jediní lidé s těmito zbraněmi."

Kouzlo v lesíku bylo dokonale provedené, precizní a téměř neodhalitelné. Především málokdo věděl, že Hrad má nějaké zadní vchody a východy, i když nikdo přece nepostaví pevnost bez možnosti útěku a tajné zásobovací cesty. Tohle bylo jedno z takových míst; druhé, pokud jde o vzdálenost od Hradu, ale za to přímější. Nejbližší a nejčastěji používané vedlo od Hradu k podzemním skladištím v přirozených horských jeskyních. I když bylo určitě nejjednodušší ho objevit, nepřátelské síly by nikdy nemusely odtamtud najít cestu do Hradu.

Koril s pomocí dvou čarů začal s prací nad kouzlem. Jejich schopnosti a lehkost, s jakou pracovali, byla fascinující a záviděníhodná. Možná že i já měl podobnou velkou sílu, ale k jejich schopnostem jsem měl ještě velmi daleko.

Dva ze stromů v naší blízkosti vypadaly, že se smršťují a usychají, pak se prohnuly vzad a odkryly masivní ocelové dveře. Věděl jsem že je to ocel z Medúzy, která pro nás byla úplně inertní. Ani dveře, ani zámek by nepodlehly naší moci; netýkalo se to však skály, do které byly vsazeny. Pozoroval jsem, jak naše skupina čarů vrhá spojenou energii do skály a kolem ní, a viděl jsem, jak wa skály reaguje na útok podobně jako živá bytost a ustupuje od uzavírajícího mechanismu. Po několika chvílích se ve dveřích objevila dostatečně velká díra, aby se do ní dala strčit ruka. Koril přikývl, přešel blíž, strčil dovnitř ruku až po loket a dveře odstrčil. Viděli jsme, jak se mechanismus zámku přesouvá společně s dveřmi, i když zůstává pořád na svém místě. Protože se na zámku s ničím nehýbalo, nepřerušil ticho žádný poplach.

Rychle jsme vešli dovnitř a čekali, až se dveře vrátí do původní polohy a naši čarodějové obnoví zničené kouzlo u vchodu a umístí stromy a skály na své místo. Čar kategorie I by byl schopen manipulaci objevit, pokud by měl důvod něco tušit. Já jsem to nedokázal.

Když se dveře zavřely, ocitli jsme se v úplné tmě. Nebyli jsme však slepí a bezmocní. Ku vykročil po stěně a pevně se zavěsil na stropě. Měl jít touto cestou a být naší pojistkou. Pokud šlo o nás, viděli jsme naše individuální wa. Obzvlášť viditelná byla dvojitá Zalina mysl, pomáhalo nám to zjistit vlastní pozici a zároveň vnímat wa skal samotné jeskyně. Takové vidění, nerušené obrazy, běžně viditelnými očima, bylo nezvyklé, ale užitečné... I když nejen pro nás. Mohli jsme být stejně dobře viditelní i pro ostatní.

Ku šel asi pět metrů před námi. Tak tiše, jak to jen v takových podmínkách šlo, jsme se vydali na cestu dlouhým tmavým tunelem a soustředili pozornost na Kua. Koril šel první, Darva průvod uzavírala a bedlivě pozorovala ne Kua, ale Zalu, jak jsme se už předtím domluvili. Bylo to jedno z Korilových mistrovských rozhodnutí. Wa Darvy, nejslabší co do síly, bylo nastálo spojeno s mým. Pokud by spatřila něco neobvyklého, dala by mi pomocí předem dohodnutého kódu vědět. Kdyby se na ni někdo pokusil zaútočit, okamžitě bych to věděl. Chápal jsem, že Korilova rozhodnutí byla podepřena silnými a logickými základy, což se týkalo i myšlenky nás oba včlenit do skupiny.

Vyšli jsme ze zatáčky v tunelu a spatřili před sebou světlo. Mihotavé záblesky pochodní nepřicházely ze stejné chodby, ale z nějaké místnosti poblíž. Ku měl nervy jako ze železa, to musím přiznat. Rozběhl se po stropě jeskyně přímo ke dveřím a podíval se shora dovnitř. Pak se opatrně vrátil ke Korilovi.

"Dva vojáci," zašeptal tak tiše, že jsem jen s obtížemi slyšel jeho hlas. "Automatická zbraň s explozivními náboji. Napájení vypnuto."

Koril přikývl. Vypadal, že je se získanou informací spokojen. Pak, když Ku pokračoval dál, muž, jemuž kdysi patřila jak jeskyně, tak vojáci, přešel téměř až ke dveřím a zvedl ruce v gestu, o kterém jsem věděl, že je gestem moci. Vypadal, že stojí nehnutě, v nehybném, ale majestátním postoji, jen ukazováček pravé ruky se pohyboval na znamení, že máme pokračovat v cestě.

Vydali jsme se po jednom tiše k němu, pak ke dveřím a dál. Když jsme procházeli kolem, viděli jsme dva muže uvnitř. Tvářili se znuděně a občas se podívali na nějaký přístroj, který byl mimo dosah našich pohledů. Ani jeden z nich si nás nevšiml.

Když kolem dveří prošla Darva, pohnul se i Koril. Nejdřív se narovnal, udělal dva kroky stranou a pak ucouvl ke druhé stěně jeskyně a dál, až se připojil knám. Čekali jsme na něj pod Kuem, který visel u stropu. Teprve pak se uvolnil a vydal se vpřed, nechávaje Kua, aby šel opět kousek před námi. Poračoval tunelem až k další zatáčce, za kterou jsme opět vkročili do tmy. Nebylo třeba vysvětlovat, co před chvílí udělal. Všichni jsme věděli, že pro ty dva stvořil iluzi klidu a ticha, aby nám zjednodušil průchod.

Ušli jsme dalších čtyřicet nebo padesát metrů a dorazili do velkého otevřeného kruhového prostoru, který byl určitě uzlovým bodem systému chodeb. Problém spočíval v tom, že když jsme se tam ocitli, všude kolem zářilo wa, které nás přesvědčovalo o tom, že všude kolem nás je jednolitá skála. Takže tohle byla první past v labyrintu! Vypadala velmi účinně.

Díky hodinám, stráveným nad mapami a výkresy jsem si pamatoval, že systém tunelů má komplikovanou podobu, připomínající schéma elektrických obvodů. I když bylo každému, kdo se sem dostal, jasné, že jednolitá skála této místnosti je pouze kamufláží, neexistovaly žádné stopy, které by umožnily vybrat správnou cestu, ani kdyby se nějaký podařilo najít. Z pěti odsud vybíhajících tunelů vedl jen jeden k Hradu. Druhý byl samozřejmě ten, kterým jsme přišli. Zbývající tři byly protkány nebezpečnými pastmi a vedly ke skladům daleko od Hradu.

Vydal jsem se k Darvě. "Všechno v pořádku?" zašeptal jsem.

"Určitě, jen se mi chce na záchod," odpověděla stejně tichým hlasem. Poklepal jsem ji účastně po rameni a vrátil se na své místo.

Koril se rozhlédl kolem, přikázal nám ustoupit a opět zvedl ruce. Pomalu se otáčel na místě a po třech otočkách během jedné minuty se nakonec zastavil. Pak velice tiše promluvil: "Někdo tady odvedl dobrou práci. Všechno je plné různých pastí, a navíc ve vzdálenosti deseti metrů přidal ještě jeden křižující tunel. Dobrá... jděte těsně za mnou a nepředbíhejte mě. Ku, pomalu, ne víc než dva tři metry najednou."

Po těchto slovech se rozhodl, pokynul prstem a část wa po jeho levé ruce se trochu rozestoupilo. Opatrně tudy prošel, nechal projít Kua a počkal na zbytek skupiny. Clona wa zhotovená z tenkých proužků něčeho, co simulovalo skálu ale dalo se tím lehce projít, se vrátila na původní místo.

Pomalu, opatrně jsme zformovali správný šik a vydali se novou cestou. Neušli jsme víc než tři metry, když nás Koril gestem zastavil.

"Do hajzlu," zašeptal. "Použili past z jiné planety." Ukázal prstem na skálu a my jsme okamžitě pochopili, co měl na mysli. Všude kolem nás bylo wa - v nás, ve stěnách, v podlaze i stropu chodby. Vše svítilo charakteristickým svitem wa - všechno kromě pásu širokého čtyři metry, ležícího napříč naší cestou, který začínal těsně před Korilem. Neutrální materiál znamenal ocel z Medúzy a neexistence wa činila jeho obrys dokonale viditelným.

Ku nepotřeboval rozkazy; už byl na stropě a pracoval. Viděl jsem jak se laserovou vrtačkou zakusuje do skály a chvíli na to jsem spatřil, jak Ku připevňuje pomocí rychle tvrdnoucího cementu ke stropu kruh. Darva a já jsme jako nejvyšší měli největší zavazadla. Darva teď byla přede mnou. Lano vyrobené z nějakých lesních popínavců vydrželo v Korilově laboratoři tah pěti set kilogramů. Doufali jsme, že si své vlastnosti zachovalo.

Zašeptalo jsem Kindel, která stála nejblíž: "Co bychom si počali bez Kua?"

"Prostě bychom jednoho z vás proměnili v někoho podobného," odpověděla lhostejně.

"Aha!" přikývl jsem a otočil se, abych se podíval, jak pokračuje práce. Podstata byla jednoduchá: vzít do ruky lano a přeskočit nad deskou, citlivou na dotek, na druhou stranu. Nebylo to tak jednoduché, protože strop byl ve výšce tří metrů a deska měla šířku čtyři metry. Protože se lano nesmělo dotknout desky, znamenalo to, že byla nutná velká počáteční rychlost a po ní už jen malý skok. Docela těžký kousek.

Připadalo mi jako věčnost, než jsme se dostali na druhou stranu, ale všichni jsme byli dobře vycvičení profesionálové. Kromě jediného případu jsme to zvládli s přehledem. K mému překvapení jsem se na druhou stranu dostal bez nejmenších problémů a zároveň mě napadlo, že pokud je Kira dvojitým agentem, připraveným nás zradit, mohla by to udělat teď, aniž by tím vzbudila podezření. Nic takového se však nestalo a Kira předvedla skvělý odhad a sílu, tedy schopnosti, které se před námi pokoušela skrýt.

Nakonec jen drobná Kindel se musela několikrát zhoupnout, než se odvážila skočit, ale přesto jen okamžitá Kuova pomoc, který jí postrčením vzhůru pomohl urazit těch několik posledních důležitých centimetrů, zachránila situaci.

Pak jsme všichni čekali na Kua, který použil svůj malý laser, rozřízl uzel, smotal lano a pak odřízl i kruh a vzal ho s sebou. Takže člověk, který by tudy procházel, by musel cíleně hledat, aby našel stopy po naší činnosti.

Pasti, jednodušší i těžší k objevení, se nacházely po celé délce tunelu. Ty, které byly napájeny zevnitř, samozřejmě nefungovaly, ale většina měla obyčejný mechanický princip. Každá z nich zrychlovala tep našich srdcí, ale každá měla řešení v našich zavazadlech a žádná nás nezastrašila.

Stále jsme naráželi na falešné křižovatky a ústí dalších tunelů. V těchto případech jsme se museli spoléhat na Korilovy zkušenosti a na pátrací schopnostei našich čarů. Přiblížili jsme se k jedné z takových křižovatek a Koril nás zastavil ještě předtím, než jsme vešli dovnitř. Nacházeli jsme se totiž už velmi blízko Hradu a tady teprve mohly začít skutečné problémy.

Především, v tomto uzlu byl provoz; soudě podle zvuků docela hustý. Vojáci a technický personál, jak se zdálo, stěhoval tam a zpátky nějaké vozíky a další věci. Přestávky v hluku nebyly delší než tři minuty, což byl příliš krátký čas na to, abychom vešli dovnitř, našli správnou cestu a ještě stačili zmizet.

Koril ještě pořád přemýšlel, když byl najednou zase zapnut proud. V chodbě se rozsvítila světla a ozářila křižovatku. Vrátili jsme se do hloubi chodby a na poslední chvíli se vyhnuli setkání se čtyřmi červeně oblečenými lidmi, kteří vyšli z jiného tunelu. Tlačili vozík plný nějakých krabic a směřovali k chodbě na opačné straně. Naším směrem se ani nepodívali.

"Co se dá dělat, díky vichru tabar jsme došli dál, než jsem předpokládal," povzdechl si Koril. "Teď teprve začne skutečná zábava. Nacházíme se ani ne padesát metrů od nejnižšího patra Hradu. Tyhle tunely vedou ke skladišti uměleckých děl, drahých kovů a podobných věcí. Ten vpravo, na dvou hodinách, vede do Hradu." Odmlčel se a my všichni jsme znehybněli, protože jsme zaslechli další skupinu, která se tentokrát pohybovala v nějakém stroji s mechanickým pohonem. Když utichly poslední zvuky, Koril pokračoval.

"Už by tady nemělo být moc pastí. Nemyslím, že by někdo předpokládal, že se vetřelci dostanou tak daleko.

Každopádně já bych něco takového rozhodně nepředpokládal také. Během posledních tří hodin jsem dostal dokonalé školení v ochraně a bezpečnosti. Vím, že jste unavení, ale musíme pokračovat dál. Předpokládám, že veškerý shon souvisí s útokem, který už určitě začal, a že za okamžik se rozpoutá opravdové peklo. Znamená to, že za chvíli tudy budou procházet lidé, buď nahoru, nebo dolů. Nemůžeme tady zůstat a nemůžeme pokračovat dál. Myslím, že..."

Než stačil dopovědět, malý traktor s přívěsem vyjel na křižovatku, zastavil se a pak zamířil přímo k nám.

Vytáhli jsme pistole a Koril jen stačil zašeptat: "Nesmíte minout!", když se vozidlo objevilo před námi. Jeli na něm jen dva lidé, oba oblečení do červených kombinéz technických pracovníků. Zastřelili jsme je tak rychle, že bych ani nebyl schopen říct, jak vypadali. Ku se spustil ze stropu do otevřené kabiny pro řidiče, vyhodil těla a zastavil traktor.

"Rychle!" přikázal Koril. "Parku. Darvo. Kaighu. Jste největší a nejsilnější. Rychle shoďte ty krabice z vozu!"

Rozběhli jsme se, abychom splnili rozkaz. Bedny byly dost těžké, ale vzápětí byl vozík prázdný. Během práce jsme se pokoušeli nebrat na zřetel zvuky svědčící o pohybu za našimi zády. Doufali jsme, že jsme dost daleko za ohybem, aby si nás nikdo nevšiml, pokud se ovšem nerozhodne použít naši chodbu.

Ku jel jako šílený, a když jsme po cestě potkali vojáky nebo technický personál, nezastavil ani na okamžik. K mému údivu všichni ustupovali ke stěnám a nevěnovali nám ani jediný delší pohled. O kus dál jsme potkali stejný traktor mířící opačným směrem. Ku mávl rukou a červeně oděný řidič mu odpověděl stejným gestem, i když jsme se míjeli ve vzdálenosti sotva několika centimetrů.

Koril se hlasitě rozesmál. "Hlupáci! Považují nás za vojáky. Koneckonců, vždyť jsme vojáci! Připravit zbraně! Za chvilku může být horko!"

Chvíli na to jsme se ocitli v nejnižším patře Hradu, v obrovském otevřeném prostoru, protkaném řadami skalních sloupů. Byly tam stovky červeně oblečených mužů a žen a také mnoho vozíků a vozů.

Ku zastavil náš traktor mezi čárami, namalovanými na podlaze. Koril, zářící sebejistotou, na nás zašeptal. "A teď vám ukážu, proč je byrokracie takové zlo." Seskočil z vozíku, zasunul pistoli do pouzdra a energickým krokem přešel k vojákovi, oblečenému do černé uniformy, ozdobené zlatými insigniemi. Určitě to byl důstojník a - soudě podle jeho wa - docela silný muž.

Bývalý lord Diamantu došel přímo k němu a začal na něj mluvit. Voják přikývl, ukázal na něco prstem a řekl několik slov. Koril zasalutoval a vrátil se k nám, jen s obtížemi ovládaje smích. "Dobrá... vystupovat! Nemusíme jít nahoru. Pojedeme výtahem číslo čtyři."

Šli jsme za ním kolem lidí, zaměstnaných vlastními úkoly, ke dveřím obrovského otevřeného výtahu. Nebyl jsem na taková primitivní zařízení zvyklý, ale vzpomněl jsem si, jak Koril kdysi říkal, že pracují na principu protizávaží a nepotřebují elektřinu. Musely být takhle konstruované, protože by jinak v případě výpadku elektrického proudu byly úplně k ničemu.

Stáli jsme a nervózně se rozhlíželi, aniž bychom úplně věřili tomu, co děláme. Měli jsme pocit, že díky našim zeleným uniformám se lišíme od všech ostatních. Nedokázal jsem to napětí snášet, takže jsem se přesunul ke Korilovi. "No dobrá... jak jsi to, k sakru, dokázal?"

Usmál se a zvesela zašeptal. "Zašel jsem rovnou k tomu důstojníkovi a řekl, že jsme speciální obranný oddíl, který má rozkaz zaujmout obranné postavení, a zeptal jsem se ho na nejkratší a nejrychlejší cestu na místo, které nám bylo přiděleno."

"A on ti dal potřebné informace?"

"Jistě. Proč by neměl?"

Nejen já jsem údivem vrtěl hlavou. Mezitím výtah sjel dolů a přistál v zářezu v podlaze. Uvnitř stálo několik ručních vozíků, většinou prázdných, a také skupina vojáků a technického personálu. Nikdo si nás ani nevšiml. Přiznávám, že já - a pravděpodobně i většina z nás - jsem měl nervy napjaté k prasknutí. Přitom to byl druh hry, kterou bych já sám v téhle situaci rozehrál, kdybych se nacházel ve vlastním bývalém působišti. Věděl jsem, že do okamžiku opuštění výtahu nám největší nebezpečí hrozí z vlastní strany, od někoho, kdo to psychicky nevydrží a prozradí nás všechny.

Když se výtah vyprázdnil, vešli jsme neklidně dovnitř, následováni několika vojáky, kteří před sebou tlačili vozíky s bednami něčeho, co vypadalo jako munice pro střelné zbraně a zásobníky energie pro laserové pistole. Sotva vešli dovnitř, nad hlavami nám zazněl hlasitý gong a vyrazili jsme nahoru, patro za patrem. Systém byl evidentně navržen pro pomalou jízdu nahoru i dolů. Výtah bez ohledu na okolnosti jednoduše zastavoval v každém patře.

Další patro, a také většina ostatních, nebylo otevřeným prostorem jako skladištní patro, ale místo toho se z výtahu daly zahlédnout chodby směřující nejdřív několik metrů dolů a pak se rozvětvující vpravo i vlevo. V každém patře také stáli hlídky vybavené barevně kódovanými odznaky - propustkami, které jsme však neměli.

Vojáci, kteří jeli s námi, si ničeho nevšimli, ale když jeden z vozíků opouštěl výtah, hlídka zkontrolovala odznak muže, který vozík tlačil. Na sedmém patře, kde vystupovali ostatní, byly jejich odznaky podrobeny velmi důkladné kontrole. Řekl jsem Korilovi: "Odznaky!"

Jen přikývl a poklepal na pistoli v pouzdře. Bylo jasné, že pod jeho velením budeme muset použít hrubou sílu, a až k tomu dojde, rozpoutá se peklo. Když jsme minuli deváté patro, zašeptal: "Vytáhněte zbraně a střílejte okamžitě, jak jen to bude možné!" V desátém patře, nejvyšším, kterého bylo možno tímto výtahem dosáhnout bez detailní kontroly totožnosti příchozích, na nás čekalo osm ozbrojených vojáků vybavených hrozivě vyhlížejícími střelnými zbraněmi. Dokonce i kdyby nás nepodezřívali, na což jsme nemohli spoléhat, byli při nejmenší zámince připraveni zastřelit každého, kdo přijel výtahem.

Když se naše hlavy vynořily nad úroveň podlahy, vykřikl jsem: "Počkejte! Nestřílejte!" Hlídka při těchto slovech samozřejmě zaváhala a to nám stačilo. Sotva byly naše ruce ve vhodné výšce, otevřeli jsme dvířka a začali pálit z laserových pistolí. Žádný z nich neměl šanci tak koncentrovanou palbu přežít.

"Vystupovat... rychle!" vykřikl Koril. "Pokud nedají signál, který povoluje další jízdu, spadne tahle krabice dolů

jako kámen!" Nepotřebovali jsme další rozkazy; poslední z nás opustil kabinu, ještě než výtah dostoupal na úroveň podlahy... a nebylo to zbytečně brzy ani o vteřinu. Hlídka nejspíš měla vypínač, a protože už nežil nikdo, kdo ho mohl použít, výtah nám rychle zmizel z očí - neřízený spadl dolů.

Kaigh se podíval do prázdné šachty a přikývl. "Moc nechybělo." Všichni jsme soustředili svou pozornost na Korila, který se kriticky rozhlížel kolem.

Konečně promluvil: "Tohle je první ochranné patro pro vyšší podlaží. Bude tady určitě padesát, šedesát lidí, dokonce i kdyby vnější útok zaměstnal většinu. Nemyslím, že by se nám podařilo dojít k hlavnímu schodišti bez rizika masakru. Parku, Darvo, Kiro... držte se uprostřed kruhu. Nestřílejte, ani kdyby oni stříleli po nás. Blufování, léčky a konvenční zbraně už nás dál nedostanou."

Došlo nám, o co mu jde, a rychle jsme zaujali pozici, abychom se nechali obklopit čary. Přesto jsme s Darvou nepustili zbraně z rukou. Vždycky je lepší mít něco než nic. Na druhou stranu, tenhle postup už jsme si předtím nacvičili a ochotně jsem souhlasil, aby profesionálové dělali to, co umí nejlíp. Zneklidňovala mě však skutečnost, že se pokoušeli utvořit kruh, i když jsme se pohybovali. Kdyby totiž někdo z kruhu vypadl a ztratil tak kontakt s ostatními, jeden z nás by musel rychle zaujmout jeho místo, aby zajistil propojení. V opačném případě by tady - místo spojených sil čarů kategorie I - byla skupina jedinců... která možná dokázala ochránit sebe samé, ale rozhodně ne mne...

Kruh byl vytvořen velmi rychle, ale nevyrazili jsme hned. Koncentrace nezbytná ke spojení wa tolika silných myslí byla obrovská. Darva, Kira a já jsme se nervózně rozhlíželi kolem sebe. Obě dvě ženy přemýšlely, proč na nás neviditelný nepřítel ještě nezaútočil. Já jsem si příčinu bez problémů domyslel. Chodba končila asi po dvou stech metrech a bylo potřeba zatočit doprava nebo doleva. Z plánů jsem si pamatoval, že musíme jít vlevo, abychom došli tam, kam jsme chtěli jít... ale totéž se týkalo i obránců. S dveřmi výtahu za sebou, vojáky na všech nižších patrech a bezpečnostními blokádami nad hlavou jsme nemohli couvnout, nemohli jsme jít ani nahoru, ani dolů a už vůbec jsme nemohli zůstat na místě, protože výtah se každou chvíli mohl vrátit a přivézt skutečně nepříjemná a nebezpečná překvapení. Každý obránce raději chystá pasti na cestě, kterou útočník musí projít, než aby útočil v uzavřeném prostoru - obzvlášť v případě, když útočník disponuje slušnou artilerií.

"Wa je jedno," recitoval Koril. "Wa je jedno," opakovali ostatní jeho slova, několikrát až k úplné shodě. Bylo to docela zvláštní. Ovšem na druhou stranu, pamatovali jsme si přece Tullyho Kokula, čara kategorie sotva IV nebo V, který změnil směr laserového paprsku, mířícího přímo na něj. A tahle skupina čarů byla nesrovnatelně silnější - spojená vůle a síla nejlepších lidí na Charónu mimo Synod. Uvědomoval jsem si, že Synod je vlastně něco podobného, a to byl důvod, proč se všichni ti čarové ocitli zde. Oni přece utvoří nový Synod... Pokud přežijeme palbu a to, co nás ještě čeká, pokud dorazíme k samotnému Synodu, který bezpochyby očekával náš příchod v dalším patře.

Dokonce i já byl schopen vycítit obrovskou sílu vytvořenou Korilem a jeho pomocníky. Obklopovala nás stěna wa pracující na principu magnetické odpudivosti. Všichni jsme mohli postřehnout její účinnost... začali jsme se totiž pohybovat vpřed.

Samozřejmě na nás v obou chodbách čekali vojáci. Sotvajsme odbočili vlevo a vzápětí vpravo, držíce se blízko sebe, vojáci z pravého křídla okamžitě zaujali pozici za námi. Musím přiznat, že se chovali klidně a profesionálně. Nechali nás dojít asi deset metrů do hloubi dlouhé, sedmdesátimetrové, prázdné chodby, než na nás začali střílet. Já i Darva jsme v tom okamžiku ztuhli a málem jsme způsobili smrt nás všech... kruh se totiž posouval rovnoměrně vpřed.

Vystříleli tak obrovské množství těch primitivních, ale smrtelně nebezpečných kulek z větší vzdálenosti a ze stanovišť podél chodby, že barva a omítka létaly kolem, ve stěnách se objevovaly stovky děr a vzduch houstl jako voda. My jsme však pokračovali vpřed; zdálo se, že nás není schopna zasáhnout žádná kulka, ať už bezprostředně, nebo odrazem.

Kruh, chovající se jako jediná osoba, se zastavil zhruba v polovině chodby. Čarové, kteří ho tvořili, se nacházeli ve stavu, připomínajícím trans a pravděpodobně si ani nevšimli ani strašlivé střelby, která na nás směřovala. My tři uvnitř kruhu jsme se však nemohli ovládnout, abychom se netřásli a neuhýbali, a vší silou jsme museli přizpůsobovat své pohyby pohybům kruhu.

Brzy už bylo jasné, proč jsme se zastavili. Obrovská stěna síly wa. která měla zřídlo uvnitř kruhu, se rozšířila všemi směry ven. Oslepovala a ohlušovala silou a mocí -- mocí silnější než cokoli, s čím jsem se do této chvíle setkal. Byla téměř živá, jako vichr tabar, ale pro někoho, kdo nebyl schopen vycítit wa, úplně neviditelná. Udeřila na ty, kdo drželi zbraně, rozšířila dosah a okruh působnosti, dotkla se zbraní a převzala nad nimi kontrolu.

Jednou se možná dozvím, jaké fyzikální zákony byly základem toho, co dělali, ale v podstatě se zbraněmi udělali to, co se mohlo stát Darvě a mně, kdybychom se pokusili skokově redukovat hmotu našeho těla po poslední transformaci. Reakce byla velmi podobná a uvolnilo se při ní velké množství tepla... a střelné zbraně vždy obsahují nějaký výbušný materiál.

Když ke zbraním síla dorazila, jedna po druhé začala vybuchovat. Vojáci křičeli bolestí a několik z nich na nás v zuřivém šílenství zaútočilo, s nadějí, že kruh prorazí vlastní hmotností a fyzickou silou. Naše zbraně však neutralizovány nebyly. Srazili jsme útočníky pečlivým mířením mezi sepjatýma rukama našich čarů. Koneckonců, po dvou útocích - zepředu a zezadu - jich moc nezbylo. Na takovou vzdálenost nemohla minout ani Darva a proto se cítila dost sebejistě - soudě podle toho, že v jednu chvíli na mne šelmovsky zamrkala. Podíval jsem se na Kiru. Byla klidná a chovala se profesionálně. K čertu s ní! Co z toho, že jste v něčem dobrý, když z toho, co děláte, nemáte radost?

Opět jsme se pohnuli; teď jsme ale věděli, jak se zachovat. My uvnitř kruhu jsme se starali o volnou palebnou zónu, nejen proto, že jsme mohli očekávat další zoufalé útoky, ale také z toho důvodu, že jsme míjeli palebné pozice a kanceláře. Někdo, kdo by se ocitl příliš blízko, by mohl vskočit přímo do středu kruhu.

Nikomu se to však nepodařilo. Dorazili jsme k opuštěnému palebnému hnízdu umístěnému na plošině u okraje širokého schodiště. Širokého... ale ne dost na to, aby se na něj vlezl tak velký kruh jako náš, a se schody tak strmými,

že jsme nebyli schopni postřehnout, co se nachází na dalším patře. Ten, kdo tohle místo navrhl, si na tom dal záležet.

Sáhl jsem do svého batohu a vytáhl čtyři malé stříbrné koule, každou sevřenou tenkým ocelovým kroužkem. Jakoby na rozkaz se kruh rozpadl a čarové zaujali obranné pozice na konci chodby před okamžikem bráněné vojáky. Museli dokonce odsunout stranou jejich kouřící mrtvoly. Téměř ve stejném okamžiku seběhl po schodech dolů voják a začal střílet. Uslyšel jsem křik, ale Kira zareagovala s podivuhodnou rychlostí a téměř nešťastníka rozpůlila. Jeho zakrvácené mrtvé tělo upadlo na schody a skutálelo se k nám.

Bez ohledu na případné ztráty jsem vyskočil na první schod, otočil kruhem na první kouli a hodil ji na vrchol schodů. Nečekal jsem na výsledek a totéž udělal s druhou koulí. První vybuchla dřív, než jsem se vypořádal s třetí. Způsobila takovou detonaci a tlakovou vlnu, že mě málem povalila na zem. Neriskoval jsem hození třetí dokud druhá nevybuchla, a čtvrté jsem se zbavil, až když jsem znovu získal rovnováhu. Teprve pak jsem se rozhlédl kolem sebe.

Přestože to byli čarodějové kategorie I, byli také lidmi a ten voják je zaskočil. Kaigh byl nepochybně mrtvý a Krugar si rukou svírala zakrvácený bok. Zbylo nás jen sedm... A čtyři dobří čarové, ale k sakru, měli jsme na vybranou?

Stejně už jsme se opozdili, když jsme museli čekat, až granáty vyvolávající silnou tlakovou vlnu, stoprocentně zaúčinkují a museli jsme teď spěchat. Kira šla první. Neměli jsme jinou možnost než opustit Krugar a se zbraní připravenou k výstřelu následovat Kiru. Jediná optimistická myšlenka, která mě mohla v téhle situaci napadnout, byla, nu, že tohle místo aspoň není natolik utěsněné, aby se dalo použít jako plynová past.

Nečekal jsem, že spatřím Kiru, až doběhnu do dalšího patra, ale přesto jsem ji tam našel. Se dvěma mrtvými vojáky u nohou. Teoreticky jsme měli k Aeolii Matuze ještě tři patra - pokud tam vůbec byla - ale už jsme překonali hlavní ochranné pásmo a dostali se na území s kancelářemi, obytnými místnostmi a laboratořemi Synodu a nejvyšších úředníků.

Jedenácté patro se zamčenými dveřmi do všech místností připomínalo hotelový komplex. Protože dobře zařízené, moderní a pohodlné místnosti byly hlavně kancelářemi a obytnými pokoji, bylo těžké odhadnout, která je která. Jak se dalo předpokládat, v posledních letech v nich došlo k mnoha změnám.

Koril se zastavil, aby se nadechl. "Krugar je natolik v dobrém stavu, že se může pokusit o samoobnovení, a možná dokonce zadrží další útočníky přicházející zespoda," řekl, ztěžka dýchaje. "Uff! Nejsem už nejmladší, jak se zdá." Povzdechl si. "Ale už se nebojím vojáků. Pravděpodobně můžeme touhle chodbou projít bez nejmenších problémů; raději ale střílejte po všem, co se hýbe."

"Myslíš, že se nepokusí o další útoky?" zeptal jsem se nejistě.

Zavrtěl hlavou. "Vědí, že ten, kdo se dostal až sem, není žádný začátečník. Ne. Členové Synodu už se dávno přesunuli do třináctého patra. Tam na nás budou čekat."

Podíval jsem se na zbývající čaroděje. "Budete na to stačit jen vy čtyři?"

Pokrčil rameny. "Záleží na tom, kolik jich je a kteří to jsou. Do této chvíle nám přálo štěstí. Doufejme, že nás teď neopustí."

Došli jsme sem díky dobré přípravě, skvělému vyškolení čarů, informacím, získaným z Hradu a také díky odvaze, schopnostem a zanícení, ale přesto měl Koril pravdu. Měli jsme zatím štěstí. Také měl bezpochyby pravdu, pokud šlo o další běh událostí. Žádné dveře se neotevřely a nikdo nám nebránil v cestě jedenáctým a dvanáctým patrem. Všichni jsme ale slyšeli, jak jsou patra, která opouštíme, okamžitě obsazována protivníky. Jak by ne, když výtahy měli k dispozici oni. Prostě jen nechtěli střílet v patrech, kde byli ubytováni vysocí důstojníci. Vojáci selhali a teď byl čas pro jejich velitele. Tušil jsem, že vojáci - a důstojníci obzvlášť - jsou teď svým způsobem na naší straně. Pokud se nám to nepodaří, budou se ze svého selhání zodpovídat stejným velitelům.

Napadlo mne, že se spíš z tohoto důvodu budou držet stranou bojiště.

Koril se zastavil u schodů vedoucích do třináctého patra. "Dobrá. Ku, Kimile, Kindel! Držte se hned za mnou. Víte, co máte dělat. Ostatní půjdou za vámi, ale budou se držet stranou. Vaše zbraně jsou tady k ničemu."

Chápali jsme, co tím chce říct. Naše práce, alespoň teoreticky, skončila. Jediné, co jsme mohli udělat, bylo hlídat vchod. V podstatě zbytečně.

Koril se zhluboka nadechl, pomalu vypustil vzduch z plic, otočil se a pomalu se vydal po schodech nahoru. Čarové šli po jednom za ním, následováni Kirou, Darvou a mnou. Nevím, co jsem nahoře očekával, ale určitě to nebyl nákladně vybavený prázdný sál.

Velká místnost byla zbarvena pouze do karmínového odstínu. Křesla a židle ve starobylém stylu byly potaženy hedvábnou látkou a ozdobené kovovými knoflíky světlezlaté barvy, jasně zářícími na pozadí tmavého místního dřeva; stolečky antických tvarů byly vyleštěny do zářivého lesku. Koberec byl také karmínový, utkaný z nějakého hrubého a měkkého materiálu, jehož wa svědčilo o tom, že nepochází z Charónu. V jeho středu se nacházel zlatavý chodníček vyznačený dvěma zlatými pruhy z barevné příze vpletenými do celku a směřoval k velkému dřevěnému trůnu uprostřed, vyrobenému ze stejného dřeva jako všechen ostatní nábytek a pokrytému stejnou látkou v temně rudé barvě, jen s tím rozdílem, že byl poset něčím, co vypadalo - a také bylo - jako obrovské drahé kameny pocházející ze všech koutů známého vesmíru. Po stranách trůnu, lehce posunutá vzad, stála podobná, jen o něco menší křesla. Vzadu za těmito třemi křesly se nacházel půlkruh jedenácti téměř identických židlí. Celá scéna byla ozdobena zlatě vyšívanou karmínovou drapérií, volně spuštěnou vzadu a svázanou vpředu.

Všichni jsme zůstali stát a dívali se do sálu. Nemohl jsem si odpustit tiché obdivné povzdechnutí. "Jako ve starodávné legendě," řekl jsem.

Koril se planoucíma očima rozhlédl kolem. "Je tady víc moci, než měli ti starodávní králové," odpověděl vážným hlasem. "Tohle je sídlo vlády Charónu. Na tomto trůně jsem kdysi seděl. Tohle místo dobře znám." Z jeho hlasu zmizel ten trochu roztoužený, zasněný tón. "Změnila vybavení. V určitém smyslu je to škoda. Měl jsem tady na stěnách velká umělecká díla ukradená z nejlepších muzeí Konfederace. Přesto to tady nevypadá nejhůř.

"Odpusť si komentáře k dekoraci interiéru." skočila mu Kira do řeči. "Kde se, k sakru, schoval nepřítel?"

V tom okamžiku jsem vycítil nějaký pohyb za trůny a spatřil jsem, jak Kira zvedá ruku s pistolí. Koril ji okamžitě zastavil. "Nemá smysl ničit tohle místo," řekl. "A touhle hračkou jim ublížit nedokážeš."

Zpoza křesel se vynořilo pět siluet. Všechny na sobě měly oblečení stejně karmínové barvy vyšívané zlatem, jako bylo vybavení sálu. Také na sobě měly šarlatové kapuce. Vypadaly neskutečně a působily ohromujícím dojmem, což byl bezpochyby jejich záměr.

Koril se zlehka usmál a pohybem ruky přivolal ostatní čary, aby s nimi vytvořil jednu rukama spojenou linii.

Postavy došly na okraj scény a zastavily se. I ony vytvořily linii, ale jedna druhé se nedotýkaly. Tři z nich byly ženy. Všiml jsem si, že jednou z těch osob byl Korman... jediná tvář, kterou jsem znal. Ani jeden z nich nevypadal, že by ho nastalá situace nějak zvlášť překvapila.

"Jen pět?" zeptal se Koril srdečně. "Jsem otřesen."

"I tak je to až dost - na vás." odpověděl Korman za celou skupinu. "Netrávíme tady tolik času jako za tvých dob, Tulio. Nemusíme." Po těchto slovech se celá pětice vznesla zhruba do výšky jednoho metru a přesunula se za okraj pódia. Zadrželi jsme dech, protože nám došlo, že to není žádný wardenovský kousek. Oni to skutečně dělali.

"Pouťové triky, Dietere?" zeptal se Koril pohrdavě. "Myslel jsem, že tohle už máme dávno za sebou."

"To nejsou triky," odpověděla jedna z žen. "Už nejsme takoví, jaké jsi nás znal, Tulio. Jsme nesmrtelní, stejně silní na těle i v našem wa, s myslí schopnější, než jsou ty vaše, lidské."

"Tak takhle si zajistila vaši loajalitu," řekl Koril. "Pomocí nového modelu mimozemských robotů. Teď jí sloužíte, protože jste naprogramovaní, abyste sloužili! Už nejste lidé... jste jen stroje."

"Nejsme jen stroje", Tulio," odpověděl Korman. "Přiznávám, že jsem ještě nikdy neslyšel slovo ‚naprogramovaný' míněné jako urážku. Ale přesto se mýlíš. Byli jsme mezi těmi, kteří se z vlastní vůle rozhodli tě odsud vyrazit, Tulio. Z vlastní vůle. A nikdo z nás toho rozhodnutí nikdy nelitoval. Kdybychom chtěli, mohli bychom tohle místo opustit. Opustit v doslovném smyslu. Wa v našem nitru umírá - tak jako by zemřelo v tobě - ale zanechává nás živé a úplné... lidmi do ještě větší míry než předtím."

"Mohli bychom si... prohlédnout ty vaše nové, fantastické oblečky?" zeptal se Koril a nám okamžitě došlo, že se nejedná doslovně o oblečení.

"Prosím. Jsme schopni oklamat každý scanner, absolvovat pozitivně jakýkoli test... Podívej se ale na nás, na to, jací jsme. Neostýchej se, Tulio... ani vy ostatní. Když jste se dostali až sem, jste bezpochyby velmi silní. Ale o nic se nepokoušejte!"

Koril se zatvářil uraženě. "Nikdy bych něco takového neudělal." Po těchto slovech celá čtveřice sáhla Wardenovým smyslem po pětici, vznášející se ve vzduchu.

"Vnímáš naši převahu," pokračoval Korman, aniž by se chlubil - jen konstatoval očividnou skutečnost. "Jsi dobrý člověk, Tulio. Sloužil jsi kdysi dobře jak Charónu, tak Bratrstvu. Nevidíš, že právě teď dochází k revoluci? Jsi snad tak starý a slepý, tak zaujatý, že nedokážeš postřehnout, když se tvé ideály stávají skutečností?"

Pomyslel jsem si, že jsou velmi, ale velmi sebejistí. Znepokojivě sebejistí. Věděl jsem však, že taková sebejistota bývá často příčinou prohry. Netušil jsem, co Koril mohl ukrývat v rukávu, ale pro jistotu jsem dal znamení Darvě a ustoupili jsme ke stěně, co nejdál od prostoru mezi dvěma skupinami čarů. Napadla mě jedna věc; naklonil jsem se k ní a zašeptal: "Vidíš ten výklenek, tu alkovnu na levé straně pódia? Vsadím se, že to všechno míří k... však víš ke komu."

Přikývla. "To je dost pravděpodobné. Kdy to chceš zkusit?"

"Hodná holka! Ne dřív, než začnou dělat to, co chtějí. Pravděpodobně budou úplně ignorovat naši přítomnost; alespoň v to doufám. Neznamenáme pro ně žádné nebezpečí."

"Půjdu za tebou," zašeptala a opět jsme se soustředili na rozhovor čarů.

"Tak co, Tulio?" pokračoval Korman. "To všechno může patřit i tobě. Celé vaší čtveřici. Nesmrtelná, dokonalá těla, kdykoli schopná opustit tohle vězení. Schopná řídit impérium."

Koril se usmál. "Takže teď už je to impérium, že? A kým bych se v něm stal? Lordem... nebo naprogramovaným sluhou?"

Korman pokrčil rameny. "Přirozeně že tvůj post už je obsazený. Mohl bys však vést Synod, abych tak řekl, přirozeným způsobem. Stejně jsi nikdy nebyl spokojený s úlohou vládce."

Koril si povzdechl. "To je pravda. Přesto nabídku nemůžu přijmout, a to ze dvou důvodů. Nevěřím tvým cizím přátelům do takové míry, jak jim asi věříš ty... I když jsem přesvědčen, že by došlo i k tomu, kdybych dostal to nové zdokonalené tělo. Bez záruky, kterou mi ty dát nemůžeš, že se nikdo nebude hrabat v mém mozku, nemůžu tvou nabídku přijmout. A pokud jde o ten druhý důvod... pamatuješ na Jatika?"

Korman předstíral, že chvíli přemýšlí, a pak se najednou jeho tvář rozjasnila. "Jistě. Ten lišák. Čar z Diamantové skály. Nejpodivuhodnější psychopat, kterého jsme tady na Charónu měli. Pokud si dobře pamatuju, zemřel v poušti."

Koril přikývl. "Zavražděný cestou ke mně. Přesto dokázal před smrtí podat hlášení, Dietere... Co mohlo člověka, jako byl Jatik, vyděsit natolik, aby to nazval vtělením zla? Tahle otázka mě trápí už několik let a je pro mne impulsem k jednání. A taky je to hlavní důvod, proč jsem tady."

Korman se rozesmál. "Zlo? Satanův pobočník, agent Ničitele se mne ptá na zlo? Jiní ano... Neuvěřitelně jiní. Cizí v mnoha významech toho slova. Ale vtělení zla! Bývalý vládce Diamantu, lord Nejsvatějšího řádu Bratří mluví o zlu?" opět se rozesmál.

"Teď! vykřikl Koril. V tu chvíli smích utichl, protože vlna Wardenovy síly, minimálně stejná jako ta, kterou jsem viděl v nižším patře, vylétla s ohromující rychlostí na Kormana. Zaskočený - a vybavený jen prostým osobním štítem - před našima očima vybuchl plamenem, tak jasným a intenzivním, že jsem se do něj nedokázal dívat.

Ostatní, nezapojení do rozhovoru s Korilem a méně sebejistí než jejich vůdce - jak by ne, ani jeden z nich by

nedokázal Korila porazit, ani ho dostat do vězení - odpověděli vší silou své moci. Každý z našich čarů si vzal na mušku jednoho z protivníků, nevnímaje Kormana, který mezitím dopadl na zem a změnil se v smradlavou kalužˇ.

Nechápu, jak se jim podařilo rozpustit robota tohoto typu - robota, který byl schopen se dostat na velitelství vojenských systémů a přelstít všechna bezpečnostní zařízení, kterými Konfederace disponovala. Neměl jsem však v úmyslu nečinně stát a pokládat otázky. Pomalu a opatrně jsem se přesunul k alkovně a Darva mě následovala. Jak jsme předpokládali, nikdo si nás nevšímal.

Přesto jsem se u alkovny zastavil a ohlédl se za sebe. Teď už to nebylo jen wa, síla vůle proti síle vůle. Čarové Synodu se posouvali vpřed, ale čtveřice pod Korilovým vedením se začala točit a obracet, vytvářejíce při tom jakýsi komplikovaný geometrický vzor. Jeho povaha a složení byly toho druhu, že začal narušovat rovnováhu vzduchu mezi dvěma skupinami protivníků. I když to zní neuvěřitelně, spatřil jsem otřesy a vlnění a pak i skutečné elektrické výboje, blesky, které byly nejdřív náhodné, ale pak se začaly rozvětvovat pravoúhle a... cílené."

"Ach, u všech bohů! Oni vytvářejí vlastní vichr tabar!" vykřikla Darva.

"Utíkejme odsud! Hned!" vykřikl jsem na ni a zanořili jsme se do alkovny.

Upřímně řečeno se tohle místo vůbec nepodobalo tomu, co se nacházelo venku. Bylo tmavé, vlhké a páchnoucí. Byl tady nějaký nábytek a další předměty, mimo jiné sloužící k pohybováni závěsy a vším, co se nacházelo v komnatě. V zadní části místnosti jsem spatřil chodbu větvící se dvěma směry; jedna chodba vedla přímo k odsud viditelnému výtahu. Nejspíš to byl průchod pro technický personál. Vybrali jsme si druhou a zamířili do ní, slyšíce za sebou hluk, hromy a třeskot výbojů silné energie. To, co se tam dělo, by pro nás byla největší podívaná v životě, ale zároveň by to mohlo naše životy... značně zkrátit.

Na konci chodby jsme spatřili dřevěné schody vedoucí vzhůru. Zarazili jsme se. Darva se na mne podívala. "A kde je Kira nebo Zala, nebo jak se vlastně, k sakru, jmenuje?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Nevím. Nevšímal jsem si jí. Předpokládám, že je tam, odkud jsme přišli. Zapomeň na ni... zatím." Vyrazil jsem vpřed, pomalu a opatrně a v ruce jsem držel laserovou pistoli, připravenou k použití.

Došel jsem k hornímu konci schodů, zastavil se a počkal na Darvu. Nevím, co jsem si myslel, že tam najdu, ale určitě to neměl být Yatek Morah.

Kapitola šestnáctá
Otočky a obrátky

Darva vystřelila dřív, než jsem ji stačil zadržet, ale Morah jen s pomocí drobného pohybu ruky odklonil paprsek a bez viditelného úsilí rozprášil energii. Pořád měl na sobě stejné oblečení, ve kterém jsem si ho pamatoval - černou uniformu vojáka, i když ji teď doplnil o čepici s červeným lemem. Oči měl stejně podivné jako předtím.

"Odložte ty hračky," řekl a ukázal na naše pistole. "Jsou tady úplně zbytečné... a úplně nepotřebné."

Povzdechl jsem si a zastrčil pistoli do pouzdra. Darva udělala nejistě totéž. Podíval jsem se na něj, pak na Darvu a odhadl jsem situaci. "Říká ti něco pojem ‚hledání v temnotách'?"

Darva se tvářila, že nerozumí, ale Morah se zlověstně zasmál. "Kde ses setkal s tímhle výrazem?"

"Jsem Park Lacoch. Tentýž, kterého před rokem Korman předhodil vlkům k sežrání."

Morah vypadal, že se skvěle baví. "A k čemu je mi teď tahle informace? Stejně znám skutečnou totožnost Embuay i polohu Korilovy základny."

"Možná, ale tohle není má věc," odpověděl jsem klidně. "Dostal jsem příkaz a při první příležitosti jsem ho vykonal."

Také má slova a můj klid na něj pravděpodobně udělaly dojem. "Možná máš pravdu."

"Poslyš... Mohl jsem se z Bourgetu dostat bezpečnou cestou, ale neudělal jsem to. Schválně jsem se nechal chytit, a navíc se ze mne stal proměněnec. To o mně snad něco vypovídá bez ohledu na to, jestli tuhle informaci potřebuješ nebo ne. Zaplatil jsem příliš vysokou cenu na to, abych se stal zbytečnou obětí."

Darva mě sledovala podivným pohledem. "K čertu, o čem to vlastně mluvíš?"

"Je mi líto, poklade. Jsem jen pragmatický. Všechno ti vysvětlím později. Řekněme, že Morah a já nemusíme nezbytně být takovými nepřáteli, jak se může zdát."

Pohlédla na Moraha s neskrývaným odporem. "Víš, ta tvá dívenka. Zala, ti nebyla příliš nápomocná."

Morah přikývl a já jsem pocítil lehkou úlevu, že alespoň teď Darva drží se mnou.

"Je pravdou, že do této chvíle mi ta dívka působila samá rozčarování," přiznal velitel stráže. "Je tady s vámi?"

"Je tam... někde," odpověděl jsem. "Nečekali jsme na ohňostroj."

"Ano, dokonale vám rozumím," odpověděl trochu neklidně. "Kolik jich tam je?"

"Koril a trojice dalších čarů; všichni dost dobří," řekl jsem podle pravdy. "Plus samozřejmě tvá dívka, pokud se jí podařilo přežít to, co se tam dělo."

"Hmm... Ano. Rozumím."

Vypadal ustaraně, což mě opravdu těšilo tím spíš, že jsem nevěřil, že má nějaké emoce. Jeho vzhled, způsob života a ty prokleté oči vypovídaly o takové moci, že bych přísahal - je osvobozen od takových lidských citů.

"A proč nepomáháš svým přátelům... nebo jak jim říkáš?" zeptala se Darva, protože vycítila totéž co já.

"Nikdo to ode mne nečeká," odpověděl upřímně. "Nejsem členem Synodu."

"Cože?! Vždyť Koril říkal..." začal jsem, ale okamžitě mě přerušil.

"Už jsem ti jednou říkal, že jsem velitel stráže. Ale neřekl jsem ti, čí."

"Ach, bohové!" vykřikla Darva. "On pracuje přímo pro ně!"

Morah naklonil hlavu. "Bitva dole už skončila," konstatoval lhostejně. "Za okamžik budeme mít hosty. Doporučuji, abyste zašli do tamtoho pokoje a chovali se velmi tiše."

Zaváhal jsem. "Kdo zvítězil?"

"Kdyby zvítězil Synod, nemuseli bychom se schovávat v tom pokoji, není-liž pravda?"

To mne přesvědčilo. Vyrazil jsem za ním. Darva pokrčila rameny a přidala se k nám. Věděl jsem, že se teď pokouší přijít na to, na čí straně jsme. Pokud šlo o mne, chtěl jsem zjistit, čeho chce dosáhnout Morah. Zdálo se být samozřejmé, že jako zástupce mimozemšťanů na Charónu by si měl myslet, že v jeho zájmu je udržet u moci Matuze. A přitom to vypadalo, že za okamžik necháme Korila, aby převzal její místo.

Neměli jsme však čas na zbytečné otázky; sotva jsme stačili zavřít dveře, když jsme slyšeli, jak někdo pomalu stoupá po schodech. Nově příchozí působil unaveným dojmem, možná byl zesláblý a raněný, ale krok za krokem se přibližoval. Jeden člověk. Jen jediný. Věděl jsem, kdo to musí být.

Slyšeli jsme, jak se zastavil na vrcholu schodů. Představil jsem si, jak se bedlivě rozhlíží kolem. Konečně prošel kolem našich dveří a krátce na to jeho kroky ztichly v hloubi chodby.

Otočil jsem se k Morahovi. "Necháš ho, aby ji dostal?"

"Možná. Ale možná ne. Okamžik... Ticho!"

Na schodech jsme zaslechli jemnější, tišší kroky. Kdokoli to byl, měl lehčí a opatrnější krok, než první člověk. Na okamžik jsme zadrželi dech, načež Morah tiše vydechl a gestem ruky ukázal do zadní části místnosti. Na stěně jsem spatřil docela pěknou krajinku ze světa, který jsem neznal. Morah stiskl ukryté tlačítko a malba tiše klesla dolů, aby odkryla jednostranné zrcadlo.

Spatřili jsme obrovský, pohodlný salón s krásným nábytkem a dokonale využitým prostorem. Všude kolem stály sochy a visely obrazy, mezi kterými jsem poznal ztracené poklady umění naší rasy. Instinktivně jsem vycítil, že mám co do činění s originály.

Na kanapi seděla Aeolia Matuze, oděná do kalhot, sandálů a purpurové košile bez rukávů. Bezpochyby to byla ona; vypadala úplně stejně jako na obrazech a fotografiích. Seděla bezstarostně s nohou přes nohu a kouřila cigaretu v dlouhé špičce. Nevypadala vůbec ustaraně, dokonce nebyla ani trochu neklidná.

"Doufám, že tahle místnost je zvukotěsná," promluvil jsem tiše k Morahovi.

Přikývl. "Absolutně zvukotěsná. Mám však spojení a jednosměrný mikrofon."

"Na svůj věk vypadá dokonale," konstatoval jsem. "Robot?"

"Ale ne. Prostě používá příslušné kouzlo. Nejsme ještě připraveni na robota v roli vládce Diamantu."

"Proč dělat ze všech roboty?" řekla Darva zlostně. "Vždyť se tak tvá funkce stane zbytečnou."

"Špatně chápeš naše pohnutky," odpověděl Morah, aniž by si všímal jejího sarkasmu. "Roboti jsou zbraní a v určitém smyslu i pastí; mají však svá omezení. Jako zbraň a past jsou cenní díky dokonalejším schopnostem, které mají. Zároveň však díky tomu, co vyžadují, znamenají smrt jak pro člověka, tak pro celou lidskou civilizaci. Možná to jednou pochopíš. Ale teď... pozorně se dívej."

"Víš, co se stane?" zeptala se Darva.

Zavrtěl hlavou. "Nemám nejmenší tušení. Ale mělo by to být... zajímavé. Protože, jak vidíš, toto apartmá je vůči wa imunní. Nejen že wa není v ničem, co se tady nachází, ale navíc určité chemické látky tlumí smysl wa, pokud někdo něco takového má. Je to velmi složitý proces a musí být... dovážený, pokud víš, co tím mám na mysli."

Přikývl jsem. "A proto ho nemůžete použít všude v téhle budově."

"Taky proto, že je velmi těžké ho vyrobit a nezabírá na všechny druhy povrchů. Přesto... teď dávejte pozor."

Aeolia Matuze se naklonila vpřed a sklepla popel z cigarety do bohatě zdobeného popelníku, načež se obrátila směrem ke dveřím na pravé straně místnosti. Objevila se v nich nějaká silueta, kterou jsme dokázali poznat jen s velkými problémy.

Její oblečení bylo spálené a obličej - stejně jako celá odkrytá kůže - byla zčernalá jako u někoho, kdo pobýval příliš dlouho pod spalujícími paprsky pouštního slunce. Byl to strašný pohled. Silueta stála nejistě ve dveřích a dívala se na ženu.

Aeolia Matuze se zatvářila překvapeně. "Tule! Ty můj chudáčku! Co ti to udělali?"

"Dlouho jsme se neviděli, Aeolio," řekl Tulio Koril unaveným hlasem.

"Ach jé! Pojď! Posaď se do křesla a odpočiň si! Napiješ se něčeho?"

Scéna nás ohromila, ale uslyšeli jsme Korilův suchý smích. "Máš ještě to víno? To dobré, bílé?"

Vstala, přešla k malému baru, sáhla po láhvi, nalila plnou sklenici a přinesla ji ke křeslu. Vzal si ji, několikrát se dlouze napil a pak pomalu dopil zbytek. Víno na něj, jak se zdálo, působilo uvolňujícím dojmem.

Aeolia Matuze se opět usadila na kanapi proti němu a mlčky ho pozorovala. Neprojevovala strach; nebyla ani otřesena návštěvou svého předchůdce, ani ji jeho návštěva neděsila, což znamenalo, že v tom všem muselo být něco, čemu jsme nerozuměli, nebo alespoň něco, co Koril sám tak úplně nechápal. Vzpomněl jsem si na Morahovo tvrzení, že v této místnosti si jsou sobě rovní, pokud šlo o wa, protože ho tam nemá ani jeden z nich.

Aeolia Matuze působila opravdou ustaraně. "Pověz... Ty spáleniny. Bolí to hodně?"

Koril pokrčil rameny. "Není to tak zlé. Jsem trochu ztuhlý. Myslím, že je to šokem, ale není to nic, s čím bych si nedokázal poradit."

Přikývla a zatvářila se trochu spokojeněji. "Víš, celé roky jsem tě milovala, ale nikdy ne víc než dnes. To, co jsi dokázal, je neuvěřitelné, Tule. Žádný jiný člověk by to nedokázal."

"Věděla jsi, že se vrátím."

Přikývla. "Věděla jsem, že pokud by to někdo mohl dokázat, jsi to ty. Pověz mi, jak se ti podařilo porazit Synod? Jejich členové dokázali vytrhávat ocelové nosníky a vyhazovat je do vzduchoprázdna... dokázali věci, kterým bys jen těžko uvěřil. A kromě toho měli plně k dispozici svou moc!"

"A v tom spočíval tvůj problém," řekl Koril a napil se. "Kdyby si nezachovali svou moc wa, byli by jako členové Synodu k ničemu. A když si ji zachovali, museli mít to wa ve svých molekulách, tak jako ty a já. A wa je wa.

"Ale vždyť byli prakticky nedostupní a neproniknutelní!"

Rozesmál se. "Víš, Aeolio, z čeho jsme vytvoření? Z chemických vazeb. Víš, z čeho je vytvořena skála? Také z chemických vazeb. Pravidlem je, že pokud existuje hmota, musí být z něčeho vytvořena. Z chemických vazeb. Z určité směsi chemických vazeb. A pokud víš, z čeho jsou vytvořeni a také víš, že se wa nachází v každé molekule, tak se materiál, ať už tvoří cokoli, nijak neliší od normálního lidského těla. Nelišil se. A já jsem měl jeho vzorek dostatečně brzy. Nechal jsem udělat analýzu. Musím přiznat, že výsledek mě zaskočil. Změna polohy jediného malého atomu v jeho základní struktuře měla za následek, že se změnila v jinou, stejně neobvyklou substanci... ale takovou, která se dala docela dobře spálit a roztavit. Není příjemné vědět, Aeolio, že kouzla nejsou nic jiného než základní chemie?"

Rozesmála se, zdánlivě pobavená jeho vysvětlením. "Jak je to od tebe inteligentní! Vsadím se, že sál dole vypadá jako smetiště."

"Samozřejmě že na to interiérový architekt stačit nebude," přikývl. "Mám radost, že jsi odtamtud aspoň nechala odnést ty malby."

Darva udiveně vrtěla hlavou. "Mluví spolu jako dva kamarádi! Nepřišel sem snad, aby ji zabil?"

"Možná," odpověděl Morah. "Ale taky byli sedmadvacet let manželé."

Darva i já jsme údivem doširoka otevřeli ústa.

"...dva ještě žili," pokračoval Koril. "Byli v podstatně horším stavu než já. Jsou za dveřmi, ale řekl jsem jim, aby sem zatím nechodili."

Matuze vypadala spokojeně. "Řekni mi, Tule, proč zrovna teď? Myslela jsem, že navždy zalezeš do té své pouštní skrýše, obzvlášť když jsi s sebou měl všechny ty úžasné hračky, které jsi s naším svolením dostával."

Čar skoro vyskočil. "Se svolením?"

Sladce se usmála "Tule! Kdo tě zná líp než já? Opravdu si myslíš, že jsi mohl dostat všechny ty suroviny z jiných planet bez naší pomoci? Bylo podstatně jednodušší a levnější ti pomáhat, aby ses zabýval tím, co jsi měl nejraději, než vyprovokovat dalekosáhlé boje. Stejně by se za několik měsíců tvůj návrat sem stal čistě akademickou otázkou. Naše úžasná válka už totiž začala."

Koril vypadal, že je touto očividnou skutečností úplně ohromený. Kdysi se přece přiznal ke svým slabostem. Teď jsem si byl skoro jistý, že Dumonia všechno pochopil, a proto Korila popostrčil ke konfrontaci. Koril však - abych k němu byl spravedlivý - neměl v úmyslu se o Kerbeřanovi zmínit. "Tady jde o zlo, Aeolio. Zlo!"

Rozesmála se. "Zlo? O čem to, k čertu, mluvíš?"

Ještě jednou zopakoval slova, která ho pronásledovala od chvíle, kdy je poprvé slyšel od nešťastného Jatika.

Naslouchala mu s velkým zájmem, ale neprojevovala žádné reakce. Nakonec, když dokončil vyprávění, řekla: "To je největší nesmysl, jaký jsem kdy slyšela! Oni jsou... divní... přiznávám, ale nejsou zlo. Co jiného je vlastně zlo než exaktním pojmenováním něčeho morálně nesprávného? Nebojoval jsi snad s Konfederací? Neslučují se snad naše vlastní ideály někomu, kdo vyznává jiné hodnoty, se zlem? Cítíš v sobě zlo, Tule? Já ne."

Koril neodpovídal. Zdálo se, že nejdřív postupně tuhne, a pak se zase uvolňuje. Sklenička mu vypadla z ruky a dopadla na koberec. Vyteklo z ní jen pár kapek vína.

"Tule," promluvila sladkým hlasem. "Tule?" Nedostala žádnou odpověď, vstala a přešla k němu, naklonila se a pozorně ho prohlédla. Spokojeně přikývla a rozhlédla se po prázdném pokoji.

"Morahu!" vykřikla ostře, hlasem překvapivě mrazivým a panovačným. "Vím, že odněkud špehuješ všechno co se děje! Ukliď a odnes to smetí z mého salónu!"

"Ona ho otrávila," vykřikla Darva. "Po tom všem jí nechal, aby ho otrávila!"

"Ne," řekl jsem. "On se vzdal. Po celé té cestě na vrchol zjistil, že jí nedokáže zabít. A ona to věděla. Rozhodně ho dobře znala!"

Darva smutně vrtěla hlavou. "Tak jednoduše. Tak silného, chytrého člověka."

"Možná je to podivné, ale tohle jsou vlastnosti, které stojí za to u lidí zachovat," řekl Morah tajemně. "Přesvědčíte se. Okamžik... počkejte. Tohle ještě není konec představení."

Aeolia Matuze chodila po salónu tam a zpátky jako šílená. "Morahu? Je tu někdo? Okamžitě ke mně! Je třeba vykonat popravu těch dole a všech vojáků, kteří zklamali! Kde k čertu, jsou všichni?"

"Tady," ozval se za jejími zády mrazivý ženský hlas. Aeolia se zaskočeně a také rozhněvaně otočila na místě.

"A kdo, k čertu, jsi ty?" vyštěkla zostra. "Jsem nová královna Charónu," odpověděla Zala-Kira a třikrát po Aeolii Matuze vystřelila. Vládkyně Charónu dopadla na koberec s údivem a překvapením navždy vepsaným do tváře.

Podíval jsem se na Moraha. "Předpokládal jsem, že ji ochráníš."

Přikývl. "Nikdy nechtěla vědomě pochopit pravdu o tom, pro koho skutečně pracuju," odpověděl a my s Darvou jsme se dívali, jak žena, kterou jsme oba znali, vchází dovnitř, prohlíží Korilovo tělo a pak i tělo Matuze.

Yatek Morah si povzdechl a otočil se od okna. Udělali jsme totéž. "Co teď?" zeptal jsem se.

Usmál se. "To záleží na tobě. Ti Korilovi lidé s kategorií 1, kteří přežili, vytvoří nový Synod."

Darva se otočila a ukázala rukou na zrcadlo. "Vždyť ona nemá dostatečnou kvalifikaci, aby vládla Charónu! Zala je slabá a bezmocná a Kira je mechanický zabiják!"

"Ona si to uvědomuje," odpověděl Morah. "Přemýšlej o tom, Lacochu. Jsi zabiják z Konfederace. Neprotestuj. Nikdo z celé skupiny kromě tebe se ničím zvláštním nelišil. Stavěl jsem na tomhle předpokladu, když jsem nachystal to

divadlo v Bourgetu." Ukázal rukou v černé rukavici na zrcadlo. "Takové typy jako ona už vyšly z módy. Splnily svůj úkol. Ty, které ještě zbývaly, jsem stáhl na Diamant. Roboti jsou lepší, spolehlivější a hůř likvidovatelní."

"Koril si myslel, že chceš být Prvním vládcem Diamantu," řekl jsem.

"Napadlo mě to už před mnoha lety, když mí agenti v Takanně začali v malém s výrobou bioagentů," přiznal. "Ale tahle věc mě už nezajímá. Stala se příliš... malou. Příliš drobnou. Nestála za námahu. Už delší dobu."

"A Zala?"

"To záleží na tobě," rozesmál se. "Kira je výjimečně kompetentní k tomu, co dělá, ale je to zároveň jediná věc, na kterou se hodí. Zala... Nu což, ona ti věří. A bude potřebovat pomoc od lidí, kterým věří, pokud má znovu stvořit vládu a dát všechno do pořádku. Jsi zabiják. Ona je taky zabiják. Bude zajímavé sledovat, kdo je lepší."

"Nabízíš mi možnost stát se vládcem Charónu," řekl jsem trochu otřeseně. "Vzpomínáš na naše sny?" otočil jsem se k Darvě. ..O změně k lepšímu, o přidělení panenského kontinentu proměněncům?"

Zvláštně se na mne podívala. "Chceš říct, že bys byl schopen to udělat? I přesto, že by to bylo podle jeho podmínek a všechno by záviselo na jeho náladách?"

Opět jsem se otočil k Morahovi. "Z toho, co jsem viděl, vyplývá, že má vláda by mohla být velmi krátká."

"Víš, ona byla, co se týče vlády, šílená. Měla právě v úmyslu se prohlásit Nejvyšší bohyní nového, jediného a pravého náboženství. Chyběl jí rozum, aby dělala to, co měla dělat: vládnout Charónu. Pokud jde o mne a mé zaměstnavatele, je nám úplně lhostejné jak se lidem na Charónu vládne. Naše motivy... ale ne, na to je ještě příliš brzy. Z hlášení z Lilith vím, že v sobě máš organickou vysílačku. Musíš jí zlikvidovat, protože pokud to neuděláš, udělám to já. Teprve potom si můžeš poslechnout celý příběh. Pak se rozhodneš. Teď už musím jít a postarat se o naši novou královnu."

Chvíli jsme stáli mlčky. Nakonec se Darva zeptala: "Tak co? Máš v úmyslu to po tom všem udělat? Nebo snad ne?"

Usmál jsem se a políbil ji a pak jsem se vrátil k zrcadlu. Teď tam byla Zala - ne Kira - která pobíhala mezi dvěma těly. Díval jsem se na ni a nebyl si úplně jistý, co mám dělat dál.

Nakonec jsem si povzdechl a řekl jsem: "Nu, v této chvíli je má mysl jakoby rozdvojená..."

Epilog

Muž v křesle pomalu přicházel k sobě. Sňal helmu a odložil ji stranou, ale zůstal sedět na místě, protože pociťoval něco, co se podobalo závrati.

"Cítíte se dobře?" zeptal se počítač tónem, ve kterém zaznívala nefalšovaná starost.

"Docela ano. Ale připouštím, že líp se už asi nikdy cítit nebudu. Je to čím dál horší. Teď už dokonce přemýšlím o tom, že přejdu na stranu nepřítele!"

"Jiné okolnosti, další rok v cizím prostředí a nepřátelských podmínkách, není v tom nic překvapivého. Oni nejsou vy. Jsou to jiní lidé."

Muž se nepřesvědčivě rozesmál. "Možná. Možná ano. Každopádně... viděl jsi a slyšel?"

"Samozřejmě. Chcete poslat hlášení a doporučení?"

Muž se zatvářil zaskočeně. "Hm? Ne. Samozřejmě že ne! Pořád nám chybí jisté detaily a i když jsem si už jistý, že vím, co se děje, pořád si nejsem jistý, že vím, jak to zastavit."

"Čas je teď velmi důležitým faktorem," připomněl mu počítač. "Slyšel jste, co říkala Matuze. Otázka měsíců, Znamená to, že už jsou pravděpodobně na místě."

"A my ještě pořád musíme najít ty mimozemšťany. Pořád ještě nevíme, jak vypadají. Musíme zjistit počty jejich obranných sil a jejich polohu. Mám podezření, že jsou docela blízko."

"Vidím, že nemáte v úmyslu dát se do práce," odpověděl počítač. "Víte, proč jsou mimozemšťané tady, víte, proč se zajímají právě o Wardenův diamant, znáte způsob, jakým chtějí napadnout Konfederaci, i přibližný termín útoku... Existuje tedy více než jen nezbytné množství důvodů a důkazů k tomu, abyste jednal."

"Důkazy! Dedukce! Ani stín skutečného důkazu!"

"Pokud zohledníme extrémní okolnosti a shodu dedukcí, provedených na základě dat ze tří planet, mám dojem, že máte víc než jen teoretické podklady k činnosti."

"Ne!" protestoval muž. "Musím si být absolutně jistý! V sázce jsou životy milionů lidí!"

"Ve Wardenově diamantu. Kdekoli jinde je to však sázka tisíckrát vyšší."

"To není tak jednoduché, jak se mi pokoušíš namluvit. Právě proto nenechávají rozhodovat tebe. Pořád máme ještě trochu času. Možná vymyslíme způsob jak to udělat, aby nemusel nikdo zemřít."

"Změnil jste se," peskoval ho počítač. "Cítím se povinen odeslat mimořádnou krátkou zprávu. A vy k ní dodáte své závěry."

"Ještě ne. Dobrá... poslouchej. Nech mě strávit den v knihovně a v laboratoři na lodi. Chci také vyzkoušet spojení. Cítím, že budu schopen odhalit polohu mimozemské flotily."

"Nevěřím vám. Chcete celou záležitost jen oddálit. Začal jste se podobat svým dvojníkům tam dole."

"Tři dny. Dokonce i ty musíš přiznat, že tři dny zdržení nic nezmění. Kromě toho je řešení tak neskutečné, že by mi teď nikdo nevěřil. Dokonce i ty to musíš přiznat."

Na okamžik se zdálo, že počítač váhá. Nakonec řekl: "Dobrá. Tři dny. Co se ale podle vás může během těch tří dní stát?"

"Uvidíš. A kromě toho bych se rád podíval na záznam z Medúzy, než skončíme."
"Ale ten záznam není kompletní."
"Nevadí. Medúza je klíčem ke všemu. Buď připraven, až se vrátím."
Přešel do zadního traktu, vysprchoval se, oblékl a přešel ke speciálně zajištěným dveřím, které ho spojovaly s obrovskou lodí a zároveň ji od něj úplně izolovaly. Stiskl identifikační štítek; dveře zůstaly zavřené. Zuřivě se otočil a zakřičel do prázdné místnosti: "No dobrá! Pusť mě ven, ty zmetku! Uzavřeli jsme přece dohodu!"
"Opravdu víte, co chcete udělat, nebo se chytáte stébla naděje?" zeptal se ho lhostejný hlas počítače.
"Poslouchej... Kdo vlastně jsem - vězeň, nebo agent, který má celou věc na starosti?" vyštěkl rozhněvaně.
"Ale vrátíte se?"
"Samozřejmě že se vrátím! Kam bych odsud mohl utéct?"
"Co máte v plánu?"
"Já... řekněme, že v tuto chvíli je má mysl jakoby rozdvojená."
"Nu, tedy..."
"Mohl bych ti snad lhát?"
Opět nastalo krátké ticho, po kterém se dveře tiše otevřely.

??

??

??

??

- 1 -